

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EĞER YAŞARSAM'IN YAZARI

GAYLE FORMAN

*Sadece
Bir Yıl*

ve

Sadece Bir Gec

ROMAN

BİR HİKÂYENİN SONUNU ÖĞRENMEDEN ÖNCE NASIL BAŞLADIĞINI HATIRLAMAK GEREKİR...

Willem gözlerini açtığı anda nerede olduğunu anlayamaz; Prag ya da Dubrovnik'te midir yoksa Amsterdam'a geri mi dönmüştür? Tek bildiği, yine yalnız olduğu ve Lulu isimli kızı bulması gerektiğidir. Paris'te onunla öylesine büyüdü bir gün geçirmiştir ki kavuşmalarının kaderinde olup olmadığını merak eder. Willem onunla tekrar karşılaşmayı umarak yollara düşer ve Meksika'dan Hindistan'a dünyanın dört bir yanını gezer. Aylar birbirini kovalarken Lulu'yu bir türlü bulamayan genç adam, kaderin ağlarının tahmin ettiği kadar güçlü olup olmadığını sorgulamaya başlayacaktır...

Sadece Bir Gün'ün romantik ve duygusal devam kitabında, yaptığımız seçimler ile başımıza gelen kazalar ve ikisi kesiştiğinde elde ettiğimiz mutluluğun hikâyesi kaleme alınıyor.

"Karakterlerin derinliği, kurgudaki geçişler ve uzak mekân seçimleri, bu büyüleyici serüveni talihsiz bir aşk hikâyesinden çok öteye taşımış. Okuyucularına gizem, dram ve karşılıksız aşkı sunan bir kitap."

Publishers Weekly

"Anlatımı son derece canlı ve büyüleyici."

School Library Journal

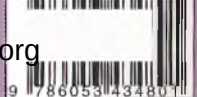
"İnsanın kendini keşfetmesine dair bir yolculuk..."

Kirkus Reviews

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-480-1

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Pegasus Yayınları: 1025

Gençlik: 175

Sadece Bir Yıl

Gayle Forman

Özgün Adı: Just One Year

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2015

ISBN: 978-605-343-480-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Gayle Forman, Inc., 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GAYLE FORMAN

Sadece Bir Yıl

ve

Sadece Bir Gece

İngilizceden Çeviren:

Müge Kocaman Özçelik

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Marjorie, Tamara ve Libba'ya,

Çifte bela çifte sıkıntı...

*Evimdeyken çok daha iyi bir yerdeydim:
Ama bir seyyah elindekilerle yetinmesini bilmeli.*

William Shakespeare'in *Size Nasıl Geliyorsa* isimli oyunundan

BİRİNCİ KISIM

Bir Yıl

Bir

AGUSTOS

Paris

Hep aynı rüyayı görüyordum; bulutların üzerinde süzülen bir uçaktaydım. Uçak alçalmaya başlıyordu ve ben yanlış bir uçakta yanlış bir yere doğru uçtuğumu bildiğim için aniden paniğe kapılıyordum. Nereye ineceğim belli olmuyordu; bazen bir savaş meydanına, bazen bir salgın hastalığın ortasına bazen de yanlış bir yüzyıla. Bildiğim tek şey, olmamam gereken bir yerde bulunduğumdu. Bazen yanımda oturan kişiye nereye gittiğimizi sormaya çalışıyordum ama ne belirgin bir yüz görüyor ne de bir cevap duyabiliyordum. İniş takımlarının açıldığını haber veren ses ve kalp atışlarımın yankısıyla neye uğradığımı şaşırılmış halde kan ter içinde uyanıyordum. Kendime gelmem, gerçekte nerede olduğumu fark etmem –Prag’daki bir apartman dairesinde ya da Kahire’deki bir öğrenci yurdunda– çoğunlukla birkaç dakikamı alıyordu ama her şey yerli yerine oturduğunda bile kaybolduğum hissinden kurtulamıyordum.

Sanırım yine bu rüyayı görüyordum. Her zaman yaptığım gibi güneşliği kaldırıp bulutlara baktım. Motorların harekete geçtiğini, aşağı doğru hamle yaptığımızı, kulaklarımdaki baskının arttığını ve içimin panikle dolduğunu hissettim. Yanımda oturan, yüzü olmayan yolcuya baktım ve bu defa onun bana yabancı olmadığı duygusuna kapıldım. Onu tanıyordum. Onunla birlikte seyahat ediyordum. Bunu fark etmek yoğun bir rahatlama hissetmemi sağladı. *İkimiz birden* yanlış uçağa binmiş olamazdık.

“Nereye gittiğimizi biliyor musun?” diye sordum. Öne eğildim. Başarmama az kalmıştı; uçaktaki bir yolcunun yüzünü görmek, ondan bir cevap almak, nereye gittiğimi öğrenmek üzereydim.

Sonra siren sesleri duydum.

Siren sesleri ilk kez Dubrovnik’te dikkatimi çekmişti. Yanımızdan geçen ambulansın sirenini duyduğumuzda Arnavutluk’ta tanıştığım bir çocukla seyahatleydik. Bu sesi Amerikan yapımı macera filmle-
rindeki siren seslerine benzetmiştik ve yanımdaki çocuk bana her ülkenin kendine has bir siren sesi olduğunu söylemişti. “Aslında bu çok faydalı bir şey çünkü nerede olduğunu unuttuğunda gözlerini kapayıp sirenlerin bunu sana hatırlatmasına izin verebilirsin,” demişti. O dönemde evden ayrılmamın üzerinden bir yıl geçmişti ve ülkemdeki siren seslerini hatırlayabilmem biraz zaman almıştı. Benim ülkemde sirenler melodik bir ses çıkarır, birileri farkında olmadan neşeli bir şarkı mırıldanıyormuşçasına inişli çıkışlı *la, la, la, la* seslerinden oluşurdu.

Şu an duyduğum siren böyle değildi. Bu elektrikli bir koyunun melemesi gibi *meee, meee, meee* şeklinde monoton bir sestti. Ne yakınlaştığında şiddeti artıyor ne de uzaklaştığında zayıflıyordu; sadece feryat figan bağıırıyordu. Onca çabama rağmen bu siren sesinin nereye

ait olduğunu çözemediğim için o an bulunduğum yer hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bildiğim tek şey evde olmadığımды.

* * *

Gözlerimi açtım. Dört bir tarafımda parlak bir ışık vardı; hem başımın üstünde hem de fazlasıyla canımı yakan, iğne ucu kadar küçük patlamalar şeklinde kendi gözlerimin içinde. Gözlerimi tekrar kapadım.

Kai. Tiran'dan Dubrovnik'e dek birlikte seyahat ettiğim çocuğun adı Kai'ydi. Onunla şehrin surlarında o zayıf Hırvat biralarından içmiş ve kahkahalar eşliğinde Adriyatik Denizi'ne işlemiştik. Çocuğun adı Kai'ydi. Find'di.

Sirenler feryat ediyordu. Ve ben nerede olduğumu hâlâ bilmiyordum.

Ses nihayet kesildi. Bir kapının açıldığını duydum, tenimin ıslandığını hissettim. Vücudum yer değiştirdi. İçimden bir ses gözlerimi kapalı tutmamın çok daha iyi olacağını söylüyordu. Bütün bu olup bitenlere tanıklık etmek istemiyordum. Ama sonra gözlerim kendiliğinden açıldı ve acı veren güçlü bir ışıkla karşılaştım; sanki çok uzun bir süre güneş tutulmasını seyretmişim gibi. Büyükbabam beni bunu yapmamam konusunda uyarmıştı ama bazı şeylerden gözlerinizi ayırabilmeniz imkânsızdı. O gün saatlerce baş ağrısı çekmiştim. Güneş tutulmasının sebep olduğu migren ağrısı. Çektiğim ağrıyı haberlerde bu şekilde tanımlamışlardı. Güneşe uzun süre bakan pek çok insan aynı ağrıdan muzdaripti. Bunu bile hatırlıyordum. Ama nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Şimdi bir tünelde yankılanıyormuşçasına derinden gelen sesler duyuyordum. Sesleri duyuyordum ama ne konuşulduğunu anlayamıyordum.

“*Comment vous appelez-vous?*” diye sordu birileri ana dilim olmadığı halde anlayabildiğim bir dilde. *Adın ne?*

“Bize adını söyleyebilir misin?” Bu soru da konuştuğum dilde değildi.

“Willem de Ruiter.” Bu defa kulağıma gelen kendi sesimdi. İsmimi söylemiştim.

“Güzel,” dedi bir erkek sesi. Sonra tekrar az önce konuştuğu dilde konuşmaya başladı. Fransızca. İsmimin doğru olduğunu söylüyordu ve ben onun bunu nereden bildiğini merak ettim. Bir an Bram’ın sesini duyar gibi oldum; zihnim bulanık da olsa bunun mümkün olamayacağını farkındaydım. Bram tek kelime Fransızca bilmiyordu.

“Şimdi seni oturtacağız Willem.”

Yattığım yatağın –*bir yatakta olduğumu tahmin ediyordum*– sırt kısmı yukarı kalktı. Bir kez daha gözlerimi açmaya çalıştım. Her şey bulanıktı ama tepemdeki parlak ışıkları, dökülmüş duvar boyalarını ve metal bir masayı seçebiliyordum.

“Şu an hastanedesin, Willem,” dedi az önceki adam.

Evet, o kadarını anlamıştım. Bu, üzerimdeki bana ait olmayan tişörtün nereden geldiğini değilse bile neden kanla kaplı olduğunu açıklıyordu. Gri tişörtlü kırmızı harflerle SOS yazılmıştı. SOS ne demekti? Bu tişört kimindi? Ve üzerine bulaşan kan kime aitti?

Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Laboratuvar önlüğü içindeki adamı –doktor muydu?– ve benim için hazırladığı buzlu kompresi almamı bekleyen hemşireyi gördüm. Yanağıma dokundum. Tenimin alev alev

yandığını ve şiştiğini hissettim. Parmağıma kan bulaştı. Bu, az önceki sorularımdan birini yanıtlıyordu.

“Paris’tesin,” dedi doktor. “Paris’in nerede olduğunu biliyor musun?”

Montorgueil’deki bir Fas restoranında Yael ve Bram’la birlikte *tajin*¹ yiyordum. Montmartre’de Alman akrobatlarla yaptığımız bir performansın ardından seyircilerden para toplamak için şapka gezdiriyordum. Divan du Monde’deki bir Mollier Than Molly gösterisi sırasında Céline’le birlikte tepinip ter döküyordum. Ve koşuyordum; bir kızın elini tutmuş Barbès pazarında koşuyordum.

Hangi kızın?

“Fransa’da,” dedim güçlkle. Dilim yün çorap gibi ağırlaşmıştı.

“Neler olup bittiğini hatırlıyor musun?” diye sordu doktor.

Ayak sesleri duydum ve kan tadı aldım. Ağzımın içi kanla doluydu. Onu ne yapacağımı bilemediğim için yutmaya karar verdim.

“Görünüşe bakılırsa bir kavgaya karışmışsın,” diye devam etti doktor sözlerine. “Polise ifade vermen gerekecek. Ama ondan önce yüzüne dikiş atmak ve beyin kanaması geçirmediğinden emin olmak için kafatasının röntgenini çekmek zorundayız. Buraya tatile mi gelmiştin?”

Siyah saçlar. Hafif nefes alıp verişler. İçimi kemirip duran, değerli bir şeyleri kaybettiğim hissi. Cebime dokundum.

“Eşyalarım nerede?” diye sordum.

“Çantanı olay yerinde, içindekilerin büyük bir kısmı etrafa saçılmış halde buldular. Pasaportun hâlâ içindeydi. Cüzdanın da öyle.”

1 Fas’a özgü etli bir yemek. (ç.n.)

Doktorun uzattığı cüzdana baktım. İçinde yüz avroyu aşkın para vardı ama ben daha fazlasına sahip olduğumu hatırlıyordum. Kimliğim ise kayıptı.

“Bir de şunu bulduk.” Doktor bana küçük, siyah bir defter uzattı.

“Cüzdanında hâlâ epeyce para var, değil mi? Bu bir hırsızlık vakasına benzemiyor, tabii sana saldırınları etkisiz hale getirdiğin için böyle düşünüyor da olabiliriz.”

Sanırım ağzımdan laf alma umuduyla yaptığı bu manevranın ne kadar aptalca olduğu açıkça hissedildiği için kaşlarını çattı.

Böyle bir şey yapmış olabilir miydim? Üzerime sabahları kanallardan yayılan sise benzer bir ağırlık çöktü. Eskiden oturup kanalların üzerini kaplayan bu sisi seyreder ve onu dağıtmak isterdim. Her defasında üşürdüm. Yael bunu, tam bir Hollandalı gibi gördüğüm halde damarlarımda Akdeniz kanı taşımama yorardı. Bunu ve ısınmak için üzerime aldığım, her yerimi kaşındıran o yünlü battaniyeyi hatırlıyordum. Artık nerede olduğumu bildiğim halde neden burada olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Paris’te değil Hollanda’da olmam gerekiyordu. Belki de bu içimdeki rahatsız edici hissi açıklıyordu.

Dağıtacağım. Üzerime çöken sisi *dağıtacağım.* Ama bu sis de Hollanda’nın sisi kadar inatçıydı. Ya da belki de benim iradem kış güneşi kadar zayıflamıştı. Her halükârda sisi dağıtmayı başaramadım.

“Hangi tarihte olduğumuzu biliyor musun?” diye sordu doktor.

Hatırlamaya çalıştım ama tarihler rüzgâra kapılmış birer yaprak gibi zihnimde uçuyordu. Gerçi bu benim için yeni bir şey sayılmazdı. Tarihi hiçbir zaman bilmezdim. Buna ihtiyaç duymazdım. Başımı iki yana salladım.

“Hangi ayda olduğumuzu söyleyebilir misin?”

Augustus. Aout. Hayır, İngilizcesi. “Ağustos.”

“Peki, haftanın hangi günündeyiz?”

Donderdag, dedi zihnimde yankılanan bir ses. Perşembe. “Perşembe olabilir mi?” diyerek şansımı denedim.

“Cuma,” diye düzeltti doktor ve içimi kemiren duygu iyice şiddetlendi. Kimbilir, belki cuma günü bir yerlerde olmam gerekiyordu.

Dahili telefon çaldı. Doktor ahizeyi kaldırıp hattın diğer ucundaki kişiyle kısa bir süre konuştuktan sonra telefonu kapatarak bana döndü, “Radyoloji ekibi yarım saate kadar burada olacak.” Bana *commotions cérébrales* yani beyin sarsıntısını, geçici hafıza kaybını, yapılacak test ve taramaları anlatmaya koyuldu ama söylediklerinin tek bir kelimesi bile benim için net bir anlam ifade etmiyordu.

“Arayıp haber verebileceğimiz birisi var mı?” diye sordu. Böyle birisinin olduğunu hissediyor ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım onun kim olduğunu hatırlayamıyordum. Bram ve büyükbabam ölmüştü, Yael de benim için ölmüş sayılırdı. Peki başka kim vardı?

Birden arkadan çarpan bir dalga kadar şiddetli bir bulantı hissettim. Tişörtüm artık sadece kana değil kusmuğa da bulanmıştı. Hemşire koşarak bir kap getirmiş ama yeterince hızlı davranamamıştı. Kendimi temizleyebilmem için bana bir havlu uzattı. Doktor mide bulantısı ve beyin sarsıntısıyla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu. Ağlamadan kusmayı bir türlü öğrenememiştim.

Hemşire başka bir havluyla yüzümü sildi. “Ah, şurayı unutmuşum,” dedi sevecen bir gülümsemeyle. “Saatine de sıçramış.”

Bileğimde ıslıl ıslıl parlayan altın bir saat vardı. Bu saat bana ait değildi. Kısa bir an onu bir kızın bileğinde görür gibi oldum. Bakışlarım bu bilekten ince bir kola, oradan da güçlü bir omza ve kuğu gibi zarif bir boyna çevrildi. Sıra yüze geldiğinde tıpkı rüyamdaki yüzler gibi bomboş bir yüzle karşılaşacağımı düşündüm. Ama öyle olmadı.

Siyah saçlar. Solgun bir ten. Sıcacık gözler.

Bakışlarımı tekrar saate çevirdim. Camı kırılmıştı ama hâlâ çalışıyordu. Dokuzu gösteriyordu. Yapmayı unuttuğum şeyi yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştım.

Doğrulamaya çalıştım. Dünya allak bullak oldu.

Doktor elini omzuma koyup beni tekrar yatağa itti. “Zihnin bulanık olduğu için tedirginsin. Bu geçici bir durum ama beyin kanaması geçirmediğinden emin olmak için tomografini çekmek zorundayız. Radyoloji ekibini beklerken yüzündeki kesiklerin icabına bakabiliriz. Önce sana lokal anestezi uygulayacağım.”

Hemşire yanağıma pamukla turuncu bir şey sürdü.

“Endişelenme. Bu leke yapmaz.”

Leke yapmıyordu ama kaşındırıyordu.

“Sanırım artık gitmeliyim,” dedim dikişlerim tamamlandığında.

Doktor güldü. Birden gözümün önünde üzeri beyaz tozla kaplı sıcak, beyaz bir ten belirdi. Beyaz bir oda. Yanağım zonkluyordu.

“Beni bekleyen birisi var.” Bu kişinin kim olduğunu bilmiyordum ama varlığından emindim.

“Kimmiş o?” diye sordu doktor.

“Hatırlamıyorum,” diye itiraf ettim.

“Bay de Rüter. Beyin tomografinizi almak zorundayız. Sonra da sizi zihniniz eski berraklığına kavuşana dek gözetim altında tutmak istiyorum. Sizi bekleyen kim olduğunu hatırladığınızdan emin olana dek.”

Boyun. Ten. Dudaklar. Kalbimin üzerinde duran o ince ama güçlü el.

Kaburgalarımda kırık olup olmadığını anlamak için kanlı tişörtümü yırtmalarının ardından hemşire bana yeşil bir hastane gömleği verdi ve gömleğin üzerinden göğsüme dokundum. Aradığım ismin orada yazılı olduğunu hissettim.

Hademeler beni tekerlekli sandalyeyle hastanenin farklı bir katına taşıdılar. Başımın etrafında takırtılar çıkaran metal bir tüpün içine sokuldum. Sebep bu ses miydi, bilmiyorum ama tüpe girdiğimde üzerimdeki sis bulutu yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Yapbozun parçaları birer birer yerine oturduğunda sisin ardında beliren şey güneş ışığı değil kasvetli, donuk bir gökyüzü oldu. “Gitmeliyim. Hemen!” diye bağırdım tüpün içinde.

Sessizlik oldu. Ardından interkomun açıldığını söyleyen bir çıtırtı duyuldu. “Lütfen kıpırdamayın,” diye emretti bedeni olmayan ve Fransızca konuşan bir ses.

Tekrar tekerlekli sandalyeye oturtuldum ve sonuçları beklemek üzere aşağı indirildim. Saat on ikiyi geçiyordu.

Bir süre bekledim. Hastaneleri, onlardan neden bu kadar nefret ettiğimi anımsadım.

Bir süre daha bekledim. Trafikte sıkışıp kalan spor bir araba gibiydim; adrenalin yüklüydüm ama hareketsizliğe mahkûm edilmişim. Cebimden madeni para çıkarıp küçük bir çocukken büyükbabamdan öğrendiğim numarayı yapmaya başladım. İşe yaradı. Sakinleştim ve bu, yapbozun kayıp parçalarının bir kısmını daha yerine oturtmamı sağladı. Paris’e birlikte gelmiştik. Paris’te *beraberdik*. Sürdüğüm bisikletin arkasında otururken elinin hafifçe vücuduma dokunduğunu hissetmişim. Birbirimize sımsıkı sarıldığımızdaysa eli hiç de hafif sayılamayacak şekilde vücuduma dolaşıyordu. Bir önceki gece. Beyaz bir odada...

Beyaz oda. Şimdi o beyaz odada hâlâ beni bekliyordu.

Etrafa baktım. Hastane odaları asla insanların düşündüğü gibi bembeyaz olmuyordu. Duvarlar gönül yaralarının acısını dindirmek için bej, açık kahve ya da leylak gibi pastel tonlara boyanıyordu. Oysa ben o an bembeyaz odada olmak için her şeyimi verirdim.

Bir süre sonra doktor tekrar içeri girdi. Gülümsüyordu. “Haberler iyi! Beyninde kanama yok. Sadece küçük bir sarsıntı geçirmişsin. Hafızan nasıl?”

“Daha iyi.”

“Güzel. Şimdi polisi bekleyeceğiz. Onlar ifadeni aldıktan sonra arkadaşına dönebilirsin. Yine de kendini çok fazla yormamalısın. Sana nelere dikkat etmen gerektiğini açıklayan bir yazı vereceğim ama yazı Fransızca olacak. Belki birileri onu İngilizce’ye çevirebilir. İnternette İngilizce ya da Flemenkçe’sini de bulabiliriz.”

“*Ce ne sera pas nécessaire,*” dedim.

“Ah, Fransızca biliyor muydun?” diye sordu bana Fransızca konuşarak.

Başımı salladım. “Unutmuştum ama tekrar hatırladım .”

“Güzel. Diğer şeyleri de yavaş yavaş hatırlayacaksın.”

“Yani artık gidebilir miyim?”

“Bunun için birilerinin gelip seni alması gerekiyor! Ayrıca polise ifade de vermelisin.”

Polis. Polise ifade vermem saatler sürerdi. Üstelik onlara anlatabileceğim çok fazla şey yoktu. Madeni parayı tekrar çıkardım ve onu parmaklarımın arasında gezdirmeye başladım.

“Polise ifade veremem!”

Doktorun bakışları parmaklarımda dolaşan madeni parayı takip etti.

“Onlarla bir alıp veremediğin mi var?” diye sordu.

“Hayır. Sorun bu değil. Benim birisini bulmam gerekiyor,” dedim. Para bir tıkırtı eşliğinde yere yuvarlandı.

Doktor onu yerden alıp bana verdi. “Kimi bulacaksın?”

Belki de sebep bunu kayıtsız bir tavırla sormuş olması ve yaralı beynimin ona vereceği cevabı şaşırarak kadar zaman bulamamasıydı. Ya da belki üzerimdeki sis bulutu ardında korkunç bir baş ağrısı bırakarak dağılmıştı. Her halükârda dudaklarımdan sanki bu ismi sürekli söylüyormuşum gibi tek bir isim çıkmıştı.

“*Lulu.*”

“Ah, Lulu. *Très bien*!” Doktor ellerini çırpı. “Hadi şimdi şu Lulu’yu arayalım. Gelip seni buradan alsın. Ya da biz seni onun olduğu yere gönderelim.”

Doktora Lulu’nun nerede olduğunu bilmediğimi açıklamam biraz zor olacaktı. Aslında Lulu’nun beyaz bir odada olduğundan ve bu odada çok uzun zamandır beni beklediğinden başka bir şey bilmiyordum. Ve içimi sarıp sarmalayan bu berbat duygunun hep kayıpların yaşandığı bir hastanede olmamla ilgisi yoktu.

“Gitmeliyim,” dedim ısrarla. “Şimdi gitmezsem çok geç kalmış olacağım.”

Doktor duvardaki saate baktı. “Saat henüz iki bile değil. Pek de geç bir zaman sayılmaz.”

“Benim için geç olabilir.” *Olabilir.* Sanki çoktan iş isten geçmemiş gibi.

Doktor uzunca bir süre yüzüme baktı. Ardından başını iki yana salladı. “En iyisi biraz beklemek. Birkaç saat içerisinde hafızan düzelecek ve Lulu’yu bulacaksınız.”

“Benim boşa harcayacak birkaç saatim yok!”

Doktorun beni orada iradem dışında tutma yetkisi olup olmadığını merak ettim. Aslında o an bir iradem olduğundan da emin değildim. Ama bir şeyler üzerime çöken sis bulutuna ve çektiğim onca acıya rağmen beni çağırıyordu. “Gitmeliyim,” dedim ısrarla. “Hemen gitmeliyim.”

Doktor bana bakarak iç geçirdi. “*D'accord.*” Elime bir tomar kâğıt tutuşturup iki gün boyunca dinlenmemi, yaramı her gün temizlememi ve dikişlerimin kendiliğinden çözüleceğini söyledi.

Sonra bana küçük bir kart verdi. “Bu polis müfettişinin kartı. Ona senin yarın arayacağını söyleyeceğim.”

Başımı salladım.

“Gidecek bir yerin var mı?” diye sordu.

Céline’in çalıştığı kulüp. Ona adresi tarif ettim. Metro istasyonunun ismini verdim. Bu mekânları hatırlamakta zorlanmıyordum. Yerlerini de kolayca bulabilirdim.

“Pekâlâ,” dedi doktor. “Muhasebeye uğrayıp çıkışını yaptıktan sonra gidebilirsin.”

“Teşekkür ederim.”

Omzuma dokunup kendimi fazla zorlamamam gerektiğini hatırlattı. “Parişte böyle bir talihsizlik yaşadığın için üzgünüm.”

Dönüp ona baktım. Yaka kartı taşıyordu ve görüşümdeki bulanıklık düzeldiği için artık ismini okuyabilirdim. Kartta Doktor Robinet yazıyordu. Görüşüm düzelse de o günü hâlâ net bir şekilde hatırlayamıyor ancak bununla ilgili bir şeyler hissediyordum. Yüre-

ğimi müphem bir duygu kaplamıştı; bu duyguyu mutluluk olarak nitelendiremezdim ama uzun bir süre denizde kaldıktan sonra karaya ayak basmak gibi güven veren bir duygu olduğunu söyleyebilirdim. Bu duygu bana Paris'te, kim olduğunu hatırlayamadığım Lulu'yla ancak talihsizliğin zıttı olarak nitelendirilebilecek bir şeyler yaşadığımı söylüyordu.

İki

Hastanenin muhasebe servisinde yüzlerce form doldurdum. Bana adresimi sorduklarında hep sorun yaşıyordum. Belli bir adresim yoktu. Uzun bir süredir de olmamıştı. Ama onlara bir adres verene dek beni bırakmadılar. Önce ailemizin avukatı Marjolein’in adresini vermeyi düşündüm. Yael’in bütün önemli postalarıyla Marjolein ilgileniyordu ve geç de olsa bugün –yoksa yarın mıydı? dün olabilir miydi?– Amsterdam’da onunla buluşmam gerektiğini hatırlamıştım. Ancak Marjolein’in eline bir hastane faturasının geçmesi Yael’in de bundan haberi olacağı anlamına geliyordu ve ona bu konuda herhangi bir açıklamada bulunmak istemiyordum. Bana bunu sormama ihtimali daha yüksekti ve öyle bir durumda da ona her şeyi anlatmak istiyordum.

“Size bir arkadaşımın adresini versem olur mu?” diye sordum memura.

“İstersen İngiltere kraliçesinin adresini bile verebilirsin. Yeter ki faturayı postalayabileceğimiz bir yer söyle.”

Onlara Broodje’nin Utrecht’teki adresini verebilirdim. “Bir dakika,” dedim.

“Acele etme, *mon chéri*.”

Bankonun üzerine eğilip adres defterimi karıştırdım ve geçen yıl tanıştığım kişilerin kabarık listesini taradım. Listede, başımda bu iğrenç şişlik olmadan önce bile hatırlayamadığım pek çok insan, pek çok isim vardı. Defterde *Matala'daki mağaraları hatırla*, şeklinde bir mesaj gördüm. O mağaraları ve bu mesajı yazan kızı hatırlıyordum ama bütün bunları neden hatırlamam gerektiğini bilmiyordum.

Robert-Jan'ın adresi listenin başındaydı. Memura adresi okuyup defteri kapadığımda son sayfalardan biri kendiliğinden açıldı. Sayfada bana tamamen yabancı gelen bir yazı vardı ve önce görüşümde gerçekten sorun olduğunu düşündüm ama sonra bu yazının İngilizce ya da Flemenkçe değil Çince olduğunu fark ettim.

Kısa bir süre için hastanede değil de onunla birlikte bir teknedeydim ve defterime bir şeyler karalıyordu. Hatırladım. Çince biliyordu. Bunu bana göstermişti. Sayfayı çevirdim ve kanıtı karşımda buldum.

Yanında çevirisi olmasa bile ben bu karakterlerin ne anlama geldiğini biliyordum.

Çifte mutluluk.

Onları sadece bu defterde değil daha büyük puntuyla yazılı halde bir tabelanın üzerinde de görmüştüm. Çifte mutluluk. Lulu şu an orada olabilir miydi?

“Bu civarda Çinlilere ait bir restoran ya da dükkân olabilir mi?” diye sordum memura.

Kadın elindeki kalemle başını kaşıdıktan sonra bir arkadaşına danıştı.

İkisi civardaki en iyi restoran hakkında tartışmaya koyuldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Hayır,” diye açıkladım. “Amacım yemek yemek değil. Şunu arıyorum.” Onlara defterimdeki karakterleri gösterdim.

Birbirlerine bakıp omuz silktiler.

“Peki yakınlarda bir Çin mahallesi olabilir mi?” diye sordum

“On üçüncü semtte bir Çin mahallesi var,” dedi memurlardan biri.

“Bahsettiğiniz yer neresi?”

“Nehrin sol yakası.”

“Beni bir ambulansla oradan getirmiş olabilirler mi?” diye sordum.

“Elbette hayır.”

“Belleville’de daha küçük bir Çin mahallesi var,” diye hatırlattı diğer memur.

“O mahalle buradan sadece birkaç kilometre uzakta,” dedi ilk konuştuğum kadın ve bana metroya nasıl bineceğimi anlatmaya koyuldu.

Sırt çantamı alıp hastaneden ayrıldım.

Çok uzağa gidemedim. Çantam ağzına kadar yaş çimentoyla doldurulmuş gibiydi. İki yıl önce Hollanda’dan ayrıldığım sırada çantamda bundan daha fazla eşya vardı. Sonra eşyalarımın bir kısmı çalınmış ve yerlerine yenilerini koymaktansa daha küçük bir çantayla idare etmiştim. Zaman geçtikçe çantam daha da küçülmüştü çünkü gerçekte bir insanın yaşamını sürdürmek için ihtiyaç duyduğu şeylerin sayısı çok azdı. Şu sıralar yanımda sadece birkaç parça giysi, birkaç kitap ve birkaç kişisel bakım malzemesi taşıyordum ama bu kadarı bile bana fazlasıyla ağır gelmişti. Metro istasyonunun merdivenlerini inerken attığım her adım çantamın zıplamasına ve hissettiğim acının vücudumun daha da derin noktalarına işlemesine neden oluyordu.

“Kırık yok sadece incinmiş,” demişti Dr. Robinet ben hastaneden ayrılırken.

İlk başta ruhumu kastettiğini düşünmüş ama sonra kaburgalarımın bahsettiğini anlamıştım.

Perona ulaştığımda çantamdan pasaportum, cüzdanım, adres defterim ve diş fırçam dışındaki her şeyi çıkardım ve tren geldiğinde onları peronda bıraktım. Şimdi yüküm hafıflemişti ama bu işimi çok da kolaylaştırmamıştı.

Belleville Çin mahallesi, metro istasyonundan hemen sonra başlıyordu. Tabelalardaki karakterlerle Lulu'nun defterime çizdiği karakteri karşılaştırmaya çalıştım ama çevrede çok fazla tabela vardı ve üzerlerindeki ışıklı harflerin hiçbiri defterime kalemle çizilmiş o yumuşak kıvrımlı karaktere benzemiyordu. Etraftakilere çifte mutluluğu sormayı denedim. Bir yer mi, bir kişi mi, bir yiyecek mi yoksa bir ruh hali mi sorduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Benden ürkmüş gibi görünen Çinliler'den herhangi bir yanıt alamayınca belki de Fransızca konuşmadığımı, sadece öyle konuştuğumu hayal ettiğimi düşünmeye başladım.

Nihayet ağarmış ellerinde süslü bir baston taşıyan yaşlı bir adam yüzüme bakarak, "Sen çifte mutluluğa çok uzaksın," dedi.

Ona ne demek istediğini, çifte mutluluğun nerede olduğunu soracaktım ki bir vitrin camındaki yansıamamı gördüm. Şişen gözüm mosmor olmuş, yüzümdeki bandaja kan bulaşmıştı. Adamın bu sözlerle bir mekânı kastetmediğini anladım.

Ama sonra o tanıdık harflere rastladım; çifte mutluluk karakterine değil de hastanede giydiğim o gizemli tişörtün üzerindeki SOS harflerine. Harfler saçları dimdik olan ve kolunda boydan boya metal kelepçeler taşıyan benim yaşlarımdaki bir gencin üzerindeki tişörtteydi. Belki bu gencin de çifte mutlulukla bir tür ilişkisi vardı.

Bu düşünceyle peşinden gidip ona az ötede yetiştim.

Omuzuna dokunduğumda arkasını döndü ve geriye doğru bir adım attı. Ona tişörtünü işaret ettim. Tam üzerinde yazanların ne

anlama geldiğini soracaktım ki bana Fransızca konuşarak, “Sana ne oldu böyle?” diye sordu.

Ona İngilizce cevap verdim: “Dazlaklar.” Nasıl olsa bu kelime dünyanın her yerinde aynıydı. Daha önce benim de üzerimde onun-
kine benzer bir tişört olduğunu açıkladım.

“Ah,” dedi başını sallayarak. “İrkçılar Sous ou Sur’dan nefret ederler. Sous ou Sur faşizme şiddetle karşıdır.”

Artık dazlakların beni neden dövdüğünü ve bunun üzerimdeki tişörtle pek de alakalı olmadığını hatırladığım halde başımı salladım.

“Bana yardım eder misin?” diye sordum.

“Bence senin bir doktora ihtiyacın var, dostum.”

Başımı iki yana salladım. İhtiyacım olan şey bu değildi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu çocuk.

“Şu işareti taşıyan bir yer arıyorum.”

“Bu da ne böyle?”

“Çifte mutluluk.”

“Ne anlama geliyor?”

“Emin değilim.”

“Peki, nasıl bir yer arıyorsun?”

“Bir dükkân olabilir. Restoran. Kulüp. Bilemiyorum.”

“Bu konuda hiçbir bok bilmiyorsun, değil mi?”

“Hiçbir bok bilmediğimi biliyorum. Bu da bir şey sayılır.”

Kafamdaki şişliği işaret ettim. “Her şey birbirine karıştı.”

Çocuk başıma baktı. “Bunu bir doktora göstermeliydin.”

“Gösterdim zaten.” Yanağımdaki dikişleri gizleyen bandajı işaret ettim.

“Senin şu an dinlenmen falan gerekmiyor mu?”

“Daha sonra dinleneceğim. Bunu bulduktan sonra. Çifte mutluluğu.”

“Bu çifte mutluluğun nesi bu kadar önemli?”

Bu sözlerle birlikte gözümün önünde Lulu belirdi. Onu sadece görmekle kalmadım, bir önceki gece uykuya daldığım sırada bana bir şeyler fısıldarken yanağımı okşayan yumuşak nefesini de *hissettim*. Bana ne söylediğini duymamıştım. Sadece mutlu olduğumu hatırlıyordum. O beyaz odada olmaktan mutluydum.

“Lulu,” dedim.

“Ah. Bir kız ha? Ben de tam *kız arkadaşımı* görmeye gidiyordum.” Çocuk telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı. “Ama biraz bekleyebilir. Kızlar hep beklerler.” Eğri büğrü dişlerini hiç çekinmeden gözler önüne sererek sırttı.

Haklıydı. Kızlar hep beklerlerdi. Beni bekleyeceklerinden emin olamadığımda, çok uzun süre ortalıklarda görünmediğimde bile beklerlerdi. Onların beni bekleyip beklememeleri hiçbir zaman umurunda olmamıştı.

Yola koyulup haşlanmış hayvan uzuvlarının kokusuyla havası iyice ağırlaşan dar caddelerde yürüdük. Ona yetişebilmek için çocuğun peşinden koşuyormuş gibi hissediyordum ve harcadığım efor yüzünden midem bir kez daha allak bullak olmuştu.

“Pek iyi görünmüyorsun,” dedi çocuk yolun kenarındaki hendeğe safran kustuğumda. Biraz telaşlanmış gibi bir hali vardı. “Doktora ihtiyacın olmadığından emin misin?”

Başımı iki yana sallayıp ağzımı ve gözlerimi sildim.

“Pekâlâ. Belki de seni kız arkadaşım Toshi’yle tanıştırmalıyım. Toshi bu bölgede çalıştığı için şu çifte mutluluğun yerini biliyor olabilir.”

Birkaç sokak boyunca çocuğun peşinden yürüdüm. Gözlerim hâlâ çifte mutluluk işaretini arıyordu ama adres defterime kusmuğum bulaştığı için yazının mürekkebi biraz dağılmıştı. Ayrıca gözlerimin önünde uçuşan siyah noktacıklar kaldırımı bile görmemi zorlaştırıyordu.

Nihayet durduğumuzda mutluluktan neredeyse ağlayacaktım. Çünkü onu, yani çifte mutluluğun olduğu yeri bulmuştuk. Etraftaki her şey bana tanıdık geliyordu. Çelik kapı, kırmızı boyalı bina iskeleti, dağınık tablolar, binanın ön yüzündeki, buranın bir zamanlar bir eldiven fabrikası olduğunu söyleyen soluk Ganterie yazısı bile. Aradığım yer burasıydı.

Bize kapıyı sımsıkı örülmüş rastalı saçlarıyla ufak tefek bir zenci olan Toshi açtı ve beni beyaz odaya götürdüğü için onu kucaklamak istedim. Doğrudan içeri dalmayı ve Lulu'yla birlikte yere uzanıp her şeyi eski haline getirebilmeyi arzuluyordum.

Bunu söylemek istedim ama yapamadım. Bacaklarımı bile oynatamıyordum çünkü altımdaki zemin âdeta suya dönüşmüş ve dalgalanmaya başlamıştı. Toshi ve kurtarıcım Pierre Fransızca konuşarak tartıştı. Toshi polisi aramak istiyor, Pierre ise çifte mutluluğu bulmama yardım etmeleri gerektiğini söylüyordu.

Pierre'e, *sorun yok*, demek istedim, *onu buldum*. Aradığım yer burası. Ama kelimeleri düzgün telaffuz etmekte zorlanıyordum. "Lulu," diyebildim güçlükle. "O burada mı?"

Kapıda birkaç kişi daha birikti. "Lulu," dedim bir kez daha. "Lulu'yu burada bırakmıştım."

"Burada mı?" diye sordu Pierre. Toshi'ye dönüp önce kendi başını, sonra da benimkini işaret etti.

Sürekli ismini tekrarlayıp duruyordum; *Lulu, Lulu*. Sonra sustum ama sanki bir yankı odasındaymışım gibi, yakarışlarım binaya dalıp

onu olduğu yerden geri getirecekmiş gibi ismi zihnimde yankılanmaya devam etti.

Kalabalık hareketlendiğinde bunun gerçekten işe yaradığını düşündüm. Sözlerim onu arayıp bulmuş ve bana geri getirmişti. İlk defa birisinin beni beklemesini istemiştim ve o beni gerçekten beklemişti.

Kalabalığın içinden bir kız öne çıktı. “*Oui, Lulu, c’est moi,*” dedi temkinli bir tavırla.

Ama benim aradığım Lulu bu kız değildi. Benim aradığım Lulu siyah saçlı, siyah gözlü ve inceydi. Bu kız ise sarışın ve bir porselen bebek gibi ufacıktı.

Bu Lulu değildi. İşte o zaman benim aradığım Lulu’nun da Lulu olmadığını hatırladım. Lulu ismini ona ben vermiştim. Gerçek ismini bilmiyordum.

Kalabalıktaki herkes bana bakıyordu. Lulu’yu bulmam gerektğine dair bir şeyler gevelediğimi duydum. Diğer Lulu’yu. Onu beyaz odada bırakmıştım.

İnsanlar yüzlerinde tuhaf ifadelerle bana baktılar ve Toshi cep telefonunu çıkardı. Onun bir ambulans çağırıldığını duydum. Bu ambulansın benim için olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

“Hayır,” dedim Toshi’ye. “Zaten hastaneden geliyorum.”

“Hastaneye gitmeden önceki halini görmek istemezdim doğrusu,” dedi yanlış Lulu. “Şansın yaver gitmemiş gibi?”

“Dazlaklar tarafından dövölmüş,” dedi Pierre.

Ama yanlış Lulu haklıydı. Onu şans eseri bulmuş ve yine şans eseri kaybetmiştim. Her şeyi böyle bir dengeye oturttuğu için evrene hakkını vermek gerekirdi.

Üç

Bir taksiye binip Céline'in çalıştığı kulübe gittim. Kalan paramın büyük bir kısmını taksiciye vermiştim ama bu çok da umurumda değildi. Sadece Amsterdam'a dönecek kadar paraya ihtiyacım vardı ve tren biletimi de önceden almıştım. Kulübe kadar olan kısacık mesafede arka koltukta kestirdim ve ancak La Ruelle'in önünde durduğumuzda Lulu'nun bavulunu burada bıraktığını hatırladım.

Bar karanlıktı ve içeride kimsecikler yoktu ama kapı kilitli değildi. Yalpalaya yalpalaya Céline'in ofisine indim. Bu oda da karanlıktı ve içeriyi aydınlatan tek şey olan bilgisayar monitörünün grimsi ışığı Céline'in yüzüne yansiyordu.

Başını kaldırıp bana bakan Céline'in dudaklarında önce, dinlenmiş ama aç bir halde uykudan uyanan bir aslaninkine benzer o kendine has gülümsemesi belirdi. Sonra ben ışıkları açtım.

"*Mon dieu!*" diye haykırdı Céline. "Sana ne yaptı böyle?"

"Buraya geldi mi? Lulu?"

Céline gözlerini devirdi. "Evet. Dün buradaydı. Seninle birlikte."

“Peki sonra?”

“Yüzüne ne oldu?”

“Bavul nerede?”

“Dün bıraktığımız gibi depoda. Sana ne oldu böyle?”

“Deponun anahtarlarını ver.”

Céline gözlerini kısarak o her zamanki bakışlarından birini fırlatmasına rağmen masasının çekmecesinden çıkardığı anahtarları bana attı. Deponun kapısını açtığımda bavulu karşımda buldum. Lulu bavulunu almak için geri dönmemişti ve bir an mutlu olduğumu hissettim çünkü bu, onun hâlâ bu şehirde olduğu anlamına geliyordu. Hâlâ Paris’te beni arıyordu.

Ama sonra Ganterie’deki o kadının sözleri aklıma geldi. Gözlerim tamamen kararınca Toshi’nin beni tekrar ambulans çağırmakla tehdit etmesi ve benim de ona ambulans yerine taksi çağırması için yalvarmamla birlikte üst kattan aşağı inen o kadının sözleri. Kadın o sabah kapının kilidini açtığında bir kızın koşarak dışarı fırladığını söylemişti.

“Geri dönmesi için arkasından seslenmeme rağmen kaçıp gitti,” demişti Fransızca konuşarak.

Lulu Fransızca bilmiyordu. Paris’te yolunu nasıl bulacağını da bilmiyordu. Bir önceki gece tren istasyonuna nasıl gideceğini bilmiyordu. Céline’in çalıştığı gece kulübünün nerede olduğunu bilmiyordu. Bavulunu bulması mümkün değildi. Bunu *istese bile* beni bulması mümkün değildi.

Bavulu alıp üzerinde bir isim etiketi aradım ama hiçbir şey bulamadım; ne bir etiket ne de bir hava yolu şirketinin bagaj teslim fişi.

Onu açmaya çalıştım ama kilitliydi. Kısa bir tereddüttün ardından üzerindeki uyduruk kilidi kırmayı başardım. Bavulu açtığımda aşına olduğum bir şeyin şaşkınlığını yaşadım. Beni şaşırtan bavulun

içindekiler değil –içinde daha önce hiç görmediğim giysi ve hediyelik eşyalar vardı– etrafa yayılan kokuydu. Özenle katlanmış bir tişörtü alıp yüzüme götürdüm ve kokusunu içime çektim.

“Ne yapıyorsun?” dedi aniden kapının önünde beliren Céline.

Kapıyı onun suratına çarpıp Lulu’nun eşyalarını karıştırmaya devam ettim. Bavulda, Seine’deki tezgâhlardan birinde birlikte incelediğimiz şu kurmalı saatlerden biri de dâhil olmak üzere hediyelik eşyalar, adaptörler, şarj cihazları ve kişisel bakım malzemeleri vardı ama onu bulmama yardımcı olacak bir ize rastlamamıştım. Bir poşetin içinde görüp de umutla elime aldığım kâğıt da bir çeşit malzeme listesi çıktı.

Bavuldaki kazaklardan birinin altına bir seyahat günlüğü sıkıştırılmıştı. Defterin kapağına dokundum. Bir yıldan uzun bir süre önce Varşova’ya giden bir trende sırt çantamı çalmışlardı. Pasaportum, param ve adres defterim üzerimde olduğu için hırsızların eline geçen sadece içinde kirli çamaşırlar, eski bir fotoğraf makinesi ve bir günlük bulunan hasarlı bir çanta olmuştu. İçinde satılmaya değecek bir şeyler bulamayınca çantayı büyük ihtimalle fırlatıp atmışlardı. Belki benim için çok daha değerli olan fotoğraf makinesini yirmi avroya satmışlardı. Günlüğüm ise tamamen değersizdi ve onu da atmış olmaları için dua ediyordum. Birilerinin günlüğümde yazanları okuduğu düşüncesine katlanamıyordum. Son iki yıl içinde ilk defa o gün eve dönmeyi düşünmüştüm. Bunu yapmadım ama diğer eşyalarımı yenilediğim halde yeni bir günlük edinmedim.

Lulu’nun onun günlüğünü okumamla ilgili ne düşüneceğini merak ettim. O, çalınan günlüğüme Bram ve Yael hakkında yazdığım kaba yorumları okumuş olsa ben neler hissederdim, hayal etmeye çalıştım.

Bunu yaptığımda her zaman olduğu gibi utanma ya da tiksinti değil, aksine bana fazlasıyla aşına gelen farklı bir duygu hissettim. Rahatlamaya benzer bir duygu.

Lulu'nun günlüğünü açıp sayfaları çevirirken aslında bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Ama onunla iletişime geçebilmemin bir yolunu arıyordum ya da belki de onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyordum. Onun kokusunu içime çekmenin farklı bir yolunu bulmaya uğraşıyordum.

Ancak Lulu'nun kokusunu alamadım. Ona ya da bir başkasına ait ne bir isme ne de bir adrese rastladım. Defterde birkaç anlamsız yazı vardı ve bu yazılar Lulu hakkında en ufak bir ipucu vermiyordu.

Günlüğün arkasına baktım. Çatlaklarla kaplı, kalın bir cildi vardı. Son sayfaya birkaç kartpostal konmuştu ama hepsi boştu.

Rafların birinden bir kalem alıp kartpostalların arkasına adımı, telefon numaramı, e-posta adresimi ve her ihtimale karşı Broodje'nin adresini yazdım. Roma, Viyana, Prag, Edinburg ve Londra'ya resmeden her kartpostala bilgilerimi ekledim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. *Görüşelim*. Bu, seyahat edenlerin kutsal sözü gibiydi. Adres vermek kutsal bir işti. Ama bu temenni nadiren gerçekleşirdi. İnsanlarla tanışır ve onlardan ayrılırdınız. Belki günün birinde yollarınız tekrar kesişirdi.

Çoğu zaman da kesişmezdi.

Son kartpostal Stratford-upon-Avondan alınmış bir William Shakespeare kartpostalıydı. Orada Lulu'ya *Hamlet*'i seyretmekten vazgeçip bizi görmeye gelmesini söylemiştim. Gecenin trajedi seyrederek harcanamayacak kadar güzel olduğunu belirtmiştim.

Oysa böyle bir şey söylememem gerektiğini biliyor olmalıydım.

Shakespeare kartpostalının boş yüzünü çevirdim. Söze, "Lütfen," diyerek başladım. *Lütfen benimle irtibata geç. Lütfen açıklama yapmama izin ver. Lütfen bana kim olduğunu söyle*, gibi bir şeyler daha yazma niyetindeydim. Ama yanağım zonkluyordu ve görüşüm bir kez daha bulanıklaşmıştı. Ölesiyse yorgundum ve içimde pişmanlığın yükü

vardı. Bu yüzden sözlerimi bu pişmanlığı dile getirerek noktaladım. Kartpostala, “Üzgünüm,” yazdım.

Bütün kartpostalları tekrar poşete koydum ve poşeti de günlükteki eski yerine yerleştirdim. Bavulun farmuarını çekip tekrar köşeye koydum.

Kapıyı arkamdan çektim.

Dört

Céline, evini bir yıldan uzun bir süre önceki son ziyaretimde kafama bir vazodolusu kurumuş çiçek dökmüştü. Bunu yaptığında bir aydır yanında kalıyordum ve ona artık yoluma devam etmem gerektiğini söylemişim. O günlerde mevsimsiz bir sıcak yaşıyordum ve Paris'te hiç olmadığı kadar uzun kalmışım. Ancak sonra hava soğumuş ve ben yine kendimi buraya tıkalıp kalmış gibi hissetmeye başlamışım. Céline beni sadece güzel havalarda ortaya çıkan bir sevgili olmakla suçlamıştı. Oysa gerçekte ben onun asla sevgilisi olmamış, ona kalacağım sözü vermemişim. Koparılan feryatlar ve savrulan küfürlerin ardından havada uçan vazobaşımı sıyrıp geçmiş ama rengi solmuş mavi duvara çarparak paramparça olmuştu. Evden ayrılmadan önce ortalığı toplamak istesem de Céline buna izin vermemişti.

Sanırım her ikimiz de benim bu eve bir daha asla ayak basmayacağımı düşünüyorduk. Birbirimizi tekrar göreceğimiz de aklımıza gelmemişti.

Sadece Bir Yel

Ancak o olayın üzerinden birkaç ay geçtikten sonra onunla La Ruelle'de karşılaşmıştık. Céline yakın bir zamanda kulübün rezervasyon müdürlüğüne terfi etmişti ve beni görmekten memnun olmuş gibi bir hali vardı. Bana gece boyunca içki ısmarlamış ve gelecek aylarda kulüpte sahne alacak olan grupların listesini göstermek için ofisine çağırmişti. Göstermek istediği asıl şeyin bu liste olmadığını bildiğim halde ofisine inmiştim ve Céline aynen tahmin ettiğim gibi içeri girdiğimiz anda kapıyı kilitleyip bilgisayarını bir kez olsun açmamıştı.

Aramızda bir daha asla onun evine ayak basmayacağıma dair dile getirilmemiş bir anlaşma vardı. Zaten ben kendime kalacak bir yer bulmuştum ve ertesi sabah da Paris'ten ayrılıyordum. Sonrasında ne zaman Paris'e gitsem ona uğrar oldum. Hep kulüpteki ofisinde kapıyı kilitleyerek görüşüyorduk. Bu yüzden şimdi ona o geceyi dairesinde geçirip geçiremeyeceğimi sormam ikimizi de şaşırtmıştı.

“Gerçekten mi? Evimde mi kalmak istiyorsun?”

“Senin için bir sakıncası yoksa evet. Bana anahtarları verip daha sonra gelsen de olur. Çalışman gerektiğini biliyorum. Yarın buradan ayrılıyorum.”

“İstedğin kadar kalabilirsin. Ben de seninle geleceğim. Sana yardım edebilirim.”

Parmaklarım farkında olmadan hâlâ bileğimde duran saate dokundu.

“Benimle gelmek zorunda değilsin. Sadece biraz dinlenmek istiyorum.”

Céline saati fark etti. “Bu onun mu?” diye sordu.

Parmağımı saatin kırık camı üzerinde gezdirdim.

“Onu kolunda mı taşıyacaksın?” dedi hırçın bir sesle.

Başımı salladım. Céline buna itiraz etmeye kalkıştı ancak elimi kaldırarak onu susturdum. Ayakta duracak gücüm yoktu. Ama ne olursa olsun bu saati kolumda taşıyacaktım.

Céline gözlerini devirse de bilgisayarını kapatıp merdivenlerden çıkmama yardımcı oldu. Barın arkasında eğilmiş bir şeyler yapan Modou'ya seslenerek beni evine götürdüğünü ve o gece orada kalacağımı söyledi.

“Arkadaşına ne oldu?” diye sordu Modou doğrularak.

Modou'ya doğru döndüm. İçerisi loştu ve Céline belime sarılarak bana destek oluyordu. Modou'yu güçlükle seçebiliyordum. “Ona üzgün olduğumu söyle,” dedim. “Bavulu dolapta. Geri dönerse ona bunu söyle.” Modou'ya ona kartpostalları okutmasını da söylemek istedim ama Céline beni sürükleyerek kulüpten dışarı çıkardı. Artık havanın karardığını düşünüyordum ama hayır, hâlâ aydınlıktı. Böyle günler sanki sonsuza dek sürerdi. Oysa onların bir, iki, üç diyene kadar sona ermelerini isterdiniz.

Vazonun duvara çarptığı yerdeki su izi hâlâ duruyordu. Kitap, dergi ve cd yığınlarıyla birlikte her an devrilecekmiş gibi görünen vinil plak kuleleri de öyle. Céline'in asla perdelerini çekme zahmetine girmedigi, gece gündüz açık duran büyük pencereler bir türlü sona ermek bilmeyen günü içeri davet ediyordu.

Céline bana bir bardak su uzattı ve Dr. Robinet'in bana hastaneden çıkmadan önce verdiği ağrı kesicileri nihayet içebildim. Doktor bana bu ilacı ağrım başlamadan önce almamı ve tamamen sona erene dek kullanmamı tavsiye etmişti. Ama ben ilacı vaktinden önce almanın kalan bir parçacık aklımı da alıp götürmesinden korkmuştum. Şişenin üzerinde ilacın, her altı saatte bir, tek doz halinde alınması gerektiği yazıyordu. Ağzıma üç hap birden attım.

“Ellerini kaldır,” diye emretti Céline. Tıpkı bir gün önce onun üzerimdekileri değiştirmeye kalkıp Lulu’nun bizi o halde bulduğu an olduğu gibi. Lulu’nun bana duyduğu kıskançlığı gizlemeye çalışması hoşuma gitmişti. Sonra Modou onu öpmüş ve bu defa kıskançlığını gizlemeye çalışan ben olmuştum.

Kollarımı başımın üzerine götürmeyi başaramadığım için hastane gömleğini ancak Céline’in yardımıyla çıkarabildim. Céline uzunca bir süre göğsüme baktıktan sonra başını iki yana salladı.

“Ne var?”

Dilini şaklattı. “Seni bu halde bırakmamalıydı.”

Ona beni bilerek bu halde bırakmadığını açıklamak istedim ama ellerini sallayarak beni susturdu.

“Her neyse. Artık buradasın. Banyoya git ve temizlen. Ben de yiyecek bir şeyler hazırlayayım.”

“Sen mi?”

“Gülme. Yumurta kırabiliyorum. Çorba da yapabilirim.”

“Zahmet etme. Hiç iştahım yok.”

“O halde sana küveti doldurayım.”

Céline küvetin musluğunu açtı. Suyun sesini dinleyip artık dinen yağmuru düşündüm. İlacın etkisini göstermeye başladığını, uykunun yumuşak dokunuşlarıyla beni yavaş yavaş kendine çektiğini hissediyordum. Céline’in yatağı bir kral tahtına benziyordu ve o sabah uçakla ilgili gördüğüm rüyayı, bu rüyanın önceki kabuslarımdan nasıl da farklı olduğunu düşünerek kendimi yatağa bıraktım. Uykuya dalmadan önce zihnimde *On İkinci Gece*’deki bir repliğim, Sebastian’ın sözleri belirdi: “Sırf rüya görmek için bile olsa uyumama izin verin!”

Önce yine rüya gördüğümü düşündüm. Bu, o uçakla ilgili kâbustan farklı, güzel bir rüyaydı. Sırtımda dolaşan bir el giderek aşağı iniyordu. Lulu elini kalbimin üzerine koymuştu. O sert zeminde uyuduğumuz sabah elini göğsümden ayırmamıştı. Ama bu el belimde dolaştıktan sonra aşağılara iniyordu. *Kırık yok, sadece incinmiş*, demişti doktor. Uykumda eski gücümü topladığımı hissettim.

Ellerim onun sıcak, yumuşak ve davetkâr vücudunu buldu. Bacaklarının arasına kaydı. İnlediğini duydum.

“Je savais que tu reviendrais.”

Bu sözlerle birlikte kâbus yeniden başladı. Yanlış yerdeydim. Yanlış insanla beraberdim. Yanlış uçaktaydım. Yatakta hızla doğrulup onu öylesine sert bir şekilde ittim ki yere yuvarlandı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdım Céline’e.

Sokak lambasının ışığı altında parlayan çıplak vücudunu hiç çekinmeden gözler önüne sererek ayağa kalktı. Sen benim “yatağımdasın” diye belirtti.

“Benimle ilgilenmen için buradayım,” dedim. Her ikimiz de onun benimle ilgilenmesini istemediğimi bildiği için sözlerim kulağa olduğundan daha acıklı geldi.

“Öyle yaptığımı sanıyordum,” dedi Céline yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak. Yatağın ucuna ilişip yanına oturmamı işaret etti. “Senin yapman gereken sadece öylece yatıp rahatlamaktan başka bir şey değil.”

Üzerimde sadece iç çamaşırim vardı. Kotumu ne zaman çıkarmıştım? Pantolonumun hastane gömleğiyle birlikte özenle katlanmış halde yerde durduğunu gördüm. Gömleğe uzandım. Kaslarım isyan etti. Ayağa kalktım. Bu defa ulumaya başladılar.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Céline.

“Gidiyorum,” dedim harcadığım efor yüzünden nefes nefese kalmış halde. Oradan gitmeyi başarabileceğimden emin değildim ama kalmamam gerektiğini biliyordum.

“Bu saatte mi? Çok geç oldu.” Bunu yapacağıma inanmıyormuş gibi bir hali vardı. Ta ki kotumu üzerime geçirene dek. Bu zahmetli işlem epeyce uzun sürmüş ve Céline’e gerçekten gidiyor olduğum gerçeğini özümsemesine yetecek kadar zaman tanımuştı.

Az sonra neler olacağını tahmin edebiliyordum; buraya son gelişimde yaşananların tekrarı. Fransızca küfürler. Alçağın teki olduğumu ve onu rencide ettiğimi söyleyen sözler.

“Sana yatağımı verdim ve sen beni kendi yatağımdan attın. Gerçekten attın.” Céline olanları komik bulduğu için değil bunu yaptığıma inanmadığı için gülüyordu.

“Üzgünüm.”

“Ama sen benim *yanıma* geldin. Dün. Ve bugün tekrar. Sen bana *hep* geri döndün.”

“Dün bavulu bırakmak için yanına geldim,” diye açıkladım. “Bunu Lulu için yaptım.”

Artık gitmem gerektiğini söylememle birlikte yüzünde, buraya son gelişimde vazoyu üzerime fırlatırken olduğundan farklı bir ifade belirdi. Bu öfkeydi. Bu, henüz yer edip olgunlaşmamış, tehlikeli bir öfkeydi. Céline’in yanına uğramakla ne büyük bir hata etmiştim. Lulu’nun bavulunu koyacak başka bir yer de bulabilirdim.

“Onun için ha?” diye bağırdı Céline. “Onun için ha? O sıradan bir kız. Hiçbir özelliği yok! Üstelik şu haline bak! Seni böylece bırakıp gitmiş. Senin koşarak geri döndüğün kız hep ben oldum, Willem. Bunun bir anlamı olmalı.”

Céline’in de beni bekleyen kızlardan biri olduğunu hiç düşünmemiştim. “Buraya gelmemeliydim. Bir daha olmayacak,” diye söz

verdim. Geri kalan eşyalarımı toplayıp yalpalaya yalpaya kapıdan çıktıktan sonra merdivenleri inip kendimi dışarı attım.

Bir polis arabası nihayet kararın caddeyi ışıklarıyla aydınlatarak hızla yanımdan geçti. Sireni *mee, mee, mee*, diyerek feryat ediyordu.

Paris'teydim.

Evde değildim.

Eve dönmeliydim.

Beş

EYLÜL

Paris

Marjolein'in, Brouwersgracht'in hemen dışındaki kanala bakan ince, uzun binalardan birinde olan ofisi bembeyaz, modern bir dekora sahipti. Ofisin dekorasyonunu üstlenen Bram, çıkardığı işi “havalı projelerinden” biri olarak görüyordu. Bram kesinlikle havalı birisi değildi; bu tabiri sadece para almadığı işler için kullanırdı.

Bram'ın asıl işi göçmenler için geçici barınaklar tasarlamaktı. İnandığı işi yapıyordu ama bunun yaratıcı yönüne hiçbir katkısı olmuyordu. Bu yüzden sürekli modern algılarını geliştirmenin yollarını arıyordu; yorgun bir mavnayı, zamanında tasarım dergilerinden birinde “Kanal'ın İncisi” olarak bahsedilen cam, ahşap ve çeliğin meydana getirdiği üç katlı, yüzen bir saray haline dönüştürmek gibi.

Marjolein'in asistanı Sara üzerinde bir vazodolusu beyaz gül olan, tertemiz, mika bir masanın ardında oturuyordu. İçeri girdiğinde bana gergin bir gülümseme sunup ceketimi almak üzere yavaşça

ayağa kalktı. Eğilip onu öptüm. “Geciktiğim için üzgünüm,” diyerek özür diledim.

Öpücüğümü kabul ettiği halde gözlerime bakmayı reddederek, “Tam üç hafta geciktin, Willem,” dedi ve beni içeri aldı.

Bunu yapmak bana artık kaşınmaya başlayan yanağımdaki yaranın çekildiğini hissettirse de ona en çapkın gülümsemelerimden birini sundum. “Sence beklemeye değmedi mi?”

Cevap vermedi. Sara’yla mutlu anlar paylaşmamızın üzerinden iki yıl geçmişti. O zamanlar ofisten neredeyse hiç çıkmıyordum ve o da aile avukatımızın asistanıydı. İlişkimiz başladığında yaşça benden büyük olan Sara, hüzünlü gözleri ve mavi boyalı yatağıyla beni kendimden geçirmişti. Ancak o günler fazla uzun sürmemişti. Hiçbir zaman uzun sürmezdi.

“Teknik olarak sadece birkaç gün geciktim,” dedim ona. “Randevumuzu iki hafta erteleyen Marjolein’di.”

Tuhaf bir şekilde fazlasıyla gergin görünen Sara, “Çünkü Marjolein tatildeydi,” dedi. “Tatilini özellikle kapanış sonrasına denk getirdi.”

“Willem.” Doğuştan uzun boylu olan ve ayağından asla çıkarmadığı topuklu ayakkabılarla daha da uzun görünen Marjolein tüm ihtişamıyla ofisinin kapısında belirdi. Bana Bram’ın modern algısının her köşede hissedildiği ofisine girmemi işaret etti. Marjolein’in, dekorasyona olan tek katkısı neredeyse devrilecekmiş gibi duran karmakarışık kâğıt ve dosya yığınlarıydı.

“Demek bir kız için beni ektin,” dedi kapıyı arkasından kapatarak.

Marjolein’in bunu nasıl bildiğini merak ettim. Bakışlarını üzerine dikmişti ve belli ki bir şeyler onu çok eğlendiriyordu. “Seni aradığımın farkında mısın?”

Londra’dan Paris’e giden trende Marjolein’e mesaj atarak gecikeceğimi bildirmek istemiştım ama telefonum çekmiyordu ve zaten şarjı

da bitmek üzereydi. Ayrıca nedense Lulu'ya bu konu hakkında en ufak bir detay bile vermek istemiyordum. Bu yüzden trenin kafeteryasında o Belçikalı seyyah kızlarından birini gördüğümde telefonunu ödünç almıştım. Marjolein'in numarasının yazılı olduğu adres defterimi bulabilmek için sırt çantamı alt üst etmiş ve neticede hem benim hem de Belçikalı kızın üzerine kahve dökmüştüm.

"Hoş bir sesi vardı," dedi Marjolein hem muzip hem de azarlayan bir gülümsemeyle.

"Kendisi de öyleydi," dedim.

"Hep öyle olurlar," dedi Marjolein. "Hadi gel de bana bir öpücük ver." Beni öpmesi için ona doğru yürüdüm ama beni durdurdu. "Yüzüne ne oldu?"

Randevumuzun olumlu taraflarından biri de yaralarımın iyileşmesi için zaman kazanmış olmamdı. Dikişlerim de çözülmüştü. O günden geriye kalan tek şey fark edilmeyeceğini umduğum kalın ve şişkin bir yara iziydi.

Benden cevap gelmeyince soruyu kendisi yanıtladı. "Yanlış kıza bulaştın ha? Öfkeli bir erkek arkadaşı mı vardı?" Resepsiyonu işaret etti. "Hazır konu açılmışken söyleyeyim, Sara artık çok hoş bir İtalyan'la beraber, yani ondan uzak dursan iyi olur. Kızcağız onu son terk edişinde neredeyse bunalıma girmişti. Az kalsın onu iştten atacaktım."

Bu konuda hiçbir suçum yokmuş gibi ellerimi havaya kaldırdım.

Marjolein gözlerini devirdi. "Buna gerçekten bir kız mı sebep oldu?" Yanağımı işaret etti.

Bu şekilde düşününce hikâyem gerçeğe biraz daha yaklaşıyordu.

"Bisiklet ve bira. Tehlikeli bir kombinasyon." Neşeyle bir bisikletin üzerinden düşüyormuş gibi yaptım.

"Tanrım. Evinden sarhoş halde bisiklet kullanmayı unutacak kadar uzun bir süredir mi uzaktasın?" diye sordu Marjolein. "Artık

nasıl ben bir Hollandalıyım diyeceksin? Seni tam zamanında geri döndürmüştük.”

“Öyle görünüyor.”

“Hadi gel. Sana kahve ısmarlayayım. Buralara bir yere nefis çikolatalar saklamıştım. Sonra da kâğıtları imzalarız.”

Sara’ya seslendi ve o da bize iki küçük fincanda kahve getirdi. Marjolein çekmecelerini biraz kurcaladıktan sonra içi, çektikçe uzayan, sert çikolatalarla dolu bir kutu çıkardı. Çikolatalardan birini alıp dilimin üzerinde erimesine izin verdim.

Marjolein bana imzalayacağım belgenin ne olduğunu anlatmaya koyuldu ama bunun bir önemi yoktu çünkü atacağım imza formaliteden başka bir şey değildi. Yael hiçbir zaman Hollanda vatandaşlığına geçmemişti ve tasarımları söz konusu olduğunda kılı kırk yarıp, “Tanrı detaylarda gizlidir,” diyen Bram da belli ki özel işlerinde tamamen zıt bir görüşe sahipti.

Bütün bunlar satışın tamamlanıp bazı güvencelerin sağlanabilmesi için benim varlığıma ihtiyaç duyulduğu anlamına geliyordu. Marjolein ben sayfalarca evrak imzalarken çene çalıp duruyordu. Hollanda vatandaşlığına geçmediği gibi ne buraya ne de İsrail’e yerleşip yurtsuz bir göçmen gibi oradan oraya dolaşması Yael’e büyük bir vergi avantajı sağlıyordu. Marjolein onun yüzer evi 717.000 avroya sattığını açıkladı. Bu paranın yüklü bir kısmı devlete gidecek ama çok daha büyük bir parçası bize kalacaktı. Yarın mesai saati sonunda hesabımda 100.000 avro görecektim.

Kâğıtları imzaladığım sırada Marjolein sürekli bana bakıyordu.

“Ne var?” diye sordum.

“Ona ne kadar benzediğini unutmuşum.”

Elimdeki kalem evraklardan birinin üzerinde asılı kalmış halde durdum. Bram hep Yael dünyanın en güçlü kadını olduğu halde

kendisinin yumuşak mizacıyla her nasılsa onun gizemli İsrail soyundan gelen özelliklerini alt etmeyi başardığını söylerdi.

“Affedersin,” dedi Marjolein tekrar ciddiyete bürünerek. “Döndüğünden beri nerede kalıyorsun? Daniel’da mı?”

Daniel amca mı? Onu cenazeden beri görmüyordum. Zaten ondan önce de sadece birkaç kez görmüştüm. Yurt dışında yaşıyor ve evini kiraya veriyordu. Neden orada kalacaktım ki?

Hayır, döndüğümünden beri hâlâ seyahatteymiş gibi yaşıyordum. Tren istasyonu, ekonomik öğrenci yurtları ve sınırları giderek küçülen Kırmızı Fener Sokağı’ndan oluşan dar bir üçgene sıkışıp kalmıştım. Bu benim için bir açıdan zorunluluk sayılırdı. Paramın son birkaç haftayı idare etmeme yeteceğinden emin değildim ama her nasılsa banka hesabımı sıfırlamamayı başarmıştım. Eski aile dostlarımızın yanında da kalabilirdim ancak geri döndüğümü kimsenin bilmesini istemiyordum. O yerlerin hiçbirini tekrar ziyaret etmek istemiyordum. Nieuwe Prinsengracht’ın yakınından bile geçmemiştim.

“Bir dostumun yanında kalıyorum,” dedim güçlkle duyulan bir sesle.

Marjolein beni yanlış anladı. “Ah, *bir dostunun* yanında. Anlıyorum.”

Kendimi suçlu hissediyormuş gibi gülümsedim. İnsanların yanlış yargılara varmasına izin vermek bazen karmaşık gerçekleri açıklamaktan çok daha kolay oluyordu.

“Dikkat et de bu dostunun öfkeli bir erkek arkadaşı olmasın.”

“Elimden geleni yaparım.”

Evrakları imzalamayı tamamladım. “Hepsi bu kadar,” dedi Marjolein. Çekmecesini açıp karton bir dosya çıkardı. “Bunlar sana geldi. Sen bana yeni bir adres verene dek tekneyle ilgili her türlü yazışmanın buraya gönderilmesini sağladım.”

“Yeni bir adres edinmem biraz zaman alabilir.”

“Önemli değil. Nasıl olsa *ben* buradayım.” Marjolein bir dolabın kapağını açıp bir şişe viskiyle birlikte iki küçük bardak çıkardı. “Artık zengin bir adamsın. Bunu içerek kutlamak gerek.”

Bram hep Marjolein’in, yelkovan ne zaman on ikiyi geçse içmek için bir bahane bulduğuna dair espri yapardı. Yine de bardağı aldım.

“Neye içelim?” diye sordu Marjolein. “Yeni yatırımlara mı? Yeni bir geleceğe mi?”

Başımı iki yana salladım. “Tesadüflere içelim.”

Marjolein’in yüzündeki şaşkınlığı gördüğümde geç de olsa onun Bram’ın başına gelenleri kast ettiğimi düşündüğünü anladım. Gerçi Bram’ın yaşadığı şey bir tesadüften çok eşine az rastlanır bir olaydı.

Her halükârda ben o olayı değil, *kendi* tesadüfümüzü kastetmiş-tim. Ailemizi oluşturan tesadüfü. Elbette Marjolein de bu hikâyeyi duymuş olmalıydı. Bram onu anlatmayı çok severdi. Bu hikâye bir aile efsanesinin, bir peri masalının ve bir ninninin bir araya gelmiş haliydi:

Bram ve Daniel sürekli arıza yapan Fiat marka bir arabayla İsrail’i dolaşıyordu. Bir gün arabaları Netanya isimindeki bir sahil kasabasının dışında bozuldu ve onu tamir etmeye çalışan Bram’ın yanına ağır adımlarla omzunda tüfeği, ağzında sigarasıyla bir asker geldi. Bram o anı gülümseyerek hatırlayıp, “Aklınıza gelebilecek en korkunç manzaraydı,” diye anlatırdı.

Bu asker Yael’di. Netanya’da geçirdiği hafta sonunun ardından Galilee’deki birliğine dönüyordu. İznini büyükbabamla birlikte yaşadığı apartman dairesinde değil, bir dostunun ya da belki bir erkek arkadaşının evinde geçirmişti. Bram ve Daniel, Safed’e gidecekti ve arabanın radyatör hortumunu yerine takan Yael’i de gideceği yere bırakmayı teklif ettiler.

Bram Yael'e kibarca ön koltuğu gösterdi; ne de olsa bu kadın arabalarını tamir etmişti. Ancak Yael arka koltuğun çok dar olduğunu fark ederek, "İçimizde en kısa kimse arka koltuğa o otursun," dedi. Aslında Yael bu sözlerle kendini kastetmişti çünkü Netanyahu'daki bir sörfçüden satın aldığı Lübnan tütününü sarmakla meşgul olan Daniel ön koltuktan hiç kalkmadığı için hangi kardeşin daha uzun olduğunu bilmiyordu.

Ama Bram onu yanlış anladı ve gereksiz bir ölçümün ardından arka koltuğa kendisinden üç santim daha kısa olan Daniel oturdu.

İki kardeş Yael'i birliğine bıraktı. Yolları ayrılmadan önce Bram ona Amsterdam'daki adresini verdi.

Bir buçuk yıl sonra askerlik hizmetini tamamlayan Yael, yetişip büyüdüğü yerle arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koymayı amaçlayarak biriktirdiği az miktarda parayı da yanına alıp otostopla kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

Parası tükenene dek dört ay geçmiş ve Amsterdam'a ulaşmıştı. Böylece bir kapıyı çaldı. Kapıyı açan Bram, onu bunca zamandır görmediği, neden orada olduğunu bilmediği ve bu tarzına tamamen aykırı olduğu halde kendini bile şaşırtarak Yael'i öptü. Bram bu olayı hayret dolu bir sesle, "Bunca zamandır yolunu gözlüyormuşum gibi," diyerek anlatırdı.

"Hayat ne kadar da tuhaf," derdi peri masalına benzeyen aşk hikâyelerini tamamlarken. "Araba orada bozulmasaydı, Yael'in Kopenhag'da parası bitmeseydi ya da Daniel benden daha uzun olsaydı bütün bunlar yaşanmayacaktı."

Ama ben gerçekte söylemek istediği şeyin ne olduğunu biliyordum: *Tesadüfler. Her şey tesadüflere bağlı.*

Altı

İki gün sonra birileri sihirli değneğini dokundurmuş gibi banka hesabımda yüz bin avro beliriverdi. Ama elbette bunun sebebi sihir falan değildi. Maddi durumumun tepetaklak olmasının üzerinden epeyce zaman geçmişti ancak o zamandan beri evrenin para piyasalarındaki denge teorisini esas alarak çalıştığını öğrenmiştim. Size bedelini ödetmeden hiçbir şey vermiyordu.

Bir esrarkeşten hurda bir bisiklet ve bitpazarından birkaç giysi satın aldım. Artık param vardı ama basit bir hayat sürmeye, sadece taşıyabileceğim kadar eşyaya sahip olmaya alışmıştım. Ayrıca burada çok fazla kalmayacaktım, bu yüzden arkamda mümkün olduğunca az parmak izi bırakmalıyım.

Damrak Bulvarı'nı bir uçtan bir uca dolaşıp seyahat acentelerine baktım ve nereye gideceğime karar vermeye çalıştım: Palau. Tonga. Brezilya. Seçenekler arttığında karar vermek zorlaşıyordu. Belki Bangkok'taki Daniel amcamın izini sürerdim. Yoksa Daniel amca Bali'ye mi geçmişti?

Öğrenci acentelerinden birinde masanın ardında oturan koyu saçlı bir kız ilanları gözden geçirdiğimi fark etti. Bakışlarımız buluştuğunda gülümseyip beni içeri davet etti.

“Ne arıyorsunuz?” diye sordu içinde hafif bir aksan barındıran Flemenkçesiyle. Doğudan ya da Romanya’dan gelmiş olabilirdi.

“Buradan farklı bir yer.”

“Daha açık konuşabilir misiniz?” dedi usulca gülerek.

“Sıcak, ucuz ve uzak bir yer.” *100.000 avroyla canımın istediği kadar kalabileceğim bir yer*, diye geçirdim içimden.

Kız güldü. “Bu saydıklarınız dünyanın yarısını kapsıyor. Seçenekleri biraz daraltalım. Sahil kenarında olmak ister misiniz? Mikronezya’da olağanüstü yerler var. Tayland da hâlâ ucuz sayılır. Daha karmaşık kültürlerle tanışmak istiyorsanız da Hindistan harika bir yer.”

Başımı iki yana salladım. “Hindistan’a gitmek istemiyorum.”

“Peki Yeni Zelanda? Avustralya? İnsanlar Orta Afrika’daki Malawi’ye bayılıyorlar. Panama ve Honduras’la ilgili de güzel şeyler duyuyorum ama bu ülkelerde askerî darbe var. Gideceğiniz yerde ne kadar kalacaksınız?”

“Süresiz.”

“Ah, o halde dünya turuna çıkabilirsiniz. Birkaç özel turumuz var.” Kız bilgisayarına hevesle bir şeyler yazdı. “Bir tanesi şöyle: Amsterdam, Nairobi, Dubai, Delhi, Singapur, Sidney, Los Angeles, Amsterdam.”

“Delhi’ye uğramayan turunuz var mı?”

“Hindistan’a gitmeyi istemediğinizden emin misiniz?”

Bu soruya gülümsemekle yetindim.

“Pekâlâ. Dünyanın hangi bölgesini görmek *istiyorsunuz?*”

“Fark etmez. Sıcak, ucuz ve uzak olduğu sürece her yer olur. Hindistan dışında. Seçimi benim adıma siz yapsanız nasıl olur?”

Kız bu bir şakaymış gibi güldü. Oysa ben gayet ciddiymdim. Eve döndükten sonra bir uyuşukluğa kapılmış, günlerimi ucuz konukevlerinin kederli yataklarında Marjolein’le yapacağım buluşmayı bekleyerek geçirmiştım. Bomboş geçen günler boyunca elimde camı kırık da olsa hâlâ çalışan bir saat tutarak, bu saatin sahibiyle ilgili gereksiz meraklara kapılmışımtım. Bütün bunlar beynimi uyuşturmuştu. Tekrar yollara düşmek için bundan daha iyi bir sebep olamazdı.

Kız parmaklarını klavyenin tuşlarında dolaştırdı. “Bana siz de biraz yardımcı olmalısınız. Mesela daha önce hangi ülkeleri ziyaret ettiniz?”

“İşte.” Yıpranmış pasaportumu masanın üzerinden kıza doğru ittim. “Seyahat geçmişim burada yazıyor.”

Kız pasaportu açarak, “Ah tabii ya, başka nerede yazacak ki?” dedi. Şimdi benimle dostane bir tavırla değil, işveli bir sesle konuşuyordu. “Epeyce gezmişsiniz değil mi?”

Yorgundum. Şu an bu dansı yapmak istemiyordum. Tek arzum uçak biletimi alıp oradan gitmekti. Avrupa’dan ayrılıp uzaklardaki sıcak bir ülkeye ayak basar basmaz tekrar eski halime dönecektim.

Kız omuzlarını silkerek pasaportumun sayfalarını çevirmeye devam etti.

“Tüh. Sorun ne, biliyor musunuz? Henüz size uçak bileti kesmem.”

“Nedenmiş o?”

“Pasaportunuzun süresi dolmak üzere.” Pasaportumun sayfalarını kapatıp masanın üzerinden tekrar bana itti. “Yanınızda kimlik var mı?”

“Kimliğim çalındı.”

“Polise haber verdiniz mi?”

Başımı iki yana salladım. Fransız polisini aramamıştım.

Sadece Bir Yıl

“Boş verin. Her halükârda bu ülkelerin pek çoğu için pasaporta ihtiyacınız olacak. Onu yenilemeniz gerekiyor.”

“İşlemler ne kadar sürer?”

“Fazla değil. Sadece birkaç hafta. Doldurulması gereken formları belediyede bulabilirsiniz.”

Saydığı diğer gerekli evrakların hiçbirini yanımda değildi.

Birden kendimi çıkmazda hissettim ve bu duyguya neden kapıldığımı merak ettim. Hollanda’ya iki yıl boyunca ayak basmamayı başardığım için mi? Bu küçük ama merkezi ülkeye uğramamak için Gerilla Will’in bir diktatörden farksız olan yönetmenini, Avrupa’da Shakespeare’i en çok seven ülkeler listesinde İngiltere’nin ardından İsveç’in geldiğine dair yarım yamalak bir hikâyeyle oyunumuzu Amsterdam yerine Stockholm’da sergilemeye ikna etmek gibi anlamsız çabalarda bulunduğum için mi?

Geçen bahar Marjolein nihayet Bram’ın karmaşık mal varlığını derleyip toplamayı başarmış ve yüzen ev Yael’e kalmıştı. Yael bunu, Bram’ın kendisi için inşa ettiği evi hiç vakit kaybetmeden satışa çıkararak kutlamıştı. Artık bu aşamada bunu yapmasına şaşırmamış olmam gerekirdi. Peki ya benim eve dönüp evrakları imzalamamı istemesi? İşte bu gerçekten sinir bozucuydu. Büyükbabamın deyişiyle *küstahlıktı*. Yael’in bunun daha pratik olacağını düşündüğünü biliyordum. Ben eve trenle ulaşabilecek kadar yakındım o ise uçak yolculuğu yapmasını gerektirecek kadar uzaktı. Bu iş sadece birkaç günümü alır, beni fazla zahmete sokmazdı.

Ama bunu yapmakta bir gün gecikmiştim. Ve bu bir gün her nasılsa her şeyi değiştirmişti.

Yedi

EKİM

Utrecht

Geç de olsa onu önceden aramam gerektiğini anlamıştım. Belki de onu buraya döndüğüm ilk ay aramalıyım. Kuşkusuz bunu buraya kadar gelip evinin kapısını çalmadan önce yapmalıyım. Ama yapmamıştım. Ve artık çok geçti. Buradaydım. Bu buluşmanın mümkün olduğunca acısız geçmesini sağlamayı umuyordum.

Bloemstraat'taki evin eski tip kapı zili, geleni ayıplayarak süzen bir göz şeklindeki yeni bir zille değiştirilmişti. Bunun bir uğursuzluk işareti olduğunu hissettim. Düzensiz iletişimimiz son birkaç ayda tamamen kopmuştu. Ona en son ne zaman bir e-posta ya da mesaj gönderdiğimi hatırlamıyordum. Üç ay mı olmuştu? Yoksa altı ay mı? Yine geç de olsa onun artık burada yaşamıyor olabileceği aklıma geldi.

Ama her nasılsa hâlâ burada olduğundan emindim. Çünkü Broodje bana haber vermeden taşınmış olamazdı. Bunu asla yapmazdı.

Broodje'yle tanıştığımızda ikimiz de sekiz yaşındaydık. Onu bir dürbünle yüzen evimizi gözetlerken yakalamıştım. Ne yaptığını sorduşumda bana *bizi* gözetlemediğini söylemişti. Son zamanlarda etrafta çok fazla hırsızlık oluyordu ve ailesi Amsterdam'dan daha güvenli bir yere taşınmaktan söz etmeye başlamıştı. Broodje yaşadığı evden ayrılmak istemiyordu, bu yüzden hırsızları yakalamayı görev edinmişti. "Bu çok ciddi bir durum," demiştim ona. "Evet, öyle," diye cevap vermişti. "Ama bende bu var." Bisikletinin selesinden casus setinin diğer parçalarını çıkarmıştı; dekoder ekranı, sesi artıran kulaklıklar ve benim de denememe izin verdiği gece görüşü gözlükleri.

"Kötü adamları bulmakta yardıma ihtiyacın varsa ortağın olabilirim," demiştim ona. Amsterdam'ın merkezinin doğu kıyısındaki mahallemizde pek fazla çocuk yoktu. Yüzen evimizi demirlediğimiz Nieuwe Prinsengracht limanındaki komşu evlerde ise hiç çocuk yoktu. Üstelik ben ailemin tek çocuğuydum.

Zamanımın büyük bir kısmını yüzen evimizin güvertesinden iskeleye top atmakla geçirir ve toplarımın çoğunu kanalların bulanık sularına kaptırırdım.

Broodje yardım teklifimi kabul etti ve ortak olduk. Saatler boyu etrafı gözetleyip şüpheli şahıs ve araçların fotoğraflarını çeker, olayı çözmeye çalışırdık. Ta ki bizi gören yaşlı bir adam suçlularla işbirliği yaptığımızı düşünüp polise haber verene dek. Polis bizi komşu yüzen evin demirlediği iskelenin yanına diz çökmüş, düzenli aralıklarla ortaya çıkan (sonradan öğrendiğimize göre bu köşedeki fırının kamyonetiydi) şüpheli bir kamyonete dürbünle bakarken yakalamıştı. Bizi sorguya çektiklerinde hapsi boylayacağımızı düşünerek her ikimiz de ağlamıştık. Kekeleyerek açıklama yapmaya, suçlularla olan mücadelemizi anlatmaya çalışmıştık. Polisler gülmemek için çaba harcayarak söylediklerimizi dinledikten sonra bizi eve götürmüş ve Broodje'nin ailesine olan biten her şeyi anlatmışlardı. Ayrılmadan

önce dedektiflerden biri her ikimize de birer kartvizitini verip göz kırpmış ve herhangi bir ipucu yakaladığımızda kendisini mutlaka aramamızı söylemişti.

Ben kartvizitimi çöpe atmıştım ama Broodje kendininkini saklamıştı. Yıllarca. On iki yaşına geldiğimizde o kartviziti, ailesi her şeye rağmen şehrin varoşlarına taşınan Broodje'nin yatak odasındaki ilan panosunda görmüştüm. "Bunu hâlâ saklıyor musun?" diye sormuştum ona. Oraya iki yıl önce taşınmışlardı ve artık eskisi kadar sık görüşemiyorduk. Broodje önce kartvizite, sonra bana bakıp, "Benim eşyaları saklama huyum olduğunu bilmiyor musun, Willy?" diye sormuştu.

Kapıyı üzerinde PSV futbol takımının kazağı olan ve jöleli saçları kaskatı görünen, uzun boylu, zayıf bir çocuk açtı. Birden içime bir ağırlık çöktüğünü hissettim çünkü Broodje bu evde, her ikisiyle de ısrarla yatmak isteyip bir türlü başarılı olamadığı iki kız ve Ivo isimli zayıf bir oğlanla yaşıyordu. Ama kapıyı açan oğlanın gözlerinde beni tanıdığını söyleyen bir kıvılcım belirdiğinde onun Broodje'nin Utrecht Üniversitesi'nden arkadaşı Henk olduğunu hatırladım. "Sen misin, Willem?" diye sordu Henk ve ona cevap vermeme fırsat tanımadan eve doğru seslendi: "Willem geri dönmüş, Broodje."

İçeride bir hareketlilik olduğunu, yıpranmış ahşap zeminin gıcırdadığını duydum ve işte, boyu benden bir karış kısa, omuzları benimkilerden bir karış geniş olan Broodje karşımda duruyordu. Vücutlarımızın bu uyumsuzluğu komşu yüzen evde yaşayan yaşlı bir adamın bize Spagetti ve Köfte lakabını vermesine sebep olmuş ve bu Broodje'nin çok hoşuna gitmişti çünkü köfte, spagettiden çok daha lezzetli değil miydi?

"Willy?" Broodje kısa bir tereddüttün ardından üzerime atladı. "Willy! Öldüğünü sanmıştım!"

“Yeniden canlandım,” dedim.

“Gerçekten mi?” Broodje’nin gözleri ıslı ıslı parlayan birer madeni para gibi yuvarlak ve masmaviydi. “Ne zaman döndün? Ne zamandır buradasın? Aç mısın? Keşke geleceğini haber verseydin. Bir şeyler hazırlardım. Eh, yine de şöyle güzel bir *borrelhapje*⁴ hazırlayabilirim. İçeri gel. Henk bak, Willy dönmüş.”

“Farkındayım,” dedi Henk başını sallayarak.

“W,” diye seslendi Broodje. “Willy geri döndü.”

Evin salonuna girdim. Eskiden bu salon çiçek kokulu mumlar gibi kadınsı dokunuşlarla nispeten derli toplu sayılırdı. Broodje bu mumlardan nefret ediyor gibi davranır ama kızlar evde olmadığına bile onları yakmayı ihmal etmezdi. Şimdi içerisi uzun süre giyilmiş çorap, bayat kahve ve bira kokuyordu. Kızlardan kalan tek hatıra şöminenin üzerindeki çerçevesinde yamuk duran eski bir Picasso resmiydi.

“Kızlara ne oldu?” diye sordum.

Broodje sırtıttı. “Willy’nin ilk işi hep kızları sormak olur.” Ardından güldü. “Geçen yıl kendi dairelerine taşındılar ve onların yerine Henk ile W geldi. Ivo da Estonya’da bir kursa devam ediyor.”

“Letonya,” diye düzeltti Wouter ya da diğer ismiyle W merdivenlerden inerken. Benden bile uzun boylu olan W doğuştan kirpi gibi saçlara ve bir kapı tokmağını andıran Âdem elmasına sahipti.

“Letonya,” dedi Broodje.

“Yüzüne ne oldu?” diye sordu W. O hiçbir zaman insanlarla sohbet etmekten hoşlanan birisi olmamıştı.

Yarama dokunarak, “Bisikletten düştüm,” dedim. Dudaklarımdan kendiliğinden Marjolein’e söylediğim yalan dökülmüştü. Bunun

4 Flamancada karşılığı meze veya kanepé anlamına gelen atıştırmalık. (ç.n.)

sebebini bilmiyordum ama emin olduğum tek şey o günle arama elimden geldiğince mesafe koyma arzusu duyuyor olmamdı.

“Ne zaman döndün?” diye sordu W.

“Evet, Willy,” dedi Broodje bir köpek gibi eşinip kesik kesik nefes alarak. “Ne zaman döndün?”

“Bir süre önce,” dedim acı veren gerçek ile abartılı yalanlar arasındaki o ince çizgide dengede durmaya çalışarak. “Amsterdam’da halletmem gereken işler vardı.”

“Nerede olduğunu merak etmeye başlamıştım,” dedi Broodje. “Bir süre önce seni aramaya çalıştım ama tuhaf bir sesli mesajla karşılaştım ve e-postalarına da hiç bakmıyorsun.”

“Biliyorum. Telefonumu kaybedince içindeki kayıtlar da gitti ve İrlandalı bir çocuk bana kendi telefonuyla birlikte SIM kartını verdi. Yeni numaramı sana gönderdiğimi sanıyordum.”

“Belki de göndermişsindir. Her neyse, hadi içeri gel. Ben de gidip neler yiyebileceğimize bakayım.” Broodje doğrudan mutfığa girdi. Çekmecelerin açılıp kapandığını duydum.

Beş dakika sonra içi yiyecek ve hepimize yetecek kadar birayla dolu bir tepsiyle geri döndü. “Bize her şeyi anlat. Gezgin bir aktörün ihtişamlı dünyası. Her gece yatağında başka bir kız mı ağırlıyordun?”

“Tanrım, Broodje, bırak da çocuk önce bir otursun,” dedi Henk.

“Özür dilerim. Bir zamanlar onun yaşadıklarını ben de yaşıyormuş gibi hissedirdim. Willy’yi ağırlamak bir film yıldızını ağırlamaktan farksızdı. Bu son birkaç yıl benim için çok sönük geçti.”

“Son birkaç yıl derken son yirmi yılı mı kastediyorsun?” diye takıldı ona W.

“Demek bir süredir Amsterdam’dasın, ha?” dedi Broodje. “Annen nasıl?”

“Hiç bilmiyorum,” dedim rahat bir tavırla. “Annem Hindistan’da.”

“Hâlâ mı?” diye sordu Broodje. “Yoksa buradaydı da oraya tekrar mı gitti?”

“Hâlâ. Hep oradaydı.”

“Ah. Geçenlerde eski mahallemize uğradım. Yüzen ev ıslıl ıslıldı ve içeride mobilyalar vardı. Bu yüzden onun geri dönmüş olabileceğini düşündüm.”

“Hayır, mobilyaları içeride yaşayan varmış havası vermek için koymuş olmalılar ama ev boş. En azından artık biz orada yaşamıyoruz,” dedim bir parça sucuğu yuvarlayıp ağzıma atarak. “Yüzen ev satıldı.”

“Bram’ın yüzen evini sattınız mı?” diye sordu Broodje kulaklarına inanamıyormuş gibi.

“Annem sattı,” diye açıkladım.

“Köşeyi dönmüş olmalı,” diye takıldı Henk.

Kısa bir tereddüt yaşadım ama nedense onlara benim de köşeyi döndüğümü söyleyemedim. Sonra W, yakın bir zamanda *De Volk-skrant’da* Avrupalıların Amsterdam’daki eski yüzen evlere ödedikleri paranın bir o kadarını da Hollanda bandrası almak için verdiklerine dair bir yazı okuduğundan bahsetti.

“Bu ev farklı. Onu görmeliydiniz,” dedi Broodje. “Willy’nin babası mimardı, bu yüzden üç katlı, balkonlu ve dört bir tarafı camla kaplı yüzen evi çok güzeldi.” Yüzünde özlem dolu bir ifade belirmişti. “O derginin eve verdiği isim neydi?”

“Kanal’ın İncisi.” Dergiden gelen bir fotoğrafçı hem evin hem de bizim fotoğraflarımızı çekmişti. Dergi çıktığında içindeki fotoğrafların çoğu eve aitti ama Yael ve Bram’ı, evin büyük penceresi, ağaçlar ve arkalarında bir ayna gibi yansıyan kanal tarafından çevrelenmiş halde gösteren bir fotoğraf da vardı. Orjinalinde olduğum halde beni fotoğraftan çıkarmışlardı. Bram derginin bu fotoğrafı pencere ve yansıma için kullandığını açıklamıştı; fotoğraf ailemizi değil, evin

tasarımını tasvir ediyordu. Ancak ben yine de o fotoğrafın ailemizin gerçek durumunu aynen yansıttığını düşünmüştüm.

“Annenin o evi sattığına inanamıyorum,” dedi Broodje.

Bazı günler buna ben de inanamıyordum ama bazen de bu konuda hiçbir zorluk çekmiyordum. Yael bir yerden kaçması gerektiğinde kendi elini bile feda edebilecek türde bir insandı. Bunu daha önce de yapmıştı.

Şimdi oğlanlar iki yıl boyunca kimliğini gizli tutarak yaşayan birisi olarak hiç de alışık olmadığım bir endişeyle bana bakıyorlardı.

“Demek bu gece Hollanda-Türkiye maçı var,” diyerek konuyu değiştirdim.

Oğlanlar bir süre daha bana bakmaya devam ettikten sonra başlarını salladılar.

“Umarım bu defa şans yüzümüze güler,” dedim. “Avrupa Kupası’nda sergilediğimiz kötü performansları tekrar kaldırdılabileceğimden emin değilim. Sneijder...” Başımı iki yana salladım.

Tuzağıma ilk düşen Henk oldu. “Şaka mı yapıyorsun? Sneijder takımında kazanmaya hevesli olduğunu gösteren tek forvetti.”

“Hiç de değil!” dedi Broodje araya girerek. “Almanya’ya o nefis golü atan Van Persie’ydi.”

Sonra W matematiksel hesaplara dayalı bir konuşmayla kötüye gidişin berbat geçen bu son yılın ardından gelişme göstereceğimizi garanti ettiğini artık yükselmekten başka bir şansımız olmadığını açıkladı ve rahatladığımı hissettim. Böyle basit sohbetlerin evrensel bir dili vardı. Yoldayken hep seyahat hakkında konuşulurdu; keşfedilmemiş bir ada, ucuz bir öğrenci yurdu ya da makul fiyata fiks menü sunan bir restoran gibi. Erkekler bir araya geldiğinde ise konu hep futbol olurdu.

“Maçı bizimle seyretmek ister misin, Willy?” diye sordu Broodje.
“O’Leary’nin yerinde olacağız.”

Utrecht’e ne sohbet, ne futbol ne de dostluk için gelmiştim. Buraya geliş sebepim, imzalanması gereken evrakları imzalamaktı. Üniversiteye kısa bir ziyarette bulunup pasaportumu yenilemek için ihtiyaç duyduğum belgeleri alacaktım. Sonrasında o seyahat acentesine tekrar uğrayacak, belki bu defa bana içecek bir şeyler getirmelerini söyleyecek ve bir sonraki durağımın neresi olacağını belirleyecektim. Biletimi alacaktım. Birkaç vize ve seyahat kliniğinde vurulacak birkaç aşı için belki Lahey’e de gidecektim. Yeni giysiler için bitpazarını dolaşacak, havaalanına giden trene binecektim. Bileti tek yön olan, yalnız bir adam her zaman şüphe uyandırdığı için göçmen bürosu görevlileri üzerimi didik didik arayacaktı. Uzun bir uçak yolculuğu yapacaktım. Jetlag yaşayacaktım. Göçmen Bürosu. Gümrük. Ve nihayet yepyeni bir yere atılan adım, birbirini kamçılayan heyecan ve şaşkınlık anı. Her şeyin mümkün olduğu o an.

Utrecht’te yapacağım tek bir şey vardı ama birden bana buradan ayrılmak için halletmem gereken sonsuz şey varmış gibi geldi. İşin tuhafı buradan gitme fikri beni biraz olsun heyecanlandırmamıştı.

Yaşanan onca zahmete değen o yeni bir yere gitme düşüncesi bile. Her şey gözümde büyüdü. Buradan çekip gitmek için yapmam gereken sıkıcı işlerin üstesinden gelebilecek enerjiye sahip değildim.

Ama O’Leary’nin Yeri? O’Leary’nin yeri bir sokak ötede bile değil, hemen köşe başındaydı. O kadarını başarabilirdim.

Sekiz

Ekim ayı, sene içindeki berrak ve sıcak günler kotamızın tamamını yaz aylarında baş gösteren sıcak hava dalgasında harcamışız gibi soğuk ve yağışlı geçiyordu. Bloemstraat'ta yaşadığım tavan arası daha da soğuktu ve buraya taşınmakla doğru bir tercih yapıp yapmadığımı sorgulamama neden oluyordu. Gerçi bu bir tercih de sayılmazdı.

Utrecht'teki günlerimi çok az iş hallederek geçirip üç sabah üst üste alt kattaki kanepede uyanınca Broodje bana evin tavan arasına taşınmamı teklif etmişti.

Ortada bir *emrivaki* söz konusu olduğu için bu teklif çok da büyüleyici sayılmazdı. Ben zaten orada yaşıyordum. Bazen rüzgâr sizi hiç tahmin etmediğiniz yerlere sürüklüyor bazen de sizi oralardan alıp götürüyordu.

Tavanarası rüzgâr alıyor, pencereler esintiyle birlikte zangırdıyordu. Sabahları ağzımdan duman çıkıyordu. Isınmak temel işim haline gelmişti. Seyahat ederken çoğunlukla günlerimin tamamını kütüp-

hanelerde geçirirdim. Orada her zaman dergi ve kitap bulabilir, hava şartlarından ya da kaçmak istediğiniz diğer her şeyden kaçabilirdiniz.

Merkez Üniversite'nin kütüphanesi de benzer konforlar sunuyordu; güneş alan büyük pencereler, rahat koltuklar ve internete girebileceğim bir dizi bilgisayar. Kütüphanenin sunduğu bu nimetlerin sonuncusu için karmaşık duygular içerisindeydim. Birlikte seyahat ettiğim kişiler e-postalarını takip etmeyi saplantı haline getirmişlerdi. Oysa ben tam tersi düşüncedydim. Gelen kutuma bağlanmaktan nefret ederdim. Hâlâ da ediyordum.

Yael bana hiç sektirmeden iki haftada bir e-posta gönderiyordu. Sanırım yapılması gereken bütün diğer angarya işler gibi bunu da takvimine kaydetmişti. Mesajlarında pek fazla detaya girmiyor, bu da onlara cevap yazmayı neredeyse imkânsız kılıyordu.

Bir önceki gün de bir e-posta göndermiş, köylerden birinde düzenlenecek olan hac bayramını görmek için iş yerinden izin aldığına dair önemsiz bir konuya değinmişti. Bana izin aldığı bu işyerinin neresi olduğunu asla söylemiyor, orada ne iş yaptığına dair ayrıntıya girmiyor, ana hatlarını ancak Marjolein'in farkında olmadan yaptığı yorumlarla çizebildiğim gizemli günlük hayatından bahsetmiyordu.

Hayır, Yael'in e-postaları benim için kartpostal yazılarından farksızdı. Kusursuz bir şekilde sadece havadan sudan bahsediyor, çok az şey söyleyip çok az sır veriyordu.

Cevabıma, "Selam, anne," diyerek başladım. Sonrasında ekrana bakıp devamını nasıl getireceğimi düşündüm. Normalde her türlü sohbete girebilen bir insandım ama sohbet edeceğim kişi annem olduğunda aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu. Seyahatleyken işim daha kolaydı çünkü ona sadece kartpostal yollamakla yetiniyordum. *Şu an Romanya'da, Karadeniz'in kıyısındaki sayfiye yerlerinden birindeyim ama ölü sezondayız ve etraf sessiz. Saatlerce balıkçıları seyrettim.* Gerçi bunlar bile bana geçmişî hatırlatıyordu. Rüzgârlı bir havada

balıkçıları seyretmek nasıl oluyordu da on yaşındayken ailemle Hırvatistan'a yaptığım seyahati anımsamama sebep oluyordu? Yoksa o seyahati yaptığımız yıl on bir yaşında mıydım? Yael hep geç saatlere dek uyuyordu ama Bram'la ikimiz üzerleri buram buram tuz ve votka kokmuş halde denizden yeni dönen balıkçıların tuttuklarını almak için sabah erkenden kalkıp rıhtıma iniyorduk. Her şeye rağmen ben de Yael'in yolundan gidip ona yazdığım mesajlarda bu tür nostaljik anılardan uzak duruyordum.

"Selam, anne." İmleç beni azarlarcasına yanıp söniyordu ama aklıma yazacak bir şey gelmiyor, bundan daha ileri gidemiyordum. Gelen mesajlar kutusuna dönüp zamanda geriye doğru bir yolculuk yaptım. Son birkaç yıl ve bu yıllar içerisinde Broodje'den gelen mesajlar, yolda tanıştığım insanların gönderdiği notlar –Tangiers, Belfast, Barcelona ya da Riga'da buluşmak üzere verilen, tutulacağı şüpheli sözler– ve asla hayata geçirilemeyen planlar.

Bütün bunların öncesinde, ekonomi fakültesindeki pek çok profesör beni mesaj bombardımanına tutup "özel durumumla" ilgili başvuruda bulunmadığım takdirde bir sonraki yıl okula geri çağrılmamak tehlikesiyle karşı karşıya kalacağım konusunda uyarılmıştı (başvuruyu yapmadım ve okula çağrılmadım). Daha öncesinde bazıları hâlâ açılmamış taziye mesajları duruyordu ve ondan da önce Bram'ın çoğu, denemek istediği bir restoranın yorumu, çirkinliğiyle dikkat çeken bir sanat eserinin fotoğrafı, son tamir-et projesine yardım daveti gibi bana göndermekten hoşlandığı saçma sapan şeylerden oluşan mesajları vardı. Şimdi dört yıl öncesine dönmüş ve e-posta diye bir şeyin olduğunu keşfetmesiyle ondan faydalanamayacak kadar hastalanması arasında geçen iki yıllık sürede, sayfalarca yazı yazıp da hiç para ödemediğin bu hızlı haberleşme yönteminin keyfini süren büyükbabamın e-postalarını bulmuştum.

Sadece Bir Yıl

Tekrar Yael'e yazdığım mesaja döndüm. "Selam anne, tekrar Utrecht'teyim ve şimdilerde Robert-Jan ve diğer oğlanlarla takılıyorum. Anlatmaya değecek çok fazla şey yok. Her gün bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve bir haftadır güneş yüzünü neredeyse hiç göstermedi. Burada olmadığın için kendini şanslı saymalısın. Kasvetli havalardan ne kadar nefret ettiğini bilirim. Görüşürüz. Willem."

Kartpostal Dili, hal hatır sormanın en kısa yolu.

Dokuz

Oğlanlar ve W'nin yeni kız arkadaşıyla birlikte sinemaya gidiyorduk. Louis Hartlooper'da Jan de Bont'un gerilim filmlerinden birini izleyecektik. Net bir tarih veremeyecek kadar uzun bir süredir De Bont filmlerinden hoşlanmıyordum ama oğlanlar W'nin bir kız arkadaş edinmesinin büyük bir olay olduğunu ve kız patlayan bombalar görmek istiyorsa patlayan bombalar seyredeceğimizi söyleyerek bana üstünlük sağlamışlardı.

İnsanlar ağzına kadar dolu olan sinemanın ön kapılarından dışarı taşmıştı. Kalabalığın arasından güçlükle sıyrılıp bilet gişesine ulaştık. İşte onu o zaman gördüm: Lulu'yu.

Benim Lulu'mu değil. Benim Lulu'ma ismini verdiğim Lulu'yu. Louise Brooks'u.

Sinemanın bekleme salonunu süsleyen pek çok eski afiş vardı ama duvara asmak yerine bir desteğe dayandırılan bu afişi ilk kez görüyordum. *Pandora'nın Kutusu*'ndan alınan bu sahnede Lulu kaşlarını hem eğleniyormuş hem de meydan okuyormuşçasına yukarı kaldırmış, içki dolduruyordu.

“Çok hoş bir kadın.” Başımı kaldırdım. Arkamda W’nin matematik dehası olan sünepe kız arkadaşı Lien duruyordu. W’nin onunla çıkmayı nasıl başardığını kimse çözememişti ama belli ki onları birbirine âşık eden şey sayılar teorisiydi.

“Evet, öyle,” diye onayladım

Afişe daha yakından baktım. Louise Brooks’un eski bir filminin reklamını yapıyordu. *Pandora’nın Kutusu* o gece gösterimdeydi.

“Kim bu kadın?” diye sordu Lien.

“Louise Brooks,” diye yanıtlamıştı büyükbabam. “Şu gözlerine bak, öylesine keyifli görünüyorlar ki gerçekte bir mutsuzluğu saklamaya çalıştıklarını anlıyorsun.” On üç yaşındaydım ve Amsterdam’ın değişken nemli yazlarından nefret eden büyükbabam serin sinemaları keşfetmişti. O yaz özellikle kurak geçiyordu ve büyükbabam beni bütün sessiz film yıldızlarıyla tanıştırmıştı: Charlie Chaplin, Buster Keaton, Rudolph Valentino, Pola Negri, Greta Garbo ve en sevdiği aktris olan Louise Brooks.

“Bir sessiz film yıldızı,” dedim Lien’e. “Filmi festival kapsamında gösteriliyor ve ne yazık ki bu akşam.”

“Diğerinin yerine bu filme gidebiliriz,” dedi Lien. Şaka yapıp yapmadığını anlayamamıştım çünkü o da W kadar ruhsuz bir sesle konuşuyordu. Ancak bilet alma sırası bana geldiğinde kendimi *Pandora’nın Kutusu*’na beş bilet isterken buldum.

İlk başta çocuklar benimle eğlendi. Bunun bir şaka olduğunu düşünmüşlerdi, ta ki ben onlara afişi gösterip Louise Brooks’un film kariyerini anlatana dek. Şimdi pek de eğleniyormuş gibi görünmüyorlardı.

“Canlı piyano performansı var,” dedim.

“Bu bizim kendimizi *daha iyi* hissetmemizi mi sağlayacak?” diye sordu Henk.

“Bu filmi kesinlikle seyretmem,” diye ekledi W.

“Ya bu filmi *ben* görmek istemişsem?” diye sordu Lien aramıza girerek.

Ona sessizce teşekkür ettim ve o da karşılığında *piercing*⁷’ini gözler önüne sererek şaşkın bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

W kaderine boyun eğdi ve diğerleri de aynı şeyi yaptı.

Yukarı çıkıp koltuklarımıza yerleştik. Sessizliğin içinde yan salondan gelen patlama seslerini duyuyordum ve Henk’in yüzünde hüznü bir ifade belirdiğini gördüm.

Işıklar sönüp piyanist giriş müziğini çalmaya başladığında perdede Lulu’nun yüzü belirdi. Cızırtılarla dolu siyah-beyaz film başladı. Filmin eski bir plak gibi çatırdadığını bile duyabiliyorduk. Ama Lulu’ya dair hiçbir şey eski değildi. Bu zamansız kadın gece kulübündeki erkeklerle neşeyle flört ediyor, sevgilisiyle basılıyor, evlendikleri gece kocasını vuruyordu.

Bu çok tuhafı çünkü bu filmi daha önce birkaç kez seyretmiştim. Nasıl biteceğini biliyordum ama film ilerledikçe gerilmeye başladım ve içimi rahatsız edici bir biçimde allak bullak eden bir şüpheye kapıldım. Ne olacağını bilip de başka türlüünün olmasını umut etmek saflık, hatta belki delilikti.

Huzursuzlanıp ellerimi cebime soktum. Buna engel olmak için çaba harcasam da aklım sürekli o sıcak ağustos gecesindeki diğer Lulu’ya gidiyordu. Pek çok kıza yaptığım gibi ona da bozuk para fırlatmışım. Ancak diğer kızlar her zaman geri döndüğü halde –eğreti sahnenin önünde dolanıp aslında tamamen değersiz olan o paha biçemedikleri madeni parayla neler alabileceklerini görmek için– Lulu dönmemişti.

Bunun, Lulu’nun davranışlarının ardındaki gerçekleri görebileceğine dair ilk işaret olduğunu anlamalıydım. Ama o zaman aklımdan tek bir şey geçmişti: *Olmayacaktı*. İyi ki de olmamıştı. Bir sonraki

gün sabah erken saatte trene binecek ve ondan sonraki gün de bitmek bilmeyen berbat bir gün geçirecektim. Yanımda bir yabancı varken asla rahat uyuyamazdım.

Her halükârda o gece iyi uyuyamadım ve Londra'ya giden ilk trenlerden birine yetişebilmek için erkenden kalktım. Ve işte oradaydı, o da aynı trendeydi. Son yirmi dört saat içinde onu üçüncü kez görmüştüm ve trenin yemek vagonuna girdiğimde kalbim yerinden oynamıştı. Sanki evren bana, *onunla ilgilen*, diyordu.

Bu yüzden onunla ilgilendim. Yanına gidip sohbet ettim ama Londra'ya ulaşmıştık ve yollarımız ayrılmak üzereydi. Yael benden Hollanda'ya dönüp evimin satışı için gerekli kâğıtları imzalamamı istediğinden beri içimde büyüyen korku düğümü iyice sertleşip bir yumruğa dönüşmüştü. Londra yolculuğu sırasında Lulu'yla yaptığımız sohbet her nasılsa bu yumruğu gevşetmeyi başarmıştı. Ancak Amsterdam'a giden trene bindiğim anda onun yine büyüyüp içimi saracağını, yemeden içmeden kesilip parmaklarımın arasında huzursuzca madeni para dolaştırmak ve bineceğim *bir sonraki* trene ya da uçağa odaklanmaktan başka bir şey yapamayacağımı biliyordum. Bir sonraki yolculuk.

Sonra Lulu, Paris'e gitmek istediğinden bahsetmişti ve benim de yanımda yaz boyu Gerilla Will'le çalışarak elde edip artık ihtiyaç duymayacağım o para vardı. Londra'daki tren istasyonunda, pekâlâ, dedim, belki de *böyle* olması gerekiyor. Evrenin denge kurmaktan daha fazla sevdiği bir şey olmadığını biliyordum ve ortada Paris'e gitmek isteyen bir kız ile Amsterdam'a geri dönmemek için her yere gidebilecek olan ben vardım. Lulu'ya birlikte Paris'e gitmeyi teklif ettiğimde denge yeniden kurulmuştu. İçimdeki korku dağılmıştı. Paris'e giden trene bindiğimde yine eskisi gibi acıkmıştım.

Perdedeki Lulu ağlıyordu. Lulu'mun bir sonraki gün uyanıp beni yanında bulamadığını ve hemen geri döneceğimi söyleyen mesajımı

okuduğunu hayal ettim. O dönüş asla gerçekleşmemişti. Daha önce de defalarca yaptığım gibi benim için zaten *kötü şeyler düşünen* Lulu'nun, hakkımda en kötüsünü düşünmeye ne zaman başladığını merak ettim.

Londra'dan Paris'e yolculuk yaptığımız trende onu orada bırakıp gittiğimi düşündüğü için gülme krizine girmişti. İş şakaya vurmuş-
tum; elbette düşündüğü şey doğru değildi. Onu bırakıp gitme gibi bir niyetim yoktu. Ama sözleri beni rahatsız etmişti çünkü bu kızın gözünde, asla yaratmak istemediğim bir imaj yaratmıştım.

Film ilerledikçe içim arzu, özlem, pişmanlık ve o günün nasıl da baştan sona farklı geçebileceği düşüncesiyle dolmaya başladı. İş işten geçmişti ama her şeyin farklı olabileceğini bilmek durumu daha da kötüleştiriyordu ve bu duygu giderek büyüyüp beni kapana sıkıştırmıştı. Ellerimi tekrar ceplerime soktum ve bir cebimde koca bir delik açtım.

"Lanet olsun!" dedim niyetlendiğimden çok daha yüksek bir sesle.

Lien dönüp bana baktı ama filmle ilgileniyormuşum gibi yaptım. Lulu, Karindeşen Jack'le flört edip onu yalnız ve yenilgiye uğramış halde odasına davet ettiğinde piyanist daha hareketli bir şarkı çalmaya başladı. İkisi de nihayet sevebileceği birisini bulduğunu sanmıştı ama Jack bıçağı gördükten sonra neler olduğunu biliyorsunuz. Huylu huyundan vazgeçmemişti. Eminim ki Lulu benim için de aynı şeyi düşünmüştü ve belki de böyle düşünmekte haklıydı. Film piyanonun coşkulu melodisiyle sona erdi. Ve salona sessizlik hâkim oldu.

Oğlanlar bir süre öylece kaldıktan sonra hep bir ağızdan konuşmaya başladı.

"Hepsi bu mu? Yani adam onu öldürdü mü?" diye sordu Broodje.

“Karındaşen Jack’ten bahsediyoruz ve adamın elinde bir bıçak var,” dedi Lien. “O bıçakla kadına Noel hindisi hazırlayacak değil herhalde.”

“Ölüm dediğin böyle olmalı. Şu kadarını söyleyeyeyim, bence hiç de sıkıcı bir film sayılmazdı,” dedi Henk. “Willem? Hey, Willem, burada mısın?”

İrkildim. “Evet. Ne var?”

Dördü birden uzunca bir süre bana baktı. Nihayet Lien, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim. Gayet iyiyim!” Gülümsedim. Bu öylesine yapmacık bir gülümsemeydi ki yüzümdeki yaranın bir lastik gibi gerildiğini hissettim. “Hadi gidip bir şeyler içelim.”

Hep birlikte alt kattaki kalabalık kafeye indik. Herkese bira bira ve onunla yetinmeyip birer de *jenever*⁵ ısmarladım. Oğlanlar bana şöyle bir baktılar; bunu söylediğim içki için mi yoksa her şeyin parasını ben ödediğim için mi yaptıklarını bilmiyordum. Artık bana kalan mirastan haberleri vardı ama benden her zaman olduğu gibi tutumlu davranmamı bekliyorlardı.

Önce *jenever*’i sonra birayı tek dikişte bitirdim.

“Vay canına,” dedi W kendi içki bardağını bana uzatarak. “Ben *kopstoot* içmek istemiyorum.”

Onun içkisini de içtim.

Oğlanlar bu defa sessizce bana baktılar. “İyi olduğundan emin misin?” diye sordu Broodje tuhaf bir biçimde tereddütlü bir sesle.

“Neden iyi olmayayım ki?” *Jenever* görevini yapıp içimi ısıtarak karanlıkta canlanan hatıralarımı kül etti.

5 (Hol.) Ardıç likörü. (ç.n.)

“Baban öldü. Annen Hindistan’a gitti,” dedi W açık açık. “Büyükbaban da öldü.”

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. “Teşekkürler,” dedim. “Bütün bunları unutmuştum.” Niyetim şaka yapmaktı ama bu sözler dudaklarımdan boğazımı yakan içki kadar acı bir sesle dökülmüştü.

“Ah, ona aldırma,” dedi Lien sevgi dolu bir hareketle W’nin kulağını çekerek. “Bu aralar merhamet gibi insani duygular üzerine çalışıyor.”

“Ben kimsenin merhametini istemiyorum,” dedim. “Halimden memnunum.”

“Tamam, sadece şu sıralar biraz farklı davranıyorsun çünkü...” Broodje sözlerine devam edemedi.

“Çok fazla yalnız kalıyorsun,” diye tamamladı Henk dayanamayıp.

“Yalnız mı? Sürekli sizin yanınızdayım.”

“Aynen öyle,” dedi Broodje.

Yeni bir sessizlik oldu. Beni neyle suçladıklarından emin değildim. Sonra Lien olayı aydınlatı.

“Anladığım kadarıyla bugüne dek yanında hep bir kız arkadaşın olmuş ve şimdi çocuklar yalnız olduğun için endişe duyuyorlar,” dedi. Oğlanlara baktı. “Doğru mu anlamışım?”

Hepsi birden, *Öyle sayılır*, diye mırıldandı.

“Oturup aranızda bunu mu konuştunuz yani?” Aslında bunu komik bulmalıydım ama hiç de öyle değildi.

“Seks yapmadığın için bunalıma girdiğini düşündük,” dedi W. Lien ona vurdu. “Ne var?” dedi W. “Seks, varlığını kanıtlamış fizyolojik bir oluşumdur. Cinsel aktivite sırasında salgılanan serotonin kişinin kendisini daha iyi hissetmesini sağlar. Bu basit bir bilimsel gerçektir.”

“Şimdi beni neden bu kadar çok sevdiğini anladım,” diye ona takıldı Lien ona takılarak. “Her şey basit bir bilimsel gerçekmiş.”

“Ah, demek bunalımdayım ha?” Bu, beni eğlendirmiş gibi konuşmaya çalışmıştım ama sesimdeki o farklı tınıya engel olabilmem neredeyse imkânsızdı.

Lien dışında kimse yüzüme bakmadı. “Sen de böyle mi düşünüyorsun?” diye sordum işi şakaya vurmaya çalışarak. “Hüzünlü testis sendromu yaşayan klinik bir vaka olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Bunalımda olanın testislerin değil,” dedi soğukkanlı bir sesle. “Kalbin olduğunu düşünüyorum.”

Oğlanlar kısa bir sessizliğin ardından kahkahalara boğuldu.

“Affedersin, *schatje*,⁶” dedi W. “Ama bu Willem’in tarzına tamamen aykırı. Henüz onu yeterince tanıımıyorsun. Serotonin sorunu yaşıyor olması çok daha büyük bir ihtimal.”

“Ben gördüğümü söylerim,” dedi Lien.

Hepsi birden bu konuyu tartışmaya başlayınca ne geçmişin ne de geleceğin sadece o anın olduğu, kimsenin kimseyi tanımadığı yollarda olmayı istedim. Seyahatleyken rahatsız edici ya da tatsız bir durumla karşılaşıldığında hep bir sonraki ana giden bir tren bulunurdu.

“Eh, kırık bir kalbin de bunalımda olan testislerin de çaresi aynı,” dedi Broodje.

“Neymiş o çare?” diye sordu Lien.

“Biriyle yatmak,” dedi Broodje ve Henk aynı anda.

Bu kadarı da fazlaydı. “Tuvalete gitmeliyim,” diyerek ayağa kalktım.

Tuvalette yüzüme su çarptım. Aynaya baktım. Yanağımdaki yara onu çekiştirip duruyormuşum gibi hâlâ kırmızı, çirkin ve belirgindi.

Dışarıda koridor kalabalıktı. De Bont filminin değil de, şu iki saat içinde sonsuz aşkı vadeden aşırı duygusal İngiliz romantik komedilerinden birinin seyircisi dağılmıştı.

“Gözlerime inanamıyorum, bu Willem de Ruiter.” Dönüp baktığımda salondan yapmacık duygusallığın etkisiyle gözleri sulanan Ana Lucia Aurelano’nun çıktığını gördüm.

Durup bana yetişmesini bekledim. Birbirimizi öperek selamlaştık. Ana Lucia, benim de üniversiteden tanıdığım arkadaşlarına kendisini beklememelerini işaret etti.

“Beni hiç aramadın,” dedi küçük bir kız gibi dudağını büzerek. Bu hareket her nasılsa ona yakışıyordu; gerçi ona sadece bu değil ne yapsa yakışırdı.

“Numaran bende yoktu,” dedim. Bu yüzden suçluymuşum gibi hissetmeme gerek yoktu ama istemeden de olsa öyle hissetmişim.

“Ama sana Paris’te numaramı vermişim.”

Paris. Lulu. Az önce izlediğim filmin içimde yarattığı duyguları yeniden hissetmeye başladım ama onları bastırmayı başardım. Paris’te yaşananlar hayaldi. Ana Lucia’nın seyrettiği o romantik filmde yaşananlardan farksızdı.

Ana Lucia bana doğru eğildi. Tarçın, sigara ve parfüm karışımından oluşan hoş bir kokusu vardı.

“Bana numaranı tekrar versene,” dedim telefonumu çıkararak. “Seni sonra *ararım*.”

“Buna ne gerek var?” diye sordu.

Omuzlarımı silktim. Kulağıma son ayrılığımızın onu pek de mutlu etmediğine dair dedikodular gelmişti. Telefonumu yerine koydum.

Ama sonra Ana Lucia elimi tuttu. Benim elim soğuk, onunki ise sıcaktı. “Yani *şu an* burada olduğuma göre neden beni *sonra* arayasın ki?”

Sadece Bir Yıl

Bu doğruydu. Ŗu an buradaydı. Ben de öyle.
Broodje'in, *Çare aynı*, dediğini duyar gibi oldum.
Belki de gerçekten aynıydı.

On

KASIM

Utrecht

*A*na Lucia'nın yurt odası, kalın tüylü örtüleri, sürekli sıcak hava üfleyen radyatörleri ve krema kıvamındaki sıcak çikolatayla dolu sayısız fincanlarıyla bir ipek böceği kozasını andırıyordu. İlk birkaç gün burada onunla beraber olmaktan gayet memnundum.

"Hiç tekrar beraber olacağımız aklına gelmiş miydi?" diye mıldandı sıcacık bir kedi yavrusu gibi bana sarılarak.

"Hımm," dedim çünkü bu soruyu doğru bir şekilde yanıtlayabilmem imkânsızdı. Tekrar beraber olacağımız aklıma gelmemişti çünkü zaten en başından beri onunla beraber olacağımı düşünmemiştim.

Ana Lucia'yla, Bram'ın ölümünden sonra duygusal karmaşa yaşadığım o ilkbaharda üç ya da dört hafta süren bir ilişkimiz olmuştu. O dönemde okulda dikkat çekici bir bocalama yaşıyor ama kadınlar konusunda dikkat çekici bir başarı kaydediyordum. Gerçi bunu başarı olarak nitelendirmek doğru sayılmazdı. Başarı bir çaba

harcanarak elde edilirdi, oysa benim hayatta çaba harcamadan başarı elde ettiğim tek alan buydu.

“Benim aklıma gelmişti,” dedi Ana Lucia kulağımı hafifçe dişleyerek. “Bu son birkaç yıl aklımdan hiç çıkmadın. Sonra Paris’te karşılaştık ve ben bunun bir anlamı olduğunu, kaderin bizi bir araya getirdiğini hissettim.”

“Hımm,” dedim bir kez daha. Paris’te onunla karşılaştığımı ve benim de aynı şekilde bunun bir anlamı olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum ama ben bu karşılaşmayı kadere yormamıştım. Bence geride bıraktığım hayat bana kendini vaktinden önce hatırlatmıştı.

“Ama sonra beni aramadın,” dedi Ana Lucia.

“Ah, bilirsin işte. Araya bazı şeyler girdi.”

“Araya *bazı şeyler* girdiğinden eminim.” Eli bacaklarımın arasına kaydı. “Seni o kızla gördüm. Paris’te. Hoş bir kızdı.”

Bunu fazla üzerinde durmadan, neredeyse ilgisizce söylemişti ama benim içimde bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı. Bu bir çeşit uyarıydı. Ana Lucia’nın eli hâlâ bacaklarımın arasında duruyordu ve arzulanan etkiyi yaratmayı başarmıştı ancak şimdi odanın bir köşesinde Lulu da vardı. Tıpkı Lulu’yla Latin mahallesinde gezerken Ana Lucia ve kuzenlerine rastladığım Paris’teki o gün gibi bu iki kızın arasına mesafe koymaktan başka bir şey istemiyordum.

“O hoş bir kızdı ama sen kesinlikle *güzel* bir kızsın,” dedim konuyu farklı bir yöne çekme çabasıyla. Sözlerim doğru ama anlamsızdı. Ana Lucia teknik açıdan Lulu’dan daha güzel olabilirdi ama bu tür yarışmaların birincisi nadiren teknik detaylara bakarak belirlenirdi.

Ana Lucia erkekliğimi daha da sıkı kavradı. “Adı neydi?” diye sordu.

Adını söylemek istemiyordum. Ama Ana Lucia erkekliğimi sımsıkı tutuyordu ve bunu söylemediğim takdirde şüphe uyandıracaktım.

“Lulu,” dedim dudaklarımı yastığa gömerek. Bu onun gerçek adı değildi ama yine de kendimi ona ihanet etmiş gibi hissediyordum.

“Lulu,” dedi Ana Lucia. Beni bırakıp yatağa oturdu. “Demek bir Fransız. Kız arkadaşın mıydı?”

Silik, solgun sabah ışığı pencereden içeri sızıp odadaki her şeyi yeşilimsi bir renge boyuyordu. Günün bu silik ilk ışıkları her nasılsa Lulu’nun o beyaz odada ıslıl ıslıl parlamasını sağlamıştı.

“Elbette hayır.”

“Takıldığın kızlardan biriydi demek.” Ana Lucia bir kahkaha eşliğinde sorduğu soruyu kendisi yanıtlamıştı; bunun ne anlama geldiğini fark etmek canımı sıktı.

O gece, o metruk binada her şey olup bittikten sonra Lulu parmağını bileğine bastırmış ve ben de aynısını yapmıştım. Bu hareket *leke* anlamına geliyordu; sen istemesen bile sonsuza dek seninle beraber olacak bir şey. Bunun en azından o an için bir anlamı vardı. “Beni bilirsin,” dedim Ana Lucia’ya umursamaz bir tavırla.

Ana Lucia tekrar boğazının derinliklerinden gelen gür ve hoşgörülü bir kahkaha attı. Ata biner gibi üzerime oturdu. “Seni *biliyorum*,” dedi gözleri parlayarak. Bir parmağını boydan boya vücudumda gezdirdi. “Bugüne dek neler atlattığını biliyorum. Önceden bunu anlayamamıştım. Ama artık büyüdüm. Sen de öyle. Sanırım artık her ikimiz de farklı ihtiyaçlara sahip farklı insanlarız.”

“Benim ihtiyaçlarım değişmedi,” dedim. “Eskiden neye ihtiyaç duyuyorsam yine aynı şeylere ihtiyaç duyuyorum. Temel ihtiyaçlara.” Ana Lucia’yı kendime doğru çektim. Ona hâlâ öfkeliydim ama Lulu’nun ismini anması beni iyice kıskırtmıştı. Elimi geceliğinin askısında gezdirdim. Parmaklarımdan birini askının altına soktum.

Ana Lucia kısa bir süre gözlerini kapadı. Ben de aynısını yaptım. Yatağın esnediğini, Ana Lucia’nın ıslak öpücüklerinin boynumu

okşadığını hissettim. “*Dime que me quieres,*” diye fısıldadı. “*Dime que me necesitas.*” Beni arzuladığını söyle. Bana ihtiyacın olduğunu söyle.

Bunu ona söylemedim çünkü İspanyolca konuşmuştu ve benim artık İspanyolca bildiğimin farkında değildi. Gözlerimi kapalı tuttum ama karanlığın içinde bile onun benim vazgeçilmezim olacağını söyleyen sesini duyabiliyordum.

“Seninle ben ilgileneceğim,” dedi Ana Lucia ve daha önce Lu-lu’nun dudaklarından dökülen bu sözleri duymak irkilmeme neden oldu. Ana Lucia başını yatak örtüsünün altına sokunca aslında onun farklı bir şey kastettiğini anladım. İhtiyacım olan bu değildi. Ama yine de onu geri çevirmedi.

On Bir

*A*na Lucia'nın yurt odasında iki hafta boyunca tembellik yaptıktan sonra Bloemstraat'a döndüm. Herkesin birbirinin işine karıştığı, sürekli bir gürültü patırtının hüküm sürdüğü kampüs hayatından sonra buradaki sessizlik benim için iyi bir değişiklik olmuştu.

Mutfağa girip dolapları açtım. Ana Lucia bana ya kafeteryada çıkan yemeklerden getiriyor ya da babasının kredi kartını kullanarak dışarıdan sipariş veriyordu. Gerçek bir yemeğin özlemini çekerek olmuştum.

Dolaplarda iki paket makarna, birkaç soğan ve sarımsak dışında fazla bir şey yoktu. Kilerde domates konservesi buldum. Elimdeki malzemeler sos hazırlamak için yeterliydi. Soğanları doğramaya başladığım anda gözlerim yaşardı. Soğanlar beni hep ağlatırdı. Yael'i de öyle. Annem çok fazla yemek yapmazdı ama zaman zaman İsrail'in özlemini çekerek o berbat, İbranice pop şarkılarını çalar ve şakşuka hazırlardı. O sırada ben evin en üst katındaki odamda olsam bile soğanın gözlerimi yakıtığını hissederdim. Bu beni aşağı indirirdi. Bazen Bram ikimizi kıpkırmızı olmuş gözlerle bir arada bulur ve gülüp

benim saçlarımı okşar, bir öpücük verdiği Yael'e de, "Yael Shiloh sadece soğan doğrarken ağlar," diyerek takılırdı.

Saat dörtte kapının kilidinde bir anahtarın döndüğünü duydum. Geleni, "Merhaba," diye seslenerek selamladım.

"Demek döndün, Willy. Üstelik yemek de..." Broodje mutfığa girer girmez sustu. "Ne oldu?"

"Ha?" Onun gözyaşlarını kastettiğini anladım. "Soğan yüzünden," diye açıkladım.

"Ah," dedi Broodje. "Soğanlar." Tahta kaşığı alıp sosa daldırdıktan sonra sosun üzerine üfleterek tadına baktı. Ardından kilere girip birkaç baharat aldı ve onları parmaklarının arasında ufalayarak sosun üzerine serpti. Karışıma bir tutam tuz ve karabiber değirmenini birkaç kez çevirerek biraz da karabiber ekledi. Sonra ateşi kısıtı ve tencerenin kapağını kapadı. "Çünkü sebep soğan değilse..." dedi.

"Başka ne olabilir ki?"

Broodje ayağını yere sürttü. "O geceden beri senin için endişeleniyorum," dedi. "Sinemada olanlardan sonra."

"Sinemada ne oldu ki?" diye sordum.

Broodje bir şeyler söyleyecek oldu ama vazgeçti. "Hiçbir şey," dedi. "Demek artık Ana Lucia'yla berabersin ha? Bir kez daha."

"Evet. Ana Lucia. Bir kez daha." Aklıma bu konuda söyleyecek başka bir şey gelmeyince havadan sudan konuşmaya başladım. "Sana selam söyledi."

"Eminim söylemiştir," dedi Broodje yalanımı hemen anlayarak.

"Yemek yemek ister misin?"

"İsterim," dedi. "Ama sos henüz hazır değil."

Broodje bu sözlerle birlikte odasına çıktı. Afallamıştım. O, pişip pişmediğine bakmaksızın her yemek teklifini kabul ederdi. Daha önce çiğ hamburger köftesi yediğine bile şahit olmuştum. Sosu ateşte

kaynamaya bıraktım. Kokusu bütün eve yayıldığı halde Broodje aşağı inmemişti. Bu yüzden yukarı çıkıp kapısını çaldım. “Hâlâ acıkmadın mı?” diye sordum.

“Ben hep açım.”

“Aşağı gelmek ister misin? Makarna hazırlayabilirim.”

Başını iki yana salladı.

“Açlık grevinde misin?” diye takıldım ona. “Sarsak gibi.”⁷

Omuzlarını silkti. “Açlık grevine başlayabilirim.”

“Ne için grev yapacaksın?” diye sordum. “Sen yemek yemekten ancak senin için çok önemli olan bir şey için vazgeçebilirsin.”

“*Sen* benim için çok önemlisin.”

“*Ben* mi?”

Broodje oturduğu sandalyede bana doğru döndü. “Biz seninle her şeyimizi paylaşmaz mıydık, Willy?”

“Elbette paylaşırdık.”

“Biz hep iyi birer dost olmadık mı? Ben ailemle farklı bir semte taşındığımda bile birbirimizden ayrılmadık. Sen buradan gidip benimle irtibatı kestiğinde bile ikimizin dostluğuna olan inancımı yitirmedim. Şimdi eve döndün. Peki ya artık eskisi gibi dost değilsen?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Nerelerdeydin, Willy?”

“Nerelerde miydim? Ana Lucia’nın yanındaydım. Tanrım, bana bunu atlatabilmem için biriyle yatmam gerektiğini söyleyen sendin.”

Broodje’nin gözleri parladı. “*Neyi* atlatabilmen için, Willy?”

Yatağa oturdum. Neyi atlatabilmem için? Broodje bu soruyla hedefi on ikiden vurmuştu.

7 İsrail’de duruşmaya çıkarılmadan hapsedildiği için açlık grevine giden Filistinli futbolcu. (ç.n.)

“Sorun baban mı?” diye sordu. “Onun üzüntüsünü hâlâ atlatamamış olman gayet doğal. Ölümünün üzerinden sadece üç yıl geçti. Benim Varken’in ölümünü atlatabilmem bundan daha uzun sürmüştü ki o sadece bir köpekti.”

Bram’ın ölümü beni gerçekten de allak bullak etmişti. Ama bu geçmişte kalmış ve toparlanmayı başarmıştım, bu yüzden *şimdi* neden kendimi bir kez daha böyle perişan hissettiğimi bilmiyordum. Belki sebep Hollanda’ya geri dönmemdi. Belki de burada kalmaya karar vermem bir hataydı.

“Sorunun ne olduğunu bilmiyorum,” dedim. Bu kadarını itiraf etmek bile beni rahatlatmıştı.

“Ama ortada bir *sorun* var,” dedi Broodje.

Bunu ona açıklayamıyordum çünkü bana çok mantıksız geliyordu. Tek bir gün. Tek bir kız.

“Evet, var,” dedim.

Bana cevap vermese de sessizliği bir davet gibiydi ve bu sırrı neden kendime sakladığımdan emin değildim. Bu yüzden ona her şeyi anlattım; Lulu’yla Stratford-upon-Avon’daki karşılaşmamızı. Onu trende tekrar görmemi. Konuşacak başka bir şey kalmamış gibi *hagelslag* hakkında konuşarak flört etmemizi. Benim koyduğum Lulu isminin ona gerçekte farklı bir isme sahip olduğunu unutmama neden olacak kadar yakışmasını.

Broodje’ye, geriye dönüp baktığımda bazen yaşananların hayal ürünü olduğunu düşündürtecek kadar mükemmel geçen o güne dair bazı detaylar verdim; Lulu’nun elinde yüz dolarlık bir banknotla Bassin de la Vilette’te baştan sona dolaşması, Jacques’i para karşılığı bizi kanaldan geçirmeye ikna etmesi. Tek kişilik Vélis bisiklete iki kişi bindiğimiz için o jandarmanın bizi tutuklamaya kalkması ama neden böyle aptalca bir şey yaptığım sorusunu güzel bir kızın cadıya

dönüşmesini anlatan Shakespeare dizeleriyle yanıtlamam ve onun da bu dizeleri hatırlaması sonucu bizi uyarmakla yetinmesi. Lulu'nun gözlerini kapatarak bir metro istasyonu seçmesi ve kendimizi Barbès Rochechouart'ta bulmamız. Seyahat etmekten hoşlanmadığını söyleyen Lulu'nun böyle rastgele gezinmemizden hoşnut kalması.

Broodje'ye dazlakları da anlattım. Hiç düşünmeden araya girip dazlakların o iki Arap kızı eşarplarından dolayı rahatsız etmelerini engellemeye çalışmamı. Onların bana neler yapabileceklerini gerçekten de düşünmemiştim ve tam başımı derde sokmuş olabileceğimi fark ettiğimde Lulu içlerinden birine kitap fırlatmıştı.

Bütün bunları anlatırken bile ne o güne ne de Lulu'ya hakkını yeterince verdiğimi hissediyordum. Hikâyenin tamamını da anlatmamıştım çünkü bazı şeyleri nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum. Mesela Lulu, Jacques'i para karşılığı bizi kanalda yolculuğa çıkarmaya ikna ettiğinde beni asıl etkileyen onun cömertliği değildi. Lulu'ya bir teknede büyüdüğümü ve bir gün sonra o teknenin satılması için gereken evrakları imzalayacağımı söylememiştim. Ama sanki o bunu biliyordu. Bunu nasıl bilebilirdi? Bu durumu nasıl açıklayabilirdim?

Sona eren hikâyemin bir anlam ifade edip etmediğinden emin değildim. Ama nedense kendimi eskisinden daha iyi hissediyordum. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordum Broodje'ye.

Broodje havayı kokladı. Sosun kokusu evin her köşesini doldurmuştu. "Sos hazır. Şimdi yemek yiyeceğiz."

On İki

“Düşünüyordum da,” dedi Ana Lucia. Dışarıda kar serpiştiriyordu ama Ana Lucia’nın, yatakta kendimize küçük bir Tayland mutfağı ziyafeti çektiğimiz yurt odası sıcacıktı.

“Bu her zaman tehlikeli bir kelime olmuştur,” diye takıldım ona.

Ana Lucia, ördek için sos paketlerinden birini bana doğru fırlattı. “Noel’i düşünüyordum. Bu bayramı kutlamadığını biliyorum. Ama belki de önümüzdeki ay sen de benimle birlikte İsviçre’ye gelmelisin. Böylece aileyle iç içe olursun.”

“İsviçre’de akrabalarım olduğunu bilmiyordum,” diye dalga geçtim rulo böreklerden birini ağzıma atarak.

“Kendi ailemi kastetmiştim.” Ana Lucia gözlerinde rahatsızlık verecek kadar yoğun bir ifadeyle bana baktı. “Ailem seninle tanışmak istiyor.”

Ana Lucia, kendilerine miras kalan gemicilik şirketini, piyasalardaki durgunluk İspanyol ekonomisinin belini bükmeden önce Çinliler’e satan köklü bir İspanyol ailenin üyesiydi.

Avrupa, Amerika, Meksika ve Arjantin'in dört bir yanına dağılmış sayısız akrabası, kardeşi ve kuzeni vardı ve akşamları telefonda hepsiyle tek tek konuşuyordu. "Belli olmaz. Belki günün birinde sen de onları ailen olarak görebilirsin."

Ona benim zaten bir ailem olduğunu söylemek isterdim ama artık bu pek de doğru değildi. Ailemden geriye kim kalmıştı? Yael ve ben. Bir de Daniel amca vardı ama zaten o en başından beri aileden sayılmazdı. Yediğim börek boğazıma takıldı. Onu bir yudum biranın yardımıyla yuttum.

"İsviçre çok güzel bir yer," diye ekledi Ana Lucia.

Bram, Yael ve beni bir defasında kayak yapmak için İtalya'ya götürmüştü. İkimiz de soğuktan donmuş halde birbirimize sarılarak kaldığımız kulübeden dışarı çıkmamıştık. Bu Bram'a iyi bir ders olmuştu. Bir sonraki yıl tatilimizi Tenerife'de geçirmiştik. "İsviçre çok soğuk bir yer," dedim Ana Lucia'ya.

"Sanki burada hava çok mu güzel?" diye sordu.

Onunla üç haftadır beraberdik. Noel'e altı hafta vardı. Bunun aritmetiğini çözmek için W olmanız gerekmiyordu.

Benden cevap alamayan Ana Lucia, "Ya da belki seni ısıtacak başka birini bulmak için oraya yalnız gitmemi istiyorsundur ne dersin?" diye sordu.

Ses tonu bir anda değişmişti ve bunca zaman içinde tuttuğu süphenin tüm çıplaklığıyla ortaya çıktığını anlamıştım.

Bir sonraki gün Bloemstraat'a döndüğümde oğlanları üzeri kâğıtlarla kaplı masada otururken buldum. Broodje'nin yüzünde, yemek çalan suçlu bir köpek ifadesi vardı.

"Özür dilerim," dedi beni görür görmez.

"Ne için?" diye sordum.

“Onlara aramızda geçen konuşmadan bahsetmiş olabilirim,” dedi kekeleyerek. “Bana anlattıklarından.”

“Aslında buna hiç şaşırmadık,” dedi W. “Döndüğünden beri yolunda gitmeyen bir *şeyler* olduğu belliydi. O yara izine bir bisikletin sebep olmadığını da *tahmin etmiştim*. Düşme izi böyle olmaz.”

“Ben düştüğümü değil bisikletle ağaca çarptığımı söylemiştim.”

“Ama gerçekte dazlaklardan dayak yemişsin,” dedi Henk. “O kızın kitap fırlattığı dazlaklardan.”

“Sanırım kendisi bunu biliyor,” dedi Broodje.

“O dazlakları tekrar görmek için çılgınca bir şey,” dedi Henk.

“Bence daha çok talihsizlik,” dedi Broodje.

Onlara cevap vermedim.

“Şu travma sonrası yaşanan şeyden muzdarip olduğunu düşünüyoruz,” dedi Henk. “Bunalıma girmenin sebebi bu.”

“Bu bekârlık teorinizin çürüdüğü anlamına mı geliyor?”

“Şey, evet,” dedi Henk. “Çünkü artık bir kızla beraber olduğun halde hâlâ bunalımdasın.”

“Siz bunalıma girme sebebimin bu olduğunu düşünüyorsunuz,” dedim yarama hafifçe vurarak. “Peki asıl sebep o kız olamaz mı?” W’ye baktım. “Sence Lien haklı olamaz mı?”

Üçü de kahkahasını bastırmaya çalıştı. Birden sinirlenip savunmaya geçtiğimi hissederek, “Komik olan ne?” diye sordum.

“O kız senin kalbini kırmadı,” dedi W. “Sadece kurallarını yıktı.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordum.

“Hadi ama Willy,” dedi Broodje ellerini sallayıp bizi sakinleştirerek. “Seni tanıyorum. Kızlarla aranın nasıl olduğunu biliyorum. Âşık olursun, sonra da aşkın güneşin altında eriyen kar tanesi gibi yok olup gider. O kızla birkaç hafta daha geçirseydin tıpkı diğerlerinden olduğu gibi ondan da sıkılacaktın. Ama bu mümkün olmadı.

Kız seni neredeyse terk edip gitti. Bu yüzden şimdi onun özlemini çekiyorsun.”

Sevgiyi bir lekeye mi benzetiyorsun? diye sormuştu Lulu. İlk başta o da benden şüphe duymuştu.

Ne kadar istesen de asla silemeyeceğin bir şey. Evet, leke gayet uygun bir tanımlamaydı.

“Pekâlâ,” dedi W tükenmez kalemını açarak. “Hatırlayabildiğin kadar çok detayla en başından başlayalım.”

“Neyin en başından?”

“Hikâyenin.”

“Neden?”

W, Bağlantısallık İlkesi’ni, polisın suçluların izini bulmakta nasıl da onların ilişkide olduğu kişilerden yararlandığını anlatmaya koyuldu. Hep böyle teoriler aracılığıyla konuşurdu. Hayatın matematiğe indirgenebileceğine ve her olayı, rastlantıları bile (kaos teorisi!) açıklayan sayısal bir prensip ya da algoritma olduğuna inanırdı. Lulu’nun gizemini de Bağlantısallık İlkesi’nden faydalanarak çözmeye niyetlendiğini anlamam biraz zaman aldı.

“Tekrar soruyorum, neden? Gizem zaten çözüldü,” dedim sert bir sesle. “Kaçıp giden bir kızın özlemini çekiyorum çünkü o kaçıp gitti.” Bunun doğru olduğuna mı, yoksa olmadığına mı inandığım için sinirlenmişim, bilmiyordum.

W konumuzun bu olmadığını belirtmek istercesine gözlerini devirdi. “Ama sonuçta onu bulmak istiyorsun, değil mi?”

W o gece tablo ve grafikler hazırlamış, şömine rafına, solan Picasso resminin hemen altına boş bir mukavva yerleştirmişti. “Bağlantısallık İlkesi. Yapacağımız şey kabaca, ulaşabileceğimiz insanların izini sürmek ve bu insanların senin şu gizemli kızınla ne tür bağlantıları

olduğunu çözmek,” dedi W. “En iyisi işe Céline’le başlamak. Lulu bavulunu almak üzere kulübe geri dönmüş olabilir.” Céline’in ismini yazıp onu yuvarlak içine aldı.

Bu düşünce benim de aklımdan defalarca geçmiş ve her defasında beni Céline’i aramaya teşvik etmişti. Ama sonra o geceyi, Céline’in yüzündeki o vahşi, yaralı ifadeyi hatırlamıştım. Her hâlükârda bunu yapmanın hiçbir faydası yoktu. Ya bavul Lulu onu almaya gelmediği için hâlâ kulüpteydi ya da Lulu bir şekilde onu almaya gelmiş, içindeki notlarımı bulmuş ve benimle irtibata geçmemeyi tercih etmişti. Hangisinin doğru olduğunu bilmek durumu değiştirmezdi.

“Céline’i eliyoruz,” dedim.

“Ama o elimizdeki en güçlü bağ,” diye itiraz etti W.

Oğlanlara Céline’i, o gece evinde yaşananları ve ona verdiğim sözü anlatmadım. “Céline’i eliyoruz.”

W epeyce abartılı bir tavırla Céline’in isminin üzerine bir çarpı koydu. Ardından bir yuvarlak yapıp içine “mavna” yazdı.

“Ne olmuş mavnaya?” diye sordum.

“Mavnayı kiralarken herhangi bir belge doldurdu mu?” diye sordu W. “Ödemeyi kredi kartıyla mı yaptı?”

Başımı iki yana salladım. “Ödemeyi yüz dolarlık bir banknotla yaptı. Jacques’ı resmen rüşvet vererek ikna etti.”

W “Jacques” yazıp ismi yuvarlak içine aldı.

Bir kez daha başımı iki yana salladım. “Ben Jacques’la Lulu’dan daha fazla zaman geçirdim.”

“Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Jacques basit bir denizci. Yılın tamamını denizlerde geçiriyor. Güzel havalarda yelken açıyor ve sanırım mavnasını Deauville’deki bir yat limanına demirlediğini söylemişti.”

W, “Deauville” yazıp yuvarlak içine aldı. “Peki ya mavnadaki diğer yolcular?”

“Yaşlıca insanlardı. Danimarkalıydılar. Bir evli çift ve bir de evliymiş gibi görünen boşanmış çift vardı. Hepsi körkütük sarhoştı.”

W mukavvanın en uzak köşesine yuvarlak içinde “sarhoş Danimarkalılar” yazdı.

“Onlara son çare olarak başvuracağız,” dedi bir sonraki ipucuna geçerek. “Sanırım en fazla zamanı en güçlü bağlantımıza harcayacağız.” Bu noktada hafifçe sırttı. Ardından mukavvanın alt kısmına kalın harflerle “TUR ŞİRKETİ” yazdı.

“Tek sorun tur şirketinin ismini hatırlamıyor olmam.”

“Büyük ihtimalle şu yedi şirketten biri,” dedi W eline bir bilgisayar çıktısı alarak.

“Şirketi buldun mu? Niye bunu en baştan söylemedin?”

“Şirketi bulmadım. Ama seçenekleri daralttım ve Amerikalı öğrencilere tur düzenleyip söz konusu gecelerde onları Stratford-upon-Avon’a götüren yedi tur şirketi tespit ettim.”

“Söz konusu gecelerde ha,” diye ona takıldı Henk. “Kendimi bir dedektif programında hissetmeye başladım.”

Bilgisayar çıktısına baktım. “Bunu bir gecede nasıl başardın?”

W’nin karmaşık bir matematik teoremiyle açıklama yapmasını bekledim ama o omuzlarını silkip, “İnternet sayesinde,” dedi. Sözlerine kısa bir ara verdi. “Şirketlerin sayısı daha fazla olabilir ama büyük ihtimalle aradığımız bu yedi şirketten biri.”

“Daha fazla olabilir mi?” dedi Broodje. “Bence yedi bile çok.”

“O hafta şehirde bir müzik festivali vardı,” diye açıkladım. Gerilla Will’in o tarihte Stratford-upon-Avon’da olmasının sebebi en başta buydu. Tor çoğu zaman bu festivalleri sabote etmeye çalışırdı; Shakespeare Kraliyet Topluluğu’na tehlikeli bir kin duyardı çünkü

daha da tehlikeli bir kin duyduğu Kraliyet Akademisi Tiyatro Sanatı Bölümü'nden iki kez geri çevrilmişti. Sisteme karşı çıkıp Gerilla Will'i kurması da bu sebeple olmuştu.

W mukavvaya tur şirketlerinin isimlerini yazıp her birini yuvarlak içine aldı; "Geniş Ufuklar", "Sınırsız Avrupa", "Dünya Küçüktür", "Maceranın Kıyısı", "Uzaklaşın", "Gençlik Turları!" ve "Güzel Avrupa."

"Tahminime göre, senin gizemli kızın bu turların birindeydi."

"Tamam ama burada yedi tur ismi var," dedi Henk. "Şimdi ne olacak?"

"Şirketleri tek tek arayacak mıyım?" diye bir tahminde bulundum.

"Aynen öyle," dedi W.

"Onları arayıp... lanet olsun." Oklar bir kez daha beni gösteriyordu; onun adını bile bilmiyordum.

"Onunla ilgili ne tür detaylar *biliyorsun?*" diye sordu W.

Kahkahasının tınısını biliyordum. Nefesinin sıcaklığını tanıyorum. Ay ışığının tenine nasıl yansıdığını biliyordum.

"Sarışın bir kız olan arkadaşıyla seyahat ediyordu," dedim, "Lulu'nun ise Louise Brooks gibi kısa kesilmiş, siyah saçları vardı." Oğlanlar birbirlerine baktılar. "Tam şurasında bir doğum lekesi duruyordu." Bileğime dokundum. Trende onu bana ilk gösterdiği andan beri o lekenin tadının nasıl olduğunu merak etmiştim. "Lekesini çoğunlukla saatinin altına gizliyordu. Ah, tabii ya, oldukça pahalı, altın kaplama bir saati vardı. Bu saat artık bende."

"O saat Lulu'nun muydu?" diye sordu Broodje.

Başımı salladım.

W mukavvaya bir şeyler karaladı. "Bunu öğrenmemiz çok iyi oldu," dedi. "Özellikle de saati. Saat onun kimliği hakkında ipucu veriyor."

“Ayrıca onu bir bahane olarak da kullanabilirsin,” dedi Broodje. “Kızı, onunla birkaç kez daha beraber olup aklından çıkarmak istediğin için değil, saatini iade etmek için aradığını söyleyebilirsin.”

Yarım saat önce bomboş olan mukavva şimdi yuvarlaklarla, beni Lulu’ya bağlayan incecik çizgilerle yarı yarıya dolmuştu. W de benim gibi dönüp mukavvaya baktı. “Bağlantısallık İlkesi,” dedi.

Sonraki hafta Lulu’yla bağlantısı olmadığını anladığım verileri elemeye başladığımızda W’nin bağlantısallık tablosundaki yuvarlaklar teker teker çarpıya dönüştü. Dünya Küçüktür’ün turları gençler ve onların aileleri içindi, böylece bu şirket elendi. Uzaklaşında, bir kol saati ve kısa siyah saçları olan bir kıza dair herhangi bir kayıt yoktu. Maceranın Kıyısı müşteriyle ilgili bilgi vermeyi reddediyordu ve görünüşe bakılırsa Güzel Avrupa kapanmıştı. Onlara pek çok mesaj ve e-posta gönderdiğim halde Gençlik Turları da telefonu açmıyordu.

Bu moral bozucu bir süreçti. Aynı zamanda fazlasıyla karmaşıktı çünkü zaman dilimleri, beni geri arayanlar ve durumdan giderek daha fazla şüphelenen Ana Lucia arasında kurnazca denge kurmam gerekiyordu. Ana Lucia artık, öyle olmadığı halde futbol liginde top koşturuyor olmamla açıkladığım yokluklarımdan pek de memnun görünmüyordu.

Bir gece saat on birde telefonum çaldı. “Kız arkadaşın mı?” diye sordu Ana Lucia dümdüz bir sesle. Onunla kendisinden daha fazla zaman geçirdiğimi düşündüğü için Broodje’den *kız arkadaşın* diye bahseder olmuştu. Aslında şaka yapıyordu ama bu sözü duyduğum her defasında hissettiğim suçluluk duygusu içimi burkuyordu.

Telefonu açıp odanın diğer köşesine yürüdüm.

“Selam. Willem de Ruiter’la mı görüşüyorum?” dedi İngilizce konuşan bir ses ismimi berbat bir biçimde telaffuz ederek.

“Evet, merhaba,” dedim Ana Lucia yanı başımda olduğu için ciddi bir sesle konuşmaya çalışarak.

“Selam, Willem! Ben Gençlik Turları’ndan Erica. Seni kayıp bir kol saatinin sahibini bulmakla ilgili mesajın üzerine arıyorum.”

“Ah, güzel,” dedim kayıtsız bir sesle çünkü Ana Lucia artık bana gözlerini şüpheyle kısarak bakmaya başlamıştı ve bunun sebebinin İngilizce konuşmam olduğunu anladım. Onunla İngilizce konuşarak iletişim kurduğum halde oğlanlarla telefonda hep Flemenkçe konuşurdum.

“Şirketimizle seyahat eden herkesin kayıp ve çalıntı sigortası vardır, yani söz konusu kişi değerli bir eşyasını kaybettiyse bize mutlaka talepte bulunmuştur.”

“Ah,” dedim.

“Ancak o tarihlerdeki talepleri gözden geçirdiğimde sadece Roma’da çaldığı bildirilip tazminatı ödenen bir iPad ve bir bileklik olduğunu görüyorum. Elinde bir isim varsa kayıtları tekrar kontrol edebilirim.”

Bakışlarımı artık bana bakmamaya özen gösterdiği için konuşmamı dinlediğinden emin olduğum Ana Lucia’ya çevirdim. “Şu an size bunu söyleyemem.”

“Ah. Pekâlâ. Belki daha sonra arayıp bana ismi bildirirsin.”

“Ne yazık ki bunu da yapamam.”

“Ah. Bu turun Gençlik Turları! Tarafından düzenlendiğinden emin misin?”

Şimdi kayıp saat hikâyemin, saatin camı gibi paramparça olduğunu hissediyordum. Aradığım tur bu olsa bile şirketin Lulu’nun saatini kaybettiğinden haberi olması mümkün değildi çünkü onu tur tamamlandıktan sonra kaybetmişti. Bu bir hayaldi. *Bütün bunlar* bir hayalden ibaretti. Gerçek ise Louise Brooks’u andıran, ismini

bilmediğim bir kızı arıyor olmamdı. Bunu itiraf edemezdim. Etmek de istemezdim. Çok saçmaydı.

Erica sözlerine devam etti: “Söz konusu turun başında tecrübeli bir rehberimiz vardı. Kayıp bir eşya olsa mutlaka haberi olurdu. Sana onun telefon numarasını vermemi ister misin?”

Yatağa baktım. Ana Lucia örtüleri üzerinden atıp ayağa kalkmıştı.

“Adı Patricia Foley,” dedi Erica. “Telefon numarasını vereyim mi?”

Ana Lucia bana bir seçim şansı sunduğunun bilincindeymiş gibi yanıma gelip çınlıçplak halde karşımda durdu. Gerçekte ikinci bir olasılık bulunmadığından bu bir seçim sayılmazdı.

“Buna gerek yok,” dedim Erika’ya.

Bir sonraki sabah birisinin kapıya vurduğunu duyarak uyandım. Gözlerimi kısarak sürgülü cam kapıya baktım. Karşımda elinde bir poşet tutan ve parmağını sessiz olmam için dudağına bastıran Broodje duruyordu.

Kapıyı açtım. Broodje kafasını içeri uzatıp poşeti elime tutuşturdu.

Yataktaki Ana Lucia uykulu bir halde gözlerini ovuşturdu.

“Uyandırdığım için üzgünüm,” diye seslendi Broodje Ana Lucia’ya. “Willem’i senden çalmam gerekiyor. Futbol maçımız var. Lapland cezalı olduğu için Wiesbaden’la biz oynayacağız.”

Lapland ve Wiesbaden mı? Ana Lucia futbola ilgisizdi ama bu kadarı da şansımızı zorlamak anlamına geliyordu. Yine de yüzünde bu ikiliye dair hissettiği şüphe değil, Broodje’nin böylesine erken bir saatte gelmiş olmasından duyduğu rahatsızlık vardı.

Poşette birilerinin eski futbol malzemeleri, tişörtü, şortu, kramponlu ayakkabıları ve incecik bir eşofman vardı. Broodje’ye baktım.

Bana imalı bir bakış fırlattı. “Gidip giyinsen iyi olur,” dedi.

“Ne zaman geleceksin?” diye sordu Ana Lucia ona doğru döndüğümde.

Eşofman bana birkaç santim kısa gelmişti. Ana Lucia’nın bunu fark edip etmediğini anlayamadım.

“Geç saatte,” diye yanıtladı Broodje. “Deplasmanda oynuyoruz. Fransa’da.”

Bana doğru döndü. “Deauville’de.”

Deauville’de mi? Hayır. Yaptığımız araştırma sona ermişti. Ancak Broodje kapıdan çıkmak üzereydi ve Ana Lucia da çoktan kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bedelini daha şimdiden ödemeye başladığıma göre bu suçlu işleyebilirdim.

Ana Lucia’nın yanına gidip ona bir veda öpücüğü vererek, “Bana şans dile,” dedim. Bir an oyun falan oynanmayacağını, en azından bir futbol oyunu oynanmayacağını ve bana şans dilemesi gereken en son kişinin Ana Lucia olduğunu unutmuşum.

Zaten o da bana şans dilemek yerine, “Umarım kaybedersiniz,” dedi.

On Üç

Deauville

Deauville'in ölü sezonuydu ve Kanal'dan gelen soğuk rüzgârın etkisi altında olan bu sayfiye yeri, sıkı bir sessizliğe bürünmüştü. Uzaklarda yat limanını, yelkenleri indirilip kızağa çekilmiş sıra sıra tekneleri görebiliyordum. Biraz daha yaklaştığımızda yat limanının taşı tarağı toplayıp kış uykusuna çekildiğini anladık.

Yapılacak en doğru şey de buydu.

İlk baştaki lavanta kokusunun yerini nedense nemli kalmış kirli çamaşır kokusu alan Lien'in arabasında yol aldığımız sırada oğlanların içi içine sığmıyordu. W bir önceki gece geç saatlerde *Viola* isimli bir mavnanın izini bulmuş ve Fransa'ya gitmemiz gerektiğine karar vermişti. Yapılan planı duyduğumda, "Telefon etsek daha kolay olmaz mıydı?" diye sormuştum. Ama cevap olumsuzdu. Oğlanlar oraya bizzat gitmemiz gerektiğini düşünüyordu. Elbette onların üzerinde bu seyahate uygun giysiler vardı. Oysa ben incecik bir eşofmanla duruyordum. Ayrıca onların kaybedeceği tek şey bir günlük ders

programıydı. Benim kaybedeceklerim daha da azdı ama nedense çok daha fazlasını kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

Bir labirente benzeyen marinada arabayla epeyce dolaştıktan sonra nihayet merkez ofise ulaştık ama kapalı olduğunu gördük. Elbette kapalıydı. Kasım ayında kasvetli bir gündü ve akıllı olan herkes sıcak bir yere sığınmıştı.

“Eh, bu durumda onu kendi çabamızla bulmamız gerekecek,” dedi W.

Etrafa baktım. Dört bir yanda direkler vardı. “Bunu nasıl başa-racağımızı bilmiyorum.”

“Yat limanları teknelerin türlerine göre mi düzenlenir?” diye sordu W.

İç geçirdim. “Bazen.”

“Yani mavnalar için ayrı bir bölüm olabilir mi?” dedi hemen.

Tekrar iç geçirdim. “Olabilir.”

“Şu Jacques denilen adamın yıl boyunca denizlerde olduğunu söylemiştin. Bu onun teknesinin kızağa alınmamış olduğu anlamına gelmiyor mu?”

“Büyük ihtimalle öyle.” Biz her dört yılda bir yüzen evimizi bakımdan geçirmek üzere kızağa alırdık. O boyutta bir teknenin kızağa alınması epeyce zorlu bir işti. “Muhtemelen sadece demirlidir.”

“Nereye demirlemiş olabilir?” diye sordu Henk.

“Herhalde bir iskeleye.”

“İşte bu. Mavnaların demirlediği yeri bulana dek biraz dolaşacağız,” dedi W her şey bu kadar basitmiş gibi.

Ama hiç de basit değildi. Şimdi bardaktan boşanırcasına yağmaya başlayan yağmur bizi sıırıslıklam etmişti. Üstelik etraf tamamen terk edilmiş gibiydi ve duyulan tek ses düzenli bir ritimle yere çarpan

yağmur damlalarına, teknelere vuran dalgalara ve metalik bir ses çıkaran yelken halatlarına aitti.

İskelelerin birinden bir kedi fırladı. Arkasında havlayan bir köpek ve onun da arkasında onca kasvetin içerisindeki tek renk olan sarı bir yağmurluk giymiş bir adam vardı. Onların geçip gitmesini izlerken benim de o köpek gibi bir kedinin peşinde olup olmadığımı düşündüm çünkü köpeklerin yaptıkları şey buydu.

Oğlanlar bir tentenin altına sığındı. Ben soğuktan tir tir titriyordum ve her şeyi bırakıp gitmeye hazırdım. Eve yapacağımız uzun yolculuk öncesi şöyle sıcak bir lokantaya gidip güzel bir yemek yemeyi ve bir şeyler içmeyi teklif etmek üzere onlara doğru döndüm ama hepsi birden bana arkamdaki bir yeri işaret etti. Tekrar arkama baktım.

Beton kızakların ve devasa ahşap direklerin arasına demirlemiş olan *Viola*, yapayalnız olduğu hissini uyandırıyor. Ayrıca sanki Paris'teki o sıcak yaz günlerine geri dönmek istermiş gibi üşüyordu.

İskeleyle çıktım ve bir an güneşin tenimi ısıttığını hissedip, Lulu'nun bana çifte mutluluğu anlatan sesini duyar gibi oldum. Birlikte şu küpeşteye oturmuştuk. Orada çifte mutluluğun ne olduğuna dair tartışmaya girmiştik. Lulu, *şans*, demişti. Bense, *aşk*, diyerek ona karşı çıkmıştım.

“Burada ne halt ediyorsun?”

Karşıdan az önce gördüğümüz sarı yağmurluklu adam geliyordu. Kaçan köpeğin boynunda tasma vardı ve soğukta tir tir titriyordu.

“Bugüne dek pek çok hırsız Napolyon'u hafife aldı ve bunun bedelini vücudunun bir parçasını kaybederek ödedi değil mi?” dedi adam. Tasmaya asılmasıyla birlikte Napolyon içler acısı bir feryat kopardı.

“Ben hırsız değilim,” dedim Fransızca konuşarak.

Adam yüzünü buruşturdu. “Daha da betersin! Bir yabancısın. Bu kadar uzun boylu olmaktan anlamıştım. Alman mısın?”

“Hollandalıyım.”

“Fark etmez. Ben jandarmaya haber vermeden ya da Napolyon’u üzerine salmadan önce buradan gitsen iyi olur.”

Ellerimi yukarı kaldırdım. “Ben buraya hırsızlık yapma niyetiyle gelmedim. Jacques’i arıyorum.”

Jacques’in ismini söylediğim için mi yoksa köpek testislerini yalamaya başladığı için mi bilmiyorum ama adam geri adım attı. “Jacques’i tanıyor musun?”

“Sayılır.”

“Jacques’i biraz olsun tanıyor olsaydın *Viola*’da olmadığı zamanlarda nerede takıldığını bilirdin.”

“Belki de onu çok az tanıyorumdur. Kendisiyle geçen yaz karşılaşmıştık.”

“Hepimiz pek çok insanla karşılaşırız. Kimse bir başkasının teknesine izinsiz binemez. Bu onun krallığını zorla işgal etmek anlamına gelir.”

“Biliyorum. Ben sadece onu bulmak istiyorum ve olabileceğini düşündüğüm tek yer burası.”

Adam gözlerini kısarak bana baktı. “Sana borcu mu var?”

“Hayır.”

“Emin misin? Bunun at yarışlarıyla bir ilgisi olabilir mi? Jacques hep yanlış ata oynar.”

“At yarışlarıyla hiçbir ilgisi yok.”

“O halde karınla mı yattı?”

“Hayır! Geçen yaz Paris’te dört yolcusu vardı.”

“Danimarkalıları mı kastediyorsun? Acımasız insanlar! Jacques onlardan aldığı ücretin neredeyse tamamını iade etmek zorunda kaldı. Kendisi berbat bir poker oyuncusudur. Sana da para mı kaptırdı?”

“Hayır! Jacques bizden para aldı. Yüz dolar. Benden ve Amerikalı bir kızdan.”

“Amerikalılar berbat insanlardır. Asla Fransızca konuşmazlar.”

“O kız Çince biliyordu.”

“*Bunun* sana ne faydası var?”

İç geçirdim. “Bak, o kız...” Derdimi anlatmaya koyuldum ama adam elini sallayarak beni susturdu.

“Jacques’i arıyorsan Bar de la Marine’e git. O, denizde olmadığı zamanlar mutlaka bardadır.”

Jacques’i uzun, ahşap bar tezgâhında neredeyse boşalmış bir bardağın üzerine eğilmiş halde buldum. İçeri girdiğimizi görür görmez bana el salladı. Bunu beni tanıdığı için mi yoksa herkesle bu şekilde selamlaştığı için mi yaptığını bilmiyordum. Barmenle fiyatı artan gemi kızakları hakkında detaylı bir sohbete girmişti. Oğlanları, birer içki ısmarlayıp köşedeki masalardan birine oturttukten sonra Jacques’in yanına yerleştim.

“O ne içiyorsa iki tane daha,” dedim barmene ve adam bize birer kadeh dişleri kamaştıracak kadar tatlı, buzlu brendi doldurdu.

“Seni tekrar görmek güzel,” dedi Jacques bana.

“Demek beni hatırladın?”

“Elbette hatırladım.” Gözlerini kısıp kim olduğumu çıkarmaya çalıştı. “Paris.” Geçirdi, sonra da göğsünü yumrukladı. “Bu kadar şaşırmana gerek yok. Sadece birkaç hafta önceydi.”

“Üç ay önceydi.”

“Haftalar, aylar. Zaman akıcıdır.”

“Evet, bu sözü daha önce de söylediğini hatırlıyorum.”

“*Viola*’yla gezmek mi istiyorsun? Yılın bu mevsiminde kuru kalıyor ama mayısta yeniden ıslanacak.”

“Tekneye ihtiyacım yok.”

“O halde senin için ne yapabilirim?” Bardağında kalan içkiyi bitirip buzları katır kutur yedi. Ardından benim ısmarladığım içkiye başladı.

Az önce sorduğu soruya verecek net bir cevabım yoktu. Benim için ne *yapabilirdi*?

“Beraber olduğum o Amerikalı kızın izini bulmaya çalışıyorum. Seninle irtibata geçmiş olabilir mi?”

“Amerikalı kız. Ah, evet geçti.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Bana, ‘O uzun boylu aşağılık herife söyle onunla işim bitti ve kendime yeni birisini buldum,’ dedi.” Jacques bu sözlerin ardından kendini işaret edip güldü.

“Yani seninle irtibata geçmedi, öyle mi?”

“Hayır. Üzgünüm, oğlum. Seni bırakıp gitti mi?”

“Onun gibi bir şey.”

“O aşağılık Danimarkalılara sorabilirsin. İçlerinden biri bana sürekli mesaj atıyor. Bakalım mesajını bulabilecek miyim?” Akıllı telefonunu çıkarıp kurcalamaya başladı. “Bana bunu gemicilikte, rezervasyonlarda falan çok işime yarayacağını söyleyerek kız kardeşim aldı... ama nasıl çalıştığını bir türlü çözemedim.” Telefonu bana verdi. “En iyisi sen dene.”

Mesajlarını taradığımda Agnethé’den gelen bir mesaj buldum. Onu açtım ve Agnethé’nin *Viola*’yla seyahat ettikleri yaza ait fotoğrafları da içeren birkaç mesaj daha göndermiş olduğunu fark ettim. Fotoğrafların çoğu sarı safran çiçeklerinin, ineklerin ya da gün ba-

tımının önünde poz veren Jacques'a aitti ama içlerinden birini hatırlamıştım; Saint Martin kanalının üzerindeki bir köprüde klarnet çalan müzisyenin fotoğrafı. Tam telefonu Jacques'a geri vereceksen bu fotoğrafın köşesinde Lulu'nun görüldüğünü fark ettim. Görünen yüzü değil sırtıydı —omuzları, boynu, saçları— ama oydu. Bu, onun benim hayal ürünüm olmadığını ispatlıyordu.

Sık sık, istemeden içinde benim de görüldüğüm kaç fotoğraf olduğunu merak ederdim. O gün yanlışlıkla çekilmemiş başka bir fotoğraf daha vardı. Lulu telefonunu Agnethe'ye verip ikimizin fotoğrafını çekmesini istemişti. Sonra onu bana göndermeyi teklif etmiş ve ben bunu istememiştim.

“Bu fotoğrafı kendime mesaj atabilir miyim?” diye sordum Jacques'a.

“Ne istersen yapabilirsin,” dedi kayıtsızca elini sallayarak.

Fotoğrafı Broodje'nin telefonuna gönderdim çünkü benim telefonum gerçekten de fotoğraflı mesajları almıyordu. Gerçi Lulu'dan birlikte çekilmiş fotoğrafımızı bana göndermesini istemememin sebebi bu değildi. Bu itirazı neredeyse refleks diyebileceğim bir hareketle farkında olmadan yapmıştım. Geçen yılki seyahatimde çekilmiş tek bir fotoğrafım bile yoktu. Pek çok insanın fotoğrafına dâhil olmuşum ama kendi makinemle çekilmiş fotoğrafların hiçbirinde ben yoktum.

Varşova treninde çalınan sırt çantamda eski bir dijital fotoğraf makinesi vardı. O makinede Yael ve Bram'la on sekizinci doğum günümde çekilmiş fotoğraflar duruyordu. Bunlar üçümüzün birlikte çekilmiş son fotoğraflarıydı ve ben bunu seyahatte olduğum bir gece sıkılıp hafıza kartımdaki fotoğrafları tarayana dek fark etmemiştim. O fotoğraflar bir anda karşıma çıkmıştı.

Onları e-posta yoluyla bir yerlere göndermeli ya da bastırmalı ve kalıcı olmalarını sağlamalıydım. Bunu gerçekten de yapacaktım.

Ama sonra bunu yapmayı erteledim ve çantamı çaldırdığımda çok geç kalmıştım.

Yaşadığım yıkım beni hazırlıksız yakalamıştı. Sahip olduğunu bildiğin bir şeyi kaybetmekle sahip olduğunu yeni keşfettiğin bir şeyi kaybetmek arasında çok fark vardı. İlki hayal kırıklığı demekti. Diğeryse gerçek bir kayıptı.

Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Şimdi fark ediyordum.

On Dört

Utrecht

Utrecht'e dönüş yolculuğunda, Lulu'yla irtibata geçip geçmediğini ve ondan herhangi fotoğraf alıp almadığını öğrenmek için şu Danimarkalı Agnethe'yi aradım. Ancak kadıncağız beni hayal meyal hatırladı. Moraim bozulmuştu. Benim hafızama kazınan o gün başkaları için sıradan bir gündü. Her halükârda her şey sadece bir günde yaşanmış ve o gün artık geçmişte kalmıştı.

Ana Lucia'yla olan ilişkim de bitmişti. O bunu hissetmiyordu ama ben hissediyordum. Eve geri dönüp de futbol sezonunun sona erdiğini söylediğimde benim için üzölmüş gibi davranmış ya da belki de zafer kazandığını düşünmüştü. Beni öpücöklere ve sevgiye boğmuştu.

Buna herhangi bir itirazım olmamıştı. Ama sona yaklaştığımızı biliyordum. Ana Lucia üç hafta içerisinde İsviçre'ye gidecekti. O dört haftalık tatilinden dönene dek ben ölkeden ayrılmış olacaktım. Zihnimin bir köşesine pasaport yenileme işlemlerine başlamayı not etmiştim.

Ana Lucia sanki bir şeyler olduğunun farkındaydı çünkü İsviçre’de ona eşlik etmem için bana uyguladığı baskının şiddetini artırmıştı. Her gün beni kandırmanın yeni bir yolunu deniyordu. “Baksana hava ne güzel olacak,” dedi bir sabah okula gitmeye hazırlanırken. Bilgisayarını açıp Gstaad’ın hava durumunu okudu. “Her gün güneş altında kayak yapacağız. Soğuk bile olmayacak.”

Ona cevap vermedim. Sadece yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim.

Sevdiği bir seyahat sitesini açıp karlı Alpler’in ve rengârenk boyanmış findıkkıranların fotoğraflarını gösterebilmek için laptopunu bana doğru eğerek, “İşte,” dedi. “İşte burada kayak dışında yapılabilecek şeyler yazıyor. Kulübeye kapanıp kalmaya gerek yok. Lausanne ve Bern’e yakın olacağız. Kalacağımız yer Cenevre’ye bile yakın sayılır. Orada alışveriş yapabiliriz. Cenevre’nin saatleri çok ünlüdür. Ne yapacağımı biliyorum! Sana bir saat alacağım.”

Vücudum tepeden tırnağa gerildi. “Benim zaten saatim var.”

“Öyle mi? Ben bugüne dek kolunda hiç saat görmedim.”

Saati Bloemstraat’taki sırt çantamda bırakmıştım. Hâlâ çalışıyordu. Tik taklarını buradan bile duyabiliyordum. Ve birden üç hafta bana çok uzun geldi.

“Konuşmalıyız.” Kelimeler dudaklarımdan sonrasını düşünmeme fırsat tanımadan dökülmüştü. Bir kızla ayrılık konuşması yapmamın üzerinden uzun zaman geçmişti. Bir veda öpücüğü kondurup trene atlamak çok daha kolaydı.

“Şimdi olmaz,” dedi Ana Lucia ruj sürmek için ayağa kalkarak. “Zaten geç kaldım.”

Pekâlâ. Şimdi değil sonra olacaktı. Güzel. Bu bana doğru kelimeleri seçmem için zaman tanıyacaktı. Doğru kelimeler her zaman vardı.

Ana Lucia gittikten sonra giyindim, kahve yaptım ve dışarı çıkmadan önce e-postalarımı kontrol etmek için onun bilgisayarının başına geçtim. Az önceki seyahat sayfası hâlâ açık duruyordu ve tam onu kapatacakken reklam başlıklarından biri ilgimi çekti. MEKSİKA!!! diye bağınyordu. Dışarıda hava soğuk ve kasvetliydi ama bilgisayardaki fotoğraflar sadece sıcak hava ve güneş ışığı vadediyordu.

Tıkladığım link beni birkaç özel paket turun listelendiği yeni bir sayfaya götürdü. Bu tarz seyahatler benim tarzım değildi ancak sadece kumsalların fotoğraflarına bakarak bile içimin ısındığını hissetmiştim. Sonra Cancún'a yapılan gezilerle ilgili bazı reklamlara rastladım.

Cancún.

Lulu'nun her yıl gittiği yer.

Lulu ailesiyle birlikte her yıl aynı yere giderdi. Annesinin risk almaktan hoşlanmaması onu çileden çıkarıyordu ama şimdi bu benim tek umudum olmuştu.

Detayları toparlamaya çalıştım. O günle ilgili her şey gibi bu detaylar da henüz kurumamış bir boya kadar tazeydi. Maya tapınağı şeklinde tasarlanmış bir tatil kulübü. Meksika tınıları taşıyan Noel şarkıları eşliğinde duvarların ardındaki Amerika. Noel. Lulu ve ailesi oraya tatilde gidiyordu. Noel'de. Yoksa yılbaşında mıydı? Ben hem Noel'i hem de yılbaşını orada geçirebilirdim!

W'yi örnek alarak Cancúndaki tatil kulüplerini araştırmaya başladım. Ekranda birbiri ardına billur gibi berrak kumsallar belirliyordu. Maya tarzı tapınak ve kalelerin ardı arkası kesilmiyordu. Lulu kaldıkları tatil kulübünün içinden nehre benzer bir suyun geçtiğini söylemişti. Cancún'da doğal nehir yoktu. Golf kursları, yüzme havuzları, dalış yapılan kayalıklar ve su kaydırakları vardı. Ama nehir? Palacio Maya ismini taşıyan yerlerin listesine bakarken ona rastladım.

Sadece Bir Yıl

Tembel bir nehir, şişirilebilir bir kanalın içinden geçerek dolaştığınız yapay bir akıntı.

Araştırmamın sınırlarını daralttım. Maya tapınağına benzeyen ve içinden tembel bir nehir geçen *çok fazla* tatil kulübü yoktu.

Görebildiğim kadarıyla sadece dördü bu şartlara uyuyordu. Lulu'nun Noel ile yılbaşı arasındaki zamanı geçirebileceği dört tatil kulübü.

Dışarıda yağmur yağıyordu ama girdiğim web siteleri masmavi bir gökyüzü ve güneş ışığına sahip Meksika'nın sıcak havasına övgüler yağıdırıyordu. Bunca zaman bir sonraki durağımın neresi olacağına karar vermeye çalışmışım. Bu durak neden Meksika olmasındı? Neden onu bulmaya gitmiyordum? Bir havayolu şirketinin sitesine tıklayıp Cancún için iki kişilik bilet fiyatlarına baktım. Pahalıydı ama karşılayamayacağım kadar değildi.

Bilgisayarı kapatıp zihnimde bir liste oluşturdum. Her şey çok basit görünüyordu.

Pasaportumu yenileyecektim.

Broodje'yi davet edecektim.

Biletleri alacaktım

Lulu'yu bulacaktım.

On Beş

O akşam saat altı bile olmadan Broodje'yle ikimizin uçak biletini almış ve Playa del Carmen'deki ucuz bir otelde iki kişilik bir oda ayırtmıştım. Tek bir günde iki aydakinden çok daha fazla iş başarmış olmanın memnuniyetiyle kıpkırmızı kesildiğimi hissediyordum. Geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı.

“Konuşmalıyız,” diye mesaj attım Ana Lucia'ya. Bana hemen cevap gönderdi: “Ne hakkında konuşmak istediğini biliyorum. Akşam sekizde bende ol.”

Üzerimden bir yük kalkmış gibi rahatlamıştım. Ana Lucia zeki bir kızdı. O da benim gibi aramızdaki ilişkinin bir leke olmadığını farkındaydı.

Evine giderken bir şişe şarap aldım. Yollarımızı medeni bir şekilde ayırmamamız için hiçbir sebep yoktu.

Beni üzerinde kırmızı bir bikini ve dudaklarında daha da kırmızı bir rujla kapıda karşıladı. Elimdeki şarabı alıp beni içeri çekti. Oda

dört bir köşesinde yanan adak mumlarıyla kutsal bir gündeki bir katedrale dönüşmüştü. İçimde kötü bir his vardı.

“Seni şimdi anlıyorum, sevgilim. Sürekli soğuktan nefret ettiğini söyleyip duruyordun. Bunu daha önce tahmin etmeliydim.”

“Tahmin etmeli miydin?”

“Elbette daha sıcak bir yere gitmek istiyorsun. Halam ve eniştemin Mexico City’de yaşadığını da biliyorsun. Sadece Mujeres adasındaki o villayı nereden bildiğini çözemedim.”

“Mujeres adası mı?”

“Çok güzel bir yerdir. Hizmetçileri ve havuzuyla kumsalın yanı başındaki bir villa. Halam ve eniştem ne zaman istersek bizi misafir edebileceklerini söyledi. O ucuz yerlerden birinde olmamak kaydıyla ana karada da kalabiliriz,” Yüzünü buruşturdu. “Otel masrafları benden. Bu konuda kesinlikle itiraz istemiyorum. Sen uçak biletlerini aldığın için ödeşmiş olacağız.”

“Uçak biletlerini aldığım için.” Yapabildiğim tek şey, onun sözlerini tekrarlamak oldu.

“Ah, sevgilim,” dedi Ana Lucia bir kuş gibi şakıyarak. “Nihayet ailemle tanışacaksın. Bizim için bir parti düzenleyecekler. Ebeveynlerim İsviçre seyahatimi iptal etmeme çok üzölmüşlerdi ama aşkın nelere kadir olduğunu da biliyorlar.”

“Aşkın nelere kadir olduğunu,” diye tekrarlasam da içimin allak bullak olduğunu hissederek parçaları birer birer yerine oturtmaya başlamıştım. Ana Lucia’nın bilgisayarının internet tarayıcısı. Girdiğim sitelerin dökümü. İki kişilik uçak bileti. Otel rezervasyonu.

Yüzümde sahte bir sevimlilik taşıyan gergin bir gülümseme belirdi. Bunu ona nasıl açıklayacaktım? Bir yanlış anlaşılma oldu, biletleri erkek erkeğe çıkacağımız bir seyahat için Broodje’yle ikimize aldım diyecektim ve bu gerçekten *doğruyd*u.

“Bunun bir sürpriz olmasını istediğini biliyorum,” diye devam etti Ana Lucia. “Artık telefonda neden öyle gizli gizli konuştuğunu biliyorum. Ama çıkacağımız seyahate sadece üç hafta kaldı, *aşkım*, bunu bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?”

“Ana Lucia,” diye başladım sözlerime. “Bir yanlış anlaşılma olmuş.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Aramızdaki yanlış anlaşılma olsa olsa kalacağımız otel gibi önemsiz bir detayda olabilirmiş gibi hâlâ umutluydu.

“O biletler. O biletler senin için değildi. Onlar...”

Sözümü kesti. “O kız için değil mi? Paris’teki o kız için?”

Belki de rol yapmakta sandığım kadar iyi değildim. Çünkü Ana Lucia’nın yüzünün dikkat çekecek biçimde hayranlık dolu bir ifadeden kuşkuluya bürünmesi bana onun Lulu’dan büyük ihtimalle en başından beri haberi olduğunu söylüyordu. Şu anda da aynı berbat oyunu çıkarıyordum çünkü dudaklarım mantıklı bir açıklama yapmaya çalıştığı halde yüzüm her şeyi ele veriyordu. Bunu Ana Lucia’nın ifadesinden anlayabiliyordum; o güzel hatları önce olanlara inanamamış, sonra da her şeyin farkına varmış gibi kırıışmıştı.

“*Hijo de la gran puta!* Sorun o Fransız kız değil mi? Bunca zaman onunla beraberdin, değil mi?” diye haykırdı. “Fransa’ya *bu yüzden* gitmiştin değil mi?”

“Düşündüğün gibi değil,” dedim ellerimi yukarı kaldırarak.

Ana Lucia hışımla yurt avlusuna çıkan sürgülü kapıyı açtı. “Tam da düşündüğüm gibi,” dedi beni kapının dışına iterek. Orada öylece kalmıştım. Ana Lucia eline geçirdiği bir mumu bana fırlattı. Tepemden geçip giden mum beton verandadaki minderin üzerine iniş yaptı. “Demek bunca zamandır gizli gizli o Fransız fahişeyle görüşüyordun!” Islık çalarak yanımdan geçen başka bir mum çalıların arasına düştü.

“Yangın çıkaracaksın.”

Sadece Bir Yıl

“Ne güzel! Böylece seninle ilgili tüm anılarım yanıp kül olur, *culero!*” Bu sözlerin ardından üzerime bir mum daha fırlattı.

Yağmur durmuştu ve serin bir gece olmasına rağmen yurt sakinlerinin neredeyse yarısı etrafımıza toplanmıştı. Ana Lucia’yı tekrar içeri sokmaya, sakinleştirmeye çalıştım ama her iki çabam da sonuçsuz kaldı.

“Ben senin için İsviçre seyahatimi iptal ettim! Akrabalarım senin adına parti düzenledi. Oysa sen bunca zamandır gizli gizli o Fransız fahişeye buluşmanın planlarını yapıyormuşsun. Hem de benim ülkemde. Ailemin yaşadığı yerde.” Sadece İspanya’yı değil, bütün Latin Amerika’yı sahiplenircesine çıplak göğsüne vurdu.

Sonra bana bir mum daha fırlattı. Bu defa havada yakaladığım mum, elime cam parçacıklarıyla birlikte sıcak parafin akıtarak patladı. Derim hemen su topladı. Zihnimden hayal meyal tenimde iz kalıp kalmayacağını geçirdim. Sanırım kalacaktı.

On Altı

ARALIK

Cancún

*M*aya medeniyetinin parladığı dönem bin yıldan uzun bir süre öncesinde kalmıştı ancak o zamanlar en kutsal tapınakların bile bugün Maya Del Sol'un korunduğu kadar iyi korunduğunu hayal edebilmek imkânsızdı.

Broodje'yle birlikte her iki yöne doğru birer kilometre uzuyormuş gibi görünen oymalarla süslü, heybetli duvardaki kapıya yaklaştığımızda koruma görevlisi, "Oda numaranız?" diye sordu.

"Şey, kırk yedi," dedi Broodje benim cevap vermeme fırsat tanımadan.

"Oda kartınız," dedi adam. Yün süveteri ter lekeleriyle kaplıydı.

"Şey, odada bıraktım," dedi Broodje.

Koruma bir dosyayı açıp içindeki kâğıtlara göz gezdirdi. "Bay ve Bayan *Yoshimoto*?" diye sordu.

"Hı-hı," dedi Broodje koluma girerek.

Sadece Bir Yıl

Korumanın bu sözlere kızmış gibi bir hali vardı. “İçeri sadece misafirlerimiz girebilir.” Dosyayı çarparak kapatıp küçük pencereyi örtmeye davrandı.

“Biz misafiriniz değiliz,” dedim pis pis sırtarak. “Ama bir misafirinizi *bulmaya* çalışıyoruz.”

“İsmi?” Adam dosyayı tekrar eline aldı.

“Tam ismini bilmiyorum.”

Karartılmış camlarıyla siyah bir Mercedes sessizce süzülerek yanımıza yanaştı ve neredeyse hiç yavaşlamadan korumanın açtığı kapıdan geçti. Koruma bezgin bir halde tekrar bize döndüğünde bir an bu savaşı kazandığımız hissine kapıldım. Ama sonra bize, “Polis çağırmadan önce gidin buradan,” dedi.

“Polis mi?” diye haykırdı Broodje. “Hop, hop, hop. Lütfen sakın olalım. Üzerimizdeki yünlü süveterleri çıkaralım. Hatta bir şeyler içelim. Arkadaşımla bara gidebiliriz; bu otelde harika barlar olduğundan eminim. Dönüşte sana da bir bira getiririz.”

“Burası otel değil. Bir tatil kulübü.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Broodje.

“İçeri giremeyeceğiniz anlamına geliyor.”

“Ne olur acıyın bize. Hollanda’dan geldik. Arkadaşım bir kızın peşinde,” dedi Broodje.

“Hepimiz öyle değil miyiz zaten?” dedi konuştuğumuz adamın arkasındaki diğer koruma ve ikisi birden gülmeye başladı. Ama her şeye rağmen bizi içeri almadılar.

Yaşadığım hayal kırıklığıyla kullandığımız motorlu bisiklete şöyle sıkı bir tekme indirip en azından onun homurdanarak çalışmasını sağladım. Şu ana dek işler hiç de umduğum gibi gitmiyordu ve buna hava durumu da dâhildi. Meksika’nın sıcak olacağını biliyordum ama burada olmak günü bir fırının içinde geçirmekten farksızdı. Ya

da belki de akıllılık edip buradaki ilk gününde serin bir kumsalda olmayı tercih eden Broodje'nin aksine ben dün Tulum harabelerini gezdiğim için böyle hissediyordum. Lulu ailesinin her yıl aynı harabeleri ziyaret ettiğinden söz etmişti ve ben bu bölgeye en yakın harabe olan Tulum harabelerine gidersem onunla karşılaşabileceğimi düşünmüştüm.

Tam dört saat boyunca tur otobüslerinden, minibüslerden ve kiralık arabalardan dışarı hücum eden binlerce insan izlemiştim. İki kez onu gördüğümü sanıp başka bir kızın peşinden koşmuştum. Benzer saçlar, farklı kızlar. Onun belki de artık aynı saç stiline sahip olmadığı aklıma gelmişti.

Güneş yanığı olmuş ve baş ağrısına tutulmuş bir halde küçük otelimize geri döndüğümde bu seyahate dair iyimser düşüncelerim yerini içimi acıtan bir huzursuzluğa bırakmıştı. Broodje bana neşeli bir tavırla şansımızı, çok daha derli toplu bir bölgede olan otellerde denememizi önermişti. Bu işe yaramadığı takdirde kumsalı hedef göstermişti. Saygılı denilebilecek kadar sakın bir sesle her santimetre karesi bikinili kızlarla kaplı plajı işaret ederek, "Orada çok kız var," demişti.

Çok kız var, diye düşünmüştüm. Ben neden bunca kızın içinde tek bir kıza ulaşmaya çalışıyorum ki?

Listemdeki bir diğer sahte Maya tatil kulübü olan Palacio Maya, bulunduğumuz yerin birkaç kilometre kuzeyindeydi. Yanımızdan geçip giden tur otobüsü ve kamyonların egzoz gazını soluya soluya otoban boyunca ilerledik. Bu defa mopedi kıvrılarak tatil kulübünün ön kapılarına ulaşan bakımlı yoldaki çiçeklerle kaplı bir çalının ardına gizledik. Palacio Maya'yı, neredeyse ikizi kadar benzediği Maya del Sol'dan ayıran tek şey ön cephesinde yekpare bir duvar yerine dev bir piramit olmasıydı. Piramitin ortasına bir güvenlik kulübesi yerleştiril-

mişti. Bu defa hazırlıklıydım. Korumaya İspanyolca konuşarak burada kalan bir arkadaşımı aradığımı ama ona sürpriz yapmak istediğimi söyledim. Ardından eline yirmi dolarlık bir banknot tutuşturdum. Adam hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı.

“Yirmi dolar,” dedi Broodje başını sallayarak. “İki bardak biradan çok daha havalı.”

“Bu tür yerlerde o parayla ancak iki bardak bira alınır.”

Etrafta bir otel ya da en azından bir otele dair ipucu arayarak asfalt yolda yürümeye başladık ancak karşımıza çıkan tek şey, yeni bir güvenlik kulübesi oldu. Kulübedeki korumalar gelişimizi bekliyormuşçasına gülümseyip *buenos días* dediler ve biz birer fare onlarsa birer kediymiş gibi gözlerini üzerimizde gezdirmelerinden ilk kapıdaki korumaların onlara önceden haber verdiklerini anladım. Hiçbir şey söylemeden elimi cüzdanıma atıp bir onluk daha feda ettim.

“Ah *gracias, señor*,” dedi korumalardan biri. “*Que generoso!*” Sonra etrafına baktı. “Ama biz burada iki kişiyiz.”

Elimi tekrar cüzdanıma götürdüm. Kaynak kurumuştı. Adama boşalan cüzdanımı gösterdim. Başını iki yana salladı. İlk kapıda gereksiz bir bonkörlük yaptığımı anladım. İşe on dolarla başlamalıydım.

“Hadi ama,” dedim. “Sadece bu kadar param kaldı.”

“Buradaki oda kiralardan haberin var mı?” diye sordu koruma. “Geceliği 1200 dolar. İçeri girmene, havuzların, kumsalın, tenisin ve büfelerin tadını çıkarmana izin vermemi istiyorsan bana ödeme yapmalısın, dostum.”

Broodje, “*Büfe mi?*” diye sorarak araya girdi.

“Şişş!” diye fısıldadım ona. Ardından korumaya dönüp, “Biz saydıklarınızın hiçbirisiyle ilgilenmiyoruz,” dedim. “Niyetimiz sadece burada kalan birisini bulmak.”

Koruma kaşını yukarı kaldırdı. “Madem burada kalanları tanıyor-sun, neden bir hırsız gibi gizlice içeri girmeye çalışıyorsun? Beyaz bir tene ve on dolara sahipsin diye senin zengin olduğuna inandığımızı mı sanıyorsun?” Güldü. “Bu numara artık bayatladı, amigo.”

“Ben gizlice içeri girmeye falan çalışmıyorum. Bir kızı arıyorum. Amerikalı bir kızı. Kendisi burada kalıyor olabilir.”

Sözlerim korumanın daha da çok gülmesine neden oldu. “Amerikalı bir kız mı? Ben de onlardan biriyle beraber olmak istiyorum ama on dolardan çok daha pahalıya mal oluyolar.”

Birbirimize ters ters baktık. “Parayı geri ver,” dedim

“Hangi parayı?” diye sordu koruma.

Mopedin yanına geri döndüğümüzde öfkeden kudurmak üzereydim. Broodje de o adamlara otuz dolar kaptırdığımızla ilgili bir şeyler mırıldanıp duruyordu. Ama para benim umurumda bile değildi; beni asıl öfkkelendiren şey korumalar değildi.

Lulu’yla yaptığım bir konuşma zihnimde yankılanıp duruyordu. Bana Meksika’dan bahsettiği o konuşma. Ailesinin her yıl aynı tatil kulübüne gelmesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu söylediği konuşma. Ona Cancún’a bir sonraki gidişinde içinde bulunduğu kafesten kaçıp kurtulmasını önermişim. “Kadere karşı çık,” demiş-tim. “Neler olacağını gör.”

Sonra belki günün birinde benim de Meksika’ya gideceğime, yolda ona rastlayacağıma ve ikimizin birlikte vahşi doğaya kaçacağına dair şaka yapmışım. O zamanlar bu aptalca sözlerin benim için bir çeşit misyon haline geleceğinden haberim yoktu. “Sence bu mümkün mü?” diye sormuştu. “Orada birbirimize rastlayabilir miyiz?” Bunun için yeni bir tesadüfe ihtiyacımız olacağını söylediğimde, “Ah, yani sen *beni* bir tesadüf olarak görüyorsun, öyle mi?” diye takılmıştı bana.

Sonrasında onu gerçekten de bir tesadüf olarak gördüğümü söylemiştim ve karşılığında garip bir cevap almıştım. Lulu bir tesadüf olarak görülmenin hayatındaki en onur verici şey olduğunu söylemişti. Niyeti benden daha fazla iltifat almak değildi. Her zamanki dürüstlüğüyle bir itirafta bulunuyor ve tamamen savunmasız kalarak sadece kendini değil beni de çıplak bırakıyordu. Bu itirafı yaptığında bana çok önemli bir sırrını paylaşacak kadar güvendiği duygusuna kapılmıştım. Aynı zamanda hüznlenmiştim çünkü söylediklerinin doğru olduğunu hissetmiştim. Ve söyledikleri doğruysa ortada yanlış giden bir şeyler vardı.

O güne dek bunu hak eden etmeyen pek çok kıza iltifatta bulunmuştum. Lulu bu iltifatı kesinlikle hak ediyordu. Bir tesadüf olarak nitelendirilmekten çok daha fazlasını da hak ediyordu. Bu yüzden ona güzel birkaç söz söylemek için ağzımı açtım. Ancak dudaklarımdan dökülen sözler her ikimizi de şaşırttı. Ona yolda para bulduğunda sahibine iade eden, acıklı bile olmayan filmlerde gözyaşı döken ve korktuğu şeylerin üzerine giden türde birisi olduğunu söyledim. Bu yargıya nereden vardığımı bilmiyordum ama daha dudaklarımdan döküldüğü anda söylediklerimin doğru olduğundan emindim. Çünkü bu imkânsızmış gibi görünse de ben Lulu'yu tanıyordum.

Oysa şimdi bu konuda fazlasıyla yanıldığımı anlamıştım. Aslında onu hiç tanıımıyordum. Ona Meksika'da nerede kaldığı, bu ülkeyi ne zaman ziyaret ettiği, soyadının, hatta gerçek isminin ne olduğu gibi en basit soruları bile sormamıştım. Ve sonuçta burada birkaç koruma görevlisinin merhametine kalmıştım.

Playa del Carmen'in sokak köpekleri ve köhne dükkanlarla dolu, tozlu bir bölgesinde olan kaldığımız pansiyona geri döndük. Yandaki barda ucuz bira ve balıklı tako servis ediliyordu. Her tako çeşidinden birkaç porsiyon sipariş ettik. Bizimle aynı pansiyonda kalan iki gezgin içeri girdi. Broodje onları el sallayarak yanımıza davet etti ve o gün

yaşadıklarımızı kulağa komik gelecek kadar abartılı bir biçimde anlatmaya başladı. İşte tüm güzel seyahat hikâyeleri bu şekilde doğardı. Yaşanan kâbusların eğlenceli bir hikâyeye dönüştürülmesiyle.

Ama benim yaşadığım hayal kırıklığı olanları komik bulmama imkân tanımayacak kadar tazeydi.

Kanadalı, hoş bir kız olan Marjorie şefkat dolu bir sesle çıkardı. Kahverengi, kirpi gibi saçlara sahip bir İngiliz olan Cassandra, Meksika'daki yoksulluktan ve NAFTA'nın⁸ başarısızlığından yakındı. Teksas'tan gelen bronz tenli bir çocuk olan T.J. ise sadece gülmekle yetindi.

"Maya del Sol'u gördüm. Riviera'ya kurulmuş bir Disneyland'e benziyor."

Arkamızdaki masada birilerinin kıs kıs güldüğünü duydum. "*Más como Disneyland del infierno.*"

O tarafa döndüm. "Bahsettiğimiz yeri biliyor musunuz?" diye sordum İspanyolca.

"Orada çalışıyoruz," dedi masada oturanların uzun boylu olanı İspanyolca konuşarak.

Elimi uzattım. "Willem," dedim.

"Esteban," diye karşılık verdi.

"José," dedi daha kısa olanı. Onlar da bizim gibi spagetti ve köfteye benzeyen bir çiftti.

"Beni oraya gizlice sokabilir misiniz?"

Esteban başını iki yana salladı. "Bunun için işimi riske atmam gerekir. Ancak içeri girmenin daha kolay bir yolu var. Hatta bunun için para bile alabilirsin."

"Gerçekten mi?"

8 Kuzey Amerika Ülkeleri Serbest Ticaret Anlaşması. (ç.n.)

Esteban bir kredi kartım olup olmadığını sordu. Cüzdanımı çıkarıp ona hesabıma yatırdığım yüklü miktarın hediyesi olarak bankanın bana verdiği yepyeni Visa kartı gösterdim.

“Tamam, güzel,” dedi Esteban. Ardından bir tişört ve hâkî renkli bermuda şorttan oluşan kıyafetime baktı. “Daha düzgün giysilere ihtiyacın olacak. Bu sörfçü kılığıyla içeri giremezsin.”

“Sorun değil. Peki sonra?”

Esteban, Cancún’un, insanları tatil kulüplerinden devre mülk almaya ikna etmeye çalışan satış temsilcileriyle dolu olduğunu söyledi. Bu temsilciler araba kiralama şirketlerinde, havaalanlarında, hatta bazen de harabelerin etrafında dolaşıyordu. “*Paralı* birisi olduğun kanaatine vardıklarında seni tatil kulübünde bir gezinti yapmaya davet ederler. Üstelik bu zahmetin karşılığında para, ücretsiz tur ya da masajla ödüllendirilirsin.”

Bütün bunları Broodje’ye de anlattım.

“Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyor,” dedi.

“O kadar da güzel sayılmaz ve kesinlikle gerçek,” diye yanıtladı José bu defa İngilizce konuşarak. “Pek çok insan sadece bir gün içerisinde bu devre mülkleri satın almaya karar veriyor.” Buna hayret ediyormuş ya da bundan tiksiniyormuş, hatta belki de her ikisini birden hissediyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Paralı enayiler,” dedi T.J. gülererek. “O halde yapman gereken tek şey zengin gibi görünmek.”

“Ama o zaten *zengin!*” dedi Broodje. “Nasıl görüldüğünün ne önemi var?”

“Hayatta ne olduğun değil, nasıl görüldüğün önemlidir,” dedi José.

Broodje'yle ikimize neredeyse bedavaya birer keten pantolon ve düğmeli birer gömlek aldıktan sonra şehrin turistik bölgesine kurulan tezgâhların birindeki bir çift Armani gözlüğe çılgınca bir para verdim.

Broodje gözlüklerin fiyatı karşısında dehşete kapıldı. Ama ona bu gözlükleri almamızın şart olduğunu belirttim. "Hikâyeyi oluşturan içindeki detaylardır." Tor, Gerilla Will oyuncularını olarak minimal tarz kıyafetler giymemizi hep bu cümleyle açıklardı.

"Hikâye ne peki?" diye sordu Broodje.

"Mujeres Adası'nda bir ev kiralayan, servet sahibi iki aylık çapkını oynayacağız."

"Yani Mujeres Adası'ndaki ev dışında kendini oynayacaksın, öyle mi?"

Ertesi gün Noel'di. Bu yüzden işe koyulmak için bir sonraki günü bekledik. Gittiğimiz ilk araba kiralama şirketinde bize tatil kulübü turu önerecek kimseye rastlamayınca, yaptığımız şey araba kiralamak oldu. İkinci kiralama şirketinde iri dişlerini gözler önüne sererek gülümseyen Amerikalı bir sarışın bize şehirde ne kadar kalacağımızı ve nerede konakladığımızı sordu.

Ona villadan bahsettiğimizde, "Ah, adaya bayılırım," diye mırıldandı bir kedi gibi. "Hiç Mango'da yemek yediniz mi?"

Broodje biraz telaşa kapılmış görünüyordu ama ben kıza hafifçe gülümsedim. "Hayır, henüz yemedik."

"Ah," dedi kız. "Villayı aşçısıyla mı kiraladınız?"

Bu defa yüzüme böylesine eli açık olmaktan utanç duyuyormuş gibi biraz mahcup bir gülümseme yerleştirdim.

"Bir dakika. Yoksa şu uçsuz bucaksız bir havuzu olan kerpiç villayı kiralayanlar sizler misiniz?"

Tekrar gülümsedim. Hafifçe başımı salladım.

“Aşcınız Rosa değil mi?”

Buna gerek görmediğim için kıza cevap vermedim. Utangaç bir tavırla omuz silkmek yeterli olacaktı.

“Ah, o villaya bayılırım. Rosa’nın Meksika soslari eşsizdir. Onları düşünmek bile karnımı acıktırıyor.”

“Ben hep açım,” dedi Broodje kıza çapkın bir bakış sunarak. Kız ne demek istediğini anlamamış gibi ona baktı. Broodje’yi çaktırmadan tekmeledim.

“O villa çok pahalıdır,” dedi kız. “Hiç buralarda mülk edinmeyi düşündünüz mü?”

Kıkırdadım. “Bu epeyce sorumluluk ister,” dedi milyoner çapkın Willem.

Kız birkaç evi idare etmenin zorluklarından haberdarmış gibi başını salladı. “Evet. Ama farklı bir seçenek de var. Satın aldığınız evi bir başkası idare edebilir, hatta onu sizin için kiraya bile verebilir.” Kız birkaç farklı otelin kuşe kâğıda basılmış broşürlerini çıkardı. İçlerinde Maya del Sol da vardı.

Çenemi kaşıyarak broşürlere baktım. “Aslında ben burada vergiden muaf tutulacağım yatırım imkânları olduğunu duymuştum,” dedim bu defa Marjolein’i örnek alarak.

“Ah, bu hem tasarruf edip hem de para kazanmanın harika bir yoludur. Bu mülklerden birini mutlaka görmelisiniz.”

Broşürlere şöyle bir göz atıyormuş gibi yaptım. “Şu fena görünmüyor,” dedim Maya Del Sol’un broşürünü göstererek.

“İnsanı baştan çıkarıp günaha sokacak bir yerdir.” Kız bana bu mekânla ilgili zaten bildiğim her şeyi anlatmaya koyuldu; kumsalı, havuzları, restoranları, sinemayı ve golf sahasını. Saydıkları çok da ilgimi çekmiyormuş gibi davrandım.

“Bilemiyorum,” dedim.

“Ah, en azından içerde bir tur atın!” Kız şimdi resmen yalvarmaya başlamıştı. “İsterseniz bunu bugün bile yapabilirsiniz.”

Abartılı bir tavırla iç geçirip kısa bir an gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Biz bugün harabeleri görmeyi planlıyorduk. Arabayı da o yüzden kiralayacaktık.”

“Size harabeleri ücretsiz gezdirebilirim.” Farklı bir broşür çıkardı. “Coba’ya giden bu turda obrukta yüzüp zipline⁹ yapıyorsunuz. İkinizi bu tura kaydedebilirim. Ücretsiz olarak.”

Yaptığı teklifi gözden geçiriyormuş gibi kısa bir süre sessiz kaldım.

“Bakın, gün boyu içerde kalabilirsiniz.” Ona doğru yaklaşmamı işaret etti. “Kimseye söylemeyin ama geceyi bile orada geçirebilirsiniz. Kapılardan geçtiğiniz an iş bitmiştir.”

Bu kıza bir iyilik yapıp teklifini kabul etmek için onun onayını almak istercesine Broodje’ye baktım. Broodje oynadığım oyuna eşlik etti ve buna mecbur kalmışçasına, *madem öyle istiyorsun*, der gibi bana baktı.

Kıza bir gülümseme sundum ve o da karşılığında bana tüm iyi niyetiyle sırtıttı. “Ah, harika!” Evraklarımızı doldururken çıkacağımız tur hakkında çene çalıp duruyordu. “Ada’ya döndüğünüzde Mango’ya mutlaka uğramalısınız. İnsan oradaki kahvaltılar için canını bile verebilir.” Evraklardan başını kaldırıp bize baktı. “Belki sizi oraya ben götürürüm.”

“Belki,” dedim.

“Yılbaşı gecesi burada olacak mısınız?”

Başımı salladım.

“O gece için planınız ne?”

9 Yüksek bir noktadan alçak bir noktaya çelik halat yardımıyla kaymak. (ç.n)

Sadece Bir Yıl

Bu konuda çok fazla seçeneğimiz varmış gibi ellerimi açarak omuzlarımı silktim.

“Puerto Morelos’daki kumsalda büyük bir parti düzenlenecek. Şu çılgın *reggae* grubu Las Olas de Molas sahne alacak. Bu parti Playa’da yapılan en iyi organizasyondur. Gece boyu dans eder ve bazen de akşamdan kalmalıktan kurtulmak için bir feribota atlayıp Ada’da kahvaltı yaparız.”

“Belki partide görüşürüz.”

Kız sırttı. “Umarım öyle olur. Çıkacağınız turlar için gerekli tüm evraklar burada,” dedi bana birkaç evrakla birlikte cep telefonunun yazılı olduğu bir kartvizit uzatarak. “İsmim Kayla. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. *Herhangi bir şeye.*”

Maya del Sol’un kapısında yine o süveter giymiş, terli korumalar duruyordu ama bizi tanımadılar. Ya da belki umursamadılar. Elimde üç nüshalı resmî evraklarla bir taksinin arka koltuğuna kurulmuş halde içeri kabul edildim.

Bizi bambular, çiçekler ve tünedikleri dallara bağlanmış tropik kuşlarla dolu devasa bir avlu olan lobiye aldılar. İçerideki ikili hasır koltuklara yerleştiğimiz sırada dikkat çekici, Meksikalı bir kadın kimliklerimizi aldı ve kredi kartımın fotokopisini çekti. Ardından altın rengi saç tutamları kaplumbağa kabuğundan yapılmış bir güneş gözlüğüyle geriye itilmiş olan yaşlıca bir Meksikalı’nın yanına götürüldük.

“Hoş geldiniz!” dedi adam. “Adım Johnny Maximo ve burada bulunmamın sebebi size Maya del Sol’un hayalin gerçeğe dönüştüğü yer olduğunu göstermek.”

“Arkadaşım gerçekten de öyle olmasını umuyor,” dedi Broodje. Johnny sırttı. Elindeki kâğıda baktı.

“William ve Robert. Size Robert mı yoksa Bob mu demeliyim?”

"Aslında ismim Robert-Jan," dedi Broodje.

"O halde Robert. Daha önce hiç devre mülk satın almış mıydınız?"

"Aldığımı söyleyemem."

"Ya siz, William?"

"Ben daha çok dünyayı gezme taraftarıyım."

Johnny güldü. "Ben de öyle. Dünyanın dört bir köşesindeki kadınları görmek istiyorum. Bu durumda ikinizin daha önce hiç tatil kulübü deneyimi olmadığını var sayıyorum."

"Olduğunu söyleyemem Johnny," dedi Broodje.

"Size şu kadarını belirteyim; hayat budur. Tatili satın alma imkânınız varken neden kiralayasınız ki? Dolu dolu bir hayat yaşamak varken neden yarım yamalak bir hayat süresiniz ki?"

"Hatta iki hayat birden yaşayabiliriz," dedi Broodje.

"İşte havuzlarımızdan biri. Burada tam altı havuzumuz var," diye böbürlendi Johnny. Havuz şezlonglar ve çiçek açmış çalılarla çevrelenmişti. Hemen arkadaki Karayip Deniz'i tek görevi fon oluşturmakmış gibi ıslık ıslık parlıyordu. "Manzara güzel değil mi?" dedi Johnny yan yana dizilmiş şezlonglarda güneşlenen kadınları işaret ederek.

"Oldukça güzel," dedim onları tek tek inceleyerek.

"Ne iş yapıyorsun ,William?"

"Emlak işiyle uğraşıyorum."

"Ah, o halde bu sektörün ne kadar kârlı olduğunu biliyorsun. Aslında ben..." Ona doğru yaklaşmamı işaret etti. "Meksika'da çok ünlü bir film yıldızıydım," dedi abartılı bir tavırla fısıldayarak. "Ama şimdi..."

"Aktör müydünüz yani?" dedim sözünü keserek.

Bu onu hazırlıksız yakalamıştı. "Eskiden öyleydim. Ama burada sahip olduğum devre mülkler bana film sektöründen çok daha fazla kazandırıyor."

Sadece Bir Yıl

“Hangi filmlerde oynadınız?” diye sordum.

“Ah, isimlerini duyduğunu sanmıyorum.”

“Hollanda’ya çok fazla yabancı film geliyor. Bana bir şans tanıyın.”

“Filmlerimi duymadığından eminim. Bir filmde Armand Assante’yle oynamıştım. Çoğunlukla melodramlarda yer aldım.”

“Pembe dizilerde mi? *Good Times*, *Bad Times* gibi mi?” diye sordu Broodje biraz küçümser bir tavırla.

“Burada pembe diziler çok tutuluyor,” dedi Johnny burnunu çekerek.

“Hayatınızı bu şekilde kazanmış olmanız ne hoş,” dedim.

Johnny’nin yüzünde çok kısa bir an donuk bir ifade belirdi. Bronz teni bile solmuş gibiydi. Ardından çabucak konuşmaya başladı. “O günler geçmişte kaldı. Artık çok daha fazla para kazanıyorum.” Ellerini birbirine çarpıp bana döndü. “Pekâlâ, William, neleri görmek istersin?” Etrafı işaret etti ve ben içimde ilk defa Lulu’yu burada bulabileceğime dair küçük de olsa bir umut ışığı belirdiğini hissettim. Bu belki önemsiz bir şeydi ama aylardır hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

“Bu tatil kulübünün her köşesini,” dedim.

“Eh, kulübümüz bir kilometrekareden daha geniş bir alana yayıldığı için bu biraz zaman alır ama böylesine istekli olman beni mutlu etti doğrusu.”

“Ah, ne kadar istekli olduğumu tahmin bile edemezsiniz.” Bunu söylemem komik sayılırdı çünkü bir önceki gün bu konuda hiç de istekli değildim. Şimdi sanki bir anda farklı bir kimliğe bürünmüştüm.

“Turumuza neden dünya çapındaki restoranlarımızdan biriyle başlamıyoruz? Burada sekiz restoranımız var. Meksika mutfağı, İtalyan mutfağı, burger barı, suşi...”

“Evet,” dedi Broodje.

“Bize şu an ögle yemeği yiyen misafirler arasında en popüler restorani tanıtmaya ne dersiniz?” diye bir öneride bulundum. “Burada ne tür insanların kaldığını görmek istiyorum.”

“Ah, o halde açık hava barımız Olé’ye gidelim. Orada açık büfe ögle yemeği sunuluyor.”

Broodje sıırttı. Açık büfe ögle yemeği. Sihirli kelimeler.

Lulu ne açık büfe ögle yemeğinde ne de beş saatlik turumuz boyunca ziyaret ettiğimiz diğer yedi restorandaydı. Tatil kulübünün altı havuzunda, iki kumsalında, on iki tenis kortunda iki gece kulübünde, üç lobisinde, Zen kaplıcasında, uçsuz bucaksız bahçelerinde de izine rastlamadık. Evcil hayvan çiftliğinde de değildi.

Gün ilerledikçe ortada çok fazla değişken olduğunu fark ettim. Belki yanlış yerdeydik. Belki doğru yer ama yanlış zamandaydık. Belki doğru yer ve doğru zamandı ama ben havuzdayken o odasında televizyon seyrediyordu. Ben örnek odaları gezerken belki havuzlardan birinin kenarında oturuyordu. Ya da belki farkında bile olmadan yanından geçip gitmiştim.

O günün erken saatlerinde hissettiğim iyimserlik kendiliğinden kaybolmuştu. Lulu her yerde olabiliirdi. Lulu hiçbir yerde olmayabiliirdi. Hepsinden kötüsü belki buradaydı ve ben onu tanımamıştım.

Bikini iki kız gülüşerek yanımdan geçti. Broodje beni dürtse de onları hayal meyal fark ettim. Yavaş yavaş kendi uydurduğum bir yalana inanmaya başladığım hissine kapılıyordum. Çünkü işin aslı Lulu’yu tanıımıyordum. Hakkında bildiğim tek şey, onun Louise Brooks’a olan benzerliğiydi. Peki ama bu neydi? Bir insanın, film perdesine yansıtılan bir kurgudan daha gerçek olmayan silüeti.

On Yedi

“Neşelen biraz, dostum. Yeni yıl kapıda.”

Esteban bana bir şişe uzattı. O, José, Broodje, Cassandra ve ben bir taksiye doluşmuş Kayla’nın bana bahsettiği, Puerto Morelos’daki partiye gitmek üzere tatil trafiğinin içinde kuzeye doğru ilerliyorduk. Bu partiden José ve Esteban’ın da haberi olduğuna göre gidilmesi gereken yer kesinlikle burasıydı.

“Evet, hadi ama. Bu gece yılbaşı,” dedi Cassandra.

“Üstelik sen bazılarımızın aksine canın isterse eve eli boş dönmeyebilirsin,” dedi Broodje kendine acıdığını gösteren abartılı bir hareketle.

“Zavallı Broodje,” dedi Cassandra. “İsmi doğru telaffuz edebildim mi?”

“Brodye,” diye düzeltti Broodje. Ardından ekledi: “Sandviç anlamına geliyor.”

Cassandra gülümsedi. “Endişelenme, Sandviç Çocuk. Bu gece birilerinin mutlaka senden bir ısırık almasını sağlayacağız.”

“Sanırım bu kız sandvicimden bir ısırık almak istiyor,” dedi Broodje Flemenkçe. Bunun nasıl bir manzara olacağını hayal ederek sırttı. Ona gülümseyerek karşılık vermeye çalıştım. Ama gerçekten de perişan bir haldeydim. Maya del Sol ziyaretinden beri öyleydim. Gerçi Palacio Maya’ya nasıl girebileceğimi anlatan ve Maya Vieja’ya girebilmem için de bana tesisin bilekliğini sağlayan José ve Esteban sayesinde görev icabı birkaç tatil kulübünü daha ziyaret etmiştim. Ama bütün hevesim kaçmıştı. Kimi aradığımı bile bilmezken onu nasıl bulacaktım?

Taksi el değmemiş bir sahil şeridine yanaştı. Şoföre parasını ödeyip aşağı indiğimizde kendimizi bambaşka bir ortamda bulduk. Devasa hoparlörlerden etrafa bangır bangır müzik sesleri yayılıyordu ve kumsal boyunca yüzlerce insan vardı. Parti mekânının girişindeki dev ayakkabı yığınının bakılacak olursa burada herkes çıplak ayaklıydı.

“Belki onu ayakkabısından bulursun,” dedi Cassandra. “Tıpkı Sindirella’nın hikâyesinde olduğu gibi. Modern bir kız cam ayakkabı yerine ne giyer? Şuna ne dersin?” Eline parlak turuncu renkli bir çift parmak arası terlik aldı. Terlikleri ayağına dener. “Çok büyük,” dedi onları tekrar ayakkabı yığınının içine atarak.

“Güzel hanımefendi dans etmek ister mi?” diye sordu José Cassandra’ya.

“Elbette ister,” dedi Cassandra sırtarak. İkisi uzaklaşırken José çoktan elini Cassandra’nın beline atmıştı.

Broodje’nin yüzü asıldı. “Sanırım onun takosu benim sandvicimden daha iştah açıcı.”

“Senin de bana sürekli hatırlatıp durduğun gibi etrafta bir sürü kız var. Eminim ki içlerinden biri sandvicinin tadına bakmak isteyecektir.”

Etrafta gerçekten de bir sürü kız vardı. Parti için süslenip parfüm sıkılmış her renk ve boyutta yüzlerce kız. Farklı bir yılbaşı gecesinde olsak bunun ümit veren bir başlangıç olduğunu düşünürdüm.

Bardan içki almak isteyenlerin oluşturduğu kuyruk palmiye ve hamakların etrafından dolaşıyordu. Adım adım ilerlediğimiz sırada dudağında bir gülümseme ve üzerinde bir pareodan başka bir şey olmayan bir kız sendeleyerek bana çarptı.

“Dikkat et,” dedim onu dirseğinden tutup doğrultarak. Elindeki yarısı boş tekila şişesini yukarı kaldırdı ve bir reveransın ardından şişeden koca bir yudum aldı.

“Biraz yavaş içsen iyi olur,” dedim.

“Beni *yavaşlatmaya* ne dersin?”

“Olur.” Kızın elindeki şişeyi alıp kafama diktim. Broodje de aynısını yaptıktan sonra şişeyi kıza geri verdi.

Kız şişeyi sallayıp içindeki kurtçuğa taklalar attırdı. “İstersen şişedeki kurtçuğu alabilirsin,” dedi anlaşılması güç bir sesle. “Kurtçuk, kurtçuk bu seksi çocuk seni yiyebilir mi?” Şişeyi kulağına götürdü. “Olur diyor.” Bana doğru eğildi, “Ben de öyle diyorum,” dedi seksi bir fısıltıyla.

“O gerçek bir kurtçuk değil,” dedi Broodje. “Agave larvası.”

Jose barmendi ve bize bunu o anlatmıştı.

Kız bir türlü odaklayamadığı gözlerini devirdi. “Ne fark eder? Ha kurtçuk ha larva. Ne derler biliyor musun? Kim erken kalkarsa kurtçuğu kapar.¹⁰” Şişeyi Broodje’ye verip kollarını omuzuma doladı ve dudaklarıma alkol kokan hızlı ve ıslak bir öpücük kondurdu. Ardından beni serbest bırakıp Broodje’nin elindeki tekila şişesini aldı. “Kim erken kalkarsa öpücüğü de o kapar,” dedi gülerek. “Mutlu yıllar.”

10 İngilizcede erkek kalkan yol alır manasına gelen bir deyim. (ç.n.)

Broodje'yle birlikte, kumda yalpalaya yalpalaya yürüyen kızın ardından baktık. Sonra Broodje bana döndü. "Seninle takılmanın neye benzediğini unutmuşum. Senin nasıl birisi olduğunu da."

Altı ay önce olsa bu kızın öpücüğüne karşılık verip gecenin kaderini belirlerdim. Broodje benim nasıl birisi olduğumu biliyordu belki ama ben bilmiyordum.

İçkilerimizi aldığımızda Broodje dans pistine yöneldi. Ona az sonra yanında olacağımı söyledim. Kumsalda, sahne ve dans pistinden uzak bir yerde, bir grup insanın kamp ateşinin etrafına oturmuş gitar çaldığını gördüm. O tarafa yöneldim ama sonra birinin bana doğru yürüdüğünü fark ettim. Araba kiralama şirketindeki Kayla, gördüğünün ben olduğundan emin değilmiş gibi çekinerek el sallıyordu.

Gördüğü gerçekten de ben değilmişim gibi yapıp doğrudan deniz kıyısına yöneldim. Kalabalık ve karmaşık partinin aksine deniz şaşırtıcı bir biçimde sakindi. Kıyıda birkaç kişi etrafa su sıçratıyordu. Daha ötedeysse suya yansıyan ay ışığı dışında hiçbir şey yoktu. Gece olmasına rağmen deniz tahmin ettiğimden çok daha mavi görünüyordu; bu seyahatin beklentilerimi biraz olsun karşılayan tek kısmıydı.

Giysilerimi çıkarıp iç çamaşırlarımla suya girdim ve uzaklardaki bir dubaya ulaşana dek yüzdüm. Üzeri kıymıklarla dolu tahta dubaya tutundum. "Stairway to Heaven" şarkısının gitar melodileri ve reggae grubunun güçlü bas sesleri suda yankılanıyordu. Sakin, sıcak bir gecede güzel bir kumsalda düzenlenen harika bir partideydim. Eskiden olsa bunlar bana yeterdi.

Biraz daha yüzüp suya daldım. Yanımdan gümüş renkli, küçük balıklar geçti. Onlara dokunmak istedim ama arkalarında gözle görülür bir iz bırakırcasına büyük bir hızla benden kaçtılar.

Nefesimi daha fazla tutamayacak hale gelip tekrar yüzeye çıktığımda reggae solistinin anonsunu duydum: "Yeni yıla yarım saat

kaldı. Her şeyin sil baştan başlamasına sadece yarım saat var. *Año nuevo*. Tabula rasa¹¹ zamanı.”

Nefes alıp yeniden suya daldım. Yerden avuçladığım kumun parmaklarımın arasından akmasına izin verdim ve küçük kum tane-ciklerinin suda çözülmesini seyrettim. Tekrar yüzeye çıktım.

“Geceyarısı sevgilini öpmeden önce *un beso para ti* sakla.”

Bir öpücük de kendine sakla.

Onu ilk kez öpmemden dakikalar önce Lulu bana yine tuhaf bir şey söylemişti: *Tehlikeden kaçtım*. Bu onun için önemliydi ve gözleri, tıpkı dazlaklara müdahale ettiği zaman olduğu gibi çakmak çakmaktı. Sözleri bana garip gelmişti. Ta ki onu öpene dek. İşte o zaman benzer bir duygunun tıpkı şu an beni içine alan su gibi tüm benliğimi ele geçirdiğini hissetmiştim. Tehlikeden kaçmak. Lulu’nun ne tür bir tehlikeden kaçtığından emin değildim. Bildiğim tek şey onu öptüğümde uzun bir yolculuğun ardından gideceğim yere vardığım hissine benzer bir rahatlama hissetmemdi. Suyu sırtüstü yatıp yıldızlarla süslü bir tuvale benzeyen gökyüzüne baktım.

“Tabula rasa... *Hacer borrón y cuenta nueva*, tertemiz bir sayfa açın.”

Tertemiz bir sayfa mı? Benim sayfamın fazlasıyla temiz olduğunu, onu sürekli temizlediğimi hissettim. Oysa ben tam tersini istiyordum; anlaşılmas karalamalar ve asla silinemeyecek satır satır yazılar.

Lulu buralarda *olmalıydı*. Belki bu partide, bu kumsalda ya da ziyaret ettiğim o tatil kulüplerinde değil ama *yakınlarda bir yerlerde* olmalıydı. Benim de içinde olduğum *bu* denizde yüzüyor olmalıydı.

Ama bu büyük bir denizdi. İçinde yaşadığımız dünya daha da büyüktü. Belki de kader bizi Lulu’yla en fazla bu kadar yakınlaştıracaktı.

11 John Locke’un ortaya attığı “boş levha” önermesine işaret eder. Bu kavrama göre zihnimizde doğuştan gelen bir fikir yoktur. (ç.n.)

On Sekiz

OCAK

Cancún

Çi tamamen yaşlı insanlarla dolu otobüs, maymun şeklindeydi ve ben bu otobüste olmak istemiyordum. Ama Broodje istiyordu ve onu peşimden sürükleyip Maya Riviera'sındaki tatil kulüplerinin yarısında gezdirdikten sonra, bu konuda söz hakkına sahip değildim.

“İlk durağımız Cobadan sonra bir Maya köyüne gideceğiz. Programda *zipline* da var ama bu insanların *zipline* yapabileceğinden emin değilim,” dedi Broodje başıyla, çoğunlukla saç kırılaşmış kişilerden oluşan gezi arkadaşlarımızı işaret ederek. “Bir çeşit mağara gölü olan bir obrukta yüzdükten sonra da Tulum’a geçeceğiz.” Elindeki broşürün arkasını çevirdi. “Kişi başı yüz elli dolar olan bu turu bedavaya aldık.”

“Hımm,” dedim

“Hiç anlamıyorum. Damarlarında hem İsrail hem de Hollanda kanı dolaşıyor. Bunun seni yaşayan en cimri adam yapması gerekir.”

“Hı-hı.”

“Sen beni dinliyor musun?”

“Affedersin. Yorgunum.”

“Akşamdan kalma olduğunu söylemek daha doğru olur. Öğle yemeği için mola verdiğimizde tekila alalım. T.J., ‘çivi çiviye söker’ diyor.”

Sırt çantamı katlayıp yastık haline getirdim ve başımı otobüsün penceresine yasladım. Broodje bir *Voetbal International* dergisi çıkardı. Ağır ağır yola koyulduk. Otobüs Coba’ya ulaşana dek uyudum. Sonrasında aşağı inip küçük bir grup oluşturarak rehberin antik Maya harabeleri, terk edilmiş birkaç tapınak ve hem ağaçların hem de ormandaki sarmaşıkların istilasına uğramış piramitler hakkında verdiği bilgileri dinledik. “Burası eşi benzeri olmayan bir yer,” dedi kadın. “Hâlâ üzerinde dolaşabileceğimiz birkaç harabeden biri. Ayrıca lagünün, La Iglesia’nın, yani kilisenin ve elbette top sahalarının da ilginizi çekeceğini düşünüyorum.”

Gruptaki tek yaşıtımız olan arkamızdaki kız, “Top sahaları mı?” diye sordu. “Mayalar ne tür bir top oyunu oynuyordu?”

“Bir çeşit basketbol,” dedi rehber.

“Ah,” dedi kız hayal kırıklığına uğramış gibi.

“Basketbol oynamaktan hoşlanmıyor musun?” diye sordu Broodje ona. “Amerikalıların basketbolu sevdiğini sanıyordum.”

“O futbol oynuyor,” dedi yaşlıca bir kadın. “Lisede eyaletler arası turnuvalara katıldı.”

“Büyükanne!”

“Gerçekten mi? Hangi pozisyonda oynuyorsun?” diye sordu Broodje.

“Forvet.”

“Ben de orta saha oyuncusuyum.” Broodje göğsüne vurdu.

İkisi bir süre bakiştılar. “Gidip şu top sahasına bakmak ister misin?” diye sordu kız.

“Elbette.”

“Yarım saat sonra burada ol, Candace,” dedi yaşlı kadın.

“Tamam.”

Broodje bakışlarıyla ona katılmamı söyledi ama ben başımı sallayarak tek başına gitmesini istedim. Grubun kalan kısmı lagüne yönelirken ben doğrudan Nohoch Mul piramidine gittim ve 120 basamaktan oluşan dimdik merdivenleri tırmanarak zirvesine ulaştım. Öğle saatleriydi ve hava sıcaktı, bu yüzden yukarıda fotoğraf çeken bir aileden başka kimse yoktu. Etraf, normalde fark edilmeyen seslerin duyulmasına yetecek kadar sakindi; esintiyle salınan ağaçların hışırtısı, tropikal kuşların bağirtısı, ağustos böceklerinin metalik bir sese benzeyen cıvıltısı. Sıcak esen ani bir rüzgâr kuru bir yaprağı alıp sık ağaçların üzerine taşıdı.

Ortaman sessizliğini kuşlar gibi şakiyarak birbirlerinin ismini bağirtan iki çocuk bozdu. Kız, “Josh!” diye ciyaklayarak kardeşini güldürdü.

“Allie!” dedi Josh da kuşların cıvıltısını taklit ederek.

“Joshua, Allison, *sessiz olun*,” dedi anneleri onlara çıkışıp beni göstererek. “Burada yalnız değilsiniz.”

Çocuklar beni de bir isim söylemeye davet edercesine yüzüme baktılar. Ellerimi yukarı kaldırıp omuzlarımı silktim çünkü ismini bağirtmak istediğim kişinin gerçek ismini bilmiyordum. Hatta artık o ismi bağirtmak istediğimden bile emin değildim.

Maymun şeklindeki otobüse geri döndüğümde Broodje ve Candace’ı aynı şişeye daldırdıkları iki pipetle kola içerken buldum. Otobüse bindiğimizde ikisinin yan yana oturabilmesi için tek başına seyahat eden yaşlıca bir adamın yanına yerleştim. Broodje ve Candace’ın en iyi forvet oyuncusunun Van Persie mi yoksa Messi mi olduğuna dair

tartışmaya girdiklerini duyduğumda gülümsedim ve centilmen yol arkadaşım da bana aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

Öğle yemeğinden sonra geleneksel bir Maya köyünde durduk ve bize bir Maya rahibinin on dolar karşılığında ruhumuzu arındırabileceği söylendi. Diğerleri bir sundurmanın altında sırayla ruhlarını arındırırken ben kenarda bekledim. Ardından bir sürü gibi tekrar otobüse yönlendirildik.

Otobüsün kapıları açıldı. Broodje, Candace, çorabının üzerine sandalet giymiş yol arkadaşım ve rehber içeri girdi. Tura katılan herkes otobüse bindi; benim dışımda.

“Gelmiyor musun, Willy?” diye seslendi Broodje bana.

Otobüsün kapısı önünde bocaladığımı fark ederek benimle konuşmak için koridora çıktı. “Her şey yolunda mı, Willy. Candace’la oturmama mı kızdın?”

“Elbette hayır. Bence bu harika bir şey.”

“Hadi yukarı gel.”

Zihnimde bir hesaplama yaptım. Candace şehirden ayın sekizinde ayrılacaktı, yani burada bizden daha uzun süre kalacaktı. Broodje yalnızlık çekmeyecekti.

“Ben burada kalıyorum.” Bunu söyler söylemez içimde o tanıdık rahatlamayı hissettim. Seyahatleyken, bir sonraki durağın öncekinden daha iyi olacağına dair her zaman umut vardı. Broodje’nin yüzü ciddileşti. “Sana daha önce bütün kızları senin kaptığını söylediğim için mi gidiyorsun? Merak etme. Sanırım içlerinden biri beni tercih etti.”

“Bundan eminim. Bu yüzden eline geçen fırsatı sonuna dek değerlendirmelisin. Eve döneceğimiz gün havaalanında buluşuruz.”

“Ne? Eve dönmemize daha dört gün var. Üstelik eşyaların da yanında değil.”

“İhtiyacım olan her şey yanımda. Sen geri kalanını havaalanına getir yeter.”

Şoför motora gaz verdi. Rehber kolundaki saati gösterdi. Broodje paniklemiş görünüyordu.

“Sorun yok,” diye rahatlattım onu sırt çantamın kayışlarını sıkarak.

“Kaybolmayacağından emin misin?” diye sordu.

Dudaklarıma güven verici bir gülümseme yerleştirdim. Ama elbette asıl niyetim tam da bunu yapmaktı.

On Dokuz

Valladolid, Meksika

Otostop çekip iki ayrı kamyonla yolculuk yaptıktan sonra kendimi küçük bir sömürge şehri olan Valladolid'in varoşlarında buldum. Genişçe bir çeşmenin etrafına sıralanmış, sömürge döneminden kalma, pastel renklerdeki alçak binalarla dolu şehir meydanında dolaştım. Çok geçmeden ucuz bir otel buldum.

Burada kendimi Maya Riviera'sından tamamen farklı bir dünyadaymış gibi hissetmiştim. Bu duyguya kapılmamın sebebi sadece mega tatil kulüplerinin ya da parti yapan turistlerin eksikliği değil, aynı zamanda şehre geliş şeklimdi; özellikle arayarak değil, tamamen rastlantı sonucu.

Takip etmem gereken bir program yoktu. Yorulduğumda uyudum, acıktığımda yiyecek satan el arabalarının birinden acılı ve baharatlı bir şeyler satın alıp karnımı doyurdum. Geç saatlere dek oyalandım. Kimsenin peşinde değildim. Kimseyle konuşmuyordum. Bloemstraat'ta geçirdiğim son birkaç ayda etrafımda ya çocuklar ya da Ana Lucia olduğu için yalnızlığa alışık olduğum söylenemezdi.

Çeşmenin kenarına oturup çevredeki insanları seyrettim ve kısa bir an kendime, Lulu'nun da bu kalabalığa dâhil olduğunu, birlikte gerçekten Meksika'nın vahşi doğasına sığındığımızı hayal etme zevkini yaşattım. Gideceğimiz yer vahşi doğa mı olurdu? Yoksa el ele tutuşmuş, aynı şemsiyenin altında duran şu çift gibi başlarımızı birbirine yaslayarak bir kafede mi otururduk? Gece boyu yürüyüp gizlice öpüşmek için ara sokaklara mı girerdik? Sabah uyandığımızda kördüğüm olan vücutlarımızı çözer, bir harita çıkarıp gözlerimizi kapayarak bir sonraki durağımızın neresi olacağını mı belirlerdik? Yoksa yataktan hiç çıkmamayı mı tercih ederdik?

Hayır! Kes şunu! Kurduğum hayal çok anlamsızdı. Çıkmaz bir sokaktan farksızdı. Ayağa kalkıp pantolonumun tozlarını silkeledikten sonra otele döndüm. Yatağa uzanıp 20 peso değerindeki bir madeni parayı parmaklarımın arasında dolaştırarak bir sonraki adımımın ne olacağına karar vermeye çalıştım. Düşen parayı almak üzere yere eğildim. Sonra durdum. Tura gelirse Valladolid'de bir gün daha kalacaktım. Yazı gelirse de yoluma devam edecektim. Yazı gelmişti.

Bu, haritanın karşısında gözünü kapayıp kendine bir yer belirlemekten farklıydı. Ama yine de fena bir yöntem sayılmazdı.

Bir sonraki sabah kahve arayışı içerisinde alt kata indim. Bakımsız yemek salonu neredeyse boş sayılırdı. Masaların birinde İspanyolca konuşan bir aile ve köşedeki pencerenin önünde de bakır rengi saçlarıyla benim yaşlarımda olan hoş bir kadın oturuyordu.

“Seni merak ettim,” diye seslendi kadın bana. Şivesinden Amerikalı olduğu anlaşılıyordu.

Semaverdeki kahveyi fincanıma boşaltırken, “Bazen ben bile kendimi merak ediyorum,” dedim.

“Dün seni yiyecek arabalarının önünde gördüm. Ben de cesaretimi toplayıp o arabalardan bir şeyler almak istedim ama servis ettikleri yiyeceğin ne olduğundan ya da benim gibi bir yabancıyı öldürüp öldürmeyeceğinden emin olamadım.”

“Sanırım domuz etiydi. Çok fazla soru sormam.”

“Eh, yediklerin seni öldürmemiş.” Kadın güldü. “Ve seni öldürmeyen şey ancak güçlendirir.”

Bir süre öylece kaldık. Sonra tam ona kendisine katılıp katılamayacağımı soran bir işaret yaparken bana masasını gösterdi. Karşısına oturdum. Üzerinde eski püskü bir smokin olan garson masamıza, bir tabak dolusu Meksika’ya özgü tatlı mayalı ekmek bıraktı.

“Ekmeği yerken dikkatli ol,” dedi kadın turkuaz rengi oje sürülmüş tırnağıyla kendi bayat ekmeğini işaret ederek. “Ben neredeyse dişimi kırıyordum.”

Tabaktaki ekmeklerden birine sertçe vurdum. Bir ağaç kavuğuna vurmuşum gibi ses geldi. “Daha kötülerini de gördüm.”

“Nesin sen, macera düşkününü bir gurme falan mı?”

“Onun gibi bir şey.”

“Nerelisin?” Elini kaldırdı. “Hayır, dur ben tahmin edeyim. Bir şeyler söyle.”

“Bir şeyler mi söyleyeyim?”

Hafifçe şakağına vurduktan sonra parmaklarını şaklattı.

“Hollandalısın.”

“Hassas bir kulağın var.”

“Aksanın neredeyse hiç hissedilmiyor.”

“Gerçekten hassas bir kulağa sahipsin. Ben İngilizce konuşulan bir ailede büyüdüm.”

“İngiltere’de mi yaşadın?”

“Hayır. Sadece annem Almanca’ya çok benzediğini düşündüğü için Flemenkçe konuşmaktan hoşlanmazdı. Bu yüzden evimizde İngilizce konuşulurdu.”

Kadın masadaki telefonuna baktı. “Eh, bunun ardında etkileyici bir hikâye olmalı ama ne yazık ki bu hikâye bir gizem olarak kalmaya devam edecek.” Sustu. “Daha şimdiden bir gün geciktim.”

“Ne için geciktin?”

“Mérida’ya gitmek için. Aslında dün orada olmam gerekiyordu ama arabam bozuldu ve şey, komik denilebilecek pek çok sorun üst üste geldi. Ya sen? Sen nereye gidiyorsun?”

Kısa bir tereddüt yaşadım. “Mérida’ya, tabii eğer beni de yanına alırsan.”

“David’i en çok hangisi öfkeliendirir, bilmiyorum, tek başıma seyahat etmem mi yoksa arabama bir yabancı almam mı?”

“Willem.” Elimi uzattım. “Artık yabancı sayılmam.”

Gözlerini kısarak kendisine uzanan elime baktı. “Yabancı sayılmaman için bundan daha iyisini yapman gerekiyor.”

“Affedersin. Ben Willem de Ruiter.” Sırt çantamdan, gıcır gıcır olan yeni pasaportumu çıkarıp ona uzattım. “Kimliğimle ilgili detaylar burada.”

Kadın pasaportumun sayfalarına göz attı. “Güzel fotoğraf, Willem. Ben Kate. Kate Roebling. Ve sana pasaportumu gösteremem çünkü üzerindeki fotoğrafta çok kötü çıkmışım. Bu konuda sözüme güvenmek zorundasın.”

Gülümseyip pasaportumu masanın üzerinden bana doğru itti.

“Pekâlâ, Willem de Ruiter, namıdiğer gezgin ve maceraperest gurme. Tamirci az önce açıldığına göre gidip arabamı alabilirim. Onun artık çalıştığını varsayarak yarım saat içinde yola çıkacağımı söyleyebilirim. Bu süre hazırlanman için yeterli mi?”

Yerdeki sırt çantamı işaret ettim. “Ben her zaman hazırım.”

Kate motoru öksürür gibi sesler çıkaran, yırtılan koltuklarından süngerler taştan Volkswagen bir ciple beni almaya geldi. “*Bu* tamir edilmiş hali mi?” diye sordum içeri tırmanarak.

“Sadece bakımdan geçmiş hali. Önceki durumunu görmeliydin. Egzoz borusu yerinden çıkmıştı ve kıvılcımlar saçarak arkada sürükleniyordu. Bu bebek yüzünden yağmur ormanlarının tamamı yanıp kül olabilirdi. Sakın yanlış anlama. Sen çok güzel bir kızsın.” Kate bu sözlerle birlikte ön panele vurup bana doğru döndü ve fısıldayarak, “Ona iyi davranmalısın. Yoksa çalışmaz,” dedi.

Başımdaki hayalî şapkaya dokunarak arabayı selamladım. “Kusura bakmayın.”

“Aslında harika bir arabadır. Biliyorsun ki dış görünüş yanıltıcı olabilir,” dedi Kate motoru çalıştırarak.

“Evet, biliyorum.”

“Tanrı’ya şükürler olsun. Bunu bilmiyor olsaydın işimi bırakacaktım.”

“Banka soyguncusu musun?”

“Hah! Oyuncuyum.”

“*Gerçekten mi?*”

Kate bana doğru döndü. “Neden? Sen de mi bizdensin?”

“Pek sayılmaz.”

Kaşını kaldırdı. “Pek sayılmaz mı? Bu tıpkı ‘biraz hamileyim’ demeye benziyor. Ya bizdensindir ya da değil.”

“Bu işi öylesine yaptığımı ve artık bıraktığımı söylesem?”

“Ah, ‘gerçek bir işe’ mi girmen gerekti?” diye sordu bana acıyarak.

“Hayır. O tür bir işim de yok.”

“Yani sadece seyahat edip tehlikeli şeyler mi yiyorsun?”

“Öyle sayılır.”

“Ne güzel bir hayat.”

“Öyle sayılır.” Bir çukura girdik ve midemin arabanın tavanına çarptıktan sonra hızla zemine çakıldığını hissettim. “Ne tür rollerde oynuyorsun?” diye sordum kendimi toparladığımda.

“New York’ta Rucus isimli küçük bir tiyatro şirketinin kurucu ortağı ve sanat yönetmeniyim. Sadece oyun sergilemekle kalmayıp kurslar ve eğitim programları da düzenliyoruz. ”

“Bu pek de etkileyici sayılmaz.”

“Değil mi ya? Aslında hiçbir zaman bu kadar hırslı olmayı istemedim ama arkadaşarımla New York’a taşındığımızda istediğimiz rollerde oynayamadık ve kendi şirketimizi kurduk. Sonra şirket büyüdü. Kendi oyunlarımızı sahneye eğitimi verdik ve şimdi de yurt dışına açılıyor. Meksika’da olmamızın sebebi bu. Universidad Autónoma de Yucatán’ın işbirliğiyle Mérida’da Shakespeare üzerine bir atölye çalışması düzenliyoruz.”

“İspanyolca Shakespeare mi öğretiyorsun?”

“Şey, hayır çünkü *ben* tek kelime İspanyolca bilmiyorum. Ben İngilizce bilenlerle çalışacağım. Nişanım David İspanyolca biliyor. Gerçi işin komik tarafı ben de her nasılsa Shakespeare’in oyunlarını farklı bir dilde oynadığımızda bile takip edebiliyorum. Belki bunun sebebi bu oyunları çok iyi biliyor olmam. Ya da belki Shakespeare’in oyunları, sahnelendikleri dilden çok daha güçlü.”

Başımı salladım. “Ben Shakespeare’i ilk kez Fransızca oynamıştım.”

Kate bana döndü. Yeşil gözleri sonbaharda çıkan elmalar kadar parlaktı ve burnunun üzerinde çiller vardı. “Sende mi Shakespeare oynadın? Hem de Fransızca ha?”

“Elbette, ama çoğunlukla İngilizce oynadım .”

“Ah, *elbette*.” Sustu. “Bu, işini ciddiye almayan bir oyuncu için oldukça iyi bir şey.”

“Ben iyi bir oyuncu olduğumu söylemedim.”

Kate güldü. “Ah, ben senin iyi bir oyuncu olduğunu söyleyebilirim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Bu tür şeylerde altıncı hissim kuvvetlidir.” Bir ciklet kutusundan ikimize de birer ciklet çıkardı. Cikletin talk pudrası ve hindistan cevizini andıran bir tadı vardı ve hâlâ bulanan midemi daha da isyankâr hale getirmişti. Onu tükürerek attım.

“Tadı kötü değil mi? Yine de tuhaf bir şekilde bağımlılık yapıyor.” Kate ağzına bir ciklet daha attı. “Anlat bakalım, bir Hollandalı nasıl olur da Shakespeare’i Fransızca oynar?”

“O sırada seyahatleydim. Param tükenmişti. Lyon’daydım. Shakespeare’in oyunlarını sahneleyen Gerilla Will isimli bir tiyatro grubuyla karşılaştım. Oyunları çoğunlukla İngilizce sahneliyorlardı ama yönetmenleri biraz... eksantrikti ve diğer sokak tiyatrolarından bir adım önde olmak için Shakespeare’in sahnelendiği ülkenin ana diliyle oynanması gerektiğini düşünüyordu. Fransa’da *Kuru Gürültü*’yü Fransızca olarak sahnelemek için bu dili bilen bir grup oyuncuyu bir araya getirmişti. Ama Claudio rolündeki çocuk Norveçli bir başka çocukla beraber olmak için kaçmıştı. Oyunun diğer rolleri çoktan paylaştırıldığı için Claudio rolünün üstesinden gelebilecek kadar Fransızca bilen birisini arıyorlardı. Ve ben bu rolün üstesinden gelebilirdim.”

“O zamana dek hiç Shakespeare oynamamış mıydın?”

“O zamana dek sahneye adım atmamıştım. Akrobatik gösteriler yapan bir grupla seyahat ediyordum. Yani sana her şeyin bir tesadüf sonucu geliştiğini söylerken şaka yapmıyordum.”

“Ama diğer oyunlarda da oynadın değil mi?”

“Evet oynadım. *Kuru Gürültü* tam bir felaketti ama Tor bunu fark edene dek oyunu dört gece sahneledik. Ardından Gerilla Will tekrar İngilizceye döndü ve ben de onlarla kaldım. İyi para kazanıyordum.”

Kate, “Ah, demek sen de *onlardansın*. Shakespeare’i sırf para için oynayanlardan,” diyerek bana takıldı. “Seni pislik.”

Güldüm.

“Peki, başka hangi oyunlarda oynadın?”

“Elbette *Romeo ve Juliet*’te. *Bir Yaz Gecesi Rüyası*’nda. *Sonu İyi Biterse*’de. *On İkinci Gece*’de. Seyircilerin hoşuna giden her oyunda.”

“*On İkinci Gece*’yi severim; önümüzdeki yıl ilk fırsatta bu oyunu sahnelemeyi planlıyoruz. İki yıldır Broadway dışında oynadığımız *Cymbeline*’i son kez sahneledik ve şimdi bu oyunun turnesindeyiz. Bahsettiğim oyunu biliyor musun?”

“Duymuştum ama hiç seyretmedim.”

“Güzel, eğlenceli, romantik bir oyun ve içinde bol bol müzik var. En azından biz o şekilde sahneliyoruz.”

“Biz de öyle yapardık. Bizim *On İkinci Gece*’mizde halka halinde davul çalınan bir bölüm vardı.”

Kate bakışlarını yoldan ayırmadan göz ucuyla bana baktı. “*Bizim On İkinci Gece*’mizde mi?”

“Yani onların. Gerilla Will’in.”

“Anladığım kadarıyla tiyatro aşkını yüreğinden atamamışsın.”

“Hayır. Hayır, ben tiyatroya âşık falan değilim,” dedim.

“Ama sahnede olmayı özlüyorsun, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “O günler benim için geride kaldı.”

“Anlıyorum.” Bir süre sessiz kaldık. Ardından Kate, “Bunu sık sık yapar mısın? Yaşadıklarını geride bırakır mısın?” diye sordu.

“Belki. Ama sadece çok fazla seyahat ettiğim için.”

Kate direksiyonda parmaklarıyla sadece kendisinin duyabileceği bir ritim tutturdu. “Ya da belki de yaşadıklarını geride bırakabilmek için seyahat ediyorsundur.”

“Belki de.”

Tekrar sessizleşti. Ardından, “Şimdi de yaşadıklarını geride bırakmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu. “Seni koskoca bir metropol olan Valladolid’e getiren şey bu mu?”

“Hayır. Sadece rüzgâr beni bu yöne sürükledi.”

“Nasıl yani? Naylon bir poşet gibi mi?”

“Kendimi bir gemi olarak hayal etmeyi tercih ederim. Bir yelkenli gibi diyelim.”

“Ama yelkenlileri yöneten rüzgâr değildir. Rüzgâr onlara sadece hareket gücü verir. Arada fark var.”

Camdan dışarı baktım. Dört bir yanımda ormandı. Bakışlarımı tekrar Kate’e çevirdim. “Ne olduğunu bilmediğin bir şeyi geride bırakabilmen mümkün mü?”

“Hayatta her şeyi geride bırakabilirsin,” dedi Kate. “Ama anladığım kadarıyla bu biraz karmaşık bir durum.”

“Aynen öyle,” dedim. “Karmaşık.”

Kate bana cevap vermedi ve arabada, tıpkı önümüzde akıp giden yol gibi dikkat çekici, uzun bir sessizlik oldu.

“Ayrıca uzun da bir hikâye,” diye ekledim.

“Uzun bir yola çıktık,” dedi Kate.

Kate’de bana Lulu’yu anımsatan bir şeyler vardı. Belki de bunun sebebi her ikisinin de Amerikalı olması ve ikisiyle de aynı şekilde tanışmamdı; bir seyahatte yemek hakkında konuşarak. Ya da belki birkaç saatin sonunda onu bir daha asla görmeyeceğim için böyle hissediyordum. Neticede kaybedecek bir şeyim yoktu. Böylece, yola devam ederken ona o günün hikâyesini anlattım. Ama bu defa hikâ-

yeme Broodje ve oğlanlara anlattığımdan farklı bir yorum katmıştım. Tor hep seyircinin nabzına göre şerbet vermemizi söylerdi. Kate'e hikâyemin, Broodje ve oğlanlara anlatmadığım –anlatamadığım– kısımlarını da anlatmamın sebebi bu olabilirdi.

“Sanki beni tanıyordu,” dedim ona. “Sanki beni görür görmez tanımıştı.”

“Nasıl yani?”

Lulu'nun, yemek vagonunda çok fazla zaman geçirip onu trende yalnız bıraktığımda kendisini terk ettiğime inandığını anlattım. İsteri krizine girmiş gibi güldüğünü ve bana durduk yere – tuhaf bir dü-rüstlüğü olduğunu ilk defa o zaman hissetmişim– trenden indiğim düşüncesine kapıldığını itiraf ettiğini söyledim.

“Bunu yapacak mıydın?” diye sordu Kate gözleri büyüyerek.

“Hayır, elbette yapmayacaktım,” dedim. Bunu gerçekten de yapmayacaktım ama yapacağım bir sonraki şey yüzünden bu hatıra beni hâlâ utandırıyor.

“Seni nasıl birisi olarak *görü-yordu*?”

“Onu nasıl olup da art niyet gütmenden Paris'e davet ettiğimi bir türlü anlayamadığını söylemişti.”

Kate güldü. “Kötü gözle baktığın tatlı bir kızı yatağa atmak isteyeceğini hayal dâhi edemiyorum.”

Elbette onu yatağa atmak istiyordum. “Ama asıl niyetim bu değildi. Onu Paris'e davet etmişim çünkü o gün Hollanda'ya dönmek istemiyordum.”

“Neden?”

İçim bir kez daha allak bullak oldu. Bram gitmişti. Yael de gitmiş sayılırdı. Atacağım imzayla yüzen ev de gidecekti. Dudaklarıma güçlkle bir gülümseme yerleştirdim.

“Bu daha da uzun bir hikâye ve henüz diğerini bitirmedim.”

Kate'e Lulu'nun bana anlattığı çifte mutluluk hikâyesini anlattım. Önemli bir imtihan vermek üzere seyahate çıkan ve yolda rahatsızlanan o Çinli delikanlıyı. Ona bakan dağdaki doktoru. Delikanlıya o tuhaf şiir dizelerini okuyan doktorun kızını. İmtihani başarıyla verdiğinde ona gizemli bir mısra söyleyen imparatoru. Bu mısranın kızın kendisine okuduğu şiir dizesinin bir parçası olduğunu anlayıp kızıdan duyduğu sözleri tekrarlayan delikanlının imparatoru memnun etmesini, karşılığında işi kapmasını ve geri dönüp o kızla evlenmesini. Çifte mutluluğu. *"Yemyeşil ağaçlar bahar yağmuru altında gökyüzüne uzanıyor ve gökyüzü ilkbahar ağaçlarını karanlığa boğuyor. Rüzgârdan kaçan kırmızı çiçekler, çayırlara yayılıyor ve çayırlar bu öpücüğün ardından kıpkırmızı oluyor."* Söz konusu mısralar bunlardı. Lulu'nun bana okuduğu bu mısralar, onları daha önce hiç duymadığım, ait oldukları hikâyeyi hiç bilmediğim halde bana tanıdık gelmişlerdi. Onları bilmiyordum ama bana tanıdık geliyorlardı. Bu noktada artık Lulu için de aynı şeyi hissediyordum.

Kate'e Lulu'nun bana –bu sorunun cevabını zaten biliyormuş gibi– benimle kimin ilgilendiğini sorduğunu, sonra da bu işi kendisinin üstlendiğini anlattım. Dazlaklarla arama girdiğini. O kitabı fırlattığını. Herhangi bir zarar görmeden kaçıp gidebilmemize yetecek bir süre adamların dikkatini dağıttığını. Ne var ki Lulu bu olay sonucunda yaralanmıştı. Dazlaklardan birinin ona fırlattığı bir şişenin sebep olduğu boynundaki kanın hatırası aylar sonra bile midemi bulandırıyor. Ve beni utandırıyor. Kate'e bundan söz etmedim.

"Ne kadar da gözü karaymış," dedi Kate ona Lulu'nun yaptığı şeyi anlattığımda.

Büyükbabam, gözü kara olmak ile cesur olmak arasında fark olduğunu söylerdi. Gözü kara insan sonuçlarını düşünmeden tehlikeli işlere girişirdi. Oysa cesur insan karşılaşabileceği riskleri bilerek tehlikeye atılırdı.

“Hayır,” dedim Kate’e. “Bu cesaretti.”

“Her ikiniz de cesur davranmışsınız.”

Oysa ben cesur davranmamıştım çünkü Lulu’yu oradan uzaklaştırmak istemişim. Bir korkak gibi. Ve bunu başaramamıştım. Bir korkak gibi. Kate’e hikâyenin bu bölümünden de söz etmedim.

“Peki Meksika’da ne işin var?” diye sordu Kate.

Oğlanları düşündüm. Onlar benim buraya kendimi toparlamak için geldiğini sanıyorlardı. Lulu’yu bulmak, onunla birkaç kez daha beraber olmak ve hayatıma devam etmek için.

“Bilmiyorum... sanırım onu bulmak için. En azından ortada bir yanlış anlaşılma varsa düzeltmek için.”

“Ne tür bir yanlış anlaşılma? Ona zaten bir not bırakmışsın.”

“Evet, ama...” Bunu neredeyse söyleyecektim. Ama sonra kendime hâkim olmayı başardım.

“Ama ne?” diye sordu Kate.

“Ama... ona geri dönmedim,” diye tamamladım sözlerimi.

Kate uzunca bir süre bana baktı. O dikkatini tekrar yola çevirene dek araba ağır ağır rotasından sapmaya başladı.

“Willem, şu ana dek fark etmediysen söyleyeyim, Cancún bu tarafta.” Eliyle arkayı işaret etti. Başımı salladım. “Tamamen farklı bir şehre giderek o kızı bulabilme ihtimalin neredeyse sıfır.”

“Onu zaten bulamayacaktım. Bundan eminim.”

“Bundan nasıl emin olabilirsin ki?”

“Özellikle aradığın şeyleri asla bulamazsın. Onlar sen arayışta değilken birdenbire karşına çıkarlar.”

“Söylediğin doğru olsaydı kimse kaybolan anahtarlarını bulamazdı.”

“Anahtarlardan değil, daha büyük şeylerden bahsediyorum.”

Kate iç geçirdi. “Hiç anlamıyorum. Bir yandan yaşadığın bu tesadüflere sonsuz bir inanç duyuyorsun bir yandan da yeni bir tesadüfün gerçekleşme ihtimalini silip atıyorsun.”

“Ben bu ihtimali silip atmadım. Kalkıp Cancún’a kadar geldim.”

“Ama sonra hemen Mérida’ya geçtin.”

“Onu bulamayacaktım. Arayarak bulamayacaktım.” Başımı iki yana salladım. İşin bu kısmını açıklayabilmem çok zordu. “Bu kaderde yazılı değildi.”

“Kaderde yazılı değildi.” Kate dudağını bükerek tekrarladı. “Afedersin ama ben bu tür mantık dışı şeyleri anlamakta güçlük çekiyorum.” Bu sözlerle birlikte ellerini havaya kaldırdı ve o tekrar tutana dek direksiyona müdahale etmek zorunda kaldım. “Sen istemedikten sonra hiçbir şey olmaz Willem. Hiçbir şey. Hayatın tesadüflerle yönetildiğini savunan bu teorin, harekete geçmemek için öne sürülen koca bir bahane değil de nedir?”

Kate’e itiraz edecekken zihnimde Ana Lucia’nın görüntüsü belirdi. Tam yerinde, tam zamanında. Bir zamanlar onunla karşılaşmamızı şanslı bir tesadüf olarak görüyordum. Oysa şimdi bunun daha çok bir teslimiyet olduğuna inanıyordum.

“Peki, bizi nasıl açıklayacaksın?” dedim önce onu sonra kendimi göstererek. “Şu an burada bu konuşmayı yapıyor olmamızı bir tesadüfe borçlu değil miyiz? Arabanın bozulup seni, benim orada bile olmamam gereken Valladolid’de kalmaya mecbur tutmasına borçlu değil miyiz?” Bu, öne sürdüğüm teoriyi destekleyecek bir faktör de olsa ona yazı tura atarak verdiğim karardan söz etmedim.

“Ah, sakın bana da âşık olayım deme.” Kate gülerek parmağındaki yüzüğe vurdu. “Bak, kaderin sihirli değneğini inkâr ediyor değilim. Ne de olsa ben bir oyuncuyum, üstelik Shakespeare oynayan bir oyuncuyum. Ama hayatını tamamen bu sihirli değneğin kontrolüne

bırakamazsın. Onu sen yönetmelisin. Bu arada evet, bu konuşmayı arabamın... tatlı cici arabamın,” dedi ön paneli okşayıp bir bebekle konuşur gibi konuşarak, “birkaç mekanik sorun yaşamasına borçluyuz. Ancak benimle yolculuk yapmak isteyen, *beni* buna ikna eden *sendin*. Bu noktada kendi teorini çürütmüş oluyorsun. Şu an bir arada olmamızı tamamen özgür iradeye borçluyuz, Willem. Bazen kader, hayat ya da her ne dersen de bize aralık bir kapı bırakır ve biz o kapıdan geçip gideriz. Ama bazen bu kapıyı kilidli tutar ve bizim anahtarı bulmamız, kilidi açmamız ya da o lanet olası kapıyı kırıp geçmemiz gerekir. Kimi zaman bize kapıyı bile göstermez ve onu bizim yapmamızı ister. Ama kapıların sana kendiliğinden açılmasını beklersen...” Sustu.

“Evet?”

“Bırak çifte mutluluğu, tek bir mutluluğa bile ulaşmakta zorlanırsın.”

“Artık çifte mutluluk diye bir şey olduğundan şüphe duyuyorum,” dedim annem ve babamı düşünerek.

“Çünkü şu an onu arıyorsun. Şüphe arayışın bir parçasıdır. Tıpkı inanç gibi.”

“Bu ikisi birbirinin zıttı değil miydi?”

“Belki de ikisi bir beyitin farklı mısralarıdır.”

Bu bana Saba'nın söylediği bir sözü hatırlatmıştı, *Gerçek ve onun zıttı bir madalyonun iki farklı yüzüdür*. O zamanlar bu sözün ne anlama geldiğini tam olarak çözemedim.

“Ben senin yüreğinin derinliklerinde, buraya *tam olarak* neden geldiğinin ve ne istediğinin cevabının yattığını düşünüyorum ama sen bunu itiraf etmekten, sahip olmayı bırak, arzuladığını bile kabullenmekten çekiniyorsun. Çünkü her iki varsayımın da dehşet verici olduğunu düşünüyorsun.”

Bana dönüp keskin bakışlarla yüzüme baktı. Yola bir süre bu şekilde devam etmemizin ardından araba kaymaya başladı. Yönümüzü düzeltmek için direksiyona bir kez daha müdahale ettim. Kate onu tamamen bırakınca da iki elimle birden sarıldım.

“Bak, Willem. Direksiyonu tuttu.”

“Bunu sadece bir yere çarpmayalım diye yaptım.”

“İşimizi tesadüfe bırakmamak için de diyebiliriz.”

Yirmi

Mérida, Meksika

Mérida, pastel renklerle bezeli koloni şehri Valladolid'in daha büyük bir benzeriydi. Kate beni, makul fiyatlı bir pansiyon olduğunu duyduğu şeftali rengi, tarihî bir binanın önünde bıraktı. Kendime balkonu meydana bakan bir oda tuttum ve dışarıda oturup ikinci güneşinden korunmaya çalışan insanları seyrettim. Dükkânlar siesta tatili için birer birer kapanıyordu ve planım etrafı gezip yiyecek bir şeyler bulmak olduğu halde kendimi aç hissetmiyordum. Sabahki araba yolculuğu pestilimi çıkarmıştı ve midem engebeli otobanın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Ben de diğer herkes gibi siesta yapmaya karar verdim.

Terden sıırsıklam halde uyandım. Dışarısı karanlıktı ve odanın havası iyice ağırlaşmıştı. Pencereyi ya da balkon kapısını açmak için doğruldum ama bunu yaptığımda midem ağzıma geldi. Kendimi yatağa bırakıp gözlerimi kapatarak tekrar uyumaya çalıştım. Bazen vücudum

bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayan dek onu kandırıp kendimi toparlamayı başarırdım. Bazen bu numara işe yarardı.

Ama bu gece yaramamıştı. Bir önceki gece akşam yemeği olarak mideye indirdiğim kahverengi bir sosun içerisindeki o domuz eti aklıma geldi ve bu hatıra midemi, içinde kapana kısılmış, küçük, vahşi bir hayvan varmış gibi allak bullak etti.

Gıda zehirlenmesi. Sorun bu olmalıydı. İç geçirdim. Pekâlâ. Birkaç saat sıkıntı çekecek sonra da uyuyacaktım. Uyandığımda hiçbir şeyim kalmayacaktı. Uyumayı başarırsam her şey yoluna girecekti.

Saatten haberim olmadığı için gün doğana dek ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama şafak söktüğünde gözüme hâlâ tek bir damla bile uyku girmemişti. Gece boyu öyle çok kusmuştum ki plastik çöp kovası neredeyse ağzına dek dolmuştu. Birkaç kez sürünerek koridorun sonundaki müsterek tuvalete yürümeyi denemiş ama odamın kapısından öteye geçememiştim. Şimdi güneş doğmuş içerisi ısınmaya başlamıştı. Çöp kovasındaki kusuğumdan zehirli gazların yükseldiğini ve beni bir kez daha zehirlediğini görür gibi oluyordum.

İçimde ne var ne yoksa çıkarmaya devam ettim. Rahatlayıp nefes bile almadan yeniden kusmaya başlıyordum. Midemde hiçbir şey kalmayana dek kustum. Ne yemek ne safra; görünüşe bakılırsa tamamen tükenmişim.

İşte o zaman susuzluk baş gösterdi. Şişede kalan son suyu da içmemin üzerinden epeyce zaman geçmiş ve bu suyu da kusmuştum. Dağda akan derelerin, şelalelerin, sağanak yağmurun, hatta Hollanda'daki kanalların bile hayalini kurdum; imkânım olsa bunların herhangi birinden kana kana su içerdim. Alt katta şişe suyu satılıyordu. Banyoda da musluk vardı. Ama ben bırak kalkmayı ya da suya ulaşmayı, yattığım yerden doğrulmayı bile başaramıyordum.

Kimse yok mu? diye seslendim. Flemenkçe. İngilizce. İspanyolcayı hatırlamaya çalıştım ama kelimeler birbirine girmişti. Sesimin çıktığını düşünüyor ama bundan emin olamıyordum ve meydandaki gürültünün içinde benim güçsüz sesimin duyulma ihtimali yoktu.

Birilerinin kapıyı çalmasını bekliyor, bana su, temiz çarşaf ya da soğuk bir kompres teklif edilmesi ve yumuşak bir elin alnıma dokunması için dua ediyordum. Ama kimse gelmiyordu. Burası sadece temel ihtiyaçların karşılandığı, oda hizmetinin olmadığı bir pansiyondur ve ben kaldığım odanın iki gecelik parasını peşin ödemiştim.

Bir kez daha öğürdüm. Vücudumdan akan tek sıvı gözyaşlarım oldu. Yirmi bir yaşındaydım ve hâlâ kusarken ağlıyordum.

Nihayet uyku yardımına yetişti. Sonra uyandım ve onu yanımda buldum. Aklımdan geçen tek şey şu oldu; *seni yanıma getirdiyse buna değdi.*

Sana şimdi kim bakıyor? diye fısıldadı. Nefesi ferahlatıcı bir esinti gibiydi.

Sen, diye fısıldadım ben de. *Bana sen bakıyorsun.*

Ben senin dağlardaki sevgilin olacağım.

Ona dokunmak istedim ama şimdi o gitmiş yerine Céline, Ana Lucia, Sara ve içki şişesinde bir kurtçuk olan o kız gelmişti. Hatta Riga'daki Franke, Prag'daki Gianna ve Tunus'taki Jossra da oradaydı. Hepsi bir ağızdan benimle konuşmaya başladılar.

Sana biz bakacağız.

Defolun, ben Lulu'yu istiyorum. Ona geri dönmesini söyleyin.

Kızlar, *yeşil kaplumbağalar, kırmızı kan, mavi gökyüzü, çifte mutluluk, lalala,* diyerek şarkı söylemeye başladılar.

Hayır! Böyle değildi. Çifte mutluluk böyle değildi.

Ama nasıl olduğunu da hatırlayamıyordum.

Seni bu halde bırakıp gitti.

Sadece Bir Yıl

Sana ben bakacağım.

Fransız fahişe.

Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.

Bana katılmaya ne dersin?

Kesin! diye bağırdım.

Direksiyonu tut! Şimdi Kate bağıırıyordu. Ancak ben direksiyon falan göremiyordum ve rüyalarda her zaman olduğu gibi içimdeki kötü his az sonra bir yerlere çarpacağımı söylüyordu.

Hayır! Durun. Defolun! Hepiniz! Siz gerçek değilsiniz. Hiç biriniz! Lulu bile. Gözlerimi sımsıkı kapatıp terle ıslanmış yastığımı kulaklarımına bastırarak cenin pozisyonu aldım.

Ve nihayet, nihayet bu halde uyuyakaldım.

Uyandım. Tenim soğuktu. Gökyüzü mora çalıyordu. Gün ağarıyor mu yoksa batıyor mu bilmiyordum; ne zamandır baygın bir halde yattığımı da. Ama kısa bir süre içerisinde, Broodje'yle buluşup Hollanda'ya uçmak üzere Cancún'a dönmem ve öncesinde ona ulaşip belki de bensiz yola çıkacağını söylemem gerektiğini bilecek kadar aklım başındaydı. Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Oda hafifçe sallanmış ama tamamen allak bullak olmamıştı. Yere bastım. Ayağa kalktım. Küçük bir çocuk ya da fazlasıyla yaşlı bir adam gibi ağır ağır yürüyerek lobiye ulaştım.

Köşede şehirlerarası görüşme yapılabilen bir internet kafe vardı. Bilgisayar monitörlerinin ışıkları gözlerimi öylesine yakıyordu ki kendimi aylardır karanlıkta kalmış gibi hissediyordum.

Görevliye biraz para verip telefon etmek istediğimi söyledim ve bir dizi ahizeli bilgisayara yönlendirildim. Adres defterimi açtım. Arasından Kate'in, tepesinde kırmızı harflerle RUCKUS TİYATRO TOPLULUĞU yazılı kartviziti düştü.

Numaraları çevirmeye başladım. Defterdeki rakamlar gözümün önünde uçuşuyordu ve ben ülke kodunu doğru hatırlayıp hatırlamadığımı ya da numarayı düzgün girip girmediğimi bile bilmiyordum. Ama sonra tiz bir zil sesi duyuldu. Ardından bir ses konuştu; uzaklardan gelen boğuk bir sestti ama kesinlikle ona aitti. Bu sesi duyduğum anda nutkum tutuldu.

“Alo. Alo? Kimsiniz?”

“Anne?” diyebildim nihayet bir karganunkinden farksız bir sesle. Sessizlik oldu. Annem ismimi söylediğinde ağlamak istedim.

“Anne,” dedim tekrar.

“Willem, nerelerdeydin?” Her zaman olduğu gibi müdahale etmeye hazır, kuru ve ciddi bir sesle konuşuyordu.

“Kayboldum.”

“*Kayıp mı* oldun?”

Daha önce de kaybolmuştum. İlk kez gittiğim, yolumu bulmamı sağlayacak işaretlerine yabancı olduğum şehirlerde nerede ya da kiminle olduğumu bilmez halde yabancı yataklarda uyandığım olmuştı. Ama şimdi anlıyordum ki *onlar* kaybolmak değildi. Başka bir şeydi. Bu... Mérida'nın merkezindeki bir pansiyonda olduğumdan emindim belki ama o güne dek kendimi hiç böyle rüzgâra kapılmış, dümensiz bir yelkenli gibi hissetmemiştim.

Telefonda uzunca bir sessizlik oldu ve bir an hattın kopmuş olmasından korktum. Ama sonra Yael, “Yanıma gel,” dedi. “Sana uçak bileti göndereceğim. Yanıma gel.”

Duymak istediğim sözler bunlar değildi. Ben, “*eve dön*” cümlesini duymak için yanıp tutuşuyordum.

Ama ne Yael benden artık var olmayan bir yere dönmemi isteyebilirdi ne de ben böyle bir yere gidebilirdim. Şu an her ikimizin de yapabileceği en iyi şey Hindistan'da buluşmaktı.

Yirmi Bir

ŞUBAT

Mumbai, Hindistan

Emirates 148

13 Şubat: Kalkış 14.40 Amsterdam—00.10 Dubai

Emirates 504

14 Şubat: Kalkış 03.55 Dubai—08.20 Mumbai

İyi yolculuklar.

Geçen ay Meksika'dan Hollanda'ya döndüğümden beri Yael'le aramızdaki tek iletişim uçak biletimi içeren bu e-posta olmuştu. Cancún'dan döndüğümde Mukesh isimli dost canlısı bir seyahat acentesi görevlisi beni arayıp pasaportumun fotokopisini istemişti. Bir hafta sonra da Yael bana uçak biletimi göndermişti. O günden beri ondan neredeyse hiç haber almıyordum.

Bu duruma farklı anlamlar yüklememeye çalıştım. Ne de olsa o Yael'di, ben de bendim. Yapılabilecek en iyimser açıklama Yael'in

birbirimize anlatacak bir şeylerimiz kalsın diye benimle sohbet etmekten kaçındığını söylemekti. Yanında ne kadar kalacaktım... iki hafta mı, iki ay mı yoksa altı ay mı? Bundan emin değildim. Henüz bu konuyu görüşmemiştik. Mukesh bana biletimin üç ay süreyle geçerli olduğunu, Hindistan'ın içinde ya da dışında herhangi bir uçak biletine ihtiyaç duyduğum takdirde onu aramamı söylemişti. Buna da farklı anlamlar yüklememeye çalıştım.

Göçmen bürosu kuyruğunda beklerken son derece huzursuzdum. Uçak Mumbai'ye inerken Duty Free'den aldığım (güya Yael için) çikolatayı mideye indirmem de işe yaramamıştı. Sıra ilerlerken sabırsız bir Hintli kadın, bu daha hızlı hareket etmemizi sağlayabilirmiş gibi sariye ¹²sarı koca göbeğiyle beni öne doğru itti. Neredeyse ona yer değiştirmeyi teklif edecektim. Beni itmemesi için. Daha yavaş ilerlememiz için.

Havaalanının gelen yolcu salonuna adım attığımda karşıma modern çağ ile antik dönemin karışımından oluşan bir manzara çıktı. Havaalanı yeni ve moderndi ama salon tüm hayatlarını metal el arabalarında taşıyormuş gibi görünen insanlarla doluydu. Gümrükten çıkar çıkmaz Yael'in orada olmadığını hissettim. Sebep onu görememiş olmam değildi ki gerçekten de görememiştım. Sadece geç de olsa onun beni almaya geleceğine dair herhangi bir şey söylemediğini hatırlamıştım. Bu sadece benim varsayımımdı. Ve annem söz konusu olduğunda varsayımlarla hareket edemezsiniz.

Yine de onunla üç yıldır görüşmüyorduk. Üstelik beni buraya davet eden de kendisiydi. Salonda dolanıp durdum. Dört bir yanımdaki insanlar görünmez bir bitiş çizgisine ulaşmak için yarışıyormuşçasına birbirlerini itip kakıyordu. Ama Yael orada değildi.

12 Hintli kadınların giydiği entariye verilen addır. (ç.n.)

Her zamanki iyimserliğimle beni orada bekliyor olabileceğini düşünerek dışarı çıktım. Parlak sabah ışığı gözlerimi kamaştırdı. On dakika bekledim. On beş dakika oldu. Annem ortalarda görünmüyordu.

Dışarıda, birer gladyatörden farksız olan taksici ve hamallar yolcuları kapmak için yarışyordu. *Şışt*, diye seslendiler bana. Bunu yapmak önem arz eden yepyeni bir bilgi edinmemi sağlayabilirmiş gibi elimde buruşan uçak biletime baktım.

“Seni karşılamaya gelecekler mi?”

Karşımda bir adam duruyordu. Ya da bir delikanlı. İkisinin arası bir şey. Benim yaşlarımda görünüyordu ama gözleri geçmişe ait gibiydi.

Bakışlarımı son bir kez daha etrafta gezdirdim. “Görünüşe bakılırsa hayır.”

“Şoföre ihtiyacın var mı?”

“Görünüşe bakılırsa evet.”

“Nereye gideceksin?”

Az önce üç nüsha halinde doldurduğum göçmen formlarındaki adrese baktım. “The Bombay Royale. Colaba. Bu adresi biliyor musun?”

Delikanlı pek de güven vermeyen bir tavırla başını salladı. “Seni oraya götürürüm.”

“Şoför sen misin?”

Tekrar başını salladı. “Bavulun nerede?”

Sırtımdaki küçük çantayı işaret ettim.

Güldü. “Tıpkı Kurma gibi.”

“Yemeği mi kastediyorsun?”

“Hayır. Onun adı korma. Kurma, Vishnu’nun, evini sırtında taşıyan bir kaplumbağa olarak yeniden vücut bulmuş halidir. Ama korma istiyorsan, seni iyi bir yere götürebilirim.”

Adının Prateek olduğunu söyleyen delikanlı beni güvenli bir şekilde kalabalığın arasından geçirip havaalanının garajından çıkardıktan sonra tozlu bir arsaya götürdü. Arsanın bir tarafında uçak pistleri, diğer tarafında yüksek binalarla birlikte onlardan daha da yüksek olan ve rüzgârda sallanan vinçler vardı. Prateek arabasını buldu. Benim ülkemde döküntü denilebilecek bu arabayı beğendiğimi söylediğimde yüzünü asıp arabanın amcasına ait olduğunu ve günün birinde kendisinin Renault, Ford, Maruti ya da Tata gibi yabancı marka bir araba alacağını söyledi. Yokluğunda arabaya göz kulak olan, üstü başı tozlu, zayıf çocuğa birkaç bozukluk verdikten sonra arka kapıyı açtı. Sırt çantamı koltuğa atıp ön kapıyı açmak istedim. Bana biraz beklememi söyleyen Prateek bir dizi karmaşık hareketle bazı şeyleri tıkırdatıp bazı şeyleri çevirdikten sonra kapıyı içeriden açtı ve koltuktaki dergi yığınına kaldırdı.

Araba sarsılarak çalıştı ve gösterge tablosuna sabitlenmiş küçük, pirinç heykel –yüzünde, her zaman neşeli olduğunu söyleyen bir gülümseme taşıyan minik bir fil– dans etmeye başladı.

“Ganesha,” dedi Prateek. “Engelleri kaldırır.”

“Geçen ay nerelerdeydin?” diye sordum heykele.

“Buradaydı,” diye yanıtladı Prateek gayet ciddi bir tavırla.

Havaalanından çıkıp birkaç köhne evin yanından geçtikten sonra viyadüklü bir otoyola girdik.

Başımı pencereden dışarı uzattım. Tatlı bir sıcaklık vardı ama Prateek havanın daha da ısınacağı konusunda beni uyardı. Henüz kış mevsimiydi ve haziran ayındaki muson yağmurlarına dek sıcaklık artacaktı.

Prateek bana yanından geçtiğimiz önemli yerleri gösterdi. Ünlü bir tapınak. Örümcek ağına benzer hatlarıyla Mahim Körfezi’nin iki ucunu birbirine bağlayan bir köprü. “Bollywood yıldızlarının çoğu

bu bölgede yaşar. Havaalanı civarındaki stüdyolara daha yakın olmak için.” Başparmağıyla arkayı işaret etti. “Juhu Sahili’nde ve Malabar Tepesi’nde yaşayanlar da var. Hatta bazıları senin kalacağın Colaba’da yaşıyor. Taj Mahal Hotel de orada. Sadece Angelina Jolie, Brad Pitt, Roger Moore değil, bazı Amerika başkanları da o otelde kaldı.”

Trafik yoğunlaşmaya başladı. Yavaşladık ve Ganesha dansını bitirdi. “En sevdiğin film ne?” diye sordu Prateek bana.

“Tek bir film seçmek çok zor.”

“Peki en son hangi filmi seyrettin?”

Uçak yolcularım sırasında birkaç filme göz atmıştım ama içlerinden birine konsantre olamayacak kadar huzursuzdum. Sanırım baştan sona seyredebildiğim en son film *Pandora’nın Kutusu*’ydü. Her şeyi başlatan, beni Meksika’ya yaptığım o korkunç seyahate çıkaran ve tuhaf bir şekilde sonrasında buraya getiren bu film olmuştu. Lulu. Lulu daha önce benden uzaktaydı belki ama şimdi daha da uzaklaşmıştı. Artık aramızda bir değil iki okyanus vardı.

“O filmi daha önce hiç duymadım,” dedi Prateek başını sallayarak. “Ben geçen sene iki film beğendim. Biri gerilim filmi olan *Wasseyapur Çeteleri* diğeri de *Londra, Paris, New York*. Hollywood stüdyolarının senede kaç film çektiğini biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Tahmin et.”

“Bin.”

Kaşlarını çattı. “Stüdyoların çektiği film sayısını soruyorum, amatör bir kameramanın değil. Bin tane film çekilebilmesi imkânsız.”

“Yüz mü?”

Sanki bir düğmeye basılmış gibi dudakları yukarı kıvrıldı. “Yanlış cevap! Dört yüz. Peki Bollywood stüdyolarının bir yılda kaç film çektiğini biliyor musun? Bu defa tahmin yapmana izin vermeyeceğim

çünkü bunu bilemeyeceğinden eminim.” Söyleyeceği rakamın etkisini artırmak için bir süre sustu. “Sekiz yüz!”

“Sekiz yüz,” diye tekrarladım çünkü belli ki Prateek bu rakamın tekrarlanmayı hak ettiğini düşünüyordu.

“Evet!” Prateek’in yüzündeki gülümseme iyice genişledi. “Hollywood’un iki katı. Hindistan’da her gün kaç kişi sinemaya gidiyor dersin?”

“İçimde bunu senin söyleyeceğine dair bir his var.”

“On dört milyon. Almanya’da her gün on dört milyon kişi sinemaya gidiyor mu?”

“Bilmiyorum. Ben Hollandalıyım. Ama nüfusu en fazla on altı milyon olan Almanya’nın bu rakama ulaşabildiğinden şüpheliyim.”

Prateek'in dudaklarına şimdi gururlu bir gülümseme yerleşmişti.

Otobandan çıkıp Mumbai'nin, sömürge döneminden kalmış olduğunu düşündüğüm caddelerine girdikten sonra dışarıya siyah egzoz gazı boşaltarak rölantide çalışan bir dizi çift katlı otobüsün sıralandığı ağaçlık bir alana döndük.

“Bu Hindistan’ın Kapısı.” Prateek Umman Denizi’nin ucundaki oymalı bir anıt kemeri gösterdi. Kubbe ve saçaklarla dolu görkemli, dev bir otelin önünden geçerken de, “Bu da sana az önce bahsettiğim Taj Mahal Hotel,” dedi. Bir grup Arap dalgalanan beyaz entarileriyle camları karartılmış lüks arazi araçlarına biniyordu. “İçeride Starbucks var.” Prateek’in sesi şimdi bir fısıltıya dönüşmüştü. “Daha önce hiç Starbucks’ta kahve içtin mi?”

“İçtim.”

“Kuzenim Amerika’da her öğün o kahveden içtiklerini söylüyor.” Sıcakta terliyormuş gibi görünen Viktorya tarzı başka bir gri binanın önünde durdu. Binanın tabelasında rengi solmuş, süslü harflerle BO BAY RO AL yazıyordu. “İşte geldik. Bombay Royale.”

Prateek'i takip ederek loş ve serin bir lobiye girdim. Tavan vantilatörlerinin ısığa benzer gıcirtısı ve duvarlara yuva yapmış ağustos böceklerinin belli belirsiz duyulan cıvıltısı dışında içerisi tamamen sessizdi. Uzun, maun bir masanın ardında duran ve en az bina kadar yaşlı görünen bir adam uyukluyordu.

Prateek'in masadaki zili gürültülü bir şekilde çalmasıyla birlikte irkilerek uyandı.

İkisi hiç vakit kaybetmeden birkaç İngilizce kelime barındıran ama çoğunlukla Hintçe olan hararetili bir tartışmaya girdi. "Kurallar," deyip duruyordu yaşlı adam.

Nihayet Prateek bana döndü. "Burada kalamayacağını söylüyor."

Başımı iki yana salladım. *Yael beni neden buraya çağırmıştı? Peki ya ben neden gelmişim?*

"Burası otel değil, özel bir rezidans," diye açıkladı Prateek.

"Evet. Hindistan'da o tür yerler olduğunu duymuştum."

Prateek kaşlarını çatı. "Colaba'da başka oteller de var."

"Ama aradığım yer burası olmalı." Son birkaç yıldır Yael'in adresi olarak burayı biliyordum. "Annemin ismini kontrol edin. Yael Shiloh."

Yaşlı adam bu ismi duyar duymaz hazır ola geçti.

"Siz Willem misiniz, sahip?" diye sordu.

"Willem. Evet, o benim."

Gözlerini kısıp ellerimi tuttu. "Siz *memsahip*'e¹³ hiç benzemiyorsunuz," dedi.

Onun kimi kastettiğini anlamak için bu sözün ne anlama geldiğini bilmem gerekmiyordu. Herkes aynı şeyi söylüyordu.

"Peki ama kendisi nerede?" diye sordu yaşlı adam.

13 Hint/Paki dillerinde sahip, efendim, beyefendi anlamında kullanılır ve isim sonlarına eklenir. Memsahip hanımefendi anlamına gelir. (ç.n.)

Bu soru az da olsa içimi rahatlatmıştı. Demek kafasında Yael’le ilgili soru işaretleri olan tek kişi ben değildim. “Ah, demek onu tanıyorsunuz,” dedim.

“Evet, evet, evet,” dedi yaşlı adam başını az önce Prateek’in yaptığına benzer şekilde hem evet hem de hayır der gibi sallayarak.

“O halde kaldığı daireye gidebilir miyim?” diye sordum ona.

Adam kırlaşmış sakalını kaşıyarak bu soruya nasıl bir cevap vereceğini düşündü.

“Kurallar burada sadece üyelerin kalabileceğini söylüyor. Bunun için Memsahib’in sizi üye yapması gerekecek.”

“Ama o şu an burada değil,” diyerek Prateek yardımına koştu.

“Kurallar,” dedi yaşlı adam.

“Sizin geleceğimden haberiniz vardı,” dedim.

“Ama onsuz geldiniz. Ya siz iddia ettiğiniz kişi değilseniz? Elinizde bunu ispatlayacak bir kanıt var mı?”

Kanıt mı? Nasıl bir kanıt? Soyadı gibi mi? Benim soyadım farklıydı. Fotoğraf olur muydu?

“İşte,” dedim iyice buruşup ıslanan e-postayı ona uzatarak.

Adam yılların etkisiyle şeffaflaşan koyu renkli gözlerini kısarak kâğıda baktı. Bunun yeterli olduğuna kanaat getirmiş olmalıydı. Çünkü iki kez hızla başını sallayarak, “Hoş geldiniz Willem sahip,” dedi.

“Nihayet,” dedi Prateek.

“Ben Chaudhary,” dedi yaşlı adam Prateek’i umursamayıp bana doldurulacak birkaç kâğıt uzatarak.

Ben işimi bitirdiğimde büyük gayret harcayarak ön büronun girişindeki kapağı kaldırdı ve gıcırdayarak açılan kapağın ardından dışarı çıktı. Bakımsız, ahşap koridorda ayağını sürüye sürüye yürümeye başladı.

Onu takip ettim. Prateek de peşimden geldi. Asansörlere ulaştığımızda Chaudhary Prateek'e parmağını salladı. "Asansöre sadece üyeler binebilir," dedi. "Sen merdivenleri kullan."

"Ama biz birlikteyiz," dedim.

"Kurallar, Willem sahip."

Prateek başını iki yana salladı. "En iyisi ben gidip amcama arabasını vereyim."

"Tamam, dur da ücretini ödeyeyim." Bir tomar dolusu kirli rupi çıkardım.

"Klimasız arabalar için üç yüz, klimalılar için dört yüz rupi," dedi Chaudhary. "Kanun böyle."

Prateek'e beş yüz rupi verdim. Hollanda'da bu parayla ancak bir sandviç alabilirdim. Arkasını dönüp gitmeye davrandı. "Hey, korma ne olacak?" diye sordum.

Yüzünde Broodje'ninkilere benzer şaşıl bir gülümseme belirdi. "Seni ararım," diye söz verdi.

Asansör sarsılarak beşinci kata çıktı. Chaudhary kapıyı açıp hem ahşap cilası hem de tütsü kokan aydınlık bir koridora adım attı. Beni ahşap çatalı bir dizi kapının önünden geçirdikten sonra koridorun sonundaki kapının önünde durup rezidansın her odasını açan anahtarı çıkardı.

İlk başta yaşlı adamın beni yanlış daireye getirdiğini düşündüm. Yael'in iki yıldır yaşadığı bu süit daire neredeyse tamamen boştu. Kişisiz ve hantal, tahta mobilyalar, çöllerdeki kaleleri ve Bengal kaplanlarını tasvir eden basit tablolar. Bir çift kanatlı kapının önüne yerleştirilmiş küçük, yuvarlak bir masa.

Sonra o kokuyu aldım. Soğan, tütsü, amonyak ve cilanın baskın kokuları arasında limon ve nemli toprak kokusunun olduğunu inkâr edebilmek imkânsızdı. Bu her zaman hayatımda olan fakat o güne

dek tanımaya ihtiyaç duymadığım bir şeydi; annemin o kendine has kokusuydu.

Ürkek bir adım atarak içeri girdiğimde bir kez daha sarsıldım. Sanki bu adımla Hindistan'dan ayrılıp Hollanda'ya, evime, upuzun bir alacakaranlığın yaşandığı o yaz mevsimine dönmüştüm. Yağmur nihayet dinmiş, Yael ve Bram güneş ışığı denilen küçük mucizeyi kutlamak için dışarı çıkmıştı. Ben yağmurun soğukluğunu hâlâ hissettiğim için tüyleri kaşındıran bir battaniyenin altına kıvrılmış, manzaraya bakan büyük pencereden onları seyrediyordum. Kanallın karşı tarafındaki bir öğrenci evinden bangır bangır müzik sesi yayılıyordu. Yael ve Bram'ın gençlik yıllarına ait, New Wave tarzı, eski bir şarkı duyuldu ve Bram, Yael'e sarıldı. Çalan slow bir şarkı değildi ama ikisi başlarını birbirine yaslayıp dans etmeye başladı.

Gözlerimi bu manzaradan ayıramadığımı belli etmemeye çalışarak pencerenin ardından onları seyrettim. On bir, on iki yaşlarındaki bir çocuk olarak bu tür bir manzaranın beni utandırması gerekirdi ama utanmamıştım. Yael onları seyrettiğimi fark edip beni sadece o zaman değil bugün bile şaşırtan bir hareketle içeri girdi. Yael'in yerinde Bram olsa ya beni dışarı sürükler ya da onlarla birlikte dans etmeye davet ederdi ama Yael her ikisini de yapmadı. Battaniyeyi üzerime sardı ve beni dirseğimden tutup ayağa kaldırdı. Teninden yayılan portakal ve yaprak kokusu, sürdüğü parfümlerin hep var olan o güçlü aroması, kanallar ve onların müphem sırları tarafından çevrelenmişim. Hiç itiraz etmeden peşinden gittim ve ne kadar mutlu olduğuma dair en ufak bir ipucu vermedim. Ama belli ki mutluluğumu içime sığdırmayı başaramamıştım çünkü Yael bana gülümseyerek, "Bulduğumuz her fırsatta güneşin tadını çıkarmalıyız, değil mi?" diye sormuştu.

Yael istediğinde böylesine sıcak olabiliyordu. Ancak bu sıcaklık Hollanda güneşi gibi varlığını belli aralıklarla hissettiriyordu. Bu

konuda tek istisna Bram'dı. Ama belki Yael sadece ondan yansıyan sıcaklığı yayıyordu; ne de olsa Bram onun güneşiydi.

Chaudhary gittikten sonra içerideki kanepeye uzandım. Kane-
penin ağır ahşap koluna yasladığım başım rahatsızdı ama yerimden
kıpırdamadım çünkü üzerime güneş ışığı vuruyordu ve sıcaklık benim
için damardan alınan bir ilaç kadar gerekliydi. *Belki de Yael'le iletişim
kurmalıyım*, diye düşündüm ama üzerimdeki rehavet, jetlag ve bir
tür rahatlama beni ağır ağır ele geçirmeye başladı ve daha ayakkabı-
larımı bile çıkaramadan uyuyakaldım.

Tekrar uçuyordum. Az önce uçaktan indiğim için bu biraz garip olsa
da bir kez daha uçaktaydım. Ama her şey öylesine gerçek, öylesine
canlıydı ki yine aynı rüyayı gördüğümü anlamam her zamankinden
uzun sürdü. Sonra her şey değişti ve rüyam, zihniniz biyolojik saatinizi
kandırmanıza isyan ettiğinde gördüğünüz rüyalar gibi ağır ağır ilerle-
meye başladı. Belki de bu defaki rüyamda uçağın inişe geçmemesinin
sebebi buydu. Kemer ikaz ışıkları yanmamış, kaptan pilot anlaşılabilir
cümlelerle duyuru yapmamıştı. Sadece motorun uğultusunu duyuyor
ve havada süzüldüğümü, uçtuğumu hissediyordum.

Yanımda birisi oturuyordu. Ona dönüp, *Neredeyiz?* diye sor-
mak istedim. Ama her şey ağırlaşmış kasvetli bir hale bürünmüştü.
Dudaklarımı istediğim gibi oynatamıyordum çünkü ağzımdan çıkan
tek soru, *Sen kimsin?* olmuştu.

"Willem," dedi uzaklardan gelen bir ses.

Rüyamdaki kişi bana doğru döndü. Her zamanki gibi yüzü
yoktu. Artık onu görmeye alışmıştım.

"Willem." Aynı sesi tekrar duydum. Cevap vermedim. Bu defa
rüyamın hemen sona ermesini istemiyordum. Tekrar yanımda oturan
kişiye döndüm.

“Willem!” Bu defa iyice keskinleşen ses beni uykunun tatlı rahavetinden çekip aldı.

Gözlerimi açtım. Doğrulduğum ve kısa bir an sadece gözlerimizi kırıştıtararak birbirimize baktık.

“Burada ne işin var?” diye sordu.

Bu seyahate dair iyimser düşüncelerimin yerini önce duygu karmaşası, ardından karamsarlık ve nihayet pişmanlığın almasıyla birlikte son bir aydır ben de kendime bu soruyu sorar olmuştum. *Orada ne işim var?*

“Bana bir bilet yolladın.” İşi şakaya vurmak istedim ama hâlâ gördüğüm rüyanın etkisindeydim ve Yael de sadece kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

“Neden *buradasın* demek istiyorum? Biz seni bulmak için havaalanının altına üstüne getirdik.”

Biz mi? “Seni görmedim.”

“Klinikte bana ihtiyaçları vardı. Bu yüzden havaalanına bir şoför gönderdim ve o da biraz gecikti. Sana birkaç mesaj attığını söyledi.”

Telefonumu çıkarıp açtım. Hiçbir şey olmadı. “Sanırım telefonum burada çalışmıyor.”

Yael tiksindir bir ifadeyle ona bakınca telefonuma ani bir bağlılık hissettim. Annem içini çekti. “Önemli olan buraya gelmeyi başarmam,” dedi iyimser bir tavırla zaten ortada olan bir şeyi vurgulayarak.

Ayağa kalktım. Tutulan boynumu çevirip yüksek sesle çıtlatmam Yael’in bir kez daha kaşlarını çatmasına neden oldu. Kalkıp gerindim ve bakışlarımı odanın etrafında gezdirdim.

“Güzel bir yer,” dedim üç yıldır yaptığımız boş sohbeti sürdürerek. “Dekorasyona olan katkın hoşuma gitti.”

Annemi gülümsetmeye çalışmak benim için bir refleksten farksız hale gelmişti. Daha önce bu konuda hiç başarı sağlayamamıştım ve bu

defa da farklı olmadı. Yael benden uzaklaşıp Hindistan'ın Kapısı'na ve onun ardındaki denize bakan balkonun kanatlı kapılarını açtı. "Aslında Andheri'ye yakın bir yer kiralamalıyım ama denizle iç içe yaşamaya çok alıştım."

"Andheri mi?"

"*Kliniğin* bulunduğu yer," dedi bunu bilmem gerekirmiş gibi. Ama nasıl bilecektim? Havadan sudan bahsettiğimiz e-postalarda Yael iş konusunu kesinlikle açmazdı. Yemekleri konuşurduk. Havanın durumunu. Sonsuz sayıdaki Hint bayramlarını. Sohbetlerimiz, tek eksiği güzel resimler olan kartpostallara benzerdi.

Yael'in Hindistan'a geliş sebebinin Ayurveda tıbbı konusunda eğitim almak olduğunu biliyordum. Bu, Bram'la ikisinin ben üniversiteden mezun olduktan sonra yapmayı planladıkları bir şeydi. Yael'in geleneksel iyileştirme metotları üzerine eğitim alması için daha fazla seyahat edeceklerdi. İlk durakları Hindistan'dı. Bram ölmeden önce biletlerini bile ayırtmışlardı.

O öldükten sonra Yael'in perişan olacağını düşünmüştüm. Ama bu defa yanında ben olacaktım. Kendi acımı bir kenara bırakıp ona yardım edecektim. Nihayet büyük aşkının davetsiz misafiri değil meyvesi olacaktım. Onu rahatlatacaktım. O annelik görevlerini yerine getirmemişti ama ben bir evlat olarak görevlerimi sonuna dek yerine getirecektim.

Yael iki hafta boyunca kepenkleri çekip kapıyı kilitleyerek Bram'ın onun için inşa ettiği üst kattaki odaya kapanmış, gelen misafirlerin çoğuna çıkmamıştı. Yaşarken Bram sadece ona aitti ve öldüğünde de bu değişmemişti.

Yael altı hafta sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi önceden planlandığı şekilde Hindistan'a gitti. Marjolein onun sadece yaralarını sarmaya çalıştığını söylemişti. Yakında dönecekti.

İki ay sonra Yael bir daha dönmeyeceği haberini yolladı. Nütropatik tıp eğitimi almadan çok önce hemşirelik okumuştı ve şimdi Mumbai'deki bir klinikte çalışarak mesleğine geri dönüyordu. Yüzer evi kapatacaktı. Önemli birkaç şeyi çoktan kolilere kaldırmış ve kalanları da satmıştı. Eşyalardan istediğim bir şey varsa alacaktım. Hazırladığım birkaç koliyi Daniel amcamın tavan arasına yerleştirdim. Diğer her şeyi bıraktım. Kısa bir süre sonra okuldan atılınca da sırt çantamı alıp yollara koyuldum.

Ona gideceğimi söylediğimde Marjolein biraz kederli bir sesle, “Sen de tıpkı annen gibisin,” demişti.

Ama her ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Ben anneme hiç benzemiyordum.

Yael'in havaalanına gelmesini engelleyen acil durum belli ki onu benimle geçirdiği bir saatin ardından tekrar kliniğe dönmeye zorlamıştı. Kliniğe beni de çağırdı ama bu öylesine gönülsüz yapılmış bir davetti ki ben Hindistan davetinin de bu tür bir davet olduğunu düşünüyordum. Yaşadığım *jetlag*'ı bahane edip davetini reddettim.

“*Jetlag*'ın en iyi tedavisi güneş ışığıdır.” Bana baktı. “Onu kapatmadan güneşe çıkma sakın.” Kendi yüzünde yaramın olduğu yere dokundu. “Henüz iyileşmemiş görünüyor.”

Yarama dokundum. Bu yaraya sebep olan olayın üzerinden altı ay geçmişti. Bir an Yael'e o olaydan bahsettiğimi hayal ettim. Dikkatlerini kızların üzerinden kendime çevirebilmek için dazlaklara söylediğim sözleri duysa öfkeden çılgına dönerdi ama en azından onun dikkatini çekmiş olurum. *Bir, dört, altı, üç*; Nazilerin büyükbabamın bileğine dağladığı kimlik numarası.

Yine de Yael'e hiçbir şey söylemedim. Bu, sıradan bir sohbetin çok ötesinde bir konuydu. Asla değinmediğimiz, acı veren şeyler

içeriyordu: Büyükbabam. Savaş. Yael'in annesi. Yael'in çocukluğu. Yaraya tekrar dokundum. Sadece o günü düşünmek bile alev almasına neden oluyormuş gibi yanıyordu. "O kadar da yeni bir yara sayılmaz," dedim anneme. "Sadece olması gerektiği gibi iyileşmedi."

"Sana bunun için bir karışım hazırlayabilirim." Yael elini yaramın üzerinde gezdirdi. Nasır tutmuş parmakları sertti. Asıl sert parmaklara sahip olması gereken kendisi olduğu halde, "Bir amelenin elleri gibi," derdi Bram. O an Yael'le bir kavuşma anında olması gerektiği gibi birbirimizi kucaklayıp öpmediğimizi fark ettim. Yine de elini çektiğinde bunu yapmamış olmasını isterdim.

İzin gününde birlikte yapacağımız şeylerin sözünü vererek eşyalarını toplamaya başladığında ona dazlaklardan, Paris'ten ve Lulu'dan bahsetmediğim için pişmanlık duydum. Gerçi bunu denemiş olsam bile altından kalkabileceğimden emin değildim. Annem de ben de hem İngilizce hem Flemenkçe biliyor ama asla aynı dili konuşamıyorduk.

Yirmi İki

Bir telefon sesiyle uyandım. Cep telefonuma uzandığımda onun burada çekmediğini hatırladım. Telefon çalmaya devam ediyordu. Bu bir ev telefonuydu. Sürekli çalışıyordu. Nihayet telefonu açtım.

“Willem sahip. Ben Chaudhary.” Chaudhary boğazını temizledi. “Prateek Sanu sizinle görüşmek istiyor,” dedi resmî bir sesle. “Arama sebebini öğrenmemi ister misiniz?”

“Hayır, sorun değil. Bağlayabilirsin.”

“Bir dakika.” Birkaç klik sesi duyuldu. Sonra Prateek’in yankılanarak beni selamlayan sesi araya giren Chaudhary’nin sesiyle bölündü. “Prateek Sanu, Willem Shiloh’yu arıyor.”

İsmimin sonuna Yael ile büyükbabamın soyadının eklenmesi bana komik gelmişti. Yanlışlığı düzeltmedim. Chaudhary kısa bir sessizliğin ardından hattın ayrıldı.

“Willem!” diye haykırdı Prateek, son konuşmamızın üzerinden saatler değil de aylar geçmiş gibi. “Nasılsın?”

“İyiyim.”

“En Büyük Şehir¹⁴ hakkında ne düşünüyorsun?”

“Henüz şehri pek fazla görmedim,” diye itiraf ettim. “Uyuyordum.”

“Artık uyandın. Planın nedir?”

“Daha bunu düşünmeye fırsatım olmadı.”

“Sana bir öneride bulunayım; benimle Crawford Çarşısı’nda buluş.”

“Kulağa hoş geliyor.”

Prateek adresi tarif etti. Soğuk bir düşün ardından dışarı çıktım. Chaudhary peşimden gelerek bana “yankesiciler, hırsızlar, fahişeler ve etraftaki çeteler” hakkında ciddi uyarılarda bulundu. Saydığı her tehdidi kalın parmaklarıyla tek tek işaretledi. “Size mutlaka sataşacaklardır.”

Ona bu tehditlerin üstesinden gelebileceğim konusunda güvence verdim ve zaten bana sataşanlar sadece şehrin karanlık caddelerinin ortasındaki yeşil alanlara toplanıp kollarında uyuyan çocuklarına mama alacaklarını söyleyerek dilenen anneler oldu.

Mumbai’nin bu bölgesi bana çürümeye yüz tutmuş sömürge binalarıyla biraz Londra’yı hatırlatmıştı. Aradaki tek fark burada bir renk cümbüşü yaşanıyor olmasıydı; sarili kadınlar, kadife çiçekleriyle süslü tapınaklar, çılginca renklere boyanmış otobüsler. Etraftaki her şey parlak güneş ışığını özümseyip yansıtıyor gibiydi.

Dışarıdan bakıldığında Crawford Çarşısı eski İngiltere’den kopup gelmiş gibi görünen diğer binalardan farksızdı ama içerideki her şey Hindistan’a özgüydü; hararetli bir alışveriş ortamı ve yine olağanüstü parlaklıktaki renkler.

Meyve ve giyecek tezgâhlarının önünden geçip Prateek’in beni bekleyeceğini söylediği elektronik eşya tezgâhlarına ulaştım. Birinin omzuma vurduğunu hissettim.

14 Mumbai, En Büyük Şehir olarak bilinir. (ç.n.)

“Yolunu mu kaybettin?” diye sordu Prateek yüzünde koca bir gülümsemeyle.

“Kötü anlamda değil.”

Kafası karışan Prateek kaşlarını çattı. “Seni merak ettim,” dedi. “Cebini aramak istedim ama numaranı bilmiyorum.”

“Cep telefonum burada çekmiyor.”

Prateek gülümsedi. “Şu rastlantıya bakın ki amcamın elektronik eşya tezgâhında bir dolu cep telefonu var.”

“Demek beni bu yüzden buraya çağırdın.”

Prateek sözlerime alınmış gibi görünüyordu. “Elbette ki hayır. Telefonun olmadığını nereden bilecektim?” Etrafımızı saran tezgâhları işaret etti. “Başka tezgâhtan da alabilirsin.”

“Şaka yapıyorum, Prateek.”

“Ah.” Prateek beni, amcasının ağzına kadar cep telefonu, radyo, bilgisayar, çalıntı iPad, televizyon ve buna benzer eşyalarla dolu tezgâhına götürdü. Beni amcasıyla tanıştırdı ve seyyar bir çaycı olan Chai-wallah’tan hepimize birer bardak çay aldı. Sonra beni tezgâhın arkasına götürdü ve birlikte kırık dökük bir çift taburenin üzerine oturduk.

“Burada mı çalışıyorsun?” diye sordum.

“Sadece pazartesi, salı ve cuma günleri.”

“Diğer günlerde ne yapıyorsun?”

Yine hem evet hem de hayır der gibi başını salladı. “Muhasebe eğitimi alıyorum. Bazı günler anneme yardım ediyorum. Bazen de kuzenimin filmlere *goreh* bulmasına yardımcı oluyorum.”

“*Goreh*.”

“Senin gibi beyaz insanlar. Bugün havaalanında olmamın sebebi buydu. Oraya kuzenimi getirmiştım.”

“Neden *bana da* teklifte bulunmadın?” diye takıldım ona

“Ah, ben, bırak kadro yönetmeni, asistan yardımcısı bile değilim. Sadece Rahul’u paraya ihtiyacı olan sırt çantalı gezginleri bulması için havaalanına götürmüştüm. Senin paraya ihtiyacın var mı, Willem?”

“Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ne de olsa Bombay Royale’de kalıyorsun. Orası çok kaliteli bir yer. Üstelik buraya anneni ziyarette gelmişsin. Baban nerede?”

Birileri bana bu soruyu sormayalı epeyce zaman olmuştu. “Öldü.”

“Ah, benimki de,” dedi Prateek neredeyse neşeli bir sesle. “Ama bir sürü amcam var. Ve kuzenlerim. Senin var mı?”

Ona neredeyse evet diyecektim. Bir amcam vardı. Ama Daniel’ı Prateek’e nasıl açıklayabilirdim? Amcam ailenin yüz karası olmaktan çok Bram’ın gölgesi altında kalan bir ferdiydi. Ve Yael’in. O, Yael ve Bram’ın hikâyesinin kimsenin okumaya tenezzül etmediği dip-notuydu. İki erkek kardeşin hem daha genç, savruk ve pasaklı olanı –daha kısa boylu olduğunu da unutmamak gerek– hem de daha az söz dinleyeniydi. Önce arabanın, sonra da hayatın arka koltuğuna mâhkum edilmişti.

Yaşadığım kararsızlığı, Prateek’in kafa sallamasıyla aynı anlamı taşıyan bir omuz silkmesiyle destekleyerek, “Ailem kalabalık sayılmaz,” dedim nihayet.

Prateek bana birkaç telefon gösterdi. İçlerinden birini seçtim ve bir SIM kart satın aldım. Prateek hiç vakit kaybetmeden yeni telefonuma hem kendi numarasını hem de her ihtimale karşı amcasının numarasını kaydetti. Çayımızı içtikten sonra, “Sanırım artık bir film seyretmenin zamanı geldi,” dedi.

“Buraya daha yeni geldim.”

“Aynen öyle. Hint kültürünü solumanın bundan daha iyi bir yolu olabilir mi? Bu ülkede her gün on dört milyon kişi...”

“Sinemaya gidiyor,” dedim araya girerek. “Bunu daha önce de duymuştum.”

Prateek çantasından daha önce amcasının arabasında da gördüğüm bir yığın dergi çıkardı. *Magna. Stardust.* İçlerinden birinin sayfalarını süsleyen, olağanüstü beyazlıktaki dişlere sahip çekici insanları gösterdi. Sıraladığı isimlerin hiçbirini duymadığımı fark edince dehşete kapıldı.

“Hemen gidiyoruz,” dedi.

“Senin çalışman gerekmiyor mu?”

“Hindistan’da iş esastır ama misafir Tanrı’dır,” diye açıkladı. “Ayrıca amcam telefon ve taksi işinin arasında...” Gülümsedi. “Bir mola almama itiraz etmez.” Bu sözlerin ardından bir gazetenin sayfalarını açtı.

“Şu an gösterimde *Dil Mera Golmaal* ve *Wasseypur Gangsterleri* var. *Dhal Gaya Din*’i de seyredebiliriz. Sen ne düşünüyorsun, baba?”

Prateek ve amcası bu üç filmin artı ve eksilerine dair yarı Hintçe yarı İngilizce konuştukları hararetli bir tartışmaya girdi. Nihayet *Dil Mera Golmaal*’da karar kılındı.

Gittiğimiz sinema, büyükbabamın ziyaretimize geldiğinde beni eski filmleri izlemeye götürdüğü salonların aksine duvarlarındaki beyaz boyları yer yer dökülen *art deco* tarzı bir binaydı. Biletleri ve patlamış mısırı ben aldım. Prateek bana karşılığında filmi tercüme etmeye söz verdi.

Birbirleriyle mücadele halindeki aileler, gangsterler, nükleer silah hırsızlığı üzerine kurulu terörist bir komplo, çok sayıda patlama ve bol bol dansla *Romeo ve Juliet*’in karmaşık bir uyarlaması olan filmin tercüme edilmeye çok fazla ihtiyacı yoktu. Hem saçma hem de izah gerektirmeyecek kadar kolay anlaşılır bir filmi.

Prateek her şeye rağmen şansını denedi. “Şu adam diğerinin kardeşi ama bunu bilmiyor,” diye fısıldadı. “Kardeşlerden biri kötü diğeri iyi ve kız kötü olanıyla nişanlı ama diğerini seviyor. İki aile

birbirinden nefret ediyormuş gibi görünse de aralarındaki düşmanlığa kötü adamın, doğumda onu ikizinden ayıran babası sebep oluyor. Adamın babası aynı zamanda bir terörist.”

“Anladım.”

Bir dansın ardından dövüş sahnesi başladı ve birden kendimizi bir çölde bulduk. “Dubai,” diye fısıldadı Prateek.

“Peki neden Dubai’deyiz?” diye sordum

Prateek petrol birliğinin orada olduğunu açıkladı. Teröristlerin de öyle.

İki canavar kamyon arasındaki, Henk’in çok hoşuna gidecek bir çarpışma da dâhil olmak üzere birkaç çöl sahnesi izledik. Sonra mekân aniden Paris’e döndü. Ekranda kısa bir an Seine Nehri belirdi. Hemen sonrasında görüş alanımıza nehrin kıyısı girdi. Filmin kadın kahramanı, iyi olan ikiz kardeşle beraberdi ve Prateek ikisinin kaçıp evlendiklerini söyledi. Çift bir şarkı söylemeye başladı. Ama şimdi Seine Nehri’nin kıyısında değil, Villette’teki kanalların iki yakasını birleştiren kemerli köprülerin birinin üzerindeydiler. Köprüyü hemen tanıdım. Lulu’yla ikimiz yan yana oturmuş, bacaklarımızı mavnanın gövdesine çarparak bu köprünün altından geçmiştik. Bazen bileklerimiz yanlışlıkla birbirine dokunmuş ve bu kısacık temasla bile aramızda bir elektriklenme, bir heyecan olmuştu.

Şimdi içinde bulunduğum bu küf kokulu salonda aynı heyecanı duyuyordum. Neredeyse istem dışı bir hareketle başparmağımı bileğimin iç kısmına dokundurdum ama yaptığım bu hareket karanlığın içinde hiçbir anlam taşımıyordu.

Kısa bir süre sonra şarkı sona erdi ve ailelerin barışıp bir araya geldiği final sahnesi için tekrar Hindistan’a döndük. Yeni bir düşün ve büyük bir dans gösterisi izledik. *Romeo ve Juliet*’in aksine bu âşıklar mutlu sona ulaşmıştı.

Filmden sonra kalabalık caddelerde yürüdük. Karanlık çökmüş, gündüz saatlerindeki sıcaklık yerini nemli bir havaya bırakmıştı. Kendimizi geniş bir hilal şeklindeki kumsalda bulduk.

“Chowpatty Sahili,” dedi Prateek, Marine Drive boyunca sıralanmış çok katlı, lüks binaları işaret ederek. Binalar hafif bir kıvrıma sahip olan körfezde birer elmas gibi ışıldıyordu.

Yiyecek satıcılarının, palyaçoların, balonlara şekil veren adamların ve karanlıktan istifade ederek palmyelerin arkasında gizlice öpüşen âşıkların olduğu bir karnavala adım atmış gibiydik. Âşıklara bakmamaya çalıştım. Kaçamak öpüşmeleri hatırlamamaya çalıştım. O ilk öpücüğü aklıma getirmemeye çalıştım. Dudaklarına değil, bileğine kondurduğum o ilk öpücüğü. Bütün gün o noktayı öpmeyi arzulamıştım. Her nasılsa tadının neye benzeyeceğini önceden biliyordum.

Dalgalar kıyıya çarpıyordu. Umman Denizi. Atlantik Okyanusu. Aramızda iki okyanus vardı. Yine de ondan yeterince uzaklaşamamıştım.

Yirmi Üç

Dört günün ardından Yael nihayet izin kullandı. Katlanabilir yatağında gözlerimi açtığımda onu her zamanki gibi koşar adımlarla kapıdan çıkarken değil, üzerinde pijamalarla karşımda dururken buldum. “Kahvaltı siparişi verdim,” dedi her zamanki gibi kuru bir sesle. Yıllarca İngilizce konuşmak sert İngiliz aksanını kırmıştı.

Aynı anda kapı çaldı. Sürekli çalışıyor ve buradaki her işe koşuyormuş gibi görünen Chaudhary bir servis arabasını iterek ayağını sürüye sürüye içeri girdi. “Kahvaltınız, Memsahib,” dedi.

“Teşekkürler, Chaudhary,” dedi Yael.

Chaudhary ikimizi de süzdü. Ardından başını iki yana salladı. “Oğlunuz size hiç benzemiyor, Hemsahip,” dedi.

“O daha çok babasına benzer,” diye yanıtladı Yael.

Doğru olduğunu bildiğim bu sözleri Yael’in ağzından duymak bana tuhaf gelmişti. Ama bu yine de sürekli, ölen kocanın yüzüne bakmak kadar tuhaf olamazdı. Kendimi iyimser hissettiğim günlerde Yael’in son üç yıldır aramıza bunca mesafe koymuş olmasını bu du-

ruma bağılıyordum. Sonra kötümser tarafım bana, *Peki ondan önceki on sekiz yılı nasıl açıklayacaksın?* diye soruyordu.

Chaudhary abartılı bir jestle tostı, kahveyi, çayı ve meyve suyunu odaya bıraktıktan sonra dışarı çıktı.

“Hiç evine gitmiyor mu?” diye sordum.

“Hayır, gittiği söylenemez. Çocukları yurt dışında yaşıyor ve karısı da ölmüş. Bu yüzden çalışmayı tercih ediyor.”

“Berbat bir hayatı olmalı.”

Yael bana o gizemli bakışlarından birini fırlattı. “En azından bir amacı var.”

Bu sözlerin ardından bir gazetenin sayfalarını açtı. Açık pembe rengine bakılacak olursa bu ülkede gazeteler bile renkliydi. “Bu son birkaç günü nasıl geçirdin?” diye sordu gazetenin başlıklarına göz atarak.

Chowpatty Kumsalı’nı, Colaba’nın etrafındaki pazarları ve Hindistan’ın Kapısı’nı tekrar ziyaret etmişim. Prateek’le birlikte bir film daha izlemişim.

Çoğunlukla amaçsızca dolaşmışım. “Orada burada dolaşarak,” dedim.

“Bugün de küçük birkaç değişiklikle aynı şeyi yapacağız,” dedi Yael.

Aşağı indiğimizde etrafımız her zamanki gibi bir dilenci ordusuyla çevrildi.

“Bebeğimin maması için on ruپیe ihtiyacım var,” dedi kucığında uyuyan bir bebek taşıyan bir kadın. “Mamayı beraber alabiliriz.”

Cebimden para çıkarmaya davrandım ama Yael beni durdurdu ve kadını Hintçe bir şeyler söyleyerek azarladı.

Onun bu davranışı karşısında sessiz kaldım. Ama yüzümdeki ifade beni ele vermiş olmalıydı çünkü Yael öfkeyle açıklama yapmaya

başlamıştı. “Bu bir dolandırıcılık şekli, Willem. Bebekler kullanılıyor. Bu kadınlar organize suç çetelerinin işlettiği halkanın birer parçası.”

Şimdi Taj Hotel’in karşısında duran kadına bakarak omzumu silktim. “Ne olmuş yani? Yine de paraya ihtiyacı var.”

Yael kaşlarını çatarak başını salladı. “Evet, *var*. Bebeğin mamaya ihtiyacı olduğu da belli ama ne kadın ne de bebek ihtiyaç duyduğu şeye kavuşamayacak. Bu kadına fahiş bir fiyat karşılığı süt alsaydın vicdanını büyük ölçüde rahatlatacaktın. Bir annenin yavrusunu doyurmasına yardım etmekten daha güzel ne olabilir?”

Cevap vermedim çünkü dilencilere her gün para dağıtıyordum ve şimdi kendimi bir enayi gibi hissetmeye başlamıştım.

“Oysa sen buradan uzaklaştığın anda süt dükkâna iade edilir. Peki, paraya ne olur? Dükkân sahibi ve mafya babası parayı bölüşür. Mafyaya senetle bağlı olan kadınlar bu paradan pay alamaz. Bebeklere gelince...” Suskunluğu kötüye işaretti.

“Bebeklere ne oluyor?” Cevabı duymak istemediğimi fark edene dek bu soru ağızından çıkmıştı.

“Ölüyorlar. Bazen yetersiz beslenmeden. Bazen de zatürreden. Hayat ince bir ipliğe bağlı olduğunda küçücük bir şey bile o ipliğin kopmasına yeter.”

“Biliyorum,” dedim. *Bazen iplik ince olmasa bile kopuyor*, diye geçirdim içimden onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ederek.

“Aslında senin buraya geldiğin gün gecikmemin sebebi o çocuklardan birinin acilen yardıma ihtiyaç duymasıydı.” Başka bir açıklamada bulunmayıp eksik parçaları benim tamamlamamı bekledi.

Yael’in o ana dek yapmaktan kaçındığı bu açıklama onu suçladığım için vicdan azabı çekmeme neden olmuştu. Ortada daha önemli ve acı bir şey vardı; hep öyle olmuştu. Ama bu bana vicdan azabından

Sadece Bir Yel

çok yorgunluk hissi veriyordu. Bütün bunları önceden anlatsaydı da beni vicdan azabı ve acıdan kurtarsaydı ne olurdu?

Öte yandan, ben kimi zaman vicdan azabı ve acının Yael'le ikimizin tek ortak dili olduğuna inanıyordum.

* * *

İlk durağımız turistlerin karıncalar gibi sürüler halinde üzerine saldırdığı süslü bir düğün pastasına benzeyen Shree Siddhivinayak Tapınağı oldu. Yael'le birlikte kalabalığa karışıp havasız kalmış, altın bir salona sürüklendik ve bir fil olarak vücut bulmuş bir tanrının çiçeklerle süslü heykelinin önüne gittik.

Tanrı sanki utanmış ya da belki o da sıcaktan bunalmış gibi kıpkırmızıydı.

"Ganesha," diye açıkladı Yael.

"Engelleri kaldırır," dedim.

Yael başını salladı.

Etrafımız tapınağın dört bir yanına çelenk bırakan, ilahi okuyan ya da dua eden insanlarla doluydu.

"Engellerin kalkması için ona bir adakta bulunmak gerekir mi?"

"Ya adakta bulunur ya da bir mantra okursun."

"Nasıl bir mantra?"

"Birkaç farklı örnek var." Yael bir süre sessiz kaldı. Ardından alçak ve net bir sesle bir mantra okumaya başladı: "*Om mgam ganapatayae namaha.*" Bana bu kadarının yeterli olduğunu söyleyen bir bakış fırlattı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Yael başını dikleştirdi. "Kabaca şöyle çevrildiğini duydum, 'uyan'."

“Uyan mı?”

Bir süre bana baktı. Gözlerimiz birbirine tıpatıp benzese de o an ne gördüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Bir mantra okurken önemli olan anlam değildir. Niyettir,” dedi. “Ve yeni bir başlangıç istediğinde bu sözü söylersin.”

* * *

Tapınaktan çıktıktan sonra bir çekçek kiraladık. “Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Öğle yemeği için Mukesh’le buluşacağız.”

Mukesh mi? Bu benim uçak biletlerimi kesen seyahat acentesi görevlisi değil miydi?

Yine yoğun bir trafikte yol alıp yine ineklerin arasından geçtiğimiz yarım saat boyunca sessiz kaldık ve nihayet alışveriş merkezine benzeyen toz toprak içerisindeki bir binaya ulaştık. Arabacının parasını ödediğimiz sırada üzerinde fazlasıyla bol duran beyaz bir gömlek olan uzun boylu ve iri bir adam Yurt Dışı Seyahatleri isimli bir acenteden dışarı fırladı.

“Willem!” dedi ellerimi tutup beni samimi bir şekilde karşılayarak. “Hoş geldin.”

“Teşekkür ederim,” dedim bir ona bir Yael’e bakarak. Annem bakışlarını özellikle adamdan kaçırduğu için ikisinin arasında ne tür bir ilişki olduğunu merak ettim. Beraber miydiler? Zihnimde bir erkek arkadaşı olduğu fikrini yaratmak ve arkadaşını benimle tanıştırmak yerine bunu kendiliğinden keşfetmemi beklemek tam da Yael’e yakışır bir davranıştı.

Arabacıya beklemesini söyleyen Mukesh acenteye girip bir poşet aldı ve hep birlikte tekrar çekçeğe binip trafikle on beş dakika daha boğuştuktan sonra bir restorana ulaştık.

“Bu restoran Orta Doğu’lu,” dedi Mukesh gururlu bir tavırla. “Tıpkı annen gibi.”

Menüyü kenara itip garsonu çağırdı ve bize humus, asma yaprağı ve *tabouli* söyledi.

Humus geldiğinde bana Hint yemekleriyle aramın nasıl olduğunu sordu. Ona yiyecek tezgâhlarından aldığım dosa ve pakoraları anlattım. “Henüz şöyle düzgün bir köri tatmaya fırsatım olmadı.”

“Bunun için ne gerekiyorsa yapmalıyız,” dedi Mukesh. “Benim burada olmamın sebebi de bu zaten.” Elini poşete daldırıp birkaç parlak broşür çıkardı. “Burada çok fazla zamanının olmadığı için sana Rajasthan, Kerala ya da Uttar Pradesh gibi bir bölge belirleyip orayı keşfetmeni öneririm. Ben yanıma birkaç örnek gezi programı aldım.” Masanın üzerinden bana bir bilgisayar çıktısı uzattı. Gezi programlarından biri Rajasthan’a aitti. Her şey düşünülmüştü. Jaipur’a dönüş uçağı, Jodhpur, Udaipur ve Jaisalmer transferleri. Programda deve turu bile vardı. Uçuşların, transferlerin ve nehir gezilerinin dâhil olduğu benzer yoğunlukta bir program da Kerala için yapılmıştı.

Şaşırmıştım. “Seyahate mi çıkacağız?” diye sordum Yael’e.

Bana onun yerine Mukesh cevap verdi. “Ah, hayır, hayır,” dedi. “Annen çalışmak zorunda. Bu, Hindistan’daki zamanını en iyi şekilde geçirebilmen için sana özel hazırlanmış bir seyahat olacak.”

Şimdi Yael’in bana neden suçluymuş gibi baktığını anlamıştım. Mukesh onun erkek arkadaşı değildi. Sadece bir seyahat acentesi çalışanıydı. Beni buraya getirmekle görevlendirilmişti. Beni Yael’den uzak tutmakla görevlendirilmişti.

En azından şimdi neden burada olduğumu biliyordum. Bunun sebebi yeni başlangıçlar değildi. Öne sürölmesi, kabul edilmesi ve en çok da üzerinde durulması aptalca olan düşüncesizce yapılmış bir teklifti.

“Hangi geziyi tercih edersin?” diye sordu Mukesh. Son derece hassas dengeleri bozduğunun farkında bile değildi. İçimi yakan öfke büyüyüp yön değiştirdi ve kendi kendime kızdım. Deliliğin tanımını neydi? Defalarca aynı şeyi yapıp farklı sonuçlar elde etmeyi beklemek.

“şunu istiyorum,” dedim parmağımı en üstte duran broşüre bastırarak. Gezinin destinasyonuna bile bakmamıştım. Asıl mesele bu değildi.

Yirmi Dört

MART

Jaisalmer, Hindistan

Jaisalmer'de sabah saat ondu ve çöl güneşi şehrin hisarlarını oluşturan kum rengi taşlara vuruyordu.

Dar sokaklar ve merdiven aralarında sıcaklığın sebep olduğu boğucu bir hava vardı ve sabahın erken saatlerinde yakılan tezek kokusu ortamdaki hiç eksik olmayan inek ve deve kokularıyla birleşip şehre özel bir aroma veriyordu.

Gözlerine çektikleri rastıklar onlara utangaç bir hava katmak için aşağı doğru kıvrılan ama cıvıltılı renklerdeki sarilerini savurarak ya da kollarındaki bilezikleri birbirine çarparak erkeklerle cilveleşmenin farklı yollarını bulan bir grup kadının yanından geçtim.

Tepenin altında yerel tekstil ürünleri satan birkaç tezgâh boyunca yürüdüm. İçlerinden birinin önünde durup mor ısıltılar saçan duvar süsüne baktım.

Sadece Bir Yıl

“Hoşunuza gitti mi?” dedi tezgâhın ardındaki genç adam. Beni önceden tanıdığını belli eden tek işaret gözlerindeki pırıltıydı.

“Olabilir,” dedim kayıtsız davranmaya çalışarak.

“Özellikle beğendiğiniz bir şey var mı?”

“İlgimi çeken bir şey var.”

Ne bir gülümseme belirtisi gösteren ne de aynı konuşmayı dört gündür yaptığımızı ele veren bir ifadede bulunan Nawal ciddi bir tavırla başını salladı. Bu bir çeşit oyundu. Ya da aradığım, daha doğrusu Prateek’in aradığı duvar halısını bulmamla sahneye koyduğumuz bir piyesti.

Rajasthan’a yaptığım gezinin ikinci gününde hâlâ acı ve öfkeyle doluyken, neredeyse Amsterdam’a erken dönecek haldeyken Prateek bana bir mesajla “büyük teklifini!!!” yapmıştı. Sonrasında bu teklifin aslında o kadar da büyük olmadığı ortaya çıkmıştı. Ben Rajasthan’a özgü hediyelik eşyalardan satın alacaktım ve o da bunları üzerine kâr koyarak Mumbai’de satacaktı. Masraflarımı o karşılayacaktı ve kârı da bölüşecektik. Önce, özellikle de bana alınacakların listesini yolladığında bu teklifi reddettim. Ama sonra Jaipur’da olduğum bir gün kendimi Bapu Pazarı’nda buldum ve yapılacak başka bir işim olmadığı için Prateek’in istediği deri sandaletleri aramaya koyuldum. Sonra devamı geldi. Listedeki bilezikleri, baharatları ve özel yapım sandaletleri bulmak için pazarın altını üstüne getirmek, çıktığım geziye bir anlam kazandırmış, bana aslında sürgünde olduğumu unutturmuştu. Bu yüzden Mukesh’i arayıp sürgünümü bir hafta uzatmıştım. Şimdi üç haftadır Yael’den uzaktaydım ve Amsterdam’a dönüş uçağına binmeden önce Mumbai’de sadece birkaç gün geçirecektim.

Prateek, duvar kilimleriyle ünlü Jaisalmer’den bir kilim almamı istemişti. Kilim ipek dokuma olmalıydı ve bunu yaktığım ipliğinden saç kokusu gelip gelmediğine bakarak anlayacaktım. Ayrıca kilimin

nakışları yapıştırma değil elle işlenmiş olmalıydı ve bunu da arkasını çevirip nakış ipliğini çekiştirerek anlayacaktım. İşlemelerde kullanılan nakış ipliği de ipek olmalıydı ve bundan emin olmak için tekrar kibrite başvuracaktım. Kilimin fiyatı iki bin rupiyi aşmamalıydı ve bu da sıkı bir pazarlık yapacağım anlamına geliyordu. Kendisine olması gerekenden daha fazla taksi ücreti ödediğim iddiasında bulunan Prateek pazarlık yeteneğimden ciddi anlamda şüphe duyuyordu ama Albert Cuyp pazarından bir peynir kalıbını yarı fiyatına satın alan bir adamın torunu olarak bu yeteneğe doğuştan sahip olduğum konusunda ona güvence verdim.

“Bakarken bir bardak çay içmek ister misiniz?” diye sordu Nawal. Bakışlarımı tezgâhın altına çevirdiğimde tıpkı bir gün önceki gibi çayın çoktan hazırlanmış olduğunu gördüm.

“Neden olmasın?”

Bu noktada onunla oynadığımız oyunu sona erdirip sohbete başlıyorduk. Saatlerce süren bir sohbete. Nawal’ın sandalyesinin yanında duran yelken bezi kaplı sandalyeye oturdum ve dört gündür yaptığımız gibi sohbete başladık. Hava iyice ısındığında ya da tezgâha ciddi bir müşteri geldiğinde oradan ayrılıyordum. Nawal ben gitmeden önce bir sonraki gün tekrar gelip aynı oyunu oynamam şartıyla kilimin fiyatını beş yüz rupi düşürüyordu.

Nawal süslü metal bir çaydanlıktaki baharatlı çayı fincana boşalttı. Radyosundan Prateek’in de çok sevdiği kıvrak ritimli Hint pop müziğinin sesi yükseliyordu. “Birazdan kriket maçı başlayacak. Belki sen de dinlemek istersin,” dedi.

Çayımdan bir yudum aldım. “Kriket mi? Gerçekten mi? Bir kriket maçından daha sıkıcı olan tek şey onu dinlemektir.”

“Oyunun özünü bilmediğin için böyle konuşuyorsun.”

Nawal bana bilmediğim şeyleri öğretmekten büyük zevk alıyordu. Kriketten, hatta futboldan bile anlamadığım gibi Hindistan ve Pakistan arasındaki politik oyunları, küresel ısınmayla ilgili gerçeği ve aşk evliliklerinin neden görücü usulü evliliklerden daha başarısız olduğunu da bilmiyordum. Bir önceki gün ona aşk evliliklerinin nesinin yanlış olduğunu sorma gafletinde bulunmuş ve karşılığında ondan bir konferans dinlemiştim.

“Dünyada boşanma oranı en düşük ülke Hindistan’dır. Batı’da bu oran %50’ye kadar yükselir. Tabii evlenme zahmetine girenler arasında,” demişti Nawal tiksindir bir ifadeyle. “Sana bir hikâye anlatayım. Benim büyükannelerim, büyükbabalarım, teyzelerim, amcalarım, ebeveynlerim ve erkek kardeşlerim hep görücü usulüyle evlendi. Mutlu ve uzun birer evlilikleri oldu. Aşk evliliğini seçen kuzenim ise iki yıl sonra kendisine bir çocuk bile vermeyen eşi tarafından herkese rezil edildi.”

“Neler oldu?” diye sormuştum.

“Sadece ikisi birbirine uygun değildi,” demişti Nawal. “Kendilerine bir yol haritası çizmemişlerdi. Bunu yapamazsın. Evliliğini her şeyiyle önceden tasarlamalısın. Yarın sana bunun nasıl yapıldığını göstereceğim.”

Kısacası Nawal bugün yanında, nişanlısı Geeta’yla uyumlu bir çift olup olmadıklarına karar vermek için hazırlanmış bir astroloji şeması getirmişti. Tanrı’nın onlara mutlu bir gelecek vadettiği konusunda ısrarcıydı. “Bu tür meselelerde insan kalbinden çok daha büyük güçlere ihtiyacın vardır,” dedi.

Bölümlere ayrılan ve her bölüme farklı bir işaret çizilen şema W’nin matematiksel denklemlerden çok da farklı görünmüyordu. W’nin matematiği esas alarak hayattaki her sorunu çözebileceğimize inandığını biliyordum ama o bile bu haritanın biraz abartılı olduğunu düşünürdü.

“Buna inanmıyor musun?” dedi Nawal meydan okurcasına. “O zaman bana mutlu bir aşk evliliği söyle.”

Lulu da bana benzer bir soru sormuştu. O kafede oturmuş aşk hakkında tartışıyorduk ve bana hep âşık kalmış, aşk lekesini ömür boyu taşımış bir çift tanıyıp tanımadığımı sormuştu. Ben de ona *Yael ve Bram*’i örnek vermiştim. Annem ile babamın ismi bir anda ağzımdan çıkmıştı. Bu çok tuhaftı çünkü iki yıldır yollarda olduğum halde uzun süre birlikte seyahat ettiğim insanlara bile onlardan bahsetmemiştim. İkisinin ismini söylediğim anda Lulu’ya karşılaşma hikâyeleri, kendilerini bir yapbozun birbirini tamamlayan iki parçası gibi hissetmeleri ve bazen benim bu bütünlüğü bozduğumu düşünmem de dâhil olmak üzere onlarla ilgili her şeyi anlatmak istemiştim. Ama annem ve babam hakkında konuşmayalı öylesine uzun zaman olmuştu ki bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyordum. Gerçi tuhaf bir biçimde bunun da Lulu’nun dile getirilmediği halde bildiği şeylerden biri olduğunu hissetmiştim. Yine de ona her şeyi anlatmış olmayı isterdim. Pişmanlıklarım listesine yeni bir madde daha eklenmişti.

Neredeyse Nawal’a da annem ile babamdan bahsedecektim. Olağanüstü bir aşk evliliği yapan kendi ailemi örnek verecektim ama belki onların evliliklerinin nasıl sona ereceği de en başından beri o şemada yazılıydı. Yirmi beş yıl sürecektir bir aşkın sizi perişan ederek sonlanacağını bilseniz bu riski göze alırmısınız? Aslında bu kaçınılmaz değil midir? Böylesine büyük bir mutluluktan vazgeçtiğinizde yerine onun kadar büyük bir şey koymanız gerekir. Bütün bunlar evrenin denge kanununa dayanır.

“Bence aşk koca bir yanlışlıktan ibaret,” diye devam etti Nawal sözlerine. “Yani şu *haline* bak.”

“Ne varmıy *halimde*?”

“Yirmi bir yaşındasın ve hâlâ yapayalnızsın”

“Yalnız değilim. Şu an seninle beraberim.”

Nawal’ın gözlerindeki acıklı ifade, birlikte keyifli günler geçiresek de nihayetinde onun bir satıcı benimse bir müşteri olduğumu söylüyordu.

“Bir karın yok. Ve daha önce bir kadını sevdiğine bahse girebilirim. Batı filmlerinde olduğu gibi pek çok kadını sevdiğine bahse girebilirim.”

“Aslında ben bugüne dek hiçbir kadını sevmedim.” Nawal bu sözlerle şaşırılmış görünüyordu ve ona daha önce hiçbir kadını sevmediğimi ama defalarca âşık olduğumu anlatmak istedim. Sevmek ve âşık olmanın tamamen farklı şeyler olduğunu açıklamak istedim.

Ama sonra sustum. Çünkü bir kez daha Rajasthan çöllerinden Paris’teki o kafeye gitmiştim. Ona, *Âşık olmak ile sevmek arasında çok büyük bir fark var*, dediğimde Lulu’nun sesine hâkim olan şüpheli tınıyı duyar gibiydim.

Bu sözlerin ardından amacım ne demek istediğimi açıklamakmış gibi görünse de, gerçekte onun tadına bakmak için bileğine fındık ezmesi sürmüştüm.

Lulu bana gülmüştü. Âşık olmak ile sevmeyi birbirinden ayrı tutmanın yanlış olduğunu söylemişti. *Bence sen önüne çıkan her kızla beraber olmak istiyorsun. En azından bu gerçeği kabul et*, demişti.

Zihnime düşen bu hatıra gülümsememe neden oldu. Lulu o gün benimle ilgili diğer pek çok konuda haklı çıktığı halde bu konuda yanılmıştı. İsrail Savunma Kuvvetleri’nde paraşüt eğitimi alan Yael, bir keresinde bana bir uçaktan atlamanın neler hissettirdiğini anlatmıştı; havada yuvarlanır, rüzgâr tarafından çevrelendiğini hisseder, heyecana kapılır, hızlanır, midenin ağzına geldiğini duyar ve sert bir iniş yapardın. Benim kızlarla olan ilişkilerim de aynen bu şekilde ilerliyordu. Rüzgâr, heyecan, yuvarlanma, arzu ve düşüş. Ani bir son.

Ama işin tuhaf yanı Lulu'yla geçirdiğim o gün düştüğümü değil, varmak istediğim yere vardığımı hissetmiştim.

* * *

Nawal'la çay içtik, müzik dinledik, Hindistan'ın yaklaşan seçimleri ve futbol turnuvaları hakkında konuştuk. Sonra güneş üzerimizdeki gölgelikten içeri sızmaya başladı ve sıcak iklimizi de sessizleştirdi. Günün bu saatinde hiç müşteri olmazdı.

İçinde bulunduğumuz huzurlu dakikalar çalan telefonumun sesiyle bölündü. Arayan Mukesh'ti. Beni burada arayan tek kişi oydu. Prateek mesaj atmayı, Yael ise ikisini de yapmamayı tercih ediyordu.

"Her şey yolunda mı, Willem?" diye sordu Mukesh.

"Her şey on numara," dedim. Mukesh'in jargonunda "her şey on numara", "her şey yolunda"dan bir sıra önce geliyordu.

"Harika. Seni endişelendirmek istemem ama planımızda bir değişiklik olduğunu söylemeliyim. Deve turu iptal oldu."

"İptal mi oldu? Neden?"

"Develer hastalandı."

"Hastalandı mı?"

"Evet, evet. İstifra ve ishal. Berbat bir şey."

"Başka bir turda yer ayarlayamaz mısınız?" Çölde yapılacak üç gecelik deve turu, Mukesh'in planladığı gezinin sabırsızlıkla beklediğim tek kısmıydı. Seyahatimi bir hafta uzattığımda Mukesh'ten bana bu deve turunda tekrar yer ayırtmasını istemiştim.

"Bunu denedim. Ama maalesef katılabileceğin bir sonraki tura bir hafta var ve bu tura katılırsan pazartesi günkü Dubai uçağını kaçırsın."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Nawal.

“Katılacağım deve turu iptal olmuş. Develer hastalanmış.”

“Kuzenim acente işletiyor.” Nawal cep telefonunu çoktan çıkarmıştı bile. “Sana bir tur ayarlayabilirim.”

“Mukesh, sanırım buradaki arkadaşım bana farklı bir tur bulacak.”

“Ah, hayır! Willem. Sakın böyle bir şey yapma.” Mukesh’in her zaman dostça olan sesi bir anda sertleşmişti. Sonra daha yumuşak bir sesle sözlerine devam etti: “Ben sana bu geceki Jaipur treninde yer ayırttım bile. Yarın da uçakla Mumbai’ye döneceksin.”

“Bu gece mi? Bu kadar aceleye ne gerek var? Ben bir hafta daha Hindistan’dayım.”

Mukesh’e Rajasthan seyahatimi bir hafta uzatmasını söylerken ondan Amsterdam biletimi de Mumbai’ye dönüşümden birkaç gün sonrasına almasını istemiştim. Programımı, Yael’i Hindistan seyahatimin sadece son kısmında göreceğim şekilde kusursuzca planlamıştım. “Burada birkaç gün daha kalamaz mıyım?”

Mukesh dilini şaklattı. Bu hareket onun jargonunda “on numara” sözünün zıttı bir anlam taşıyordu. Mukesh uçak saatleriyle bilet değiştirme cezalarından yakınıp beni Mumbai’ye hemen dönmediğim takdirde Hindistan’da mahsur kalabileceğim konusunda uyardıktan sonra pes etmekten başka şansım kalmadı. “Güzel, güzel. Sana yeni seyahat detaylarını e-postayla gönderirim.”

“E-posta alamıyorum. Posta kutum kilitlendi ve yeni bir şifre belirlemek zorunda kaldım. Bu arada son gelen mesajlarımın hepsi silinmiş,” dedim. “Belli ki bilgisayarına virüs girmiş.”

“Evet, bu Jagdish virüsünün işi olmalı,” dedi Mukesh bir kez daha cık cık ederek. “Yeni bir e-posta adresi edinmelisin. Tren ve uçak saatlerini sana telefon mesajıyla iletirim.”

Telefonu kapayıp sırt çantamdaki cüzdanımı çıkardım. Nawal'ın bana kilim için verdiği son fiyat olan üç bin rupiyi saydım. Dostumun yüzü asıldı.

“Gitmek zorundayım,” diye açıkladım. “Bu akşam.”

Nawal tezgâhın arkasına uzanıp ambalaj kâğıdına sarılı, kare şeklinde kalınca bir paket çıkardı. “Kimse almasın diye onu daha ilk gün ayırmıştım.” Kâğıdı açıp bana kilimi gösterdi. “İçine senin için küçük bir şey de koydum.”

Vedalaştık. Ona evliliğinde şans diledim. “Yıldızlar şansa ihtiyacım olmadığını söylüyor. Bence asıl şansa ihtiyacı olan sensin.”

Bu sözler bana Kate'in, beni Mérida'ya bırakırken söylediklerini hatırlattı: “Sana şans dilemek isterdim, Willem ama bence şansa bel bağlamaktan vazgeçmelisin.”

Kimin haklı olduğunu bilmiyordum.

Eşyalarımı toplayıp ikinci güneşinin sıcaklığı altında tren istasyonuna yürüdüm. Şehrin yamaçları arkalarında dalgalanan kum tepelikleriyle altın suyuna batırılmış gibi görünüyor ve bu manzara içimi daha şimdiden hüznün ve özlemle dolduruyordu.

Bindiğim tren bir sonraki sabah altıda Jaipur'da olacaktı. Mubai'ye kalkan uçak ise saat ondaydı. Yeni bir e-posta adresi almaya fırsat bulamamıştım ve Mukesh de bana havaalanından karşılanmamla ilgili herhangi bir mesaj göndermemişti. Prateek'e mesaj attım. Son iki gündür ona attığım mesajlara cevap alamıyordum. Bu yüzden onu aramayı denedim.

Telefonu telaşlı bir sesle açtı.

“Selam Prateek, ben Willem.”

“Willem, nerelerdesin?”

“Trendeyim. Kilimini aldım.” Paketi telefona doğru salladım.

“Ah, güzel.” Bu yeni iş girişimi için çılgınca bir heves duyduğu düşünülecek olursa sesinin bu kadar isteksiz olması tuhaftı.

“Her şey yolunda mı?”

“Hem de fazlasıyla. Her şey çok iyi gidiyor. Kuzenim Rahul gribe yakalandı.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Durumu nasıl?”

“İyi, iyi. Ama yatak istirahatine ihtiyacı var,” dedi Prateek neşçyle. “Ben de onun işlerine yardımcı oluyorum.” Sesi fısıltıya dönüştü. “Film işlerine.”

“Film işlerine mi?”

“Evet! Filmlerinde oynayacak *goreh*’ler buluyorum. On kişiyi tamamlamayı başırırsam filmde emeği geçenlerin arasına benim ismimi de ekleyecekler. Kadro yönetmeni yardımcısının yardımcısı olarak.”

“Tebrikler.”

“Teşekkür ederim,” dedi bir iş adamı ciddiyetiyle. “Bunun için birkaç kişi daha bulmam gerekiyor. Yarın tekrar Kurtuluş Ordusu’na¹⁵, hatta belki havaalanına gideceğim.”

“Havaalanına gitmen harika oldu. Benim de transfere ihtiyacım var.”

“Buraya cumartesi döneceğini düşünmüştüm.”

“Planımda değişiklik oldu. Yeni plana göre yarın dönüyorum.”

Prateek’le aynı şeyi düşündüğümüz kısa bir sessizlik oldu. “Filmde oynamak ister misin?” diye sordu benim ona bu teklifi yaptığım anda, “Filmde oynamamı ister misin?..”

Telefonda kahkahalarımız yankılandı. Ona uçuş detaylarımı verip telefonu kapadım. Güneş trenin arkasında parlak bir alev gibi batıyor, önümüzde karanlık uzanıyordu. Çok geçmeden hava tamamen karardı.

15 Bir Hristiyan cemiyeti. (ç.n.)

Mukesh bana klimalı, yataklı bir vagonda yer ayırtmıştı ve Hindistan Demir Yolları içeriyi bir et dolabından farksız şekilde soğutuyordu.

Yatakta örtünmek için ince bir çarşaftan başka bir şey yoktu. Tır tır titrerken Nawa'dan satın aldığım o kalın ve sıcak kilim aklıma geldi. Kilimin ambalajını açtığımda içindeki küçük ve sert bir obje yere düştü.

Bu, bir elinde balta bir elinde nilüfer çiçeğiyle bizlerin henüz sırtına vakıf olamadığı bir şeyleri çözmüş gibi gülümseyen küçük bir Ganesha heykeliydi.

Yirmi Beş

Mumbai

Filmin adı *Heera Ki Tamanna*’ydı yani kabaca çevirirsek *Bir Elmanın Peşinde*. Başrollerinde Billy Devali –büyük bir yıldız– ve Amisha Rai’nin oynadığı –çok büyük bir yıldız– bu romantik filmi, ne kadar büyük bir yönetmen olduğunu anlatmak için ismini söylemenin bile yeterli olacağı Faruk Khan yönetiyordu. Prateek bütün bunları nefes nefese anlatmış, beni gelen yolcu salonundan sürükleyerek çıkarıp apar topar arabaya bindirene dek hiç durmadan konuşmuştu. Büyük zahmetler çekip üç hafta boyunca pazarlık yaparak aldığım Rajasthan’a özgü hediyelik eşyalara bir kez olsun bakmamıştı.

“Ah, Willem, bu aklımın ucundan bile geçmezdi,” dedi böyle bir açıklamada bulunduğuna inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayarak. “Ben artık Bolywood’da çalışıyorum.” Bana bir önceki gün Amisha Rai’nin, giydiği sarinin ucu koluna sürtecek kadar yakınından geçtiğini söyledi. “Sana bunun nasıl bir duygu olduğunu anlatabilir miyim?” diye sordu. Cevabımı beklemeden devam etti: “Tanrıların okşayışı gibiydi. Teninden nasıl bir koku yayıldığını biliyor musun?”

Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Belli ki kelimeler Amisha Rai'nin kokusunu tarif etmekte yetersiz kalıyordu.

“Ben tam olarak ne yapacağım?”

“*Dil Mera Golmaal*’da çatışmadan sonraki sahneyi hatırlıyor musun?”

Başımı salladım. Bu, *Rezervuar Köpekleri* filmindekine benzer bir sahneydi ama gemide geçiyor ve insanlar dans ediyordu.

“Bütün o beyaz insanların nereden geldiğini sanıyorsun?”

“Striptizcilerin geldiği o sihirli yerden mi?”

“Onları benim gibi kadro yönetmenleri buluyor.” Göğsüne vurdu.

“Kadro yönetmeni mi? Demek artık görevin kesinleşti. On kişi bulabildin mi?”

“Sen sekizinci kişisin. Ama bu sayıyı mutlaka tamamlayacağım. Sen çok uzun boylu, yakışıklı ve... beyaz tenlisin.”

“Belki beni iki kişi sayarlar, ha?” diyerek şaka yaptım.

Prateek bir aptalmışım gibi yüzüme baktı. “Hayır, tek kişi olduğun için tek kişi sayılacaksın.”

Bollywood stüdyolarının çoğunu içinde barındıran, şehrin varoşlarındaki Film City’ye vardıktan sonra bir kompleksin önünde durduk ve bir uçak hangarına benzeyen genişçe bir mekâna girdik.

“Ah, bu arada ödemeye gelince,” dedi Prateek kayıtsız bir sesle. “Günde on dolar kazanacaksın.”

Ona cevap vermedim. Bu iş karşılığı para almayı beklemiyordum.

Prateek sessizliğimi yanlış değerlendirdi. “Bu paranın siz Batılılar için büyük bir miktar olmadığını biliyorum,” diye açıkladı. “Ama sana yemek ve kalacak yer de sağlayacaklar ve her gece Colaba’ya dönmek zorunda kalmayacaksın. Ne olur, ne olur bana işi kabul ettiğini söyle.”

“Elbette ediyorum. Ben bu işi para için yapmıyorum.” Tor da Gerilla Will için aynı şeyi söylerdi. *Biz bu işi parası için yapmıyoruz.* Ancak bunu söylediği sırada ya özenle o geceki hasılatı sayar ya da *International Herald Tribune*’deki hava raporlarını inceleyip bir sonraki durağımız olacak en güneşli –ve en kârlı– yeri belirliyor olurdu.

O zamanlar ben bu işi tamamen para için yapıyordum. Gerilla Will aracılığıyla kazandığım az miktardaki para sayesinde istenmediğim evime geri dönmek zorunda kalmıyordum.

O günden bu yana çok fazla değişen bir şey olmaması ne tuhaftı.

Prateek sette beni kadro yönetmeni yardımcısı Arun’la tanıştırdı. Arun cep telefonuyla yaptığı görüşmeye kısa bir ara verip beni şöyle bir süzdü. Sonrasında Prateek’e Hintçe bir şeyler söyledi, bana başını salladı ve nihayet, “Kostüm,” diye bağırdı.

Prateek kolumu tutup beni, hayattan bezmiş gibi görünen bir kadın tarafından idare edilen ve kostüm ve elbiselerle dolu birkaç tekerlekli askıdan ibaret olan kostüm odasına götürdü. “Üzerine uygun bir şey bul,” diye emretti kadın.

Çoğu Hintliden bir karış uzun boylu olduğum için askılardaki her şey bana en az bir karış kısaydı. Prateek endişeli görünüyordu. “Yanında takım elbise var mı?” diye sordu.

En son Bram’ın cenazesinde takım elbise giymiştim. Hayır, takım elbisem yoktu.

Setin gardırobundan sorumlu olan Neema, “Sorun ne?” diye sordu terslenerek.

Prateek ezilip büzülerek bu bir kusurmuş gibi uzun boylu olduğum için özür diledi.

Neema sabırsızca iç geçirdi. “Bekleyin.”

Prateek telaşla yüzüme baktı. “Umarım seni geri çevirmezler. Arun az önce bana *ashram*’dan¹⁶ getirdiğim oyuncuların birinin bu sabah seti terk ettiğini söyledi. Elimdeki oyuncu sayısı tekrar yediye düştü.”

Sırtımı kamburlaştırarak daha kısa görünmeye çalıştım. “Bu işe yarar mı?”

“Öyle dursan bile elbise üzerine olmaz,” dedi Prateek zekâ özür-lüymüşüm gibi başını iki yana sallayarak.

Neema elinde bir giysi torbasıyla geri döndü. Torbanın içinden parlak mavi renkli yapay ipek kumaştan yeni ütülenmiş bir takım çıkardı. Beni elbiseyi denemem için perdeyle ayrılmış bir bölüme iteklerken, “Bunu aktörlerin dolabından aldım. O yüzden sakın kir-lenmesin,” diye uyardı.

Elbise üzerime oldu. Prateek beni gördüğünde sırtıttı. “İşte şimdi harika görünüyorsun,” dedi şaşırmış gibi. “Hadi Arun’un yanına gidelim. Neden hep rahat giysiler giyiyorsun ki sanki? Ah, evet o da onayladı. Harika. Sanırım filme emeği geçenler arasındaki yerimi garantiledim. Günün birinde belki ben de Arun gibi olurum.”

“Hayal etmekten korkma.”

Şaka yapıyordum ama Prateek’in şakadan anlamadığını bir kez daha unutmuştum. “Ah, elbette. Hayal etmekten daha cesurca bir şey olabilir mi zaten?”

Film seti, tam ortada koca bir piyano olan sahte bir kokteyl salonundan oluşuyordu. Hintli film yıldızları barın etrafında halka oluşturmuştu ve setin iç kısımlarında da elli tane kadar figüran vardı. Figüranların çoğu Hintli, on beş yirmi tanesi ise benim gibi Batılıydı. Smokinli

16 Hinduizm’de inziva yeri. Ayrıca Hintçe dünyanın en büyük çatısı anlamına gelmektedir. (ç.n.)

bir Hintli'nin yanında durdum ama adam gözlerini kısarak bana baktıktan sonra yanımdan uzaklaştı.

"Amma da kibirliler!" dedi üzerinde parlak, mavi bir elbise olan bronz tenli, zayıf bir kız gülerek. "Bizimle konuşmaya bile tenezzül etmiyorlar."

"Sömürgeciliğin tersi bir durum söz konusu olmalı," dedi örgülü saçları lastikle tutturulmuş bir çocuk. "Ben Nash," dedi elini uzatarak.

"Tasha," dedi kız da.

"Willem."

"Willem," diye tekrarladılar yavaşça. "Sen de *ashram*'dan mı geliyorsun?"

"Hayır."

"Ah. Tahmin etmiştik. Öyle olsa *seni* tanırdık," dedi Tasha. "Çok uzun boylusun. Tıpkı Jules gibi."

Nash başını salladı. Ben de öyle yaptım. Böylece hep birlikte ismi Jules olan kişinin uzun boyluluğunu onaylamış olduk.

"Sizi Hindistan'a getiren ne oldu?" diye sordum. Hiç zorlanmadan kartpostal diline dönüş yapmıştım.

"Biz birer mülteciyiz," dedi Tasha. "Amerika'daki şan ve şöhret takıntılı materyalist hayattan kaçtık. Buraya ruhumuzu arındırmak için geldik."

"Ruhunuzu arındırmak için mi buradasınız?" Seti işaret ettim.

Nash güldü. "Aydınlanmak bedava olmuyor. Hatta oldukça pahalı. Bu ülkede biraz daha fazla zaman geçirebilmek için buraya geldik. Ya sen, dostum? Seni Bollywood dünyasına getiren şey ne oldu?"

"Elbette ki şöhret arzusu."

Bu sözlerime ikisi de güldü. Sonra Nash, "Biraz kafa yapmaya ne dersin?" diye sordu. "Nasıl olsa bizi bekletmekten başka bir şey

yapmıyorlar.” İrice bir esrarlı sigara çıkardı. “Kafan kıyakken beklemek daha kolay oluyor.”

Omuzlarımı silktim. “Neden olmasın?”

Dışarı çıktığımızda figüranların yarısı bir güneşliğin gölgesi altında sigara içiyordu. Nash yaktığı sigaradan bir nefes çektikten sonra onu Tasha’ya verdi. Tasha da derin bir nefes alıp sigarayı bana uzattı. Sigara sertti ve uzun zamandır esrar kullanmadığım için etkisini hemen göstermişti.

Onu birkaç kez daha aramızda dolaştırdık.

“Sen gerçekten de... çok uzun boylusun, Willem,” dedi Tasha.

“Evet, sanırım bunu daha önce de söylemiştim.”

“Onu mutlaka Jules’la tanıştırmalıyız,” dedi Tasha bu defa ağır ağır konuşarak. “Jules da çok uzun boylu bir kız. Üstelik Kanadalı.”

“Kesinlikle katılıyorum,” dedi Nash. “Bu harika bir fikir.”

Dünya az da olsa kirlerinden arınmış, ıslıl ıslıl parlayıp dönmeye başlamıştı.

“Jules de kim?” diye sordum.

“Bir kız,” dedi Nash. “Hoş bir kız. Kızıl saçlı. O da *ashram*’da kalıyor ama bir iki güne burada olur. Çok uzun boylu. Ah, Tasha bunu zaten söylemişti. Kahretsin, şu züppe yönetmen yardımcısı bu tarafa geliyor. Sigarayı saklayın.”

Tasha, bir kuşa benzeyen adam yanımıza gelene dek sigarayı parmaklarının arasında ezmişti. Sigarayı tutan Tasha’ydı ama adamın ilgilendiği kişi bendim. Cep telefonunu çıkarıp fotoğrafımı çektikten sonra tek bir kelime bile etmeden yanımızdan ayrıldı.

“Ah, kahretsin,” dedi Tasha kıkırdayarak. “Basıldık.”

“O basıldı,” dedi Nash. “Adam sadece onun fotoğrafını çekti.”

Buna biraz bozulmuş gibiydi.

“Bir ortamda esrar varsa suçlu her zaman Hollandalıdır,” dedim.

“Ah, çok doğru,” dedi Nash başını sallayarak.

“Şimdi içime bir kurt düştü işte,” dedi Tasha.

“Hadi artık içeri girelim. Sigarayı sonraya sakla,” dedi Nash.

Başımdaki uğultu, sette bekleyerek geçirdiğimiz zamanı hızlandırmak yerine ağırlaştırmıştı. Kısa bir süre bir madeni parayı parmaklarımın arasında dolaştırarak oyalanmaya çalıştım ama para sürekli yere düşüyordu. Telefonumu açıp biraz oyun oynamak istedim ama sonra kafamdaki bulanıklığın verdiği cesaretle onu ilk kez gerçek amacına uygun olarak kullandım. Birisini aradım.

“Selam... ben Willem,” dedim Yael telefonu açtığında.

“Kim olduğunu biliyorum.” Sesindeki öfkeyi duyabiliyordum. Onu aramak bile başımı derde sokmak anlamına mı geliyordu? “Neredesin?” diye sordu.

“Bir film setindeyim. Önümüzdeki birkaç gün bir Bollywood filminin çekimlerinde olacağım.”

Sessizlik oldu. Yael bir türlü karşı koyamadığı o berbat İsrail pop müziği dışındaki “basit” kültür ürünlerine asla tahammül edemezdi. Film ya da televizyon programı seyretmezdi. Bu tür şeyleri zaman kaybı olarak değerlendirirdi.

“Buna ne zaman karar verdin?” diye sordu nihayet.

Sesi bir kıvılcıma sebep olacak kadar keskindi.

“Dün. Bu sabah kesinleşti.”

“Peki bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

Belki de esrarın etkisiyle yüksek sesle kahkaha attım. Çünkü bütün bunlar bana mantıksız denilebilecek kadar komik gelmişti.

Yael benimle aynı fikirde sayılmazdı. “Komik olan ne?”

“Komik olan ne mi?” diye tekrarladım. “Komik olan senin nerede olduğumu öğrenmek istemen. Son üç yıldır ne sağlığını ne de nerede olduğumu merak etmediğin halde. Beni Hindistan’a kadar

çağırdıktan sonra hiç vakit kaybetmeden bir kez daha yanından uzaklaştı-
rıp aramaya bile tenezzül etmediğin halde. Havaalanına gelip beni
karşılama zahmetine girmediğin halde. Ah, seni bundan alıkoyanın
çok daha acil ve önemli bir konu olduğunu biliyorum ama zaten hep
öyle olmadı mı? Şimdi neden bir Bollywood filminde rol aldığımı
bilmek istiyorsun ki?”

Sustum. Esrarın etkisi azalmış, öfke ve cesaretimi de beraberinde
götürmüştü.

“Çünkü bunu bilseydim,” dedi Yael öfkesini bastırmak için öl-
çülü bir sesle konuşmaya çalışarak, “seni karşılamak için havaalanına
gelmem gerekmezdi.”

Yael telefonu kapadığında cep telefonuma baktım. Yarım düzine
kadar cevapsız arama ve *neredesin* mesajı vardı.

Bir iletişim kopukluğu daha. Anlaşılan bugünlerde hayatımı
bunlar yönlendiriyordu.

Yirmi Altı

O gece işimiz sekizde bitti ve kırık dökük bir otobüsün içinde geçirdiğimiz bir saatlik yolculuğun ardından dörder kişilik odalarda kalacağımız alçak bir betonarme bina olan otelimize vardık. Ben odamı Nash, Tasha ve tıpkı onlar gibi *ashram*'daki rahip yardımcılarından biri olan Argin'le paylaşacaktım. Üç oda arkadaşım bir esrarlı sigarayı paylaşıp aydınlanmayla ilgili hep aynı hikâyeleri tekrarlayıp durdu. Bana da aralarına katılmayı teklif ettiler ama o gün sigaranın etkisiyle Yael'e karşı bir bozgun yaşadktan sonra kendime güvenemedim. Bir süre sonra uykuya daldım ama gecenin bir yarısı karyolanın coşkulu gıcirtısıyla uyandım. Nash ve Tasha. Hatta belki üçü birden. Bu hem rahatsız edici hem de acıklı bir durumdu çünkü o an olmayı tercih edeceğim daha farklı bir yer düşünemiyordum.

Ertesi gün sette bir önceki güne benzer şeyler yaşandı. Takım elbisemi giydikten sonra Prateek'i gördüm ama acelesi vardı. "Daha fazla insan bulmalıyım," diye seslendi bana. "Dün üç kişiye ihtiyacım vardı. Bugün ise dört!" Neema ters ters bana baktı. Yönetmen yardımcısı bir

fotoğrafımı daha çekti. Belli ki üzerimdeki takım elbiseye gerçekten önem veriyorlardı.

O gün öğleden sonra Prateek'in sete getirdiği yeni oyuncular arasında pembe gölgeli, kıvıll saçları olan uzun bacaklı bir kadın da vardı.

Gelen kadına aynı anda, "Jules!" diye bağırdı Nash ve Tasha. Üçü birbirine sarılıp küçük bir halka oluşturduktan sonra Tasha bana onlara katılmamı işaret etti.

"Jules," dedi. "Bu Willem. Sana çok yakışacağını düşündük."

"Ah, öyle mi?" Jules gözlerini devirdi. Benim kadar olmasa da gerçekten uzun boyluydu. "Ben Jules ama belli ki ismimi öğrenmişsin."

"Ben de Willem."

"Elbiseni beğendim, Willem."

"Buna hiç şaşırmadım. Üzerimdeki çok özel bir elbise. Öyle özel ki onu kirletmediğimden emin olmak için sürekli fotoğrafımı çekiyorlar."

"Belli ki giyimine özen gösteriyorsun. Benim de bir elbiseye ihtiyacım olacak. Bana bu konuda yardımcı olur musun?"

"Seve seve."

Jules koluma girdi ve birlikte elbise askılarına doğru yürüdük.

"Demek Nash ve Tasha'yla tanıştın?"

"Geceyi onlarla aynı odada geçirme onuruna eriştim."

Jules suratını buruşturdu. "Seviştiler değil mi?"

Başımınla onayladım.

Jules başını iki yana salladı. "Geçmiş olsun."

Bu sözlerle güldüm.

“Bu gece ben de sizinle aynı odada kalacağım. Durumu dengelemek için elimden geleni yaparım.” İmalı bakışlarla yüzüme baktı. “Aklına yanlış bir şey gelmesin.”

“Düşündüğüm tek şey sana bir elbise bulmak,” dedim.

“Gerçekten mi?” dedi. “Beni *giydirmek* mi istiyorsun?”

Tekrar güldüm. Jules’un koluma girmesi, dün Yael’le yaptığım tartışmanın sebep olduğu sersemlikten hoş bir biçimde sıyrılmamı sağlamıştı. O güne dek kızlar benim hep en büyük avantajım olmuştu.

Ta ki bir kız için avutulmaya ihtiyaç duyana dek.

Yirmi Yedi

Çekimler başladığında saat beşi geçmişti. Biz, Billy Devali'nin oynadığı karakterin Amisha Rai'nin oynadığı karakteri ilk kez görüp aşkından piyano çalarak şarkı söylemeye başladığı sahnede rol alacaktık. İlk görüşte aşkın bu otantik yorumunu büyülenmiş halde seyrediyormuş gibi gözükecektik. Şarkı bittiğinde de alkış tutacaktık.

Günün geri kalan kısmını çekimde geçirdik. Nihayet işimiz bittiğinde yönetmen yardımcısı orada en az iki gün daha kalacak şekilde plan yapmamızı söyledi. Prateek beni kenara çekip çekimlerin büyük ihtimalle daha da uzayacağını belirtti ve kalmamın sorun olup olmayacağını sordu. Benim için sorun değildi. Hollanda'ya dönene dek burada kalmaktan mutluluk duyardım.

Otobüse binmek için sıraya girdiğimizde yönetmen yardımcısı benim bir fotoğrafımı daha çekti. "Hakkında ciddi bir soruşturma yürütülüyor, dostum," dedi Nash.

"Hiç anlamıyorum," dedim. "Şu an üzerimde takım elbise de yok."

O gece odada beş kişi kaldık. Nash, Tasha, Argin, ben ve Jules. Jules ile ikimiz bir yer yatağını paylaştıık. Aramızda hiçbir şey olmadı. En azından ben ve Jules arasında. Jules'ün varlığı Nash ve Tasha'nın geceyarısı sporu yapmalarını engelleyemedi ama onlar harekete geçtiğinde Jules'ün sarsıla sarsıla güldüğünü fark ederek ben de gülmeye başladım.

Jules yatakta yan dönüp bana baktı. "Mutsuzluk paylaşılmalıdır," diye fısıldadı.

Bir sonraki gün biraz mercimek ve pilav almak için öğle yemeği kuyruğunda beklediğim sırada yönetmen yardımcısı sırtıma vurdu. Yine fotoğrafımı çekeceğini düşünerek bu defa ona poz bile verdim ama elinde fotoğraf makinesi yoktu. Bana kendisiyle gelmemi söyledi.

"Elbiseyi kirlettin mi yoksa?" diye seslendi Jules arkamdan.

Arun peşinde neye uğradığını şaşırmış gibi görünen Prateek'le birlikte hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bir takım elbise en fazla ne kadar ederdi ki?

Setten çıkıp yan yana dizilmiş vagonlara doğru yürürken, "Neler oluyor?" diye sordum Prateek'e.

"Faruk! Khan!" diye kekeleydi öksürür gibi.

"Ne olmuş, Faruk Khan'a?" Ancak Prateek'in bana cevap vermesine fırsat kalmadan bir vagonun merdivenlerinden yukarı çekildim ve arkamdan itilerek içeri girdim.

Faruk Khan, Amisha Rai ve Billy Devali içeride yan yana oturuyordu. Bana sonsuz gibi gelen bir süre hepsi birden yüzüme baktı ve nihayet Billy, "İşte! Size söylemiştim değil mi?" diye bağırdı.

Amisha bir sigara daha yakıp üzerinde sarmaşık şeklinde bir dövme olan çıplak ayağını öne doğru uzattı. "Kesinlikle haklısın," dedi aksanlı sesiyle. "Amerikalı bir film yıldızından farksız."

“Tıpkı,” dedi Billy parmaklarını şıklatarak, “Heath Ledger’a benziyor.”

“Tek fark bunun yaşıyor olması,” dedi Faruk.

Üçü birden onayladı.

“Sanırım Heath Ledger Avustralyalıydı,” dedim.

“Fark etmez,” dedi Faruk. “Sen nerelisin? Amerikalı mı? İngiliz mi?”

“Hollandalıyım.”

Billy yüzünü buruşturdu. “Aksansız konuşuyorsun.”

“Neredeyse bir İngiliz gibi,” dedi Amisha. “Güney Afrikalılar da böyle konuşur.”

“Güney Afrikalılar böyle konuşur,” dedim bir Afrikalı gibi kelimeleri yutarak.

Amisha ellerini çırpı. “Güney Afrika aksanını biliyor.”

“Afrika dilleri Flemenkçe’ye yakındır,” diye açıkladım.

“Daha önce hiç oyunculuk deneyimin oldu mu?” diye sordu Faruk.

“Pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz mı?” diye sordu Amisha tek kaşını kaldırarak.

“Biraz Shakespeare oynadım.”

“William Shakespeare’in oyunlarını oynayıp da çok fazla oyunculuk deneyimim yok diyemezsin,” dedi Faruk alaycı bir tavırla. “Bir adın var mı? Yoksa sana Bay Pek Sayılmaz mı demeliyiz?”

“Willem demenizi tercih ederim. Willem de Ruiter.”

“Söylemesi çok zor,” dedi Billy.

“İyi bir sahne ismi sayılmaz,” dedi Amisha.

“İsmi değiştirilebilir,” dedi Billy. “Bütün Amerikalılar öyle yapıyor.”

“Sanki Hintliler yapmıyor,” dedi Amisha. “*Billy*.”

“Ben Amerikalı değilim,” diye araya girdim. “Hollandalıyım.”

“Ah, evet Bay de... Willem,” dedi Faruk. “Neyse ne. Bizim bir sorunumuz var. Batılı oyuncularımızdan biri, Dirk Digby isimli bir Amerikalı... Bu arada kendisi Dubai’de yaşıyor belki adını duymuşsundur?”

Başımı iki yana salladım.

“Boş ver. Görünen o ki, Bay Digby sözleşmesiyle ilgili bir son dakika problemi yüzünden başka planlar yapmış ve bu da filmdeki kısa bir rolün sahipsiz kaldığı anlamına geliyor. Bu, Güney Afrikalı bir elmas tüccarı olan ve hem Bayan Rai’yi baştan çıkarmaya hem de onun ailesinin sahip olduğu Shakti elmasını çalmaya çalışan karanlık bir karakter. Uzun olmasa da önemli bir rol ve elimizi kolumuzu bağladı. Bu rolün altından kalkabilecek ve birkaç satır Hintçeyle birlikte birkaç satır İngilizce konuşabilecek birisini arıyoruz. Yabancı dillerle aran nasıl?”

“Oldukça iyi,” dedim. “Birkaç dil konuşan bir ailede büyüdüm.”

“Pekâlâ, şu sözleri söylemeyi dene,” dedi Faruk bana bir şeyler okuyarak.

“Önce bana bunun ne anlama geldiğini açıklayın.”

“Gördünüz mü?” dedi Amisha. “Doğuştan oyuncu olan birisi söyleyeceği sözlerin ne anlama geldiğini bilmek ister. Eminim ki Dirk söylediklerinin tek bir kelimesini bile bilmiyordu.”

Faruk elini sallayarak onu susturdu. Sonra bana döndü. “Amisha’nın oynadığı karakter Heera’nın Billy’nin oynadığı karakterle evlenmesini engellemeye çalışıyorsun ama asıl niyetin Heera’nın ailesine ait olan elmasları çalmak. Biraz İngilizce biraz Hintçe konuşacaksın. Bu kısımda Heera’ya onu tanıdığını ve isminin elmas anlamına geldiğini söylüyorsun. Şimdi dediklerimi tekrarla tamam mı?”

“Tamam.”

“*Main jaanta hoon tum kaun ho*, Heera Gopal. Heera elmas anlamına geliyor değil mi?” dedi Faruk.

“*Main jaanta hoon tum kaun ho*, Heera Gopal. Heera elmas anlamına geliyor değil mi?” diye tekrarladım.

Üçü birden bana baktı.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Amisha.

“Neyi?”

“Hintçeyi böyle akıcı bir şekilde konuşmayı,” dedi Billy.

“Bilmiyorum. Dil konusunda doğal bir yeteneğim var.”

“Bu gerçekten inanılmaz.” Amisha Faruk’a döndü. “Diyaloğu kısaltmana gerek kalmadı.”

Faruk bana baktı. “Çekimler Mumbai’de yapılacak ve pazartesi başlayıp üç gün sürecek. Rolünü ezberlemen gerekiyor. Hintçe telaffuz ve çeviriler için sana bir yardımcı sağlayabilirim ama oynayacağın rolün büyük bir kısmı İngilizce.” Sakalını okşadı. “Bu rol karşılığında otuz bin rupi alacaksın.”

Bir an sessiz kalıp bu paranın bizim paramızla ne kadar ettiğini hesapladım.

Faruk bu sessizliğin onunla pazarlık yapacağım anlamına geldiğini düşündü. “Pekâlâ,” dedi buna izin vermemek için. “Kırk bin rupi.”

“Burada ne kadar kalmam gerekecek?”

“Çekimler pazartesi başlayacak ve tahminen üç gün sürecek.”

Amsterdam’a dönüş uçağım pazartesiydi. Burada üç gün daha kalmak istiyor muydum? Ben bunları düşünürken Faruk sözlerine devam etti: “Seni başrol oyuncularının kaldığı otele yerleştireceğiz. Juhu Kumsalı’na.”

“Juhu Kumsalı çok güzel bir yerdir,” dedi Billy.

“Pazartesi Hindistan’dan ayrılmayı düşünüyordum. Uçak biletimi bile aldım.”

“Biletini değiştiremez misin?” diye sordu Faruk.

Mukesh’in bunu yapabileceğinden emindim. Üstelik beni bir otele yerleştireceklerse Bombay Royale’e dönmem gerekmeyecekti.

“Elli bin,” dedi Faruk. “Ama bu son teklifim.”

Sigarasının dumanını üfleýen Amisha boğuk bir kahlkaha eşliğinde, “Bu para bin dolardan fazla ediyor, Bay de Ruiter,” diye aydınlattı beni. “Bence kaçırılmayacak bir teklif.”

Yirmi Sekiz

Film şirketi beni hiç vakit kaybetmeden Juhu Kumsalı'ndaki havalı bir otele yerleştirdi. Odama girer girmez yaptığım ilk şey bir duş almak oldu. Sonra birkaç gündür kapalı duran telefonumu şarja taktım. Yael'den bir mesaj ya da bir cevapsız arama görmeyi bekliyordum ama ikisi de yoktu. Bir an ona Hindistan seyahatimin uzadığını söylemeyi düşündüm ama yaptığımız son sohbetin, son üç haftanın ve son üç yılın ardından onun bu bilgiyi hak etmediğine karar verdim. Bunun yerine Mukesh'e bir mesaj gönderip dönüşümü üç gün daha ertelemesini istedim.

Mukesh beni hemen aradı. "Demek bizimle biraz daha kalmak istedin!" dedi. Bundan mutlu olmuş gibi bir hali vardı.

"Sadece birkaç gün." Ona figüranlıktan, küçük bir rolle de olsa oyunculuğa yükselişimi anlattım.

"Ah, ne kadar heyecan verici," dedi. "Anne bu habere çok sevinmiş olmalı."

"Aslında *anne* bunu bilmiyor."

“Bilmiyor mu?”

“Onu epeydir görmedim. Daha önce stüdyoların olduğu yerde kalıyordum ve şimdi de Juhu Kumsalı’ndaki bir otele yerleştim.”

“Juhu Kumsalı. Çok seçkin bir semttir,” dedi Mukesh. “Peki ama Rajasthan’dan döndükten sonra anneyle hiç görüşmedin mi? Seni havaalanından aldığını sanıyordum.”

“Planlarda değişiklik oldu.”

“Ah. Anlıyorum.” Kısa bir sessizlik oldu. “Hindistan’dan ne zaman ayrılmayı düşünüyorsun?”

“Çekimler pazartesi başlayacak ve tahminen üç gün sürecek.”

“İşi sağlama alıp altı gün süreceğini varsayalım,” dedi Mukesh. “Bu konuda neler yapabileceğime bakayım.”

Telefonu kapatıp repliğimin yazılı olduğu kâğıdı elime aldım. Faruk Hintçe kelimelerin üzerine İngilizce tercümelerini yazmıştı ve birileri de bana kelimelerin okunuşlarını kaydetmişti. O gün öğleden sonrayı rolüme çalışarak geçirdim.

İşim bittiğinde odada biraz dolandım. Bir küveti, bir duş teknesi ve geniş bir çift kişilik yatağı olan oda modern ve şık döşenmişti. Yıllardır bu kadar güzel bir mekânda kalmamıştım ve etraf bana dış dünyadan soyutlanmışım gibi fazlasıyla sessiz geldi. Yatağa oturup televizyonu açtım ve sırf kendimi yalnız hissetmeyeyim diye Hint kanallarını seyrettim. Odaya akşam yemeği söyledim. O gece yatağa girdiğimde bir türlü uyuyamadım. Yatağım, yıllardır tren, araba, ranza, kanepeler, şilte ve Ana Lucia’nın dar yatağından başka yerde uyumamış birisi için fazla yumuşak ve genişti. Kendimi bir adadan kurtarılp tekrar medeniyete dönen ve sadece yerde uyuyabilen bir gemi kazazedesi gibi hissediyordum.

Cuma günü uyanıp tekrar repliğime çalıştım. Çekimlerin başlamasına üç gün vardı ve bu üç gün bana pencereden görünen gri mavi renkteki engin deniz gibi upuzun geliyordu. Telefon çaldığında hissettiğim rahatlama beni biraz utandırdı.

“Ben Mukesh, Willem. Uçuşunla ilgili haberlerim var.”

“Harika.”

“Görünüşe bakılırsa buradan en erken nisanda ayrılabilirsin.” Mukesh bana birkaç tarih sıraladı.

“Ne? Neden bu kadar beklemem gerekiyor?”

“Bu konuda ne söyleyebilirim ki? O zamana dek tüm uçuşlar dolu. Paskalya tatili.”

Paskalya mı? Hindu ve Müslümanlardan oluşan bir ülkede mi? İç geçirdim. “Daha erken bir tarihe yer bulamayacağından emin misin? Bir miktar fark ödemeye razıyım.”

“Bu konuda başka yapabileceğim bir şey yok. Elimden gelen her şeyi denedim.” Son cümleyi sözlerime biraz alınmış gibi söylemişti.

“Peki, bana yeni bir bilet alsan?”

“Sadece birkaç hafta gecikeceksin, Willem. Yılın bu döneminde uçuşlar pahalıdır ve yer bulmak da neredeyse imkânsızdır.” Sesi azarlar gibi çıkmaya başlamıştı. “Burada sadece birkaç gün daha kalacaksın.”

“Peki, arayışa devam etsen olmaz mı? Yer açılıp açılmadığını kontrol etsen?”

“Elbette olur! Öyle yapacağım.”

Telefonu kapadım ve içimi saran kötü histen kurtulmaya çalıştım. Filmin eve dönüşümü geciktireceğini ve bu süreyi otelde geçireceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi kapana kısılmıştım. Kendime çekimlerden sonra Mumbai’de kalmak zorunda olmadığımı hatırlattım. Nash, Tasha ve Jules yeterli parayı biriktirebildikleri takdirde birkaç günlüğüne

Goa'ya gitmeyi planlıyorlardı. Belki ben de onlarla takılırdım. Belki paralarının üstünü bile tamamlardım.

Jules'a bir mesaj gönderdim: *Goa seyahati hâlâ geçerli mi?*

Cevap geldi: *Ben o güne dek N&T'yi öldürmezsem geçerli. Dün geceki güürültüleri dayanılmazdı. Beni bırakıp gitmekle hainlik ettin.*

Bir önceki gece katlanılması güç bir sessizliğin hâkim olduğu odaya baktım. Balkondan görünen manzaranın fotoğrafını çekip Jules'a yolladım. *Burası çok sessiz. Oradan kaçmak istiyorsan odam iki kişilik, yazdım.*

Jules bana cevap olarak, *tatlıları severim*¹⁷ şeklinde bir mesaj attı, *adresi ver.*

Birkaç saat sonra kapıya vuruldu. Kapıyı açtım ve Jules içeri girdi. Hayranlıkla manzaraya baktıktan sonra kendini yatağa bıraktı. Ardından sehpanın üzerinde duran repliğimi aldı.

“Birlikte çalışalım mı?” diye sordum. “Üzerinde İngilizce çevirileri de var.”

Jules gülümsedi. “Elbette.”

Ona nereden başlayacağını gösterdim. Boğazını temizleyip yüz ifadesini değiştirdi. “Sen kim olduğunu sanıyorsun?” dedi kibirli bir sesle. Sanırım Amisha'yı taklit etmeye çalışıyordu.

“Bunu bazen ben de merak ediyorum,” dedim. “Doğum belgemde Lars Von Gelder yazıyor. Ama ben *senin* kim olduğunu biliyorum, Heera Gopal. Heera, bu elmas anlamına geliyor değil mi? Tıpkı ismin gibi ısl ısl parlıyorsun.”

“Sizinle ismim hakkında bir tartışmaya girme niyetinde değilim, Bay Von Gelder.”

“Ah, demek her şeye rağmen ismimi biliyorsun?”

17 İngilizce'de kaçmak fiili ile tatlı kelimesi eş seslidir. (ç.n.)

“Bilmem gereken her şeyi biliyorum.”

“O halde Güney Afrika’nın bir numaralı elmas ihracatçısı olduğum için değerli taşlardan iyi anladığımı da biliyor olmalısın. Ben çıplak gözle mücevher ustalarının büyüteçle gördüğünden çok daha fazlasını görürüm. Ve sana bakarak milyonlarca karat değerinde olduğunu söyleyebilirim. Kusursuz olduğunu da.”

“Sizin ailemin elindeki elmasın peşinde olduğunuza dair dedikodular var, Bay Von Gelder.”

“Ah, bu doğru, Bayan Gopal. O elmasın peşindeyim.” Kısa bir süre sustum. “Ama belki söz konusu elmas Shakti Elması değildir.”

Bölüm bittiğinde Jules repliği kenara bıraktı. “Bu berbat bir replik, Bay Van Gelder.”

“Aslında adım Von Gelder.”

“Ah. Affedersiniz. Bay *Von* Gelder.”

“Bu çok önemli biliyor musun? İsimler,” dedim.

“Ah, öyle mi? Sence Jules neyin kısaltması?”

“Juliana mı?” dedim şansımı deneyerek. “Şu Hollandalı kraliçenin ismi gibi.”

“Hayır.” Jules oturduğu sandalyeden kalkıp bana doğru yürüdü ve gülümseyerek kucığıma oturdu. Ardından beni öptü.

“Juliet,” diye denedim bir kez daha.

Gülümseyerek başını iki yana salladı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

“Juliet değil. Ama sen bu gece istersen benim Romeo’m olabilirsin.”

Yirmi Dokuz

Jules bir sonraki sabah Nash ve Tasha'yla birlikte Pune'daki *ashram*'a döndü. Bir sonraki hafta Goa'da buluşmak üzere gerçekleşeceği kesin olmayan bir plan yaptık. Jules'un hangi ismin kısaltması olduğunu asla öğrenemedim.

Kendimi içki içmediğim halde sarhoş, tek başına yaşamaya alışık olduğum halde yalnız hissediyordum. O hafta sonu için planlarını öğrenmek üzere Prateek'i aradım ama Prateek o gün evde annesine yardım edecek ve ertesi gün de amcasıyla birlikte büyük bir aile yemeğine katılacaktı. Günü Juhu Kumsalı'nda dolaşarak geçirdim. Bir grup adamın kumda futbol oynamasını seyrettim ve Utrech'te bıraktığım oğlanları özlediğimi fark ettim. Sonra özlemim yoğunlaştı ve özlediğim kişi Lulu oldu. Lulu'yu hedef alan güdümlü bir mermiye benzeyen yalnızlığımdan kurtulmam gerektiğini biliyordum. Ama kendime bir türlü yeni bir hedef bulamıyordum. Jules'ü biraz olsun özlememiştim.

Pazar günü geldiğinde neredeyse çıldırarak gibiydim. Trene binip günübirlik bir yerlere gitmeye karar verdim. Telefonum çaldığında seyahat rehberimi açmış nereye gidece ime karar vermeye çalışıyordum.  alan telefonun âdeta üzerine atladım.

“Willem!” Hatta Mukesh’in neşeli sesi yankılandı. Onun sesini duyduğum için bu kadar sevinece im aklıma gelmezdi. “Bugün için planın ne?”

“Ben de şimdi ona karar vermeye çalışıyordum. Khandala’ya günübirlik bir gezi yapmak istiyorum.”

“Khandala güzel bir yer ama biraz uzak olduğu için sabah erken saatte yola  ıkman gerekirdi. Oraya gitmen için başka bir gün sana bir  of r ayarlarım. Benim farklı bir önerim var. Sana etrafı gezdirmeme ne dersin?”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Mumbai’de diğerlerine göre daha küçük olan ve turistlerin nadiren u radı ı çok güzel tapınaklar var. Karım ve kızlarım  ehir dışında, yani bugün özgürüm.”

Bu teklifi minnetle kabul ettim ve Mukesh   le saatlerinde hurdaya dönmüş küçük bir arabayla beni alıp Mumbai turuna çıkardı.

   ayrı tapınakta durup genç adamların yogaya benzer hareketler yapmasını, ya lı Hint fakirlerinin dualar eşliğinde meditasyona girmesini seyrettik. Son dura ımız bir Jain tapına ıydı ve rahipler küçük birer süpürgeyle yolları süpürerek yürüyordu. “Yanlı lıkla bir hayatın sonlanmasına sebep olmamak için önlerine çıkan her canlıyı kenara s p r yorlar,” diye açıkladı Mukesh. “Hayata çok değer veriyorlar,” dedi. “Tıpkı anne gibi.”

“Evet. Zaten anne de Jain mezhebine mensup,” dedim. “Ya da Rahibe Teresa’nın yerine göz koymuş olabilir mi?”

Mukesh'in bana acıyarak bakması bir şeyleri kırıp dökmek istememe neden oldu. "Anneyle nasıl tanıştığımı biliyor musun?" diye sordu tapınaktaki üstü örtülü bir geçitte yürüdüğümüz sırada.

"Uçak seyahatlerinin o büyüleyici dünyası aracılığıyla olduğunu tahmin ediyorum." Ona haksızlık ediyordum belki ama Mukesh'e Yael'in temsilciliğini üstlenme görevini bu şekilde ödetiyordum.

Başını iki yana salladı. "O sonradan oldu. Anneyle tanıştığımda kanser olan kendi annemle beraberdim." Dilini damağına vurarak cık cık etti. "Anneme en iyi doktorlar bakıyordu ama kanser ciğerlerine sıçradığı için yapılacak fazla bir şey kalmamıştı. Bir gün doktordan çıkmış taksi bekliyorduk ama fazlasıyla zayıf düşen Amma'nın, yani annemin başı döndü ve yere yığılıp kaldı. Şans eseri annen yakınlardaydı ve hemen yanımıza koşup yardıma ihtiyacımız olup olmadığını sordu. Ona Amma'nın durumunu açıkladım; hastalığının son evresindeydi." Mukesh'in sesi bir fısıltıya dönüştü. "Ama annen bana ona yardımcı olabilecek alternatif yöntemlerin varlığından bahsetti. Belki iyileşmeyecekti ama baş dönmesi ve yorgunluğu azalacaktı. Sonra annen her hafta bize uğrayıp Amma'ya iğne ve masaj yapmaya başladı. Bu çok işe yaradı. Amma'nın zamanı dolduğunda bir sonraki hayatına yaptığı yolculuk çok daha huzurlu geçti. Bütün bunları annene borçluyum."

Mukesh'in ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Tıpkı Bram'ın, onun neden bu kadar aksi ve mesafeli olduğunu açıklarken yaptığı gibi annemi bana anlatmaya çalışıyordu. Büyükbabamın, karısı Naomi'nin ölümünden sonra acıyı kaldıramayıp perişan olduğuna dair hikâyeleri bana sessizce Bram anlatmıştı. Büyükbabam korumacı ve şüpheli birisine dönüşmüştü ya da belki eskiden de öyleydi ama o olaydan sonra daha da kötüleşmişti. Yael'in halka açık bir havuzda yüzmek veya eve arkadaş getirmek gibi en basit şeyleri bile yapmasına izin vermiyor, onu herhangi bir acil durumda yapılacakların listesini

tutmaya zorluyordu. “Yael çocuğuna tamamen farklı davranacağına dair kendine söz verdi,” demişti Bram. “Sana böyle davranmayacaktı. Baskıcı bir anne olmayacaktı.”

Baskının sadece tek bir çeşidi varmış gibi.

Tapınak ziyaretlerinin ardından öğle yemeği yedik. Mukesh’e olan davranışım için kendimi kötü hissediyordum, bu yüzden bana görmemi istediği çok özel bir şey —çok az turistin gördüğü bir şey— olduğunu söylediğinde yüzüme bir gülümseme yerleştirip heyecanlanmış gibi yaptım. Mumbai’de sarsıla sarsıla ilerlerken caddeler yoğunlaşmaya başladı. Bisikletler, çekçekler, arabalar, eşekler tarafından çekilen faytonlar, inekler ve başlarında bohça taşıyan kadınlar böyle bir trafiği kaldıramayacakmış gibi görünen kalabalık caddelere akmıştı. Binalar da aynı dertten muzdarip görünüyordu; yüksek katlı apartmanlar ve gecekonduardan insanlar taşıyor, kimisi yere attığı bir hasırın üzerinde uyuyor, kimisi iplere çamaşır seriyor, kimisi sokakta yaktığı küçük bir ateşin üzerinde yemek pişiriyordu.

Her nasılsa parlak güneş ışığından korunmayı başarmış dar ve rutubetli bir sokağa döndük. Mukesh yırtık pırtık sariler içerisinde bekleyen birkaç kızı işaret ederek, “Fahişeler,” dedi.

Yolun sonunda durduk. Bakışlarımı tekrar fahişelere çevirdim. Bazıları benden daha gençti ve donuk gözlerle bakıyordu. Bu manzara beni nedense utandırmıştı. Mukesh, üzerinde süslü Hint ve kaba İngiliz harfleriyle ismi yazılı olan alçak bir betonarme binayı işaret ederek, “İşte geldik,” dedi.

Yazıyı okudum. Mitali. Bu isim bana tanıdık gelmişti.

“Neresi burası?” diye sordum.

“Elbette annenin çalıştığı klinik.”

“Yael’in çalıştığı klinik mi?” dedim telaşa kapılarak.

“Evet, onu ziyaret edebileceğimizi düşündüm.”

“Ama, ama...” Kekeleyerek bahane üretmeye çalıştım. “Bugün pazar,” dedim esas sorun o günün pazar olmasıymış gibi.

“Hastalık tatil dinlemez.” Mukesh köşedeki küçük bir çay ocağını işaret etti. “Seni şurada bekleyeceğim.” Bu sözlerin ardından beni bırakıp gitti.

Kısa bir süre kliniğin önünde bekledim. En fazla on üç yaşında görünen bir fahişe bana doğru yürümeye başladı ve bir müşteri olduğumu düşünmesini istemediğim için kliniğin kapısını ittim. Kapıyı açtığım anda karşıma girişin önüne çömelmiş yaşlı bir kadın çıktı. İçerisi kendi yaptıkları bandajları taşıyan insanlar ve yere atılmış şiltelerin üzerinde uyuyan yorgun bebeklerle doluydu. Yukarı çıkan beton merdivenlerin basamaklarına ve bu terime yeni bir anlam kazandıracak şekilde bekleme salonuna yerleşmişlerdi.

“Sen Willem misin?” Cam bir bölmenin ardındaki laboratuvar önlüklü, zeki görünümlü bir Hintli kadın bana bakıyordu. Bu soruyu sorar sormaz bekleme salonuna çıkan kapıyı açtı. Şimdi içerideki tüm gözler bana çevrilmişti. Kadın Hintçe ya da belki Marathi dilinde bir şeyler söyledi ve insanlar *sabırlı* kelimesine de farklı bir anlam kazandırarak sessizce başlarını salladılar.

“Ben Doktor Gupta,” dedi kadın etkili ve sıcak bir sesle. “Annenle beraber çalışıyorum. Gidip onu bulayım. Çay içer misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.” İçimde etrafımdaki herkesin el ele verip benimle dalga geçtiğine dair rahatsız edici bir his vardı.

“Güzel, güzel. Şurada bekle.”

Doktor Gupta beni yırtık bir sedyenin olduğu penceresiz, küçük bir odaya aldı ve zihnime bir anda hatıralar hücum etti. Hastaneye gittiğim son yer: Paris. Ondan önce: Amsterdam.

Yael o sabah çok erken bir saatte kaldığım yurdu arayıp eve gelmem gerektiğini söylemişti. Bram hastaydı.

Durumun aciliyetini anlayamamıştım. Bram'ı bir haftadan kısa bir süre önce görmüştüm. Biraz keyifsizdi ve boğazı ağrıyordu ama Yael ona her zamanki çay ve karışımlarından içirerek bakıyordu. O gün sınavım vardı. Yael'e bir sonraki gün gelip gelemeyeceğimi sordum.

"Hemen gel," dedi.

Hastaneye vardığımda Yael bir köşede beklemiş ve yüzü asık üç doktor etrafımı çevreleyip bana Bram'ın az rastlanan bir mikrop kaptığını, bunun neticesinde vücudunun septik şoka girdiğini anlatmıştı. Böbrekleri iflas etmişti ve karaciğerini de kaybetmek üzereydi. Doktorlar bu konuda ellerinden geleni yapmış, onu diyaliz makinesine bağlamış ve vücuduna en güçlü antibiyotikleri zerk etmişlerdi ancak o ana dek bir iyileşme kaydedilmemişti. Kendimi en kötüsüne hazırlamalıyım.

"Anlayamıyorum," dedim.

Onlar da anlayamıyordu. Söyleyebildikleri tek şey bunun milyonda bir görülen bir vaka olduğuydu. Kendi başınıza gelene dek rahatlatıcı bulduğunuz bir oran.

O an dünyanın kolayca yırtılabilecek bir örümcek ağından oluştuğunu keşfetmiştim. Tamamen kaderin merhametinde olmak. Bram bana sürekli tesadüflerden bahsettiği halde buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Her şeye muktedir görünen Yael'e bakıp onun araya girmesini, duruma el koymasını, her zaman olduğu gibi Bram'a kendi elleriyle bakmasını bekledim. Ama o bir köşeye büzülüp kalmıştı ve ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu.

"Bir şeyler yap, lanet olsun!" diye bağırdım. "Bir şeyler yapmak zorundasın."

Ama yapmadı. Yapamadı. Ve iki gün sonra Bram öldü.

“Willem.”

Dönüp baktığımda karşımda Yael'i buldum. Gözüme hep korkutucu görüldüğü halde aslında annem, boyu ancak omzuma gelen ufak tefek bir kadındı.

“Ağlıyorsun,” dedi bana.

Yüzüme dokundum ve yaşlarla ıslanmış olduğunu fark ettim. Bu beni utandırmıştı. Onun önünde ağlamak. Başımı çevirdim. Kaçıp gitmek istedim. Bu klinikten. Hindistan'dan. Çekimi boş ver. Uçağı ertelemeyi boş ver. Yeni bir bilet al. Amsterdam'a dönmek zorunda değilsin. Burası dışında her yere gidebilirsin.

Yael bana dokunup kendisine doğru çevirdi. “Willem?” dedi. “Neden kaybolmuştun?”

Daha önce söylediğim bu sözleri onun ağzından duymak benim için şaşırtıcıydı. Bunu hatırlıyor olması da.

Ama ona nasıl bir cevap verebilirdim? Son üç yılımı yolunu yitirmiş halde geçirmişken ona ne diyebilirdim? Bu duyguyu bu kadar uzun süre yaşamayı beklemiyordum. Aklıma sürekli Bram'ın bana anlattığı bir diğer hikâye, daha doğrusu Yael'in çocukluk dönemine ait bir korku hikâyesi geliyordu. Yael on yaşındayken büyükbabam onu çölde kampa götürmüştü. Koca çölde sadece ikisi vardı. Güneş batarken büyükbabam az sonra döneceğini söyleyerek Yael'i sürekli tutmaya zorladığı o acil durum listeleriyle yapayalnız bırakmıştı. Yael dehşete kapılmış ama bu listeler sayesinde bir ateş yakıp kamp kurarak başının çaresine bakmayı başarmıştı. Bir sonraki gün tekrar ortaya çıkan büyükbabama, “*Beni nasıl yalnız bırakırsın?*” diye bağırmıştı. Büyükbabam da ona, “*Seni yalnız bırakmadım. Sürekli uzaktan takip ettim. Seni dünyaya hazırlamak istedim,*” demişti.

Peki, Yael beni buna neden hazırlamamıştı? Neden bana, bunu kendi kendime öğrenmeden önce evrenin denge kanununu açıklamamıştı? Belki bunu yapsaydı şimdi geçmişte kalanlara bu kadar özlem duymazdım.

“Özlüyorum...” dedim ama devamını getiremedim.

“Bram’ı özlüyorsun,” dedi.

Evet, elbette özlüyordum. Babamı özlüyordum. Büyükbabamı özlüyordum. Ve annemi de. Ama son üç yıldır onlara olan özlemimi bastırmayı başarmıştım. Sonra bir kızla tek bir gün paylaşmıştım. Bir gün. O parkta, kayıp giden bulutların altında uyuyuşunu seyrettiğim ve kendimi uykuya dalacak kadar huzurlu hissettiğim bir gün. Onun koruması altında olduğum bir gün. O dazlaklara kitap fırlatmasının ardından birlikte sokaklarda koşarken elimi tek bir vücut haline gelmişiz gibi nasıl da sımsıkı kavradığını hâlâ hissedebiliyordum. O eşi benzeri olmayan cömertliğinden faydalandığım gün; mavnayla yaptığımız gezi, dürüstlüğü, hem korkusunu hem de cesaretini belli etme arzusu. Bana kendini olduğu gibi teslim etmiş ve karşılığında ben de ona benliğimin sahip olduğunu bile bilmediğim yönleriyle teslim olmuştu. Ama sonra gitmişti. Ve ben bu boşluğun onun tarafından doldurulduğu güne dek ruhumun aslında ne kadar boş olduğunu fark etmemiştim.

Yael bir süre daha bana baktı. “Başka kimi özlüyorsun?” diye sordu sanki bu sorunun cevabını biliyormuş gibi.

“Bilmiyorum,” dedim. Yael bunu kendisinden gizlediğimi düşünerek hayal kırıklığına uğramıştı ama aslında durum bu değildi. Ben artık ondan hiçbir şeyi gizlememeye karar vermiştim. Bu yüzden açık konuştum. “Onun gerçek adını bilmiyorum.”

Yael yarı şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Kimin adını?”

“Lulu’nun.”

“Adı *bu* değil mi?”

Böylece anneme her şeyi anlattım. Ona kendimle ilgili hiçbir ipucu vermediğim halde beni çözmeyi başaran bu isimsiz, garip kızı aradığımı. Onu kaybettikten sonra kendimi nasıl da eksik hissettiğimi. Anneme bunları anlatmanın verdiği rahatlık neredeyse Lulu’yu bulmanın vereceği rahatlıkla eşdeğerti.

Paris’te geçen o güne dair hikâyem tamamlandığında Yael’e baktım. Ve bir kez daha şaşırdım çünkü annem sadece mutfakta soğan doğrarken yaptığı şeyi yapıyordu.

Ağlıyordu.

“Sen neden ağlıyorsun?” diye sordum kendim de tekrar gözyaşlarına boğularak.

“Çünkü anlattıkların tıpkı Bram ve benim tanışma hikâyeme benziyor,” dedi bir yandan hıçkırıp bir yandan kahkaha atarak.

Elbette benziyordu. Lulu’yla tanıştıktan sonra ben de hep bunu düşünmüştüm. Ona böylesine kafayı takmamın sebebinin bu olup olmadığını merak etmiştim. Çünkü bizim hikâyemiz Yael ile Bram’ın hikâyesine çok benziyordu.

“Tek bir şey dışında,” dedim.

“Neymiş o?” diye sordu gözlerini silerek.

En önemli detay. Bram’ın hikâyesini defalarca dinledikten sonra çok daha akıllıca davranmam gerekirdi.

“Sen sen ol kıza mutlaka adresini ver.”

Otuz

NİSAN

Mumbai

*T*ıpkı Mukesh'in tahmin ettiği gibi çekimler öngörülenin iki katı uzadı ve ben altı gün boyunca Lars Von Gelder olmanın keyfini sürdüm. Gerçekten öyleydi. Keyifliydi. Hem de beklenmedik bir şekilde. Üzerimde kostümle sete çıkıp Amisha ve diğer oyuncuların karşısına geçtiğimde Lars Von Gelder'in o berbat Hintçe sözleri bana hiç de berbat gelmemişti. Farklı bir dilde konuştuğumu bile hissetmemiştim. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken asıl amacını gizleyen o çıkarıcı tüccar haline dönüşmüştüm.

Mola saatlerini Amisha'nın vagonunda o ve Billy'yle iskambil oynayarak geçiriyordum. "Yeteneklerinden hepimiz çok etkilendik," demişti Amisha. "Bunu asla itiraf etmeyecek olsa da Faruk bile."

Faruk bunu itiraf etmiyordu. Ama her günün sonunda sırtıma vurup, "Hiç de fena değildin, Bay Pek Sayılmaz," diyordu.

Ve ben kendimle gurur duyuyordum.

Derken son gün gelip çattı ve ben bunu Faruk'un her zamanki gibi, "Fena değildin," demek yerine, "İyi iş çıkardın," diyerek bana teşekkür etmesinden anladım.

Her şey bitti. Amisha ve diğerleri gelecek hafta filmin son sahnelerini çekecekleri Abu Dhabi'ye gitmek üzere toparlanmaya başladı. Peki ben ne yapacaktım? Bir önceki gün Tasha'dan bir mesaj almıştım. O, Nash ve Jules, Goa'daydı. Beni de çağırıyorlardı.

Ama oraya gitmeyecektim.

Hindistan'da iki hafta daha kalacaktım. Ve bu süreyi annemle geçirecektim.

Bombay Royale'e döndüğüm ilk gece biraz geciktim. Chaudhary bankonun arkasında horluyordu. Bu yüzden onu uyandırmak yerine beşinci kata merdivenleri kullanarak çıkmaya karar verdim. Yael kapıyı aralık bırakmıştı ama içeri girdiğimde o da uyuyordu. Bu beni hem rahatlatmış hem de hayal kırıklığına uğratmıştı. Klinikteki o günden sonra pek fazla konuşmamıştık. Aramızdaki ilişkiyle ilgili ne tür beklentilerim olduğundan emin değildim. Her şey değişmiş miydi? Artık ortak bir dil bulmuş muyduk?

Bir sonraki gün beni sarsarak uyandırdı.

"Selam," dedim gözlerimi kırıştıtarak.

"Selam," dedi neredeyse utangaç bir sesle. "İşe gitmeden önce akşam bana Hamursuz Yemeği'nde eşlik eder misin diye sormak istedim. Bugün Hamursuz Bayramı'nın ilk gecesi."

Bir an şaka yaptığını düşündüm. Çocukluğumda sadece dinî olmayan bayramları kutlardık. Yeni yılı. Kraliçe Günü'nü. Daha önce hiç Hamursuz Yemeği yememiştik. Büyükbabam ziyaretimize gelip bana kendisinin ve çocukken Yael'in de kutladığı bayramları anlatana dek bu yemekten haberim bile olmamıştı.

“Sen ne zamandan beri Hamursuz Yemeği’ne gidiyorsun?” diye sordum. Bu soruyu sormakta tereddüt etmişim çünkü bunu yaparak bile son derece hassas olduğu çocukluk dönemine değinmiş oluyordum.

“İki yıldır,” dedi. “Kliniğin yakınında okul açan Amerikalı bir aile geçen yıl Hamursuz Yemeği düzenlemek istedi. Tanıdıkları tek Musevi ben olduğum için ısrarla beni de çağırdılar çünkü tek bir Musevi’nin bile katılmadığı bir Musevi yemeği düzenlemek biraz komik olacaktı.”

“Onlar Musevi değil miydi?”

“Hayır. Onlar Hristiyan’dı. Hatta birer misyonerdı.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

Yael başını iki yana salladı ama dudaklarında bir gülümseme vardı. “Bugüne kadarki deneyimlerim bana Musevi bayramlarını en çok fanatik Hristiyanların sevdiğini söylüyor.” Güldü ve kahkahasını en son ne zaman duyduğumu hatırlayamadım. “Bu akşamki yemeğe Katolik bir rahibe bile katılabilir.”

“Rahibe mi? Bu iş Daniel amcanın anlattığı fıkralara benzemeye başladı. Bir rahibe ve bir misyoner Hamursuz Yemeği’ne gider.”

“O fıkralarda hep üç kişi olur. Bir rahibe, bir misyoner ve bir imam Hamursuz Yemeği’ne gider.”

Paris’teki o Müslüman kızları düşündüm ve aklıma bir kez daha Lulu geldi. “O da Musevi’ydi,” dedim. “O Amerikalı kız.”

Yael’in kaşları yukarı kalktı. “Gerçekten mi?”

Başımı salladım.

Ellerini havaya kaldırdı. “Belki bu akşam o da Hamursuz Yemeği yiyordur.”

Bu daha önce hiç aklıma gelmemişti ama bu sözleri duyar duymaz tuhaf bir şekilde Yael’in tahmininde haklı olduğunu düşündüm. Ve bir an aramızda iki okyanus olmasına rağmen Lulu’nun bana o kadar da uzak olmadığını hissettim.

Otuz Bir

O geceki Hamursuz Yemeği'ne ev sahipliği yapan Donnelly ailesi, önünde eğreti bir top sahası olan, genişçe bir alana yayılmış beyaz sıva kaplı bir binada oturuyordu. Eve vardığımızda ön kapıdan birkaç sarışın insan çıktı. Aralarında Yael'in bana daha önce birbirinden ayırt etmekte zorlandığını söylediği üç erkek çocuğu da vardı. Şimdi Yael'in bunda neden zorlandığını anlamıştım. Boylarını hesaba katmazsak üç çocuk da dağınık saçlara, uzun bacaklara ve şişkin birer Âdem elmasına sahipti. "Birinin adı Declan, birinin adı Matthew ve sanırım küçük olanın adı da Lucas," dedi Yael pek de faydalı olmayan bir açıklamayla.

Çocukların en uzun boylusu elindeki futbol topunu sektiriyordu. "Kısa bir maça ne dersiniz?" diye sordu.

"Üstünüzü başınızı kirletmeyin, Dec," dedi sarışın kadın. Sonra gülümsedi. "Merhaba, Willem. Ben Kelsey. Bu da Rahibe Karenna," dedi kırış kırış yüzünde bir gülümseme olan yaşlı kadını işaret ederek. Kadın tepeden tırnağa Katolik giysilerine bürünmüştü. Bize, "Hoşgeldiniz, hoşgeldiniz," dedi.

“Ve ben de Paul,” dedi üzerinde bir Havai tişörtü olan bıyıklı adam beni kucaklayarak. “Tıpkı annene benziyorsun.”

Yael’le göz göze geldik. Daha önce bunu söyleyen kimse olmamıştı.

“Bu gözlerinizden okunuyor,” dedi Paul. Ardından Yael’e döndü. “Dharavi mahallesindeki kolera salgını duydun mu?”

İkisi hemen bu konu hakkında konuşmaya başladı ve ben de oğlanlarla top oynamaya gittim. Çocuklar bana eğitimlerinin bir parçası olarak bütün hafta Hamursuz Bayramı ve Eksodos’u tartıştıklarını anlattılar. Evde eğitim alıyorlardı. En küçükleri Lucas, “Bir kamp ateşinin üzerinde hamursuz ekmek bile pişirdik,” dedi.

“Eh, siz bu konuda benden daha fazla şey biliyor olmalısınız,” dedim.

Şaka yaptığımı düşünerek güldüler.

Bir süre sonra Kelsey bizi içeri çağırdı. Pek çok ıvır zıvırla dolu olan ev bir bitpazarından farksızdı. Bir köşede yemek masası diğer köşede bir kara tahta duruyordu. Duvarlara yapılacak işlerin listeleriyle birlikte İsa, Gandhi ve Ganesha’nın resimleri asılmıştı.

Evin dört bir yanına fırınlanmış et kokusu sinmişti.

“Harika kokuyor,” dedi Yael.

Kelsey gülümsedi. “Elma ve cevizle doldurulmuş kuzu budu yaptım.” Bana döndü. “Aslında dana eti yapacaktım ama bu ülkede dana eti bulmak neredeyse imkânsız.”

“Kutsal inekler falan,” dedi Paul.

“Bu bir İsrail yemeği,” diye devam etti Kelsey sözlerine. “En azından tarifi aldığım İnternet sitesi öyle söylüyor.”

Yael kısa bir süre sessiz kaldı. “Annem de bu yemeği yapardı.”

Yael’in annesi Naomi, büyükbabamın çevresinde yarattığı dehşetten kaçmayı başarmış ama Yael’i okula bıraktığı bir gün eve dönerken bir kamyonetten kurtulamamıştı. Evrenin denge kanunu.

“Naomi hakkında başka ne hatırlıyorsun?” diye sordum Yael’e biraz çekinerek. Çocukluğumda tabu olan konulardan biri de buydu.

“Şarkı söylerdi,” dedi Yael sessizce. “Sürekli. Hamursuz yemeklerinde de. Yani eskiden Hamursuz Yemeği’nde bol bol şarkı dinlerdik. Ve yemekte bir sürü insan olurdu. Çocukluğumda evimiz kalabalıktı. O öldükten sonra durum değişti. Babamla yalnız kaldık...” Sustu. “Eski neşeli günler sona erdi.”

“O halde bu gece de şarkı söyleyeceğiz,” dedi Paul. “Birisi gidip benim gitarımı getirsin.”

“Ah, hayır. Yine mi gitar?” diye takıldı Matthew ona.

“Ben gitar dinlemeyi seviyorum,” dedi Lucas.

“Ben de öyle,” dedi Kelsey. “Bana tanıştığımız zamanı hatırlatıyor.”

Paul ile ikisinin buluşan gözleri bir zamanlar Yael ve Bram’ın da yaptığı gibi sessiz bir hikâye anlatmaya başladığında içimi özlem duygusu kapladı.

“Artık oturalım mı?” diye sordu Kelsey masayı işaret ederek.

Herkes masadaki yerini aldı.

“Seni buna bir kez daha mecbur bıraktığımı biliyorum ama rica etsem yemeğin açılışını sen üstlenir misin, Yael?” diye sordu Paul. “Geçen seneden beri bu konu üzerine çalışıyorum ve ben de sana destek olacağım ama senin bu işin altından çok daha iyi kalkabileceğini hissediyorum. Ben yapamam dersin Rahibe Karenna’dan yardım isteriz.”

“Ne? Ben mi yapacağım?” dedi Rahibe Karenna olduğu yerde sıçrayarak.

“Kulakları biraz ağır işitiyor da,” diye fısıldadı Declan bana.

“Senin biraz sakinleşmekten başka bir şey yapman gerekmiyor, Rahibe Karenna,” dedi Kelsey yüksek sesle.

“Ben yaparım,” dedi Yael Paul’e. “Tabii sen de yardım edersen.”

“İşbirliğiyle üstesinden geliriz,” dedi Paul bana göz kırparak.

Ama sonra Yael’in pek de yardıma ihtiyacı olmadığı ortaya çıktı. Kadehlerimizdeki şarabı yudumlamadan önce bunu her yıl yapıyormuş gibi net ve güçlü bir sesle açılış duası yaptı. Ardından Paul’e döndü: “Belki sen de yemeğin amacını anlatan bir konuşma yaparsın.”

“Elbette.” Paul boğazını temizleyip Hamursuz Yemeği’nin Musevilerin Mısır’daki esaretten kaçıp kutsal topraklara geri dönüşlerini ve bu seyahati mümkün kılan mucizeleri hatırlamayı amaçladığına dair uzun ve dolambaçlı bir açıklama yaptı. “Bu göç binlerce yıl önce oldu ama Museviler tarihlerindeki bu zaferi her yıl yeniden anlatarak yaşatırlar. Öte yandan benim burada olmamın farklı bir sebebi var. Bu yemeği sadece tarihin yeniden anlatılması ya da kutlanması şeklinde algılamak yanlış olur. Hamursuz Yemeği aynı zamanda bize özgürlük denilen ayrıcalığı ancak bir bedel karşılığı elde edebileceğimizi hatırlatıyor.” Yael’e döndü. “Haksız mıyım?”

Yael başını salladı. “Bu hikâyeyi her yıl yeniden anlatıyoruz çünkü tarihin tekerrür ettiğini görmek istiyoruz,” dedi.

Yemek devam etti. Hamursuz ekmeğinin başında dua ettik, tuzlu suya batırılmış sebzeleri ve acılı baharatları yedik.

Kelsey çorba servisi yaptı. “Hamursuz çorbası yerine körili çorba yaptım,” dedi. “Umarım mercimek yememizin bir sakıncası yoktur.”

Çorbamızı içerken Paul yemeğin amacı özgürlüğe dair bir hikâye anlatmak olduğu için hepimizin sırayla baskıdan kurtulduğu bir dönemi anlatmasını önerdi. “Daha doğrusu baskıdan kaçtığı bir dönemi.” Söze o başladı ve Tanrı’yı bulmadan önce alkol ve uyuşturucu kullandığını, amaçsız ve perişan bir hayat sürdüğünü ama sonra Kelsey’yle tanışıp yaşamına anlam kattığını anlattı.

Sıra Rahibe Karena'ya geldi ve o da bir kilise okuluna kabul edilip başkalarına hizmet eden bir rahibe olduğunda yoksulluğun acımasızlığından kurtulduğunu söyledi.

Sıra bendeydi. Bir süre tereddüt ettim. Aklımdan ilk geçen Lulu'yu anlatmak oldu çünkü o gün gerçekten tehlikeden kaçtığımı hissetmiştim. Ama sonra biraz da bu hikâye o öldüğünden beri dile getirilmemiş olduğu için farklı bir hikâye anlatmaya karar verdim. Otostop çeken bir kız, iki erkek kardeş ve hepimizin kaderini belirleyen o üç santimlik boy farkıyla ilgili hikâyeyi. Aslında bu benim kaçışım değildi. Yael'in kaçışydı. Ama benim hikâyemdi. Ailemin temellerinin nasıl atıldığını anlatan hikâyeydi. Ve ben bu hikâyeyi seçmiştim çünkü tıpkı Yael'in Hamursuz Yemeği hakkında söylediği gibi tarihin tekerrür etmesini istiyordum.

Otuz İki

Amsterdam'a dönüşümden bir önceki gece Mukesh beni arayıp uçuş detaylarımı tekrarladı. "Sana çıkış kapısının yanındaki koltuğu ayırttım," dedi. "Bu cüsseyle daha rahat edersin. Gerçi yetkililere bir Bollywood yıldızı olduğunu söylersen uçakta yüksek sınıfa bile alınabilirsin."

Güldüm. "Elimden geleni yaparım."

"Film ne zaman gösterime girecek?"

"Emin değilim. Çekimler yeni tamamlandı."

"Olayların bu şekilde gelişmesi çok tuhaf."

"Doğru yer doğru zaman."

"Evet ama o deve gezisini iptal etmeseydik doğru yer ve doğru zamanda olmayacaktın."

"Herhalde gezi iptal olmasaydı demek istedin. Çünkü biliyorsun ki develer hastalanmıştı."

"Ah, hayır, develer gayet sağlıklıydı. Sadece anne benden seni Mumbai'ye daha erken döndürmemi istedi." Fısıldar gibi konuşmaya

başladı. “Ayrıca Amsterdam’a yarından önce gidecek bir sürü uçak vardı ama sen film çekimlerine katılınca anne benden seni burada biraz daha tutmamı istedi.” Kıkırdadı. “Doğru yer, doğru zaman.”

Bir sonraki gün Prateek bizi havaalanına götürmeye geldi. Bizi uğurlamak için ayağını sürüye sürüye kaldırıma çıkan Chaudhary bir yandan el sallıyor bir yandan da yasal taksi ücretlerini hatırlatıyordu.

Bu defa Yael de benimle geldiği için arka koltuğa oturmayı tercih ettim. Annem havaalanına yaptığımız yolculuk boyunca sessiz kaldı. Ben de öyle. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Mukesh’in bir önceki gece yaptığı itiraf beni fazlasıyla sarsmıştı ve Yael’e bu konuyu sormak istiyordum ama bunu yapmamın doğru olacağından emin değildim. Bilmemi isteseydi bana söylerdi.

“Döndüğünde ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Yael bana bir süre sonra.

“Bilmiyorum.” Gerçekten de bilmiyordum. Öte yandan oraya dönmeye hazırdım.

“Peki nerede kalacaksın?”

Omuzlarımı silktilim. “Birkaç hafta daha Broodje’nin kanepesinde yatabilirim.”

“Kanepede mi? Senin orada yaşadığını sanıyordum.”

“Odamı kiraya verdiler.” Öyle olmasa bile yaz sonunda herkes farklı bir yere taşınacaktı. W, Lien’le birlikte Amsterdam’a yerleşiyordu. Henk ve Broodje bir daire kiralayacaktı. *Bir dönem sona eriyor, Willy*, diye yazmıştı Broodje bana gönderdiği e-postada.

“Neden Amsterdam’a dönmüyorsun?” diye sordu Yael.

“Çünkü Amsterdam’da kalabileceğim bir yer yok,” dedim.

Sanki ikimiz de bunu onaylıyormuşuz gibi birbirimize baktık. Ama sonra Yael kaşını kaldırdı.

“Belki karşına bir imkân çıkar,” dedi.

“Benim için endişelenme. Kalacak bir yer bulurum.” Pencereden dışarı baktım. Araba otoyolda yokuş yukarı ilerliyordu. Daha şimdiden Mumbai’yi geride bıraktığımı hissedebiliyordum.

“Onu aramaya devam edecek misin? O kızı?”

Sanki bundan vazgeçmemişim gibi *onu aramaya devam edecek misin?* diye sormuştu. Ve birden nasıl olduysa onu aramaktan gerçekten de vazgeçmediğimi fark ettim. Belki de asıl sorun buydu.

“Kimmiş o kız?” diye sordu şaşırان Prateek. Daha önce ona herhangi bir kızdan bahsetmemiştim.

Bakışlarımı tıpkı havaalanından şehre yaptığım o ilk yolculukta olduğu gibi ön panelde dans eden Ganesha’ya çevirdim. “Hey, anne. O mantra nasıldı? Ganesha Tapınağı’nda söylediğin?”

“*Om gam ganapatayae namaha* mı?” dedi Yael.

“Evet, o.”

Ön koltuktan Prateek’in mantrayı söyleyen sesi duyuldu. “*Om gam ganapatayae namaha.*”

Sözleri tekrar ettim, “*Om gam ganapatayae namaha.*” Sesim arabayı doldurduğunda sustum. “Peşinde olduğum şey bu. Yeni başlangıçlar.”

Yael elini uzatıp yüzümdeki yaraya dokundu. Ona uyguladığı tedavi sayesinde yaram neredeyse kaybolmuştu. Bana gülümseyerek baktı. Ve o an belki de peşinde olduğum şeyi çoktan elde ettiğimi düşündüm.

Otuz Üç

MAYIS

Amsterdam

Hindistan'dan döndükten bir hafta sonra, Bloemstraat'taki kanepeye yerleşmiş *jetlag*'ın etkisinden kurtulmaya ve bir sonraki adımımın ne olacağına karar vermeye çalışırken beklenmedik bir telefon aldım.

“Selam küçük adam. Evimin tavan arasına terk ettiğin döküntüleri geri almayı düşünüyor musun?” Telefondaki kişi ne kendini tanıtmaya ne de beni selamlamaya ihtiyaç duymuştu. Gerçi buna gerek de yoktu. Onunla yıllardır konuşmadığım halde kim olduğunu biliyordum. Sesi tıpkı ağabeyinin sesine benziyordu.

“Daniel amca,” dedim. “Selam. Neredesin?”

“Nerede miyim? Evimdeyim. Aslında tavan arası olan ve orada ıvır zıvırlarının durduğu evimde.”

Bunu duymak beni şaşırtmıştı. Çocukluğumda Daniel amca'yı bir kez olsun evinde görmemiştim. Bu onun eskiden Bram'la beraber yaşadığı Ceintuurbaan'daki daireydi. O zamanlar bulunduğu bina bir

gece kondudan farksızdı. Yael kapıyı çalıp da her şeyi değiştirene dek Bram ve Daniel bu dairede yaşıyordu.

Bram, altı ay içinde Yael'le evlenmiş ve ikisi kendi dairelerine yerleşmişti. Bundan bir yıl kadar sonra tüm birikimlerini bir araya getiren Bram Nieuwe Prinsengracht'daki kırık dökük eski bir mavnayı satın almıştı. Daniel ise o gece konduda yaşamaya devam etmiş ve daha sonra düşük bir kredi karşılığı daireyi devletten satın almıştı. Aldığı mavnayı, her tahtayı tek tek döşeyerek "Kanal'ın İncisi" haline getiren Bram'ın aksine Daniel evinin bakımıyla ilgilenmemiş ve onu kiraya vermişti. Eline geçen kira çok cüziydi. "Ama Güneydoğu Asya'da krallar gibi yaşamak için çok fazla paraya ihtiyacın yok," derdi Bram hep. Yani Daniel orada yaşıyor, Asya ekonomisinin iniş çıkışlarıyla başa çıkmaya çalışarak çoğunlukla bir yere varmayan girişimlerde bulunuyordu.

"Annen aradı," diye devam etti Daniel. "Hollanda'ya döndüğünü haber verdi. Bana kalacak bir yere ihtiyacın olabileceğini anlattı. Ben de ona senin gelip evimin tavan arasındaki döküntülerini alman gerektiğini söyledim."

"Demek evinin tavan arasında döküntülerim var ha?" diye sordum vücuduma fazlasıyla kısa gelen kanepede gerinip yaşadığım şaşkınlıktan sıyrılmaya çalışarak. Yael, Daniel'ı mı aramıştı? Bunu benim için mi yapmıştı?

"Burada sadece senin değil *herkesin* döküntüsü var," dedi Daniel biraz daha boğuk olması dışında Bram'inkinden farksız olan bir kahkaha atarak. "Ne zaman gelirsin?"

Bir sonraki gün için randevulaştık. Buna gerek olmasa da Daniel bana mesajla adresini yolladı.

Daniel'in dairesini, kendisini tanıdığımdan çok daha iyi tanıyordum. Zamanın bir anında mahsur kalmış gibi duran mobilyaları,

zebra desenli yuvarlak sandalyeyi, Bram'ın bitpazarlarından toplayıp şekle şemale soktuğu 1950'lere ait lambaları. Evin tütsü ve haşhaş karışımından oluşan kokusu bile hafızamdaydı. "Burası yirmi yıldır böyle kokuyor," derdi Bram bir musluğu tamir etmek ya da yeni kiracılara anahtarları vermek için oraya gittiğimizde. Daniel'in daireresi pek çok kültürden insanı barındıran hareketli bir bölgedeydi ve Albert Cuyp pazarındaki hazinelerin hemen karşısında olan bu bölge küçüklüğümde bana ailemle yaşadığım sessiz kanal mahallesinden farklı bir ülkeymiş gibi gelirdi.

Yıllar içinde semtin çehresi değişmişti. Pazar yerinin etrafındaki, işçi sınıfına hitap eden kafeler artık şekerlemeli ürünler sunuyordu ve balıkla peynir satılan tezgâhların yanında ünlü tasarımcıların butikleri vardı. Evlerin çehresi de değişmişti. Geniş pencerelerinden ıslıl ıslıl parlayan mutfaklarını, pahalı ve sade mobilyalarını görebilmek mümkündü.

Daniel'in yaşadığı ev her şeye rağmen hiç değişmemişti. Etraftaki diğer evler yenilenip güzelleşmiş ama o zamanın bir anına takılıp kalmıştı. Evi yine bu durumda bulacağımı düşünüyordum; özellikle de Daniel bana zilin çalışmadığını ve oraya gittiğimde kendisini ararsam anahtarları aşağı atabileceğini söylediği için. Bu yüzden Daniel kapıyı açıp beni zeminine geniş bambu tahtalar döşenmiş, duvarları yeşile boyanmış ve modern görünümlü, alçak kanepelerle dekore edilmiş bir salona alınca neye uğradığımı şaşırdım. O yuvarlak sandalye dışında, içerideki her şey bana yabancıydı ki sandalyenin döşemesi bile yenilenmişti.

Artık ondan birkaç parmak uzun olduğum halde, "Küçük adam," dedi Daniel bana. Amcama baktım. Kızıl saçları biraz kırlaşmış, dudaklarının kenarındaki çizgiler biraz derinleşmişti belki ama bunun dışında hiç değişmemişti.

Anahtarlarını iade ederken hafifçe başına vurup, “Küçük amca,” diye takıldım ben de ona. Dairede bir tur attım. “Burada bir değişiklik var,” dedim parmağımla çeneme vurarak.

Daniel güldü. “Ah. Daha yolun yarısındayım ama bu yola hiç başlamamaktan çok daha büyük bir ilerleme sayılır.”

“Çok doğru.”

“Büyük planlarım var. Gerçek planlarım. Nerede benim planlarım?”

Dışarıda bulutların arasından geçen bir uçağın sesi duyuldu. Daniel bir süre uçağı seyrettikten sonra arayışına devam edip etrafta dolanarak, tıklım tıklım dolu olan kitap raflarına göz gezdirdi. “İşler biraz yavaş ilerliyor çünkü her şeyi kendim yapıyorum. Dışarıdan destek alabilecek kadar param var ama böylesinin daha iyi olacağına karar verdim.”

Param var mı? Daniel hep meteliğe kurşun atan bir adam olmuş, Bram’dan maddi destek almıştı. Ama artık Bram aramızda değildi. Belki nihayet Asya’daki girişimlerinden birinde başarı sağlamıştı. Amcamın aradığı şeyi bulmak için odada dolanıp durmasını seyrettim. Nihayet bir sehpanın altına itilmiş taslakları buldu.

“Keşke o da burada olup bana yardım edebilseydi. Bu evi nihayet yuvam haline getirdiğimi görmekten mutluluk duyardı. Ama onun bir şekilde yanımda olduğunu hissediyorum. Ayrıca bana maddi destek de sağlıyor,” dedi Daniel.

Onun kimden ve neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. “Yüzer evi mi kastediyorsun?” diye sordum.

Başını salladı.

Ben Hindistan’dayken Yael, Daniel’dan neredeyse hiç bahsetmemişti. Bu bana ikisinin artık hiç görüşmediğini düşündürmüştü. Bram öldüğüne göre neden görüşeceklerdi ki? Birbirlerinden asla hoşlanmamışlardı. Ya da en azından ben öyle düşünüyordum. Da-

niel her işi yüzüne gözüne bulaştıran, güvenilirmez, müsrif birisiydi. Yael, Bram'm, kardeşine göre daha az belirgin olan bu özelliklerini severdi ve Yael de onun düzenini bozup hayatını altüst etmişti. Yael ve Bram'ın yanında ben bile kendimi fazlalık hissediyorsam Daniel'in neler yaşadığını tahmin bile edemiyordum. Onun, Yael ortaya çıktıktan birkaç yıl sonra dünyanın diğer ucuna taşınmış olmasına hiç şaşırmaııştım.

"Bram arkasında bir vasiyet bırakmamıştı," dedi Daniel. "Yael bunu yapmak zorunda değildi ama elbette yaptı. İşte senin annen böyle birisi."

Gerçekten öyle miydi? İlk başta bir sürgün olarak gördüğüm ama sonra buna gerçekten ihtiyaç duyduğumu anladığım Rajasthan seyahatimi düşündüm. Sonra Mukesh'in Yael'in isteği doğrultusunda deve gezisini iptal etmek ve uçuşumu ertelemekle kalmayıp o gün beni kliniğe bırakmasını ve oradaki herkesin ziyaretimi bekliyormuş gibi davranışını hatırladım. O güne dek annemin hep benimle değil başkalarıyla ilgilendiğine inanmıştım. Oysa şimdi onun himaye anlayışını yanlış değerlendirmiş olabileceğimi düşünüyordum.

"Bunu ben de fark etmeye başladım," dedim Daniel'a.

"İyi bir zamanlama," dedi. Sakalını kaşıdı. "Sana kahve ikram etmedim. Kahve içer misin?"

"Bir fincan kahveye hayır diyemem doğrusu."

Onun peşi sıra kırık dolapları, çatlamış fayansları, eski tip küçük gaz ocağı ve sadece soğuk su veren musluğuyla hiç değişmeyen mutfaka girdim.

"Sıra mutfakta. Ve yatak odalarında. Yolun yarısına geldiğimi söylemekle fazla iyimser davranmış olabilirim. Çalışmaya devam etmeliyim. Sen de gelip benimle yaşamalısın. Bana yardım etmelisin,"

dedi ellerini gürültüyle çırparak. “Baban hep becerikli bir çocuk olduğunu söylerdi.”

Becerikli olup olmadığımı bilmiyordum ama Bram restorasyon işlerinde ona yardım etmem için beni hep peşinden sürüklerdi.

Daniel ocağa kahve koydu. “Artık hızlanmalıyım. Önümde sadece iki ay var ve zaman hızla ilerliyor.”

“Ne için iki ay?”

“Ah, kahretsin. Sana söylemedim. Bunu sadece annen biliyor.” Yüzündeki gülümsemeyle Bram’a canımı acıtacak kadar benzemişti.

“Neyi?”

“Şey, Willem, ben baba oluyorum.”

Kahvemizi yudumlarken Daniel bana bu büyük haberin detaylarını verdi. Ailenin müzmin bekârı nihayet kırk yedi yaşında aşkı bulmuştu. Ama Ruiter erkekleri bir işi asla kolay yoldan yapmadığı için Daniel’in çocuğunun annesi bir Brezilyalıydı. Adı Fabiola’ydı. Daniel’la Bali’de tanışmışlardı. Fabiola Bahi’a’da yaşıyordu.

Daniel bana yüzünde aydınlık bir gülümseme olan ceylan gözlü bir kadının fotoğrafını gösterdi. Sonra Fabiola’nın ihtiyaç duyduğu vizeyi alıp evlenebilmeleri için ilişkilerinin meşruluğunu kanıtlamak üzere resmî kurumlarla yaptığı yazışmaları içeren birkaç santim kalınlığındaki bir dosyayı açtı. Temmuzda Brezilya’ya gidip eylülde gerçekleşecek olan doğum için gerekli hazırlıkları yapacaktı ve kısa bir süre sonra da Fabiola’yla evlenebilmeyi umuyordu. Her şey yolunda giderse sonbaharda Amsterdam’da olacak ve kışı da Brezilya’da geçireceklerdi.

“Kışları Brezilya’da, yazları burada olacağız. Oğlumuz okul çağına geldiğinde de tam tersini yapacağız.”

“Oğlumuz mu?” diye sordum.

Daniel gülümsedi. “Bir oğlumuz olacak. Bunu şimdiden biliyoruz. Ona bir isim bile bulduk. Abraão.”

“Abraão,” dedim ismi dilimde yuvarlayarak.

Daniel başını salladı. “Abraham’ın Portekizcesi.”

Bir süre sessiz kaldık. Bram’ın gerçek ismi Abraham’di.

“Buraya taşınıp bana yardım edeceksin değil mi?” Daniel yatak odasının nasıl iki ayrı odaya dönüştürüleceğini gösteren taslakları işaret etti. Bir zamanlar iki erkek kardeşe ait olan bu daire, üç kişiyi etkisi altına alan bir büyüyle sadece Daniel’a kalmış, bir süre sonra o bile burayı terk etmişti.

Ama şimdi iki kişiydik. Çok yakında daha da kalabalık olacaktık. Fertlerinin sayısı azalan ailem esrarengiz bir şekilde yeniden büyüyordu.

Otuz Dört

HAZİRAN

Amsterdam

Bir duş gövdesi almak için birlikte sıhhi tesisatçıya giderken Daniel'in bisikletinin lastiği patladı. Durup hasara baktık. Üzerinden geçtiği bir çivi lastiğe tamamen saplanmıştı. Saat dört buçuktu. Tesisatçı beşte kapatacaktı. Üstelik hafta sonu da çalışmıyordu. Daniel kaşlarını çatıp hayal kırıklığına uğramış bir çocuk edasıyla ellerini yukarı kaldırdı.

"Lanet olsun!" diye küfretti. "Yarın muslukçu gelecek."

İşe yatak odalarıyla başlamış, çivi, sıva ve alçı panellerle nasıl başa çıkacağımızı bilememiş ama sonra kitapların ve Bram'ın eski dostlarının yardımıyla, yüksek bir yatağı olan minik bir "ebeveyn odasıyla" şu an benim yaşadığım daha da küçük bir çocuk odası yapmayı başarmıştık.

Öte yandan işi öğrenmemiz tahmin ettiğimizden daha uzun sürmüştü ve banyonun yenilenmesi de –yetmiş yıllık tesisatı yenileyecektik– Daniel'in düşündüğü kadar kolay olmamıştı. Bütün boruların

yeniden döşenmesi gerekiyordu. Küvetin, lavabonun ve muslukçunun –Bram’ın arkadaşlarından biri olan muslukçu işi ucuza çıkaracak ama eve mesai saatleri dışında, geceleri ve hafta sonları gelecekti– gelişini koordine etmek Daniel’in zaten sınırlı olan lojistik yeteneğini iyice zorlamıştı ama amcam pes etmedi. Sürekli, Bram ailesine bir *yüzer ev* yapmayı başardıysa kendisinin de bir apartman dairesi yapabileceğini söylüyordu. Bunu duymak bana biraz tuhaf gelmişti çünkü ben o güne dek Bram’ın o evi sadece Yael için yaptığını sanıyordum.

Muslukçu bir önceki gece küvet ve duş teknesini yerleştirmek üzere eve uğramış ama uzun bir bekleyiş sonucu nihayet elimize ulaşan yeni küveti monte edebilmesi için önce bir duş gövdesi almamız gerektiğini söylemişti. Bir duş gövdesi edinene dek banyonun seramiklerini döşeyemeyecek ve mutfağın restorasyonuna –muslukçu büyük ihtimalle orası için de yeni borulara ihtiyaç duyacağımızı söylemişti– geçemeyecektik.

Daniel evin restorasyonuna çoğunlukla sahilde kumdan kale yapan bir çocuğun saf hevesiyle yaklaşıyordu. Fabiola’yla Skype aracılığıyla gınaşırı görüşüyor, hurdası çıkmış dizüstü bilgisayarını oda oda gezdirerek ona son değişiklikleri gösteriyor, onunla mobilyaların yeri ve rengi hakkında (ebeveyn yatak odası açık mavi, bebek odası ise krem rengi olacaktı) tartışıyordu.

Ancak geceleri yapılan bu görüşmeler sırasında Fabiola’nın karnının giderek büyüdüğünü görmek de mümkündü. Muslukçu gittiğinde Daniel bebeğin, annesinin karnında neredeyse eski tip bir saatin tik tak sesine benzer sesler çıkardığını itiraf etmişti. “Hazır olup olmadığımıza bakmaksızın geliyor,” demişti başını iki yana sallayarak. “Kırk yedi yaşındaki birinin buna çoktan hazır olduğunu düşünürsün.”

“Belki de başına gelene dek hazır olman mümkün değildir,” demiştim ben de.

“Akıllıca bir tespit, küçük adam. Ama lanet olsun, *ben* ona hazır olamasam bile *evim* mutlaka hazır olacak.”

“Benim bisikletimi al,” dedim Daniel’a, bisikletimden inerken. Bu, geçen yıl Amsterdam’a geldiğimde bir esrarkeşten satın aldığım o hurda bisikletti. Hindistan’da olduğum birkaç ay boyunca dışarıda durmuş, iyice hurdası çıkmıştı. Daniel’ın dairesinde çalışmaya başladığımda onu, bebek odasındaki kütüphanenin son iki rafına rahatlıkla sığdırdığım diğer eşyalarımınla birlikte Amsterdam’a getirmiştım. Çok fazla eşyam yoktu; birkaç parça giysi, birkaç kitap, Nawal’ın verdiği Ganesha heykelciği ve Lulu’nun saati. Saat hâlâ çalışıyordu. Geceleri bazen sesini duyuyordum.

Sorunun çözülmesiyle birlikte Daniel’ın keyfi tekrar yerine geldi. Dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle bisikletime atladı ve bana el sallayarak uzaklaşırken neredeyse karşıdan gelen motosiklete çarpacaktı. Onun bisikletini alıp içinde bulunduğum dar sokaktan çıktım ve geniş Kloveniersburgwal kanalına doğru döndüm. Sınırları giderek daralan Red Light District ile üniversitenin arasında kalan bir bölgedeydim. O tarafta bisiklet tamircisi bulma ihtimalim daha yüksek olduğu için üniversite yönünde ilerledim. Birkaç kere yanından geçip her defasında içini merak ettiğim İngilizce kitaplar satan kitapçının önüne geldim. Dışarıdaki bir kutuda bir avruluk kitaplar vardı. Kitaplara şöyle bir göz attım; çoğunluğunu seyahatleyen bir günde bitirip başkalarıyla değiş tokuş yaptığım türde Amerikalı yazarlara ait karton kapaklı kitaplar oluşturunuyordu. Ama kutunun en dibinde yerinden edilmiş bir sığınmacı gibi *On İkinci Gece*’nin bir kopyası duruyordu.

Bu kitabı büyük ihtimalle okumayacaktım. Ama artık geçici de olsa, üniversite yıllarımdan beri ilk defa bir kitaplığım vardı.

Kitabın parasını ödemek için dükkâna girdim. “Yakınlarda bir bisiklet tamircisi var mı acaba?” diye sordum tezgâhın arkasında duran adama.

“İki sokak ötede var. Boerensteeg’de,” dedi adam başını okuduğu kitaptan kaldırmadan.

“Teşekkürler.” Shakespeare’in kitabını önüne koydum.

Adam önce kitabın kapağına, sonra bana baktı. “Bu kitabı mı alıyorsun?” Buna ihtimal vermiyormuş gibi konuşmuştu.

“Evet,” dedim ve böyle bir şeye hiç gerek olmadığı halde ona geçen yıl bu oyunda oynadığımı söyledim. “Sebastian rolüneydim.”

“Oyun İngilizce miydi?” diye sordu yıllarca yurt dışında yaşayanların iki farklı dilin karışımından oluşan o tuhaf aksanıyla.

“Evet,” dedim.

“Ah.” Adam okuduğu kitaba geri döndü. Ona bir avro verdim.

Neredeyse kapıdan çıkmak üzereyken arkamdan seslendiğini duydum: “Madem Shakespeare oynuyorsun yolun aşağısındaki tiyatroya uğramanı tavsiye ederim. Yazları Vondelpark’ta Shakespeare’in en seçkin oyunlarını İngilizce olarak sahneliyorlar. Bu yıl için oyuncu seçtiklerini duydum.”

Bu sözleri, yaptığı öneri yere attığı bir çöp parçasından farksızmış gibi kayıtsız bir sesle söylemişti. Yerde duran çöp parçasına bakıp uzunca bir süre düşündüm. Belki değersizdi belki de değildi. Ama onu yerden almadan bunu asla bilemezdim.

Otuz Beş

“Adın.”

“Willem. De Ruiter.” Sesim bir fısıltıdan farksız çıkmıştı.

“Tekrarla lütfen.”

Boğazımı temizleyip tekrar denedim. “Willem de Ruiter.”

Sessizlik. Kalbimde, şakaklarımda ve boynumda atan nabzı duyabiliyordum. Daha önce hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyor ve buna bir anlam veremiyordum. Geçmişte hiç sahne korkusu yaşamamıştım. O akrobatlarla ilk kez gösteriye çıktığımda ya da Gerilla Will’in sahnelediği Fransızca oyunda rol aldığımda bile. Faruk’un ilk kez “oyun” diye bağırıp kameraları kayda geçirmesiyle birlikte Lars Von Gelder’in Hintçe repliğini okumak zorunda kaldığımda bile.

Ancak şimdi kendi ismimi söylemekte dahi zorlanıyordum. Sanki birileri benden habersiz üzerimdeki ses tuşunu kapatmıştı. Gözlerimi kısarak karşımda duranlara bakmaya çalıştım ama parlak ışıklar hiç kimseyi görmeme izin vermiyordu.

Beni izleyenlerin o an ne yaptıklarını düşündüm. Güçlkle hazırladığım o tuhaf özgeçmiş mi inceliyorlardı? Daniel, Sarphatipark'ta fotoğrafımı çekmişti. Sonra bu fotoğrafın arkasına Gerilla Will'de rol aldığım oyunların listesini basmıştık. Karşıdan bakıldığında fotoğrafım hiç de fena görünmüyordu. Özgeçmişimde de hepsi Shakespeare ait olan pek çok oyun vardı. Ancak fotoğrafı yakından incelediğinizde bir telefonla çekilip evde basıldığını ve sonuna dek büyütüldüğü için kötü kalitede olduğunu anlayabiliyordunuz. Sahne deneyimime gelince, eh, Gerilla Will'in bir repertuar tiyatrosu olduğu söylenemezdi. Diğer oyuncuların özgeçmişlerini de görmüştüm. Hepsi Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelmiş –Çek Cumhuriyeti, Almanya, Fransa, İngiltere ve Hollanda– ve gerçek oyunlarda rol almışlardı. Üstelik fotoğrafları da benimkinden çok daha iyiydi.

Derin bir nefes aldım. En azından bir özgeçmişim *vardı*. Bunu Kate Roebling'e borçluydum. Daha önce hiç oyuncu seçmelerine katılmadığım için son anda onu arayıp tavsiyelerini almaya karar vermiştim. Gerilla Will'de kimin hangi rolde oynayacağını Tor belirlerdi. Yaptığı seçimler eleştirilere neden olurdu ama ben bunu çok da önemsemezdim. Repliğin kısa ya da uzun olduğuna bakmaksızın herkese eşit para verilirdi.

“Ah, evet, Willem,” dedi kimden geldiği anlaşılmayan bir ses. Sesin sahibi ben daha repliğimi okumadan sıkılmışa benziyordu. “Bugün bize ne okuyacaksınız?”

Grubun o yıl sahneleyeceği *Size Nasıl Geliyorsa* isimli oyunu daha önce hiç seyretmemiş ve hakkında çok da fazla bir şey duymamıştım. Bir önceki hafta tiyatroya uğradığımda bana seçmeler için Shakespeare'in herhangi bir monoloğunu hazırlayabileceğimi söylemişlerdi. Elbette İngilizce olarak. Kate bunun için *Size Nasıl Geliyorsa* oyununda geçen monologlara bir göz atmamı önermiş, gerçekten anlamlı bir şeyler bulabileceğimi söylemişti.

“*On İkinci Gece*’den Sebastian’ın sözlerini okuyacağım,” dedim. Sebastian’ın üç kısa konuşmasını birleştirmeye karar vermiştim. Böylesi bana daha kolay gelmişti. En son bu rolde oynamıştım ve repliğin büyük bir kısmı hâlâ ezberimdeydi.

“Hazır olduğunda başlayabilirsin.”

Kate’in bana söylediklerini hatırlamaya çalıştım ama kelimeler hiç bilmediğim yabancı bir dildeymiş gibi zihnimde dolanıp duruyordu. *Hissederek okuyabileceğin bir şeyler seç. Onların seni görmek istediği gibi değil, kendin gibi ol. Ya en iyisini yap ya da evine dön.* Kate telefonu kapamadan önce bana bir şey daha söylemişti. Önemli bir şey. Ama şimdi bunu hatırlayamıyordum. Gerçi bu aşamada sadece repliğimi hatırlamam bile yeterliydi.

Birileri boğazını temizledi. “Hazır olduğunda başlayabilirsin.” Konuşan bir kadındı ve bu sözleri *hadi artık başla* der gibi söylemişti.

Nefes al. Kate bana nefes al demişti. O kadarını hatırlıyordum. Böylece nefes aldım. Sonra repliğimi okumaya başladım:

“Üzgünüm ama olmaz. Yıldızların gölgeleri üzerime düşüyor; kötü kaderim sizi de etkileyebilir.”

İlk birkaç satır dudaklarımdan dökülüvermişti. Bu hiç de fena bir başlangıç sayılmazdı. Devam ettim. “Belalarım la tek başıma yüzleşebilmem için sizden gitmenizi istiyorum.”

Sözler hızla dökülmeye başlamıştı. Repliğimi bir önceki yaz uçsuz bucaksız parklarda, meydanlarda ya da alışveriş merkezlerinde olduğu gibi okumuyordum. Bütün hafta sonu Daniel’in banyosunda aynaya, fayanslara, hatta bazen Daniel’in kendisine bakarak prova yaparken olduğu gibi tutuk değildim.

“Keşke Tanrı buna izin verseydi de ikimiz birlikte ölseydik!”

Kelimeler dudaklarımdan her zamankinden farklı bir şekilde dökülüyordu. Şimdi onların gerçekte ne anlama geldiklerini biliyor-

dum. Sebastian kendini rüzgârın akışına bırakmış bir serseri değildi. O ruhunda açılan yaraları iyileştirmeye çalışıyor ve pek çok talihsizlikle karşılaşp kaderin sillesini yediği için etrafındakilere şüpheyile yaklaşıyordu.

“Onu kıskananlar bile zeki olduğunu söylerdi,” dedim ve gözümün önünde, bu sözleri bir kalabalığa son kez söylediğim o sıcak İngiliz gecesindeki haliyle Lulu belirdi. Dudaklarında o güçlölkle fark edilen gülümsemesi vardı.

“O denizde boğuldu, efendim ve denizin tuzunu taşıyan göz yaşlarım, hatırasını bir kez daha suda boğacak.”

Ve böylece bitti. Alkış sesleri yerine kulakları sağır eden bir sessizlik duyuldu. Nefes alışımı, hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimi duyabiliyordum. Sahneye çıktığınızda üzerinizdeki gerginliği atmanız gerekmez miydi? Rolünüzü tamamladığınızda rahatlamanız gerekmez miydi?

“Teşekkür ederim,” dedi az önceki kadın. Bu basmakalıp iki kısa kelime minnet duygusundan yoksundu. Bir an belki benim de onlara teşekkür etmem gerektiğini düşündüm.

Ama bunu yapmadım. Az önce neler olup bittiğini anlayamamanın şaşkınlığıyla sahneden indim. Salondaki koltukların arasında yürürken yönetmenin, yapımcının ve sahne müdürünün (Kate karşımda bu kişilerin olacağını söylemişti) daha şimdiden bir başka adayın öz geçmişi hakkında tartışmaya başladıklarını gördüm. Lobiye çıktığımda parlak ışıklar gözlerimi kamaştırdı. Gözlerimi ovuşturdum. Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

“Bittiği için rahatladın değil mi?” diye sordu zayıf bir oğlan İngilizce konuşarak.

“Evet,” dedim hiç düşünmeden. Aslında bu doğru değildi. İçimi daha şimdiden, sıcak bir yazın ardından gelen ilk soğukların yarattığı türde bir melankoli sarmıştı.

“Fikrini değiştiren şey ne oldu?” diye sormuştu Kate bana telefonda. Meksika’daki karşılaşmamızın ardından hiç görüşmemiştik ve ona planlarımdan bahsettiğimde epeyce şaşırmıştı.

“Ah, bilmiyorum.” Ona şans eseri *On İkinci Gece* kitabını bulduğumu, sonrasında seçmeleri öğrendiğimi, doğru zamanda doğru yerde olduğumu anlatmıştım.

Zayıf oğlan, “Nasıl geçti?” diye sordu bana. Elinde *Size Nasıl Geliyorsa* oyununun bir kopyası vardı ve onu sürekli dizine vurup duruyordu.

Omuzlarımı silktim. Bu konuda en ufak bir fikrim yoktu. Gerçekten yoktu.

“Ben Jaques’ı seçtim. Ya sen?”

Tek bir kelimesini bile okumadığım oyuna baktım. O an tıpkı Tor’la olduğu gibi bana verecekleri her role razı olduğumu anladım. İçimi, doğru olanı yaptığımdan emin olamamanın verdiği bir sıkıntı kapladı.

Ve nihayet, ona telefonda seçmelere katılmamla sonuçlanan olayları anlatmamın ardından Kate’in bana söylediği şeyi hatırladım.

“*Yolunu seç, Willem. Yolunu seçmek zorundasın.*”

Bugünlerde sık sık yaptığım gibi benim için önemli bir şeyi ancak iş işten geçtikten sonra hatırlamıştım.

Otuz Altı

Seçmelerin üzerinden bir hafta geçmesine rağmen bana geri dönen olmamıştı. Vincent ismindeki o zayıf oğlan rol dağıtımından önce geri dönüşler olacağını söylemişti. Beni kimse aramamıştı. Bu olayı geçmişe gömüp Daniel'in dairesindeki çalışmalarına devam ettim ve enerjimi tamamen fayans döşemeye aktarmam sonucu banyoyu planladığımızdan birkaç gün önce tamamlayıp mutfığa geçtik. Mutfak dolaplarını seçmek için metroya binip IKEA'ya gittik. Parlak kırmızı renkte dolapları olan örnek bir mutfak geziyorduk ki telefonum çaldı.

"Ben Allerzielen Tiyatrosu'ndan Linus Felder, Willem."

Kalbim yeniden sahneye çıkmışım gibi heyecanla atmaya başladı.

"Orlando'nun açılış konuşmasını ezberleyip yarın sabah dokuzda burada olmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Tabii ki. Ona çok daha fazlasını da yapabileceğimi söylemek istedim. "Elbette," dedim. Ve Linus detayları sormama fırsat tanımadan telefonu kapadı.

"Arayan kimdi?" diye sordu Daniel.

“Seçmelerine katıldığım tiyatronun sahne müdürü. Beni tekrar çağırıyor. Orlando’nun repliğini okuyacağım. Başrol oyuncusunun.”

Heyecana kapılmış bir çocuk gibi hoplayıp zıplamaya başlayan Daniel mutfaktaki mikseri devirdi. “Ah, kahretsin,” dedi ve masumca ıslık çalarak beni oradan uzaklaştırdı.

Daniel’ı IKEA’da bıraktım ve günün geri kalan kısmını Sarphati-park’taki yağmurun altında, okuyacağım repliği ezberleyerek geçirdim. New York’ta yaşayanların uyanmasını bekleyip yeni tavsiyelerini almak üzere Kate’i aradım ama artık New York’ta değil Kaliforniya’da olduğu için onu yine de uyandırdım. Ruckus Batı Kıyısı’nda altı haftalık bir *Cymbeline* turnesine çıkmıştı ve ağustosta da çeşitli festivallere katılmak üzere İngiltere’ye geçecekti. Bunu duyduğumda Kate’in yardımını istemeye neredeyse utandım. Ama o her zamanki cömertliğiyle, seçmelerle ilgili geri dönüş almanın ne anlama gelebileceğine dair kısa bir konuşma yaptı. Benden birkaç oyuncunun karşısında oyunun bazı sahne ya da bölümlerini oynamamı isteyebilirlerdi ve Orlando’nun repliğini okumamı istemeleri de bu rolü aldığım anlamına gelmiyordu. “Ama senden bu repliği istemeleri umut vadediyor,” dedi Kate. “Bence bu rol senin için biçilmiş kaftan.”

“Ne demek istiyorsun?”

Gürültüyle iç geçirdi. “Oyunu *hâlâ* okumadın mı?”

Bir kez daha utandığımı hissettim. “Okuyacağım, söz. Bugün okuyacağım.”

Biraz daha sohbet ettik. Kate festival olmayan hafta sonlarında İngiltere dışına seyahat edeceğini ve belki Amsterdam’a da uğrayacağını söyledi. Ona ne zaman isterse gelebileceğini belirttim. Telefonu kapamadan önce bana bir kez daha oyunu okumamı hatırlattı.

O gece geç saatlerde, açılış monoloğunu uykumda sayıklayacak kadar tekrarladıktan sonra, oyunun geri kalan kısmını okumaya başladım. Artık iyice uykum gelmişti ve okuduklarıma konsantre olmakta zorlanıyordum. Kate'in Orlando hakkındaki sözleriyle ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Sanırım telefondaki yorumunu Orlando'nun tanışıp âşık olduğu kızla tekrar karşılaşmasına ama bu defa kızın farklı bir kılıkta olmasına dayanarak yapmıştı. Aramızdaki tek fark Orlando'nun mutlu sona ulaşmasıydı.

Bir sonraki sabah tiyatroya ulaştığımda içerisi neredeyse boş ve sahnedeki tek bir lambanın ışığı dışında tamamen karanlıktı. Son sıradaki koltuğa oturdum ve kısa bir an sonra salonun ışıkları tek tek yanmaya başladı. Elinde bir not panosuyla Linus içeri girdi. Peşinde minyon bir kadın olan yönetmen Petra vardı.

Hatırımı soran falan olmadı. "Hazır olduğunda başlayabilirsin," dedi Linus.

Bu defa hazırdım. Hazır olmaya kararlıyım.

Ama gerçekte hiç de hazır olmadığım ortaya çıktı. Repliği hatasız okuyor ama her satırın ardından doğru ritmi yakalayıp yakalamadığımı merak ediyordum. Bunu düşündükçe okuduğum sözler, sürekli tekrar edilen sıradan bir kelimenin kulağa anlamsız gelmesi gibi bana yabancılaşıyordu. Dikkatimi toplamaya çalıştım ama bunun için çaba harcadıkça daha da zorlandım. Kulisin bir köşesini mesken edinmiş cırcır böceğinin sesini duyduğumda Bombay Royale'da olduğumu hayal ettim ve Chaudhary, onun küçük barınağı, Yael ve Prateek aklıma geldiğinde içinde bulunduğum tiyatrodan bambaşka bir yere gittim.

Repliği tamamladığımda kendime fazlasıyla öfkelenmiştim. Yaptığım ezber boşa gitmişti. Bunun kadar umursamadığım Sebastian monoloğunda bile çok daha başarılı olmuşum.

“Tekrar deneyebilir miyim?” diye sordum.

“Gerek yok,” dedi Petra. Onun mırıldanarak Linus’la bir şeyler konuştuğunu duydum.

“Gerçekten. Bundan çok daha iyisini yapabileceğimden eminim.” Yüzüme neşeli bir gülümseme yerleştirerek belki de günün en başarılı rolünü çıkardım. Çünkü gerçekte bundan daha iyisini yapabileceğimden emin değildim. Sadece şansımı *deniyordum*.

“Gayet iyiydin,” diye bağırdı Petra. “Pazartesi saat dokuzda tekrar uğra. Linus sen gitmeden önce evraklarını hazırlayacak.”

Hepsi bu kadar mıydı? Orlando rolünü almış mıydım?

Belki buna o kadar da şaşırmamam gerekirdi. Ne de olsa akrobatlarla ya da Gerilla Will’le çalışmak, hatta Lars Von Gelder rolünü oynamak bile benim için bu kadar kolay *olmuştu*. Rolü aldığım için sevinmeliydim. Rahatlamalıydim. Ama tuhaf bir biçimde sadece hayal kırıklığına uğradığımı hissediyordum. Çünkü artık bu iş benim için önemliydi. İçimden bir ses önem taşıyan bir şeyin bu kadar kolay elde edilmemesi gerektiğini söylüyordu.

Otuz Yedi

TEMMUZ

Amsterdam

“Selam, Willem, nasılsın?”

“İyiim, Jeroen. Sen nasılsın?”

“Ah, biliyorsun ki şu gut hastalığı beni perişan ediyor.” Jeroen göğsüne vurup güçlükle öksürdü.

“Gut ciğerlerde değil bacakta olur seni aptal,” dedi Max yanındaki koltuğa oturarak.

“Ah, tamam.” Jeroen Max’e en sevimli gülümsemesini sundu ve bir yandan gülüp bir yandan topallayarak oradan uzaklaştı.

“Amma da budala bir herif!” dedi Max çantasını ayaklarının dibine bırakarak. “Rol gereği onu öpmek zorunda kalırsam yemin ederim ki sahneye kusarım.”

“O halde Marina’nın sağlığı için dua etmelisin.”

“İşte onu öpmeye hayır demem doğrusu.” Max sırtarak Jeroen’in Orlando rolünü üstlendiği oyunda Rosalind’i oynayan Marina’ya baktı.

“Ah, sevgili Marina. Bu benim işime yarayacak olsa da Marina’nın hastalanmasını kesinlikle istemem. O çok tatlı bir kız. Ayrıca bu rolü bırakırsa o aşağılık herifi ben öpmek zorunda kalırım. Benim asıl hasta olmasını istediğim kişi *Jeroen*.”

“Ama Jeroen asla hastalanmaz,” dedim Max’e, sanki bunu hatırlamaya ihtiyacı varmış gibi. Onun dublörü olarak, Jeroen Gossler’in sahnede olduğu uzun yıllar boyunca tek bir performansı bile kaçırmadığını defalarca dinlemiştim. Gripe yakalanıp sürekli kustuğunda, sesi kısıldığında, sevgilisi perde açılmadan birkaç saat önce onun kızını doğurduğunda bile. İşin gerçeği bana bu rolün verilmesinin sebebi, Jeroen’in bu kusursuz siciliydi. Onun asıl dublörü bir Mentos reklamı için anlaşma yapmıştı ve çekimler sebebiyle oyunun üç provasına katılamayacaktı. Asla sahneye çıkamayacak olan bir dublörün üç provayı kaçırmaması. Petra dublörlerden hem çok şey bekliyor hem de onlardan hiçbir şey istemiyordu.

Bana söylendiği gibi, tüm kadrolu oyuncuların kırık dökük, uzun bir ahşap masanın etrafına oturup senaryoyu satır satır gözden geçirdiği, oyundan anlamlar çıkardığı, tek bir kelimenin ne demek istediği ya da tek bir satırın nasıl okunması gerektiğine dair yorumlarda bulunduğu o ilk masa başı toplantısından beri her gün tiyatroya gidiyordum. Şaşırtıcı bir şekilde herkese söz hakkı tanıyan Petra, Üzgün Lucretia’nın ne demek istediğine ya da Rosalind’in neden kimliğini gizlemekte bu kadar uzun bir süre ısrarcı davrandığına dair her türlü görüşe açıktı. Dük Frederick’in adamlarından birini oynayan oyuncu, Celia ve Rosalind arasında geçen bir konuşmayı yorumlamak istediğinde bunu memnuniyetle karşılıyordu. “Bu masadaki herkesin sesini duyurmaya hakkı var,” diyordu cömert bir tavırla.

Max’le ikimizin masada konuşulanları duyabileceğimiz kadar yakın fakat konuşmaya katılmamız durumunda başkalarının işine burnumuzu sokuyormuşuz gibi hissetmemize neden olacak kadar

da uzak bir yere oturtulmuş olmamız dikkat çekiciydi. İlk başta bunun bilerek yapılmadığını düşünmüştüm. Ancak Petra'nın birkaç kez, "Oyunculuk size verilen repliği okumaktan çok daha fazlasıdır. Oyunculuk yapılan her hareketle, söylenmeyen her kelimeyle izleyicilerle iletişim kurmaktır," dediğini duyduğumda bizim kasten bu şekilde oturtulduğumuzu anladım.

Şimdi bu işi çok *kolay* elde etmekten endişe duymuş olmam bana neredeyse komik geliyordu. Gerçi işim gerçekten kolaydı ama düşündüğümünden farklı bir şekilde. Max'le ikimiz oyunda gerçek rolleri olmayan tek oyunculardık. Oyuncu listesinde garip bir konumumuz vardı. Yarı kadrolu elemanlar. Gölge elemanlar. Başkalarının yedekleri. Kadrodaki oyuncuların sadece birkaçı bizimle konuşuyordu. Bu oyuncuların biri de Vincent'tı. Peşinde olduğu Jaques rolünü kapmıştı. Eşine az rastlanır bir zarafete sahip olan Marina da bizimle konuşan oyuncular arasındaydı. Ve ben bunu yapmamasını tercih etsem de elbette Jeroen da benimle her gün konuşmaya özen gösteriyordu.

"Ee, bugün ne seyrediyoruz?" diye sordu Max doğu Londra şivesiyle. O da benim gibi melezdi; babası Surinam'da yaşayan bir Hollandalı, annesi ise Londralıydı. Max alkölü fazla kaçırdığında şivesi daha da belirginleşiyordu ama Rosalind'i okurken İngiliz Kraliçesi'ninki kadar berrak bir İngilizce kullanıyordu.

"Bir savaş sahnesine çalışacaklar," dedim.

"Ah, güzel. Belki o pislik herif gerçekten yaralanır." Güldü ve elini kısıcak saçlarının arasında gezdirdi. "Oyuna çalışalım mı? Teknik provaya başladığımızda buna vaktimiz olmayacak."

Yakın bir zamanda, teknik ve kostüm provalarının yapılacağı son beş gün için sahneyi oyunun altı haftasonu boyunca sergileneceği Vondelpark'taki amfiye taşıyacaktık. İki hafta sonra, cuma günü ön açılışı yapacak ve cumartesi de gala diyecektik. Bu, diğer oyuncuların çalışmalarının karşılığını alacakları gündü. Oysa Max'le ikimiz çalış-

malarımızın karşılığını ancak yedeği olduğumuz oyuncular ortadan kaybolduğunda alacaktık. Linus hem oyunu hem de oyuncuların sahnedeki yerleşimini ezberlememiz ve Jeroen ile Marina'yı ilk teknik provada dikkatle izlememiz gerektiğini söylemişti. Oyunda rol almaya en fazla bu kadar yaklaşabilmiştik. Ne Linus ne de Petra bizden bir kez olsun replikleri okumamızı ya da oyunun herhangi bir bölümünü tekrarlamamızı istemişti. Yine de Max'le birlikte harıl harıl senaryoya çalışıyorduk. Sanırım ancak bu şekilde kendimizi oyunun bir parçası gibi hissedebiliyorduk.

"Ganymede'in olduğu kısma çalışalım mı? Oyunun en çok bu bölümünü sevdiğimi biliyorsun," dedi Max.

"O bölümü erkek rolünde oynayabildiğin için seviyorsun."

"Elbette. Rosalind'i erkek kılığındayken daha çok seviyorum. Öncesinde çok aptaldı."

"Aptal değildi. Âşıktı."

"İlk görüşte âşık oldu." Gözlerini devirdi. "Aptal şey. Rosalind erkek kılığına büründüğünde bir erkek gibi cesur oluyor."

"Bazen bir başkasının yerine geçmek daha kolaydır."

"Sanırım haklısın. Benim oyunculuğu seçmemin sebebi de bu zaten."

Max bana bakıp bir kahkaha patlattı. Sözleri ezberlemiş olabilirdik. Oyuncuların sahnedeki yerleşimini biliyor olabilirdik. Sahneye çıkabilirdik. Ama her ikimiz de gerçek oyuncu değildik. Biz başkalarının dublörüydük.

Max iç geçirip Petra'dan sessiz bir azarı ve sonrasında "dalkavuk" lakabını taktığı Linus tarafından paylanmayı göze alarak ayaklarını öndeki koltuğun üzerine yerleştirdi.

Sahnede Jeroen koreografla tartışıyordu. "Bu bana uygun değil. Özgün bir iş çıkardığımı hissedemiyorum," diyordu. Max bir kez

daha gözlerini devirdi ama ben doğrulup sahnede geçen konuşmayı dinledim. Bu neredeyse her iki günde bir karşılaştığımız bir durumdu. Oyuncuların sahnedeki konumu belirlendiği sırada Jeroen hareketleri “hissedemediğini” söylüyor ve Petra da değişiklik yapıyordu. Ama sonra Jeroen yeni yerleşimden de memnun kalmıyor ve Petra çoğunlukla eski düzene geri dönüyordu. Senaryonun bendeki kopyası, üzerindeki karalamalar ve silinen yazılarla özgünlük arayışı içerisindeki Jeroen’ın yol haritasına dönmüştü.

Marina, Celia’yı oynayan Nikki’yle birlikte sahneye yatırılmış beton direklerin üzerinde oturuyordu. İlk koreografiyi seyrederken her ikisi de sıkılmış görünüyordu. Marina’yla kısa bir an göz göze geldik ve ikimizin de dudaklarında aynı düşüncede olduğumuzu söyleyen bir gülümseme belirdi.

“Gördüm,” dedi Max.

“Neyi gördün?”

“Marina’yı. Seni arzuluyor.”

“Beni tanımıyor bile.”

“Olabilir ama dün gece barda sana beni becer der gibi bakıyordu.”

Oyuncuların büyük bir kısmı her gece provadan sonra köşedeki barda takılıyordu. Bunu insanları sinir etmek için mi yoksa mazoşist eğilimlere sahip olduğumuz için mi yaptığımızı bilmiyordum ama Max ve ben de onlarla birlikte her gece o bara gidiyorduk. Çoğunlukla ya sadece ikimizin olduğu uzun ahşap bir masada oturuyor ya da Vincent’in olduğu masaya yerleşiyorduk. Diğer oyuncuların oturduğu büyük masada Max’e ya da bana asla yer olmuyordu.

“Bana hiç de öyle bakmadı.”

“*İkimizden birine* beni becer der gibi baktı. Hollandalı kızların sağı solu belli olmaz ama Marina şu ana dek bende lezbiyen olduğu izlenimi yaratmadı.”

Marina'ya baktım. Jeroen ve güreşçi Charles'ı oynayan oyuncu savaş sahnelerinden sorumlu koreografla birlikte nasıl yumruklaşacakları üzerine çalışırken o Nikki'nin kendisine anlattığı bir şeye gülüyordu.

"Tabii kızlardan hoşlanmıyorsan onu bilemem," diye devam etti Max, "ama sen de bende böyle bir izlenim yaratmadın."

"Kızlarla sorunum yok."

"O halde neden her gece bardan benimle ayrılıyorsun?"

"Sen kız değil misin?"

Max gözlerini devirdi. "Üzgünüm, Willem, çok çekici bir erkeksin ama aramızda asla düşündüğün gibi bir şey olamaz."

Gülerek yanağına ıslak bir öpücük kondurdum. Max abartılı hareketlerle yanağını sildi. Sahnede Charles'a sahte bir yumruk atmak isteyen Jeroen tökezledi. Max ellerini çırpı. "Bacağındaki guta dikkat et," diye seslendi.

Petra keskin gözlerinde hoşnutsuzluğunu gösteren bir ifadeyle hızla bize döndü. Max senaryoyla ilgileniyormuş gibi davrandı.

"Repliklere çalışmayı bırak," diye fısıldadı Petra'nın ilgisini tekrar sahneye çevirdiğinden emin olduktan sonra. "Hadi gidip kafaları çekelim."

O gece barda içkilerimizi içtikten sonra, "Peki bunu neden yapmıyorsun?" diye sordu Max.

"Neyi?"

"Neden buradan bir kızla ayrılmıyorsun? Marina olmasa bile içerideki kızlardan birini koluna takabilirsin."

"Aynı şeyi *sen* neden yapmıyorsun?" diye sordum

"Yapmadığımı kim söyledi?"

"Buradan her gece benimle ayrılıyorsun, Max."

Max onu yaşımdan çok daha olgun gösteren bir edayla derin bir nefes aldı. Aslında benden sadece bir yaş büyüktü. Birinin dublörü olmayı bu yüzden umursamadığını söylüyordu. *Benim de zamanım gelecek.* Göğsünü boydan boya ikiye ayırır gibi bir işaret yaptı. “Kırık bir kalbim var,” dedi. “Bu tür yaraların kapanması uzun sürer.”

Başımınla onayladım.

“Peki ya sen?” dedi. “Senin de kırık bir kalbin mi var?”

Bazen sorunumun buna benzer bir şey olduğunu düşünüyordum; ne de olsa o güne dek hiçbir kıza bu kadar bağlanmamıştım. Ama böyle düşünmem saçmaydı çünkü Lulu’yla Paris’te geçirdiğim o günden sonra Broodje ve oğlanlarla iletişime geçmiş, ziyaretine gittiğim annemle yeniden konuşmaya başlamış ve şimdi de Daniel amcanın yanına taşınmıştım. Ayrıca bir tiyatrodan oynuyordum. Tamam, gerçek bir oyuncu olduğum söylenemezdi ama bu işi yeteneğimle elde ettiğim de ortadaydı.

Genel anlamda kendimi eskisinden daha iyi hissediyordum. Bram’ın ölümünden sonra, hatta daha öncesinde hissettiğimden bile daha iyi hissediyordum. Hayır, Lulu kalbimi kırmamıştı. Tersine kırık olan kalbimi iyileştirmiş olabileceğini düşünüyordum.

Başımı iki yana salladım.

“O halde neyi bekliyorsun?” diye sordu Max.

“Bilmiyorum,” dedim.

Bildiğim tek bir şey vardı; bir dahaki sefere aşkı bulduğumda onu elimden kaçırmayacaktım.

Otuz Sekiz

Daniel Brezilya'ya gitmeden önce son mutfak dolabını da taktık. Mutfağın restorasyonu neredeyse tamamlanmıştı. Tesisatçı bulaşık makinesinin bağlantılarını kurduktan sonra tezgâhı yerine oturtacaktık ve işimiz bitecekti. “Neredeyse bitmek üzere,” dedim.

“Geriye sadece zili takmak ve senin tavan arasında duran ıvır zıvırlarım elden geçirmek kaldı,” dedi Daniel.

“Tabii ya. Tavan arasındaki ıvır zıvırlar. Eşyam çok mu?” diye sordum. Oraya çok fazla koli yerleştirdiğimi hatırlamıyordum.

Ama Daniel’la tavan arasından üzerlerinde ismimin yazılı olduğu bir düzine kadar koli indirdik.

“Bence hepsini atalım,” dedim. “Nasıl olsa bunca zaman onlara ihtiyaç duymadım.”

Daniel omuzlarını silkti. “Nasıl istersen.”

İçimi bir merak sardı. Açtığım kolilerden birinde yurttaki odamdan getirdiğim bazı giysi ve kâğıtlar vardı ve onları neden sakladığımı bile bilmiyordum. Hepsini çöpe attım. İkinci kolideki eşyaları da

öyle. Ama sonra sıra üçüncü koliye geldi. İçinde Yael'in, hastalarının kayıtlarını tuttuğu türde renkli dosyalar vardı ve bir an kolinin üzerine yanlışlıkla benim ismimin yazıldığını düşündüm. Ama sonra dosyalardan birinden dışarı fırlamış bir kâğıt gördüm. Onu elime aldım.

Saçlarımda rüzgâr

Tekerlekler

Gökyüzü kadar büyük olan

Kaldırım taşlarında sekiyor

Gözümde bir hatıra canlandı. Öğretmenimin onu sınıfın önünde okumamı istemesiyle gurur duyarak yazdığım şiiri Bram'a göstermiştim. "Kafiyeli olmamış," demişti bana.

"Kafiyeli olması gerekmiyor. Bu bir haiku¹⁸," demişti Yael de Bram'a gözlerini devirip bana işbirliği içerisinde olduğumuzu söyleyen o nadir gülümsemelerinden birini sunarak.

Dosyayı koliden çıkardım. İçinden okul ödevlerim, eski yazılarım ve matematik testlerim çıktı. Diğer bir dosyada ödevlerim değil ama bir geminin ve büyükbabamın bana öğrettiği gibi iki üçgen çizerek yaptığım Davud'un kalkanının resmi vardı. Sayfalarca buna benzer şeyler çizmiştim. Duygulara önem vermeyen Yael ve dağınıklıktan nefret eden Bram bu tür şeyleri evde asla sergilemezdi. Resimlerimi çöpe attıklarını sanıyordum.

Başka bir kolide içi koçan koçan uçak, konser ve tren biletleriyle dolu teneke bir kutu buldum. Kutuda Yael'in yaprakları damgalarla dolu eski bir İsrail pasaportu da vardı. Pasaportun altında eski birkaç siyah beyaz fotoğraf duruyordu. Fotoğrafların büyükbabama ait

18 Japon edebiyatında bir şiir türü. (ç.n)

olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Daha önce onun hiç bu kadar genç halini görmemiştim. Büyükbabamın savaştan zarar almadan çıkan fotoğrafları olduğunu bilmiyordum. Ama bu fotoğrafların ona ait olduğundan emindim. Yael gözlerini babasından almıştı. Ben de öyle. Büyükbabam fotoğrafların birinde kolunu siyah saçları ve gizemli gözleri olan hoş bir genç kızın omzuna atmıştı. Bu kız bana tanıdık geliyordu ama büyükbabamın savaş sonrasında tanıştığı Naomi olamazdı.

Büyükbabamın bu kızla beraber çekilmiş başka bir fotoğrafını aradım ama bulduğum tek şey, tuhaf bir şekilde aynı kızla ilgili, şeffaf bir dosyanın içine yerleştirilmiş bir gazete kupürü oldu. Kupüre yakından baktım. Bir gece elbisesi içerisindeki kızın iki yanında smokinli birer adam duruyordu. Sonra kupürü ışığa tuttum. Üzerindeki silik yazılar Macarca'ydı ama başlıkta üç isim verilmişti; Peter Lorre, Fritz Lang –bu iki ismi Hollywood'tan tanıyordum– ve ilk kez duyduğum Olga Szabo.

Fotoğrafları bir kenara bırakıp kolileri karıştırmaya devam ettim. Birinde hatıra olarak saklanmış binlerce obje vardı. Biraz daha evrak buldum. Sonra bir diğer kolide karşıma büyükçe bir kahverengi zarf çıktı. Bu zarfta da fotoğraflar vardı. Yael ve Bram'la tatil yaptığımız Hırvatistan'da çekilmiş fotoğraflar. Bir kez daha, Bram'la her sabah limana inip hiçbirimizin nasıl pişirildiğini bilmediği o taze balıklardan alışımızı anımsadım. Bir başka fotoğrafta kanalların donduğu ve herkesin patenlerini kapıp dışarı çıktığı yıl üçümüz kol kola paten kayıyorduk. Bir diğerinde yüzer evden iskeleye oradan da caddeye taşan ve nihayet tüm komşuların katılımıyla sokak partisine dönüşen bir partiyle Bram'ın kırkıncı yaş gününü kutluyorduk. Benim kesilip atıldığım o fotoğrafın orijinal hali de dâhil olmak üzere tasarım dergisinin çekimlerinden arta kalan fotoğraflar da vardı. Nihayet sona

geldiğimde bir fotoğrafın zarfa yapışıp kaldığını fark ettim. Onu özenle yapıştığı yerden çıkarmam gerekiyordu.

Bıraktığım nefes ne bir iç geçirme, ne bir hıçkırık ne de bir ürpertiyle çıkmıştı. Kanatlanıp havalanan bir kuş gibi canlıydı. Bu kuş ikinci vaktinin sessizliğine karışıp gözden kaybolmuştu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Daniel.

Fotoğrafa baktım. Bu, on sekizinci doğum günümde çekilmiş üçümüzün fotoğrafıydı. Bir başkasının makinesiyle ve kaybettiğim o fotoğraftan farklı bir açıyla çekilmişti. Tesadüfen çekilen bir fotoğraf daha.

“Bunu kaybettiğimi sanıyordum,” dedim fotoğrafı elimde sımsıkı tutarak.

Daniel başını yana eğip kaşdı. “Ben de sürekli bir şeyler kaybediyor sonra da onları ummadık yerlerde buluyorum.”

Otuz Dokuz

Birkaç gün sonra ben provaya, Daniel ise havaalanına gitti. O gece eve döndüğümde onu bulamayacak olmam tuhaf hissettirmişti. Gerçi evde çok uzun süre yalnız kalmayacaktım. Broodje yazın büyük bir bölümünü staj yaptığı Lahey'de geçirmişti ve şimdi de Türkiye'de, büyükanne ve büyükbabasıyla burada iki haftalık tatilde olan Candace'ın yanındaydı. Geri döndüğünde sonbahara dek benimle kalacak, sonra da Henk'le birlikte Utrecht'te kiraladığı daireye taşınacaktı.

O günkü provaya telaş ve öfke hâkimdi. Sahne sökülüp bir sonraki gün yapılacak olan teknik prova için parka taşınmıştı ve dekorun olmaması herkesin sinirini bozmuştu.

Petra etrafta terör estiriyor, oyunculara, teknik ekibe ve elindeki not panosunun ardına sığınmak istiyormuş gibi görünen Linus'a bas bas bağıırıyordu.

"Zavallı dalkavuk," dedi Max. "Petra menapozda olduğu için çok sinirli. Az önce Nikki'nin cep telefonunu parçaladı."

"Gerçekten mi?" diye sordum her zamanki koltuğuma yerleşerek.

“Kutsal prova odasında telefon gördüğünde ne hale gelir bilirsin. Ama Geert bu olayın öncesinde salonda ‘Mackers’ dediği için iyice çileden çıkmış.”

“Mackers mı?”

“İskoç Oyunu,” dedi. Ne demek istediğini hâlâ anlamadığım için dudaklarını *Macbeth* der gibi kıpırdattı.

“Bir tiyatroda bu kelimeyi kullanmak uğursuzluk getirir .”

“Sen buna inanıyor musun?”

“Ben ilk teknik provadan bir gün önce Petra’ya bulaşılmaması gerektiğine inanıyorum.”

Bunları konuştuğumuz sırada Jeroen yanımızdan geçti. Bana bakıp öksürür gibi yaptı.

“Yapabileceğinin en iyisi bu mu?” diye seslendi Max arkasından. Bana döndü. “Bir de oyuncuyum diye geçinir.”

Linus oyunu en başından tekrarlattı. Her şey birbirine karıştı. Replikler unutuldu. Sahne sıraları atlandı. Kim nerede durması gerektiğini bilemedi.

“*Mackers’in laneti,*” diye fısıldadı Max.

Saat altı olduğunda Petra öyle bir duruma gelmişti ki Linus hepimizi erken bırakmak zorunda kaldı. “Bu akşam iyi uyuyun,” dedi. “Yarın çok uzun bir gün olacak. Sabah onda iş başı yapıyoruz.”

“Bara gitmek için erken,” dedi Max. “Önce bir şeyler yiyelim, sonra ya dansa gider ya da bir konser izleriz. Paradiso ya da Melkweg’de hangi grubun sahne aldığını öğrenebiliriz.”

Arabaya atlayıp Leidseplein’e gittik. Max neredeyse kendinden geçmişti çünkü Paradiso’da, geçmişte çok ünlü bir grubun üyesi olan bir müzisyen tek başına sahne alıyordu ve hâlâ bilet vardı. İki bilet satın aldık. Ardından yılın bu mevsiminde turistlerin akınına uğra-

yan meydanda dolaşmaya başladık. Kalabalık bir turist grubu birkaç sokak göstericisinin etrafını sarmıştı.

“Herhalde şu lanet olası Perulu müzisyenleri seyrediyorlar,” dedi Max. “Biliyor musun, küçükken aynı göstericilerin beni her yerde takip ettiğini sanıyordum. Hepsinin birbirine benzediğini fark etmem epeyce zaman aldı.” Bir kahkaha atarak başına vurdu. “Bazen çok kalın kafalı oluyorum.”

Gösteri yapanlar Peru’lu müzisyenler değildi. Bir jonglör grubuydu. Bu tür gösterilerde görmeye alıştığımız çivili ve ateşli objeleri havada çevirirken hiç de fena sayılmazlardı. Bir süre gösteriyi izledik ve izleyicilerin arasında gezdirilen şapkaya bir avuç bozukluk attım.

Tam oradan ayrılacağımız sırada Max beni dürterek, “İşte şimdi asıl gösteri başlıyor,” dedi. Dönüp baktığımda neden bahsettiğini anladım; bir kadın bacaklarını jonglörlerden birinin kalçalarına dolamış onun saçlarını okşuyordu. “Hemen yer kapalım,” diye takıldı Max bana.

Olması gerekenden daha uzun bir süre bu çifti seyrettik. Sonra kız bacaklarını indirip arkasına döndü. İkimiz birbirimizi aynı anda fark ettik.

“Wills?” diye seslendi kız bana.

“Bex?” dedim ben de.

“Wills mi?” diye tekrarladı Max.

Bex jonglörü de peşinden sürükleyerek yanıma geldi ve beni abartılı bir şekilde kucaklayıp öptü. Onu son gördüğümde elimi bile sıkmadığını göz önüne alacak olursak epeyce değişmişti. Beni Matthias’la tanıştırdı. Ben de onu Max’le tanıştırdım.

Bex’in bana, “Kız arkadaşın mı?” diye sorması Max’in coşkulu itirazlarına sebep oldu.

Kısa bir sohbetin ardından konuşacak bir şeyimiz kalmadı çünkü onunla beraber olduğumuz dönemde bile çok fazla ortak noktamız yoktu. “Artık gitmeliyiz. Matthias’ın, *performansını* gösterebilmesi için bol bol *dinlenmeye* ihtiyacı var.” Bex ne tür bir performans ve ne tür bir dinlenmeyi kastettiğinin anlaşılmamış olması ihtimaline karşı imalı bir şekilde göz kırptı.

“Peki o zaman.” Üç kere yanaktan öpüşerek vedalaştık.

Max’le oradan uzaklaşıyorduk ki Bex arkamızdan seslendi. “Hey, Tor sana ulaşabildi mi?”

Durdum. “Tor beni mi arıyordu?”

“Senin izini bulmaya çalışıyordu. Sanırım Headingley’e senin adına bir mektup gelmiş.”

Vücudum, sanki üzerindeki bir şalter indirilmiş gibi tepeden tırnağa sarsıldı. “Headingley mi?”

“Tor’un Leeds’de yaşadığı yer,” dedi Bex. Headingley’in nerede olduğunu biliyordum. Ama ben başkalarına nadiren ev adresi verirdim ve herhangi birine Tor’un adresini verdiğimi de hatırlamıyordum. Tor’un evi zaman zaman Gerilla Will’in karargâhı haline dönüşür, orada prova yapar ya da yorgunluğumuzu atardık. Lulu’nun bu adresi bildiğini ve oraya bir mektup gönderdiğini düşünmem için herhangi bir sebep yoktu. Yine de tekrar Bex’in yanına gittim. “Mektup mu? Kimden gelmiş?”

“Bilmiyorum. Ama Tor bu mektubu sana ulaştırmaya fazlasıyla hevesli görünüyordu. Sana bir e-posta bile göndermeye çalıştığını ama cevap alamadığını söyledi. Düşünebiliyor musun?”

Bex’in imasını duymazdan geldim. “Bunu sana ne zaman söyledi?”

Bex alnını kaşıyarak o günü hatırlamaya çalıştı.

“Hatırlamıyorum. Üzerinden biraz zaman geçti. Bir dakika Bel-fast’a ne zaman gitmiştik?” diye sordu Matthias’a.

Matthias omuzlarını silkti. “Paskalya zamanı değil miydi?”

“Hayır. Sanırım daha önceydi. Büyük Perhiz’in ilk günlerinde olmalı,” dedi Bex. Ellerini yukarı kaldırdı. “Şubat ayı civarıydı. Krep yediğimizi hatırlıyorum. Ya da belki de marttı. Nisan da olabilir. Tor sana gönderdiği e-postaya cevap alamadığını söyleyip izini bulma konusunda *benden* yardım istedi.” Bu düşüncüyü ne kadar saçma bulduğunu vurgulamak için gözlerini kocaman açtı.

Mart. Nisan. Bu aylarda Hindistan’da seyahatleydim ve e-posta hesabıma virüs girmişti. Sonrasında kendime yeni bir adres edinmiştim. Eski adresimi ise aylardır kontrol etmiyordum. Belki Tor’un yolladığı mesaj o zamandan beri posta kutumda duruyordu.

“Mektubun kimden geldiğini biliyor olamazsın değil mi?”

Bex’in hırçın tavrı gözümde birkaç hatıra canlandırmıştı. Aramızdaki ilişki kısa zamanda sona erip Bex sezonun geri kalan kısmında benimle uğraşmaya başlayınca Skev durumumla alay ederek, “Daha önce hiç duymadın mı? Çalıştığın yerden sevgili edinme derler, dostum,” demişti.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Bex sıkıldığını söyleyen bir sesle. Bu sese önceden çalışmış gibiydi bu yüzden mektubun kimden geldiğini gerçekten bilmiyor mu yoksa biliyor da bana söylemiyor mu anlayamadım. “Madem bu kadar merak ediyorsun neden Tor’a sormuyorsun?” dedi. Ardından pek de dostça sayılamayacak bir kahkaha attı. “Gerçi ona sonbahardan önce ulaşabilmen mucize olur.”

Tor’un “yöntemlerinden” biri de turnedeyken mümkün olduğunca Shakespeare dönemindeki gibi yaşamaktı. Bu süre boyunca ne bilgisayar ne telefon kullanır, önemli bir telefon görüşmesi yapma ya da bir e-posta gönderme ihtiyacı duyduğunda başkalarının telefon ya da bilgisayarını ödünç alırdı. Televizyon seyretmez, iPod falan kullanmazdı. Buna rağmen, modern yöntemlerden biri sayılan hava

durumu raporlarını sıkı sıkıya takip eder, bu raporları 17. yüzyıl İngiltere'sinde de var olduğunu söylediği gazetelerden okuyarak durumu biraz olsun eşitlerdi.

"Peki Tor'un o mektubu ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı?" Az önce koşmuşum gibi kalp atışlarım hızlanmış, nefesim kesilmişti ama bu mektubun benim için önemli olduğunu anladığı takdirde Bex'in bana hiçbir bilgi vermemesinden korkarak bu konudan ben de onun kadar sıkılmışım gibi davranmaya çalıştım.

"Onu tekneye yollamış olabilir."

"Tekneye mi?"

"Şu bir zamanlar içinde yaşadığın tekneye."

"Tor o tekneyi nereden bilecek ki?"

"Yüce Tanrım, Wills, ne bileyim ben? Belki tekneden birilerine bahsetmişsindir. Gruptakilerin çoğuyla bir yıl beraber yaşadın."

O tekneden tek bir kişiye bahsetmiştim. Skev'e. Amsterdam'a gidecekti ve bana kendisine para ödmeden kalacağı bir yer bulup bulamayacağını sormuştu. Ona birkaç metruk binadan bahsetmiş ve anahtar hâlâ her zamanki gizli yerinde duruyorsa ve içeride kimse yoksa teknede de kalabileceğini söylemiştim.

"Evet ama ben yıllardır o teknede yaşamıyorum."

"Eh, belli ki bu mektup o kadar da önemli değil," dedi Bex. "Aksi halde onu yazan kişi seni nerede bulacağını bilirdi."

Bex ilk düşüncesinde yanılıyordu ama ikincisinde haklıydı. Lulu'nun beni nerede bulacağını biliyor olması gerekirdi. Birden durup düşündüm. Lulu. Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra. O mektubun bir vergi dairesinden gelmiş olma ihtimali daha yüksekti.

"Neler oluyor?" diye sordu Max, Bex ve Matthias gittikten sonra.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum." Meydanın karşı tarafına baktım.

“Senin için sorun olmazsa çok kısa bir süreliğine bir internet kafeye uğramak istiyorum.”

“Elbette,” dedi Max. “Ben de kendime bir kahve alırım.”

Kafede eski e-posta hesabıma girdim. Gereksiz e-postalarla doluydu. Hesabıma virüsün bulaştığı o ilkbaharda gelen postalara baktım ve hiçbir şey bulamadım. Dört haftalık mesajlarımın tamamı silinmişti. Şansımı çöp sepetinde denedim. Orada da bir şey bulamadım. Hesabımı kapatmadan önce her zamanki alışkanlığımla geçmişte Bram ve büyükbabamdan gelen e-postaları kontrol ettim. Yerli yerinde durduklarını görünce rahatladım.

Yarın bu mesajların çıktısını alacak ve onları yeni hesabıma gönderecektim. Bunu yapabilmek için eski hesabımın ayarlarını değiştirdim.

Sadece birkaç kişiyle paylaştığım bu adresi Tor’un bilme ihtimali olmadığı halde yeni e-posta adresimi de kontrol ettim. Gelen kutusuna da çöp sepetine de baktım. Hiçbir şey bulamadım.

Skeve kısa bir mesaj gönderip beni aramasını söyledim. Tor’a da mektubu, içeriğini ve onu nereye gönderdiğini sordum. Tor’u iyi tanıdığım için bana sonbahara kadar cevap yazmayacağını biliyordum. O zamana dek Lulu’yla tanışmamızın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmiş olacaktı. Akli başında olan her insan onu bulmak için çok geç kaldığını söylerdi. Hastanede uyandığım o ilk günde bile geç kaldığımı düşünmüştüm.

Buna rağmen arayışima devam etmiştim.

Hâlâ da ediyordum.

Kırk

Teknik prova tam bir felaketti. Yeni bir ortamda olmanın etkisiyle unutulmuş sözlerin dışında, amfiteatrda her şeyin baştan yerleştirilmesi gerekmişti.

Max'le ikimiz günün tamamını, oynadıkları sahneleri yüzlerine gözlerine bulaştıran Jeroen ve Marina'nın peşinde geçirmiştik. Bir kez daha onların gölgesi haline gelmiştik. Aslında hiçbirimizin gölgesi yoktu çünkü o gün güneş yerini herkesin keyfini kaçıran hafif ama ısrarcı bir yağmura bırakmıştı. Jeroen bile o her günkü hastalık şakalarından yapmamıştı.

"İnsan bu harika fikrin kime ait olduğunu merak ediyor," dedi Max. "Lanet olasıca Shakespeare'i açık havada oynamak. Hem de ana dili İngilizce olmayan ve sürekli yağmur yağan Hollanda'da."

"Hollandalıların sonsuz bir iyimserliğe sahip olmakla tanındıklarını unutuyorsun," dedim.

"Bu doğru mu?" diye sordu. "Ben onların çıkarıcı olmakla tanındıklarını sanıyordum."

Bilemiyordum. Belki iyimser olan sadece *bendim*. Bir önceki gece Paradiso'dan döndükten sonra ve o sabah tiyatroya gitmeden önce bir kez daha e-postalarımı kontrol etmiştim. Gelen kutusunda Yael'den bir mesaj, Henk'in ilettiği bir şaka ve her zamanki gibi çöp sepetine gidecek olan bir dolu e-posta vardı ama Skev'den ya da Tor'dan mesaj almamıştım. Ne bekliyordum ki?

İyimser olmamı gerektiren ne vardı, onu bile bilmiyordum. Gelen mektup Lulu'ya aitse bile bana dünyanın bir ucundan sövüp saymış olamaz mıydı? Bunu yapmaya sonuna dek hakkı vardı.

Öğle yemeği için mola verdik ve telefonuma baktım. Broodje bana gönderdiği mesajda, ahşap bir yelkenliyle denize açıldığını, birkaç gün boyunca kimseyle iletişimde olamayacağını ama bir sonraki hafta Amsterdam'a döneceğini söylemişti. Daniel da bir mesajla Brezilya'ya vardığını belirtmiş ve Fabiola'nın karnının fotoğrafını göndermişti. Yarın gidip kendime fotoğrafları gösteren bir telefon almaya yemin ettim.

Petra provalarda cep telefonu taşımamızı istemiyordu. Ama onun Jeroen'la konuşmasını fırsat bilip titreşime aldığım telefonumu cebime attım. Ben gerçekten de iyimser bir insandım.

Saat beş gibi yağmur dindi ve Linus provaları kaldığı yerden başlattı. Işıkla verilen işaretler konusunda sorun yaşıyorduk çünkü hava aydınlık olduğu için ışığı göremiyorduk. Normalde oyun gün batarken başlayıp gece de sürecekti ve bu da ortalarına doğru ışıkların yanacağı anlamına geliyordu. Böylece hava karardığında etrafın yeterince aydınlık olacağından emin olmak için bir sonraki günkü provayı ikide başlatıp geceyarısına dek sürdürmeye karar verdik.

Saat altıda telefonum titremeye başladı. Onu cebimden çıkardım. Max fal taşı gibi açılan gözleriyle bana baktı. “Beni sakla,” diye fısıldayarak sahnenin yan tarafına sığındım.

Arayan Skev’di.

“Selam, bana geri döndüğün için teşekkürler,” diye fısıldadım.

“Neredesin?” diye sordu o da fısıldayarak.

“Amsterdam’da. Ya sen?”

“Brighton’a döndüm. Neden fısıldayarak konuşuyoruz?”

“Provadayım.”

“Neyin provasında?”

“Shakespeare’in.

“Amsterdam’da Shakespeare provası. Vay canına, bu harika. Ben o işleri bıraktım. Artık Starbucks’da çalışıyorum.”

“Ah, kahretsin. Affedersin.”

“Sorun değil, dostum.”

“Dinle, Skev, şimdi uzun uzun konuşamam ama ben burada Bex’e rastladım.”

“Bex.” Skev ısıklık çaldı. “Nasılmış o tatlı şey?”

“Her zamanki gibi. Bir joglörle takılıyor. Tor’un bana bir mektup ulaştırmaya çalıştığını söyledi. Sene başında.”

Bir sessizlik oldu. “Victoria. Tanrım. O çok ilginç birisi.”

“Biliyorum.”

“Ona gruba geri dönüp dönemeyeceğimi sordum ve olumsuz cevap aldım. Sadece bir kez yattık diye. Hem de sezon dışında. Asla çalıştığın yerden sevgili edinme.”

“Biliyorum, biliyorum. Şu mektuba gelirsek...”

“Evet, dostum, o mektup hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ah.”

“Victoria bana mektupla ilgili herhangi bir bilgi vermedi. Sadece özel olduğunu söyledi. Onun bu tür konularda ne kadar hassas davrandığını bilirsin.” İç geçirdi. “Ben de ona mektubu sana göndermesini söyledim. Yüzer evin adresini verdim. Orada mektup alıp alamadığınızdan bile emin değildim.”

“Alıyorlardı. Alıyorduk. Aldık.”

“Yani mektup eline ulaştı mı?”

“Hayır, Skev. Seninle iletişim kurmamın sebebi de bu zaten.”

“Mektup şu an teknede olmalı, dostum.”

“Ama biz artık orada yaşamıyoruz. Bir süredir orada oturmuyoruz.”

“Ah, kahretsin. Teknenin boş olduğunu unutmuşum. Üzgünüm.”

“Önemli değil, dostum.”

“Shakespeare’le iyi şanslar.”

“Sana da kapuçinolarla iyi şanslar.”

Skev güldü. Vedalaştık.

Provaya döndüm. Max telaşlı görünüyordu. “Onlara kismaya gittiğini söyledim. Dalkavuk kendisinden izin almadığın için çılgına döndü. O da karısıyla yatmadan önce Petra’dan izin alıyor mu merak ediyorum doğrusu.”

Bu manzarayı gözümde canlandırmamak için elimden geleni yaptım. “Sana borçluyum. Linus’a bunun yanlış alarm olduğunu söyleyeceğim.”

“Peki bana neler olup bittiğini anlatacak mısın?”

Lulu’yu, sene başından beri yaptığım beyhude arayışları düşündüm. Bu mektup da neden o tür bir şey olmasındı?

“Az önce söylediğim gibi; yanlış alarm,” dedim Max’e.

Her şeye rağmen o mektup ayakkabıma girip beni gün boyu rahatsız eden bir çakıl taşına dönüştü. Kendimi nerede olduğunu, içinde ne yazdığını ve kimden geldiğini düşünmekten alıkoyamıyordum. Prova bittiğinde bu soruların cevabını almak benim için bir mecburiyet haline gelmişti. Bu yüzden yağmurun yeniden başlamasına, yorgunluktan kolumu bile kaldıramayacak durumda olmama rağmen şansımı Marjolein'de denemeye karar verdim. Telefonu cevap vermiyordu ve benim de yarına kadar bekleyecek sabrım yoktu. Yakınlarda, parkın güney ucunda yer alan seçkin bir mahalledeki geniş bir apartmanın zemin katında oturuyordu. Bana ne zaman istersem evine uğrayabileceğimi söylemişti.

“Willem,” dedi kapıyı açtığı anda. Bir elinde bir kadeh şarap, diğerinde bir sigara tutuyordu ve ziyaretim onu pek de memnun etmiş gibi görünmüyordu. Yağmurda sırlıslam olduğum halde beni içeri davet etmemişti. “Seni buraya hangi rüzgâr attı?”

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bir mektup arıyorum.”

“Mektup mu?”

“Baharda yüzer eve gönderilen bir mektup.”

“Neden hâlâ yüzer evin adresini kullanıyorsun?”

“Kullanmıyorum. Birisi mektubu benden habersiz o adrese yollamış.”

Marjolein başını salladı. “Mektup oraya ulaşmışsa bile postahaneye iade edilmiştir ve senin bize verdiğin adrese gelecektir.”

“Utrecht'teki adrese mi?”

Marjolein iç geçirdi. “Olabilir. Beni yarın sabah aramaya ne dersin?”

“Bu konu benim için çok önemli.”

Marjolein bir kez daha iç geçirdi. “Sara’yı aramayı dene. Postalarla o ilgileniyor.”

“Numarası sende var mı?”

“Sende de olduğunu sanıyordum.”

“O numarayı uzun bir süre önce sildim.”

Marjolein tekrar iç geçirdi. Ardından cep telefonunu çıkardı. “Onunla sakın yeni bir ilişkiye başlamaya kalkışma.”

“Başlamam,” diye söz verdim.

“Doğru ya. Sen eskisinden farklı bir adamsın.” Bu sözleri benimle alay etmek için mi söylediğini anlayamadım.

Evden yayılan yumuşak jaz ritimleri, bangır bangır bağırان trompetlerin duyulduğu daha hareketli bir müziğe dönüştü. Marjolein özlemle içeri baktı. O an evde yalnız olmadığını anladım.

“Seni daha fazla tutmayayım,” dedim.

Eğilip bana bir veda öpücüğü verdi. “Annen seni gördüğümü duyunca çok sevinecek.”

Kapıyı kapatmaya davrandı. “Sana bir şey sorabilir miyim? Yael’le ilgili.”

Dikkatini çoktan sıcacık evine ve orada kendisini bekleyen kişiye çevirmiş olduğu için, “Elbette,” dedi fazla düşünmeden.

“Yael, ne bileyim işte, bana yardım etmek amacıyla haberim olmayan bir şey yapmış olabilir mi?”

Marjolein’in yüzünün bir kısmına gölge vuruyordu ama dudaklarındaki geniş gülümseme içeriden yansıyan ışığın altında parladı. “O sana bu konuda ne söyledi?”

“Hiçbir şey söylemedi.”

Marjolein başını iki yana salladı. “O halde ben de söyleyemem.” Kapıyı kapatacakken durdu. “Ama evden uzakta olduğun bunca zaman banka hesabının neden hiç sıfırlanmadığını merak etmedin mi?”

Bu konuya çok fazla kafa yordüğüm söylenemezdi. Banka kartımı nadiren kullanırdım ama kullandığım her defasında işe yarardı.

“Birileri seni hep gözetti,” dedi Marjolein. Kapıyı kapatırken hâlâ gülümsüyordu.

Kırk Bir

Utrecht

Her şey fazla uzun sürüyordu. Tren gecikmişti. Bisiklet kiralama kuyruğu almış başını gidiyordu. Kuyrukta beklemek yerine otobüse binmeyi tercih ettim ama bu sefer de her durakta durup şehirdeki bütün yaşlı kadınları topladık. Aslında yola bu kadar geç çıkmamalıydım ama o sabah nihayet Sara'ya ulaşmayı başardığımda saat epeyce ilerlemişti. Ardından onun böyle bir mektup olduğunu hatırlayabilmesi için uzun uzun dil dökmek zorunda kalmıştım. Hayır, mektubu okumamıştı. Hayır, nereden geldiğini hatırlamıyordu. Ama onu dosyamdaki adrese gönderdiğini düşünüyordu. Utrecht'teki adrese. Yakın bir zamanda.

Bloemstraat'a vardığımda neredeyse öğlen olmak üzereydi. Amsterdam'daki ikinci teknik prova öğleden sonra ikide başlayacaktı. Hayatımda zamandan bol bir şey yoktu ama ona gerçekten ihtiyaç duyduğumda asla yetmiyordu.

Yuvarlak kapı zilini çaldım. Cevap veren olmadı. Burada şimdi kimin yaşadığını bilmiyordum. Trendeyken Broodje'ye mesaj atmış

ama cevap alamamıştım. Sonra onun Ege Denizi'nin ortasında bir yerlerde olduğunu hatırlamıştım. Candace'la birlikte. İsmi bildiği ve Meksika'dan ayrılmadan önce telefon numarasıyla e-posta adresini aldığı Candace'la.

Ön kapı kilitliydi ama anahtarı hâlâ bende idi ve kilit değiştirilmemişti. İlk iyi işaret.

"Selam," diye seslendim ve sesim boş evde yankılandı. Burası artık bir zamanlar yaşadığım yere benzemiyordu. İçeride yamru yumru bir kanepa yoktu. Erkek kokusu da. Picasso'nun çiçek resmi bile gitmişti.

Yemek masasının üzerine eve gelen postalar bırakılmıştı. Zarf yığınının mümkün olduğunca hızlı bir şekilde göz gezdirdim ama bir şey bulamayınca daha yavaş ve düzenli davranıp zarfları düzgünce üst üste koyarak gruplara ayırdım; Broodje'ye, Henk'e, W'ye, hatta Ivo'ya bile mektup vardı. Birkaç mektup da isimlerini ilk kez duyduğum ve evin yeni sakinleri olduğunu tahmin ettiğim iki kızın adınaydı. Bana sadece üniversiteden birkaç gereksiz mektupla birlikte Meksika biletlerini aldığım acentanın seyahat kataloğu gelmişti.

Üst kata çıkan merdivenlere baktım. Belki mektup oradaydı. Belki tavan arasındaki eski odamdaydı. Belki dolaplardan birinin içindeydi. Ya da belki Sara'nın bu adrese gönderdiği, benim aradığım mektup değildi. Belki benim aradığım mektup hâlâ Nieuwe Prinsengracht'taydı. Ya da Marjolein'in ofisinde bir yerlerde.

Hatta belki mektup Lulu'dan değildi. Belki bu da kendi kendime yarattığım o boş umutlardan biriydi.

Bir tik tak sesi duydum. Eskiden Picasso'nun aslı olduğu şömine rafında şimdi eski tip bir ahşap saat duruyordu. Bir zamanlar büyükbabamın Kudüs'teki dairesinde de buna benzer bir saat vardı. Yael'in büyükbabamın ölümünden sonra sakladığı birkaç parça eşyadan biri de bu saatti. Onun şimdi nerede olduğunu merak ettim.

Saat yarımı gösteriyordu. Teknik provaya yetişmemi sağlayacak trene binmek istiyorsam hemen şimdi yola koyulmalıyım. Aksi takdirde geç kalırdım. Teknik provaya geç kalmak ha? Petra'nın lughatında bundan daha kötü olan tek şey gösteriye çıkmamaktı. Üç provaya katılmayacağı için işinden olan o dublörü düşündüm. Petra benim yerime başkasını bulmakta geç kalmıştı ama bu yine de beni işten çıkaramayacağı anlamına gelmiyordu. Ne de olsa ben sadece bir başkasının yedeğiydim.

Şu an işten atılmak hayatımda köklü bir değişikliğe sebep olmazdı. Öte yandan işten atılmayı *istemiyordum*. Bundan daha önemlisi, Petra'nın eline bu kararı almasına sebep olacak bir koz vermek *istemiyordum*. Ve gecikirsem bunu yapmış olacaktım.

Ev bir anda, her odasını aramak yıllarımı alacakmış gibi gözümde büyüdü. Zaman daha da büyüdü.

Lulu'yu aramaktan daha önce de vazgeçmiştim. Utrecht'te. Meksika'da. Ama onlar daha çok feragat etmek gibiydi. Bu arayıştan vazgeçen *bendim*. Ama şimdi her nasılsa farklı duygular içerisindeydim Belki beni buraya kadar getiren Lulu'ydu ve uzun zamandır ilk defa elime somut bir şeyler geçmişti. Belki o ana dek olan her şeyin amacı *buydu*. Belki artık yolun sonuna gelmiştim.

Lulu'nun bavuluna bıraktığım kartpostalları düşündüm. İçlerinden birinin üzerine *üzgünüm* yazmışım. Ancak şimdi aslında yazmam gerekenin *teşekkür ederim* olduğunu anlamışım.

"Teşekkür ederim," dedim boş eve sessizce. Beni asla duyamayacağını biliyor ama nedense bunun bir önemi olmadığını hissediyordum.

Bana gelen zarfları geri dönüşüm kutusuna attım ve kapıyı kapatıp Amsterdam'a doğru yola çıktım.

İKİNCİ KISIM

Bir Gün

Kırk İki

AGUSTOS

Amsterdam

Telefon alıyordu. Ve ben uyuyordum. Aynı anda gerçekleşmesi mümkün olmayan iki şey. Gözlerimi açıp el yordamıyla onu bulmaya çalıştım ama telefon gecenin sakinliğinde feryat edercesine çalmaya devam etti.

Bir ışık yandı. Broodje lambanın sarı ışığı ve ocuk odasının limon sarısı duvarları yüzünden gözlerini kısmış halde çırılçıplak karşımda duruyordu. Bana telefonumu uzattı. “Telefon sana,” diye mırıldandıktan sonra ışığı kapadı ve bir uyurgezer gibi yürüyerek yatağına döndü.

Telefonu kulağıma götürdüğümde geceyarısı gelen bir telefonda asla duymak istemeyeceğiniz o üç kelimeyi duydum.

“Bir kaza oldu.”

İçim allak bullak oldu ve kimin kaza geçirdiğini öğrenmeyi beklerken kulaklarım uğuldamaya başladı. Yael. Daniel. Fabiola. Bebek. Ailemde artık katlanamayacağım bir kayıp daha.

Ancak hattın diğer ucundaki kişi konuşmaya devam etti ve nefesimi düzene sokup söylenenleri idrak edebilmem biraz zaman aldı. *Bisiklet* ve *motosiklet*, *bilek* ve *çatlak*, *gösteri* ve *aciliyet*. Birden bahsedilenin düşündüğüm türde bir kaza olmadığını anladım.

“Jeroen mı?” dedim nihayet. Başka kim olabilirdi ki? Gülmek istiyordum. Durumdaki ironiye değil rahatladığım için.

“Evet, Jeroen,” dedi Linus sert bir sesle. Sırtı asla yere gelmeyen Jeroen sarhoş bir motosiklet sürücüsü tarafından yere devrilmişti. Ayağı alçıda bile olsa sahneye çıkabileceğini söyleyip bu konuda ısrarcı davranmıştı ve belki bir sonraki hafta sonu bunu yapabiliirdi. Peki, ama bu haftasonu?

“Oyunu iptal etmemiz gerekebilir,” dedi Linus. “Derhal tiyatroya gelmelisin. Petra nasıl bir iş çıkaracağını görmek istiyor.”

Gözlerimi ovuşturdum. Perdelerin ardından ışık sızıyordu. Demek geceyarısı değildi. Linus bana saat sekizde tiyatrodan –Vondelpark’taki sahnede değil, asıl tiyatrodan– olmamı söyledi.

“Uzun bir gün olacak,” diyerek beni uyardı.

Tiyatroya ulaştığımda Petra ve Linus neredeyse yüzüme bile bakmadı. Gözlerinin altında mor halkalar olan Marina bana yorgun ve anlayışlı bir bakış fırlattı. Elindeki ekmeği ikiye bölüp yarısını bana uzattı. “Teşekkür ederim,” dedim. “Bir şeyler yiyecek zamanım olmadı.”

“Tahmin etmiştim.”

Sahnenin kenarında oturan Marina’nın yanına yerleştim. “Ee anlat bakalım neler olmuş?”

Marina kaşını yukarı kaldırdı. “İlahî adalet.” Bir tutam saçını kulağının arkasına itti. “Kusursuz sicilyle böbürlenerek şakalar yaptığını biliyorum ve bugüne dek bu şakaları defalarca yapmış olmasına rağmen başına bir şey gelmemişti.” Sözlerine ara verip kucagında biriken kırıntıları silktilti. “Ama kaderle bu şekilde alay edersen son gülen o olur. Sorun şu ki bu durum sadece onu etkilemedi. Belki de oyunun tüm gösterimleri iptal edilecek.”

“Tüm gösterimleri mi? Ben sadece bu akşamki oyunun iptal edileceğini sanıyordum.”

“Jeroen bu hafta sonu sahnelenecek iki oyuna da katılamayacak ve onunla oynamayı başarsa bile ayağındaki alçı ancak altı hafta sonra çıkarılacak. Bu da oyun düzeninin baştan sona değiştirilmesi gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca sigortayla ilgili sorunlar da var.” Marina iç geçirdi. “Oyunu tümünden iptal etmek daha kolay olabilir.”

Durumun ağırlığı karşısında omuzlarımın çöktüğünü hissettim. Anlaşılan her şey bana bağlıydı. “Sanırım Mackers lanetine inanmaya başladım,” dedim Marina’ya.

Dönüp bana baktı. Gözlerindeki endişeli ifade şefkatle karışmıştı. Tam bir şey söylecekti ki Petra beni sahneye çağırırdı.

Linus perişan haldeydi. Ama daha önce binlerce kez sinir krizi geçiren Petra gayet sakin görünüyordu ve etrafını saran sigara dumanıyla alev almış bir heykele benzemişti. Bir süre sonra aslında onun da sakin olmadığını anladım. Sadece teslim olmuştu. O geceki oyunu gözden çıkarmıştı.

Sahneye çıktım. Derin bir nefes aldım. “Ne yapmamı istersin?” diye sordum Petra’ya.

“Daha sonra diğer oyuncularla genel bir prova yapacağız,” diye cevapladı Linus onun yerine. “Şimdilik Marina’yla oynayacağın sah-

nelere çalışmak istiyoruz. O sahnelerde nasıl oynayacağını görmek istiyoruz.”

Petra sigarasını söndürdü. “Rosalind’in olduğu birinci perde ikinci sahneye geçelim. Ben Celia’yı okuyacağım. Linus da Le Beau ve dükkü. Le Beau’nun kavga sahnelerinden önceki sözleriyle başlayalım.”

“Mösyö Meydan Okuyan, prensesler sizinle konuşmak istiyor,” dedi Linus. Petra başını salladı.

“Onları saygıyla dinliyorum,” dedim tam olması gereken yerde Orlando’nun sözlerini söyleyerek.

Kısa bir şaşkınlık yaşandı ve herkes bana baktı.

“Güreşçi Charles’a meydan okuduğunuz doğru mu, genç adam?” diye sordu Rosalind rolündeki Marina.

“Hayır, güzel prenses. O adam herkese meydan okuyor ve ben de onu gençliğimin verdiği güçle yenmek üzere buraya geldim,” dedim. Bunu Jeroen’ın yaptığı gibi böbürlenerek değil, Orlando’nun gerçekte hissettiğini düşündüğüm şekilde cesaretime biraz tedirginlik katarak söylemiştim.

Max’le oyuna çalışırken bu sözleri defalarca tekrarlamıştım ama onlar benim için bir senaryonun satırlarından başka bir şey değildi ve daha önce buna hiç ihtiyaç duymadığım için ne anlama geldiklerine bir kez olsun kafa yormamıştım.

Ancak şimdi tıpkı aylar önce seyircinin karşısına çıkıp Sebastian’ın monoloğuna hayat verdiğimde olduğu gibi kelimelerin bir anda anlam kazandığını hissediyordum. Sanki bildiğim bir dili konuşuyordum.

Oyuna devam ettik ve sıra Orlando’nun şu sözlerine geldi: “Dostlarıma kötülük yapmış olmayacağım çünkü yasımı tutacak kimse yok. Dünyaya zarar vermiş olmayacağım çünkü içinde sahip olduğum hiçbir şey yok.” Bunları söylerken içimdeki küçük bir duygu kıpırtısının boğazımı düğümlediğini hissettim. Çünkü Orlando’nun ne demek

istediğini biliyordum. Bir an yutkunarak bu duygudan kurtulmak istedim ama bunu yapmadım. Sahne sona erene dek kendimi bu duyguya teslim ettim.

Görünmez bir rakiple savaşıyormuş gibi davrandığım dövüş sahnesine geldiğimizde hem rahatlamış hem de kendimi iyi hissetmeye başlamıştım. Oyunun bu kısmını iyi biliyordum. Orlando bu dövüşü kazanmış gibi görünse de aslında kaybetmişti. Dük'ün krallığından sürülmüş ve erkek kardeşi tarafından öldürülmek istendiği konusunda uyarılmıştı.

Sahnenin sonuna geldik. Petra, Linus, hatta Marina bile hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu.

"Devam edelim mi?" diye sordum. "İkinci perdeye?" Başlarını salladılar.

Linus'un, Adam'ın repliğini okuduğu sahneyi tamamladığımda Petra boğazını temizleyip oyunu baştan almamı, Orlando'nun, seçmelerde yüzüme gözüme bulaştırdığım o açılış monoloğunu okumamı istedi.

Bu defa monoloğu hiç şaşırmadan tekrar ettim. Sözlerimi tamamladığımda yine sessizlik oldu.

"Oyunu su gibi ezberlediğin belli," dedi Linus nihayet.

"Ya sahne yerleşimi?"

"Onu da ezberledim," dedim.

Buna inanamıyormuş gibi görünüyorlardı. Bunca zaman ne yaptığımı sanmışlardı?

Koltuk ısıttığımı, diye cevapladım bu soruyu içimden. Belki onların bu şaşkınlığı beni çok da şaşırtmamalıydı. Çünkü ben de bunca zaman aynı şeyi yaptığımı düşünmemiş miydim?

Petra ve Linus bizden izin istedi. Bir konu hakkında görüşmeleri gerekiyordu. O gece oyunu sahnelemeye karar verdikleri takdirde

öğle saatinde tüm oyuncuların katılacağı genel bir prova yapılacak ve ben daha sonra ek bir teknik prova için Linus'la birlikte tiyatroya gidecektim.

“Bir yere ayrılma. Telefonunu açık tut,” dedi Linus sırtıma vurup neredeyse babacan bir ifadeyle bana bakarak. “Seninle birazdan görüşeceğiz.”

Marina'yla birer kahve içmek için yakınlardaki bir kafeye gittik. Yağmur yağıyordu ve kafenin camları buğulanmıştı. Bir masaya yerleştik. Camdaki buğuyu sildim. Kanalin karşı tarafında *On İkinci Gece*'nin kopyasını bulduğum o kitapçı vardı. Dükkân yeni açılıyordu. Marina'ya bisikletin patlayan lastiğini, kitapçıya uğramamı, beni Jeroen'ın dublörü yapan ve belki de şimdi Orlando'yu oynamamı sağlayacak olan tuhaf olaylar zincirini anlattım.

“Bütün bunların az önceki performansınla hiçbir ilgisi yok.” Başını iki yana sallayıp bana çok özel bir gülümseme sundu ve kendimi bir dublör olarak görmekten vazgeçmeme her şeyden çok bu gülümseme sebep oldu. “Bunca zaman yeteneğini bizden gizlemiştin.”

Bu sözlerle nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Belki de bunu kendimden bile gizlemiştim.

“Ona olanları anlatmalısın,” dedi kitapçıyı işaret ederek. “Sana o kitabı satan ve oyundan bahseden adama. Bu rolü alırsan bunun biraz da onun sayesinde olduğunu söylemelisin.”

Bu rolü alacak *olursam* aynı sözü pek çok kişiye söylemem gerekecekti.

“Sen olsan bunu bilmek istemez miydin?” diye devam etti Marina sözlerine. “Sıradan bir davranışının bir başkasının hayatına damga vurduğunu bilmek istemez miydin? Buna ne diyorlardı? Kelebek etkisi mi?”

Adamın dükkânı açmasını izledim. Ona söylemeliydim. Ancak bunu, asıl söylemek istediğim kişiye, bütün bu olanlara dolaylı yoldan sebep olan ve beni bu noktaya taşıyan kişiye söyleyemeyecektim.

“Madem itiraflarda bulunuyoruz,” dedi Marina, “ben de sana, adını kimse bilmesede dublör seçilecek kadar yetenekli olan bu içine kapanık, gizemli oyuncuya en başından beri ilgi duyuyorum.”

Dublör seçilecek kadar yetenekli mi? Bu sözler beni şaşırtmıştı. Oysa ben tam tersini düşünmüştüm.

“Oyun gösterimde olduğu sürece ekipteki hiçbir erkekle gönül ilişkisine girmeme konusunda katı bir prensibim var,” diye devam etti. “Nikki bana sürekli senin bir istisna olduğunu çünkü kadroda yer almadığını söyleyip duruyor ama şimdi fark ettim ki kadroya alınma ihtimalin sana olan ilgimi daha da artırdı.” Bana o özel gülümsemelerinden birini sundu. “Oyun bugün ya da üç hafta sonra sona erdiğinde birlikte biraz daha zaman geçirebilir miyiz?”

Lulu’ya olan özlemim hâlâ damarlarımda dolaşıyor, bir uyuşturucu gibi ömrümden ömür çalıyordu. Marina, Lulu değildi. Ama Lulu bile Lulu değildi. Ve Marina olağanüstü bir kızdı. Geleceğin bize ne göstereceğini kim bilebilirdi?

Tam Marina’ya oyun sona erdikten sonra onunla görüşmeyi kabul ettiğimi söyleyecekken telefonum çaldı. Marina telefona bakıp gülümsedi. “Kaderin arıyor.”

Kurk Uç

Şim başımdan aşkındı. Öğlen genel provaya girecektim. Sonra da teknik provaya. Provalar tamamlanınca koşarak eve dönecek, yoldan bir şeyler alacak ve haberi çocuklara duyuracaktım. Daniel ve Yael'e de.

Eve ulaştığımda Broodje yeni uyanıyordu. Nefes bile almadan ona olanları anlattım. Sözlerimi tamamladığımda çoktan telefonunu kapmış diğer çocukları arıyordu.

"Anneni aradın mı?" diye sordu görüşmesi bitince.

"Şimdi arıyorum."

İki ülke arasındaki zaman farkını hesapladım. Mumbai'de henüz saat beş olmamıştı, bu da Yael'in hâlâ mesaide olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden ona bir e-posta göndermeyi tercih ettim. Hazır elim değmişken bir e-posta da Daniel'a gönderdim. Son anda Kate'e de bir mesaj yazıp Jeroen'ın geçirdiği kazayı anlattım ve onu yakınlarda bir yerlerdeyse o geceki oyunu izlemeye davet ettim. Ona geceyi yanımda geçirebileceğini bile söyleyip evin adresini verdim.

Sadece Bir Yıl

Bilgisayarı kapatmadan önce gelen kutuma bir kez daha göz attım. Tanımadığım bir adresten yeni bir mesaj almıştım ve bunun çöp kutusuna gidecek mesajlardan biri olduğunu düşündüm. Ta ki başlığı görene dek: Mektup.

Mesaja tıklarken elim hafifçe titremeye başlamıştı. Tor'dan geliyordu. Ya da Tor adına onun e-posta yasağına uymayan bir Gerilla Will oyuncusundan.

Selam Willem,

Tor sana bu mesajı gönderip geçen hafta Bex'e rastladığını söylememi istedi. Bex ona senin mektubu alamadığını anlatmış. Tor buna çok üzülmüş çünkü o mektup önemliymiş ve onu sana ulaştırabilmek için epeyce zahmete girmiş. Mektup Paris'te tanıştığın bir kızdan gelmiş ve onu kötü emellerine alet edip terk ettiğin için kız seni arıyormuş (Tor'un sözleri, benim değil).

Bir harekette bulunurken sonuçlarını düşünmen gerekirmiş. Yine Tor'un sözleri. Elçiye zeval olmaz J Tor'u bilirsin.

Hoşça kal! Josie

İçimde pek çok farklı bir duygunun çarpıştığını hissederek kendimi yatağa bıraktım. *Onu kötü emellerine alet edip terk ettiğin için.* Tor'un öfkesini hissedebiliyordum.

Lulu'nun da öyle. İçimi saran utanç ve pişmanlık görünmez bir güç tarafından durduruldu. Çünkü Lulu beni arıyordu. O da beni arıyordu. Ya da aramıştı. Belki de bunu sırf bana olan nefretini kusmak için yapmıştı. Ama benim onu aradığım gibi o da beni aramıştı.

Mutfığa giderken ne hissedeceğimi bilmiyordum. Bir gün içinde çok fazla şey yaşamıştım.

İçeride Broodje'yi bir tavaya yumurta kırarken buldum. “*Uitsmijter* ister misin?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Bir şeyler yemelisin. Enerjiye ihtiyacın var.”

“Gitmeliyim.”

“Şimdi mi? Henk ve W buraya geliyor. Seni görmek istiyorlar. Büyük gösteriden sonra buraya uğrayacak mısın?”

Genel prova öğle saatlerinde başlayacak ve üç saat sürecekti. Linus bu prova tamamlandıktan sonra saat altıda amfide başlayacak olan diğer provaya katılana dek mola verebileceğimi söylemişti. “Saat dört ya da beş gibi gelsem olur mu?”

“Harika. Biz de o zamana dek parti için plan yapmış oluruz.”

“Parti için plan mı?”

“Bu çok önemli bir olay, Willy.” Susup bana baktı. “Bu yıl yaşadıklarından sonra, *yıllardır* yaşadıklarından sonra, bu olayı mutlaka kutlamalıyız.”

“Tamam, peki,” dedim. Yaşadığım şaşkınlığı hâlâ üzerimden atamamıştım.

Odama dönüp kostümün altına giyeceğim yedek giysileri ve ayakkabıları çantama koydum. Tam dışarı çıkacakken Lulu'nun rafta duran saatini gördüm. Onu elime aldım. Aradan bunca zaman geçmiş olmasına rağmen hâlâ çalışıyordu. Saati biraz daha elimde tuttuktan sonra cebime attım.

Kırk Dört

Tiyatroya vardığımda diğer oyuncular da oradaydı. Max arkamda durdu. “Arkanı kolluyorum,” diye fısıldadı. Ona ne demek istediğini soracaktım ama buna gerek kalmadı. Ekipte olduğum üç aylık sürenin büyük bir kısmında bu insanların çoğu varlığını bile fark etmemiş, beni bir başkasının gölgesi olarak görmüştü. Ama şimdi spotlar üzerimdeydi ve artık eskisi gibi karanlığa sığınabilmem imkânsızdı. İnsanlar biraz kibirli biraz da kuşkulu bakışlarla beni süzüyordu. Bu, seyahatleyken benim gibilere pek rastlanmayan mahallelerde dolaştığım sırada hissetmeye alışık olduğum bir duyguydu ve tıpkı seyahatleyken olduğu gibi üzerimdeki bakışları umursamıyormuş gibi davranıp yoluma devam ettim. Kısa bir süre sonra Petra ellerini çırparak bizi bir araya topladı.

“Kaybedecek zamanımız yok,” dedi Linus. “Orlando’nun olmadığı sahneleri atlayarak oyunu yeni haliyle tekrar prova edeceğiz.”

“O halde neden *hepimizi* çağırdın?” diye mırıldandı Gutter. Hem Frederick’in adamlarından birini hem de Silvius’u oynuyordu ve Orlando’yla ikisi neredeyse hiçbir sahnede bir arada görünmüyordu.

“Bu duyguyu iyi bilirim. Öylece oturup diğer insanların rol yapmasını seyretmek zaman kaybından başka bir şey değildir,” dedi Max. Sesi öylesine samimiydi ki Geert’in azarlanmış gibi görünmeyi akıl edebilmesi biraz zaman aldı.

Max, Geert’e çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. Onun yanımda olmasından mutluluk duydum.

“Oyunda rolü olan herkesi çağırdım,” dedi Petra. Abartılı denilebilecek kadar sabırlı bir ifadeye bürünmesi gerçekte tahammül sınırlarının zorlandığı anlamına geliyordu. “Amacım yeni bir oyun-cunun farklı temposuna alışmanız ve bu sayede Willem ile Jeroen arasındaki geçişin mümkün olduğunca sorunsuz olmasını sağlamak. Hatta en iyi şekliyle bu değişikliğin farkına bile varmamamız.”

Max bu sözlere gözlerini devirerek tepki verdi ve ben bir kez daha onun yanımda olmasından mutluluk duydum.

“Şimdi en başından başlayalım, lütfen,” dedi Linus not panosuna vurarak. “Dekor ya da işaret olmayacak, bu yüzden sadece elinizden gelenin en iyisini yapın.”

Sahneye ayak basar basmaz rahatladığımı hissettim. Olmam gereken yer burasıydı. Orlando’nun zihniydi. Oyunu sergilediğimiz sırada Orlando hakkında yeni yeni şeyler keşfettim. Rosalind’le tanıştıkları o ilk sahnenin ne kadar önemli olduğunu anladım. İkisi o kısacık anda birbirlerinde tanıdık bir şeyler görüyordu. Ve bu kıvılcım oyun boyunca aralarındaki tutkuyu canlı tutuyordu. Orlando ve Rosalind oyun sona ereceğe dek bir daha asla gerçek kimlikleriyle bir araya gelmiyordu.

Shakespeare birkaç sayfalık metine böyle bir oyun sığdırmıştı. Orlando kendinden çok daha güçlü bir adamla dövüşeceği halde Rosalind ve Celia’nın önünde kasılarak onları etkilemeye çalışıyordu.

İkisine kur yapıyor, “O güzel gözleriniz ve tatlı dualarınızla bana vereceğim bu imtihanda destek olun,” diyordu.

Hayat kısa anlar üzerine kuruludur. Bu oyunda da kaderin değiştiği an Rosalind’in, “Sahip olduğum sınırlı gücün hepsi sizin olsun,” dediği andı.

Bu tek satır Orlando’nun aldatıcı görünümünü yerle bir etmişti. Ardında ne olduğunu ortaya çıkarmıştı. Rosalind Orlando’yu gerçek haliyle görmüştü. Orlando da onu. Oyunun özeti bu sahneydi.

Oyunda geçen konuşmaları daha önce hiç olmadığı kadar yoğun bir biçimde hissetmiş, sanki Shakespeare’in vermeye çalıştığı mesajı bütünüyle anlamıştım. Rosalind ve Orlando karakterleri gerçekmiş ve benim orada bulunmamın sebebi onları temsil etmekmiş gibi hissediyordum. Artık rol yapmıyordum. Rol yapmanın ötesine geçmiştim. Beni aşan bir şeyin parçası haline gelmiştim.

“On dakika ara veriyoruz,” dedi Linus birinci perdenin sonunda.

Herkes kahve ya da sigara içmek üzere dışarı çıktı. Ama ben sahneyi terk etmek istemiyordum.

“Willem,” diye seslendi Petra bana. “Seninle bir şey konuşmak istiyorum.”

Yüzünde o nadir gülümsemelerinden biri vardı ve bunun memnuniyetini belli ettiğini düşündüm çünkü bir gülümsemenin amacı da bu değil midir?

Tiyatro boşalmış, içeride sadece ikimiz kalmıştık. Linus bile orada değildi. “Beni ne kadar etkilediğini bilmeni istiyorum,” diye başladı Petra sözlerine.

Gerçekte kendimi doğum gününün sabahında hediyelerini almak üzere olan küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Ama yüzüme mümkün olduğunca profesyonel bir ifade yerleştirmeye çalıştım.

“Çok az deneyime sahip olmana rağmen oyunun dilini böylesine iyi konuşabilmen. Seçmelerde kullandığın dilden de etkilenmiştik ancak bu...” Tekrar gülümsedi ve işte o zaman bu haliyle karşısındakine dış gösteren bir köpeğe benzediğini fark ettim. “Sahnedeki yerleşimi de çok iyi öğrenmişsin. Linus savaş sahnelerinin bile büyük bir bölümünü ezberlediğini söyledi.”

“Gözlem yaptım,” dedim. “Oyunu tüm dikkatimle izledim.”

“Harika. Yapman gereken de buydu zaten.” Petra’nın dudaklarında yine az öncekine benzer bir gülümseme belirdi. Artık bu gülümsemenin memnuniyet ifade ettiğinden şüphe duymaya başlamıştım.

“Bugün Jeroen’la görüştüm,” diye devam etti sözlerine. Ona bir şey söylemedim ama içimin allak bullak olduğunu hissettim. Demek onca şeyin ardından Jeroen alçılı ayağıyla oyuna geri dönecekti.

“Olanlardan büyük utanç duyuyor ama en çok da ekibi yarı yolda bırakmanın hayal kırıklığını yaşıyor.”

“Bu olayda suçlanacak kimse yok. Başına bir kaza geldi,” dedim.

“Evet. Elbette. Bir kazaydı. Sezonun son iki haftasında aramızda olmayı çok istiyor ve onun bu arzusunu yerine getirmek için elimizden geleni yapacağız çünkü bir ekipte olması gereken budur. Anlıyorsun değil mi?”

Bana ne söylemeye çalıştığını tam olarak anlamasam da başımı salladım.

“Sahnedeki Orlando yorumunla ne yapmaya çalıştığını biliyorum.”

Orlando yorumunla. Bunu söyleyiş biçimine dayanarak bu yorumu çok fazla sürdüremeyeceğimi hissetmiştim.

“Ancak bir dublörün yapması gereken oyuna kendi yorumunu katmak değildir,” diye devam etti Petra. “Üstlendiği rolü yerine geçtiği oyuncunun yorumuyla oynaması gerekir. Yani aslında sen Orlando’yu oynamıyorsun. Orlando’yu oynayan Jeroen Gossers’ı oynuyorsun.”

Ama Jeroen'in Orlando'su baştan sona yanlış, demek istedim Petra'ya. Onun Orlando'su gerçekte ne hissettiğini belli etmeyen, maço ve kibirli bir adam. Zaaflarını ortaya koymamış olsa Rosalind onu sevmezdi ve seyirciler Rosalind'in Orlando'ya âşık olmadığı bir oyunu neden izlesinler ki? Petra'ya, bırak da onu ben oynayayım, demek istiyordum, bırak da bu defa onu olması gerektiği gibi yorumlayayım.

Ama bunların hiçbirini söylemedim. Petra bana bakıyordu. Nihayet, "Bunu yapabilir misin sence?" diye sordu.

Tekrar gülümsedi. Bunca insan arasında bunu en iyi benim bilmem gerekirken dudaklarındaki gülümsemenin gerçekte ne anlama geldiğini çözememiş olmam ne büyük bir aptallıktı. "Bu hafta sonundaki gösterimleri hâlâ iptal edebiliriz," dedi yumuşak ve tehditkâr bir sesle. "Başrol oyuncumuz bir kaza geçirdi. Bu yüzden kimse bizi suçlayamaz."

Hayat sana bir şeyler verirken bir şeyleri de alıp götürüyordu. Bu hep böyle mi olmak zorundaydı?

On dakikalık molanın ardından yavaş yavaş tiyatroya dönmeye başlayan oyuncular, işe koyulmaya, oyunu sahnelemeye hazırды. Petra'yla konuştuğumuzu gördüklerinde sessizleştiler.

"Anlaştık mı?" diye sordu Petra neredeyse tekdüze denilebilecek kadar dostça bir sesle.

Bakışlarımı tekrar oyunculara çevirdim. Ardından Petra'ya baktım. Başımı salladım. Anlaşmıştık.

Kırk Beş

Linus öğleden sonra bizi serbest bırakır bırakmaz hemen kapıya yöneldim. “Willem,” diye seslendi Max arkamdan.

“Willem,” diye seslendi Marina da onun arkasından.

Ellimi sallayarak ikisini birden başımdan savdım. Oyunda giyeceğim kostümde bedenime göre tadilat yapılacaktı ve Linus birkaç saat sonra benimle amfitiyatroda buluşup dikkat etmem gereken noktaların üzerinden geçecekti. Marina ve Max’ın benimle konuşmak istediklerine gelince; niyetleri Petra’yı bile etkilemeyi başaran, Jeroen’kinden farksız performansım için beni tebrik etmekse bunu duymak istemiyordum. Neden eskisinden tamamen farklı bir performans sergilediğimi bilmek istiyorlarsa da bunu hiç duymak istemiyordum.

“Gitmeliyim,” dedim onlara. “Akşama görüşürüz.”

İkisi de kendince incinmiş bir ifadeye büründü. Her şeye rağmen oradan ayrıldım.

Eve döndüğümde W, Henk ve Broodje'yi sehpanın üzerine birkaç sarı kâğıt açmış, çalışır halde buldum. "Femke geldi," dedi Broodje. "Hey, gelen başrol oyuncusuymuş."

Henk ve W beni tebrik etti. Başımı iki yana sallamakla yetindim. "Bu da ne böyle?" diye sordum masanın üzerindeki projeyi işaret ederek.

"Senin partinin detayları," dedi W.

"Benim partimin mi?"

"Bu gece vereceğimiz parti," dedi Broodje.

İç geçirdim. O partiyi tamamen unutmuştum. "Ben parti falan istemiyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Broodje. "Parti verebileceğimizi söylemiştin."

"Vazgeçtim. Partiyi iptal edin."

"Neden? Oyundan ayrıldın mı?"

"Ayrılmadım." Odama girdim. "Parti falan olmayacak," diye seslendim.

"Willy," diye bağırdı Broodje arkamdan.

Kapıyı çarpıp yatağıma uzandım. Gözlerimi kapayıp uyumaya çalıştım ama başaramadım. Doğrulup Broodje'nin *Voetbal International* isimli dergisine göz atmak istedim fakat bunu da yapamadım. Dergiyi tekrar kitaplığa fırlattım. Büyükçe bir kahverengi zarfın üzerine düştü. Bu geçen ay tavan arasından çıkardığım fotoğrafların olduğu zarfı.

Zarfı açıp başparmağımı fotoğrafların üzerinde gezdirdim. Yael ve Bram'la on sekizinci doğum günümde çekilen fotoğrafımızı bir türlü elimden bırakamadım. Onlara olan özlemim bana acı veriyordu. Anneme olan özlemim bana acı veriyordu. Sahip olmadığımlara özlem duymaktan usanmıştım.

Saat farkına aldırmadan telefonu elime aldım.

Yael telefonu ilk alışta açtı. Ve benim tıpkı daha önce olduğu gibi bir anda nutkum tutuldu. Ama Yael konuşmakta zorlanmadı. Bu defa öyle olmadı.

“Bir sorun mu var? Anlat bana.”

“Sana gönderdiğim mesajı aldın mı?”

“Mesajlarıma bakmadım. Bir sorun mu var?”

Sesi telaşlıydı. Öyle olacağını tahmin etmeliydim. Beklenmedik anlarda gelen telefonlar. Bu tür bir arama yaptığınızda karşınızdakini rahatlatmanız gerekir. “Seni o tür bir şey için aramadım.”

“Nasıl yani?”

“Önceki telefon görüşmelerimizi kastediyorum. Yani ayak bileğini çatlatan birisi dışında kimse hasta değil.” Yael’e Jeroen’ı ve onun yerine geçişimi anlattım.

“Ama bunun seni mutlu etmesi gerekmez miydi?” diye sordu.

Ben de öyle düşünmüştüm. O sabah bunun için gerçekten de mutluydum. Lulu’nun bana mektup yazdığını öğrenmek mutluluğumu katlamıştı. Ancak şimdi eski heyecanım sönmüş ve onun bu mektubu beni suçlamak için kaleme aldığına inanmaya başlamıştım. Olaylar sadece bir gün içinde nasıl da bambaşka bir anlam kazanabiliyordu. Aslında benim bunu çoktan öğrenmiş olmam gerekirdi. “Belli ki etmedi.”

Annem iç geçirdi. “Ama Daniel bana senin son derece enerjik olduğunu söylemişti.”

“Sen Daniel’la mı konuştun? Ona beni mi sordun?”

“Daniel’la birkaç kez görüştük. Ondan bazı tavsiyeler aldım.”

“*Daniel’dan* tavsiye mi aldın?” Nedense bu bana, Yael’in Daniel’a beni sormasından çok daha şaşırtıcı gelmişti.

“Ona seni tekrar buraya çağırmamın nasıl bir fikir olacağını sordum.” Sözlerine kısa bir ara verdi. “Benimle yaşamak için.”

“Tekrar Hindistan’a gelmemi mi istiyorsun?”

“Eğer sen de istersen. Burada oyunculuk yapabilirsin. Belli ki bu işte başarılısın. Birlikte daha büyük bir daireye taşınabiliriz. Her ikimize de yetecek büyüklükte bir daireye. Ama Daniel bu planımı şimdilik rafa kaldırmamı istedi. Senin kendine yeni bir meşgale bulduğunu söyledi.”

“Ben hiçbir şey bulmadım. Ayrıca bunu doğrudan *bana* da sorabilirdin.”

Bu sözleri buruk bir sesle söylemiştim.

Bunu Yael de fark etmiş olmalıydı. Ancak onun sesi son derece sakindi. “Şu an zaten *soruyorum*, Willem.”

Birden bunun doğru olduğunu fark ettim. Bunca zamandan sonra. Gözlerimde yaşlar birikti. O an aramızda binlerce kilometrelik mesafe olmasına sevindim.

“Oraya ne zaman gelebilirim?” diye sordum.

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından annem bana ihtiyaç duyduğum cevabı verdi: “Ne zaman istersen.”

Oyun. O hafta sonu oyunda rol almam gerekiyordu ama sonrasında ya Jeroen geri dönecekti ya da ben istifa edecektim. “Pazartesiye ne dersin?”

“Pazartesi mi?” Bu onu çok da şaşırtmamış gibiydi. “Mukesh’e bu konuda neler yapabileceğini sormam gerekecek.”

Pazartesi. Sadece üç gün sonra. Ama burada daha fazla kalmamı gerektiren ne vardı ki?

Dairenin restorasyonu tamamlanmıştı. Yakında Daniel, Fabiola ve bebekle birlikte geri dönecek ve artık bana bu evde yer kalmayacaktı.

“Sence bu çok erken değil mi?” diye sordum.

“Değil,” dedi Yael. “Daha geç olmamasına sevindim.”

Boğazım düğümlendi ve bir süre konuşamadım. Ama zaten konuşmaya ihtiyacım da yoktu. Benim yerime Yael konuşuyordu. Nefes bile almadan aramıza hep bir mesafe koyduğu için özür diliyor, tıpkı Bram gibi o da bunun benim değil, kendisinin, büyükbabamın ve çocukluğunda yaşadıklarının suçu olduğunu söylüyordu. Bütün bunları zaten biliyordum ama o güne dek tam anlamıyla idrak edememiştim.

“Sorun yok, anne,” dedim onu susturarak.

“Sen ne dersen de sorun var,” dedi bana.

Ama gerçekten sorun yoktu. Çünkü ben bir şeyden kaçmanın farklı yolları olduğunu ve bazen insanın bir hücreden kaçtığını sanarak kendini başka bir hücreye kapadığını biliyordum.

Bu biraz komikti çünkü annemle nihayet ortak bir dil konuşmayı başarmıştık ama şimdi kelimeler eski önemini yitirmişti.

Kırk Altı

Yael'le yaptığımız telefon görüşmesi bittiğinde, sanki birileri pencereyi açıp içeriye temiz hava dolmasını sağlamış gibi hissettim. Seyahat ederken de aynı şeyi hissederdiniz. Bir gün yolunuzu kaybeder, umutsuzluğa kapılırdınız. Ertesi gün bir trene binmeniz ya da bir telefon görüşmesi yapmanızla birlikte önünüze yepyeni bir ihtimaller haritası açılırdı. Petra, oyun; bütün bunların bir önemi olduğunu düşünmüştüm ama belki de sadece hayat rüzgârının beni savurduğu son yerdeydim. Şimdi aynı rüzgâr beni tekrar Hindistan'a taşıyacaktı. Annemin yanına. Ait olduğum yere.

İçi fotoğraflarla dolu zarfı hâlâ elimde tutuyordum. Yael'e bu fotoğrafları sormayı bir kez daha unutmuştum. Büyükbabam ile o gizemli kızın fotoğrafına baktım ve kız bana bu defa onu ilk gördüğümde olduğu kadar yabancı gelmedi. Koyu renk saçları, muzip gülümsemesi ve kısa kesilmiş saçlarıyla biraz Louise Brooks'u andırıyordu. İsmi... gazete kupürünü çıkardım... ismi Olga Szabo'ydu.

Kimdi bu kız? Büyükbabamın kız arkadaşı mıydı? Ondan kaçmış mıydı?

Şimdi bu fotoğraflarla ne yapacağımı bilemiyordum. Onları tekrar tavan arasına kaldırmak en güvenli yöntemdi ama aynı zamanda bunun onları hapsetmek anlamına geleceğini düşünüyordum. Kopyalarını çıkarıp orjinallerini yanımda götürebilirdim ama bu kaybolmalarına engel değildi.

Büyükbabamın bir fotoğrafına baktım. Sonra da Yael'in. Kızını çok seven ve onun güvenliğini sağlamak için her yolu deneyen büyükbabam yüzünden ikisinin birlikte nasıl da zor bir hayat geçirdiğini düşündüm. Bir şeyi hem çok sevmenin hem de onun güvende olmasını sağlamanın mümkün olabileceğinden emin değildim. Birini sevmek doğası gereği tehlike arz eden bir hareketti.

Öte yandan sevgi güveni de içinde barındırıyordu.

Büyükbabamın bunun farkında olup olmadığını merak ettim. Ne olsa o hep *gerçek ve onun zıttı bir madalyonun iki farklı yüzüdür*, derdi.

Kırk Yedi

Saat dört buçuktu. Linus'la, perde açılmadan önceki son teknik prova için saat altıda buluşacaktık. Broodje ve oğlanların salondan gelen seslerini duyabiliyordum. Onlarla karşılaşmak istemiyordum. Üç güne kalmadan Hindistan'a geri döneceğimi onlara söylerken kendimi hayal edemiyordum.

Telefonumu yatağın üzerinde bırakıp oğlanlarla vedalaşmak için odamdan dışarı çıktım. Broodje bana hüzünlü bir bakış fırlattı. "Bugün seni izlemeye gelmemizi istediğinden emin misin?" diye sordu

Bundan emin olduğum söylenemezdi. Ama o kadar da acımasız olamazdım. Bunu Broodje'ye yapamazdım.

"Elbette eminim," diye yalan söyledim.

Aşağı indiğimde köpeğini dışarı çıkaran komşum Bayan Van Der Meer'e rastladım. "Nihayet güneş yüzünü gösterdi," dedi bana.

"Harika," dedim ilk kez yağmur yağmasını tercih etsem de. Yağmurda kimse bizi izlemeye gelmezdi.

Ama elbette güneş yüzünü göstermek için inatçı bulutlarla kıran kırana mücadele ediyordu. Yolun karşı tarafındaki küçük parka doğru yürüdüm. İsmimin seslenildiğini duyduğumda parkın kapılarından geçmek üzereydim. Yürümeye devam ettim. Yeryüzünde binlerce Willem vardı. Ancak ismimi söyleyen kişi sesini daha da yükseltti. Ardından İngilizce konuşmaya başladı. “Sen misin, Willem?”

Durdum. Dönüp arkama baktım. Bu imkânsızdı.

Ama Kate karşımda duruyordu.

“Yüce, Tanrım!” dedi Kate hızla yanıma koşarak. “Seni defalarca aradım ama cevap alamadım. Sonra buraya geldim ve bu defa da aptal kapı zilin çalışmıyordu. Neden telefonu açmadın?”

Kate’e o e-postayı bir yıl önce göndermişim gibi hissediyordum. Farklı bir gezegenden. Şimdi ondan buraya kadar gelmesini istediğim için utanç duyuyordum. “Telefonum evde kaldı.”

“Neyse ki köpeğini yürüyüşe çıkararak komşuna rastladım ve o bana senin bu yöne gitmiş olabileceğini söyledi. Bu da senin şu küçük tesadüflerinden biri olmalı.” Güldü. “Bugün tesadüflerle dolu bir gün çünkü gönderdiğin mesajın zamanlaması harikaydı. David bu gece beni Berlin’de, *Medea*’nın kulağa korkunç gelen, modern bir yorumuna sürüklemekte kararlıydı. Onun elinden kurtulmak için bahane arıyordum ki mesajını aldım ve koşarak buraya geldim. Uçakta senin nerede sahneye çıktığın hakkında en ufak bir fikrim olmadığını hatırladım. Telefonunu da açmadığın için biraz panikledim ve gelip seni bulmaya karar verdim. Ama neyse ki artık buradayız ve her şey yolunda.” Abartılı bir hareketle alındaki terleri siliyormuş gibi yaptı. “Tanrı’ya şükürler olsun!”

“Tanrı’ya şükürler olsun,” diye tekrarladım belli belirsiz duyulan bir sesle.

Kate hemen teyakkuza geçti. “Belki de Tanrı’ya şükretmekte erken davrandık.”

“Belki de.”

“Sorun ne?”

“Senden bir şey rica edebilir miyim?” O güne dek Kate’ten yeterince şey rica etmiştim. Fakat onun oyunu seyretmesi? Broodje ve oğlanlar durumun farkına varmayabilirdi. Ama bu Kate’in gözünden asla kaçmazdı. O bu saçmalığı hemen fark ederdi.

“Elbette.”

“Bu gece oyuna gelmesen olmaz mı?”

Kate güldü. Şaka yaptığımı düşündü. Sözlerimin şaka olmadığını fark edince, “Ah,” dedi ciddileşerek. “Seni oynatmaktan vaz mı geçtiler yoksa? Diğer Orlando’nun bileği mucizevî bir şekilde iyileşti mi?”

Başımı iki yana salladım. Bakışlarımı aşağı çevirdiğimde Kate’in elinde bir bavul olduğunu gördüm. Havaalanından çıkıp doğrudan buraya gelmişti. Beni görmek için.

“Nerede kalıyorsun?” diye sordum.

“Son dakikada ancak burayı bulabildim.” Çantasından bir kâğıt çıkardı. “Major Rug Hotel?” dedi. “Ne isminin nasıl söylendiğini ne de nerede olduğunu biliyorum.” Kâğıdı bana uzattı. “Sen bu oteli biliyor musun?”

Hotel Magere Brug. Otelin nerede olduğunu gayet iyi biliyordum. Neredeyse tüm hayatım boyunca her gün önünden geçmiştim. Haftasonları lobide ev yapımı çörekler servis edilirdi ve Broodje’yle ikimiz bazen gizlice içeri girip bu çöreklerden aşırırdık. Otel müdürü bizi fark etmemiş gibi davranırdı.

Kate’in bavulunu aldım. “Hadi gel. Seni eve götüreyim.”

Yüzer eve en son eylülde gitmiş, bisikleti iskeleye kadar sürüp geri dönmüştüm. Tekne sadece perilerin yaşadığı, bomboş bir yer gibi görünüyor, sanki o da Bram'ın yasını tutuyordu. Onu yapan kişi Bram olduğu için bu bir ölçüde mantıklı sayılırdı. Büyükbabamın, “Dört mevsim bulutlarla kaplı bir ülkenin bile gölgeye ihtiyacı vardır,” diyerek diktiği ve bir zamanlar güverteyi tamamen saran yaban asmaları bile kuruyup kararmıştı. Büyükbabam hayatta olsaydı asmayı budardı. Yazları ziyaretimize gelip de yokluğunda bitkilerin bakımsız kaldığını gördüğünde hep öyle yapardı.

Şimdi yeniden yeşerip canlanan asmalar güvertenin dört bir yanına mor çiçeklerini sarkıtıyordu. Güvertede başka çiçekler, bitki kafesleri, sarmaşıklar, gölgelikler, saksılar, sarmaşığa benzer çiçekli bitkiler de vardı.

“Burası benim evimdi,” dedim Kate’e. “Ben burada büyüdüm.”

Kate oraya kadar yaptığımız tramvay yolculuğunun büyük bir kısmında sessiz kalmıştı. “Çok güzel bir yer,” dedi.

“Bu tekneyi babam yaptı.” Bram’ın yüzündeki o parlak gülümsemeyi görüyor, herhangi birini hedef almadan, *bu sabah bir yardımcıya ihtiyacım var*, diyen sesini duyuyordum. Yael onu duyduğunda yorğanın altına saklanırdı. Bense on dakika sonra elimde bir matkapla yanına giderdim.

“Gerçi ona biraz ben de yardım ettim. Buraya uzun zamandır uğramıyordum. Kalacağın otel hemen şu köşeyi dönünce.”

“Ne tesadüf,” dedi Kate.

“Bazen her şeyin tesadüflere bağlı olduğunu düşünüyorum.”

“Hayır. Her şey tesadüflere bağlı değil.” Kate bana baktı. Arından, “Sorun ne, Willem?” diye sordu. “Bir sahne kavgası mı?”

“Hayır.”

“Peki ne?”

Ona anlattım. O sabah gelen telefonu. İlk provada yaşadığım anı, yeni bir şey bulmamı, Orlando'nun gerçek yönünü keşfetmemi ve sonra da her şeyin çöpe gitmesini.

“Şimdi oraya gitmek ve bu işi bir an önce yapıp bitirmekten başka bir şey istemiyorum,” dedim. “Mümkün olduğunca az kişinin gözü önünde.”

Kate'den beni anlamasını bekledim. Ya da bana oyunculukla ilgili anlaşılması güç ama her nasılsa derin bir etki yaratan bir tavsiyede bulunmasını. Ancak o bunu yapmak yerine bir kahkaha attı. “Şaka yapıyor olmalısın.”

Şaka yapmıyordum. Ona cevap vermedim.

Kate kendini toparlamaya çalıştı. “Üzgünüm ama karşına hayatının fırsatı çıkıyor, nihayet şu olağanüstü tesadüflerden biriyle karşılaşıyorsun ve birileri seni yanlış yönlendirdi diye yoluna devam etmekten vazgeçiyorsun.”

Bu sadece önemsiz, yanlış bir yönlendirmeymiş gibi konuşmuştu. Oysa ben çok daha fazlası olduğunu düşünüyordum. Yüzüme bir yumruk yemiş gibiydim. Bu yanlış yönlendirme değil, tamamen farklı bir yola sevk etmekte. *İzlemek istediğim yol bu değildi.* Tam da nihayet aradığım bir şeyi bulduğuma inandığımda. Bunu... bu ihaneti dile getirecek kelimeleri bulmaya çalıştım. “Bu tıpkı rüyalarındaki kızı bulup,” diyecek oldum.

Kate, “Adını bile bilmediğini fark etmek gibi mi?” diye tamamladı benim yerime.

“Onun erkek olduğunu öğrenmek gibi diyecektim. Her şeyi baştan sona yanlış algıladığını fark etmek gibi.”

“Söylediğin sadece filmlerde olur. Ya da Shakespeare’de. Gerçi rüyalarının kızından bahsetmen ilginç oldu çünkü ben de tam Meksika’da peşine düştüğün o kızı düşünüyordum.”

“Lulu’yu mu? Onun bunlarla ne ilgisi var?”

“David’e seni ve hikâyeni anlattığımda bana o zamandan beri aklımı kurcalayan çok basit bir soru sordu.”

“Evet?”

“Soru senin sırt çantanla ilgili.”

“Aklını kurcalayan şey benim *sırt çantam mı?*” İşi şakaya vursam da kalp atışlarım bir anda hızlanmıştı.

Terk edip gitmek. Kötü emellerine alet etmek. Tor’un, o Yorkshire aksanıyla bana duyduğu nefreti dile getirdiğini duyar gibiydim.

“Soru şu; madem kahve ya da kruvasan almaya veya bir otel odası bulmaya gidiyordun, o halde neden içinde eşyaların olan sırt çantayı da yanına aldın?”

“Çantam çok büyük sayılmaz. Onu sen de gördün. Meksika’da yanımdaydı. Ben hep az eşyayla seyahat ederim.” Bir şeyleri gizlemeye ihtiyaç duyan birisi gibi hızlı hızlı konuşuyordum.

“Tamam. Tamam. Rahat hareket edebilmek için az eşyayla seyahat ediyorsun. Ama o metruk binaya geri dönecektin ve doğru hatırlıyorsam ikinci katta tırmanman gerekiyordu değil mi?” Başımı salladım. “Peki neden çantayı yanına aldın? Eşyalarının büyük bir kısmını içeride bırakman daha kolay olmaz mıydı? Onsuz binaya daha rahat tırmanmaz mıydın? En azından ardında geri döneceğine dair net bir işaret bırakmış olurdun.”

Kendimi yine bir bacağımda içeride bir bacağımda dışarıda, o kalasın üzerinde dururken buldum. İçerideki onca sıcaklığın ardından bana fazlasıyla sert ve soğuk gelen bir rüzgâr iliklerime dek işledi. Lulu’nun yattığı yerde dönüp üzerindeki muşambaya sarıldığını duydum. Bir süre durup onu seyrettim ve bunu yaparken hiç olmadığı kadar güçlü bir biçimde o duyguyu hissettim. *Belki de o uyanana dek beklesem iyi*

olur, diye geçirdim içimden. Ama artık pencereden dışarı çıkmıştım ve yolun aşağısındaki pastaneyi görebiliyordum.

Olanca ağırlığımla bir su birikintisinin içine düştüm ve ayaklarım yağmur suyuna gömüldü.

Başımı kaldırıp pencereye baktığımda beyaz perdenin şiddetli rüzgârla birlikte havalandığını görüp hem hüznün hem de rahatlama hissettim. Bir yandan hafiflemişken bir yandan boğulmak üzereydim ve bu iki zıt duygunun çekişmesi kâh ayaklarımı yerden kesiyor kâh beni aşağı çekiyordu. İşte o zaman Lulu'yla hem her zaman istediğim hem de sahip olmaktan korktuğum bir şeyi başlattığımızı anladım. Hem doyamadığım hem de uzaklaşmak istediğim bir şeyi. Gerçek ve onun zıttı.

Ne yapacağıma karar veremeyerek pastaneye doğru yürüdüm. Geri dönüp Paris'te bir gün daha kalmalı mıyım, bilmiyordum ama eğer kalırsam her şeyin tüm çıplaklığıyla ortaya çıkacağından emindim. Kruvasanları aldığımda hâlâ kararsızdım. Sonra bir köşeyi döndüm ve karşıma o dazlaklar çıktı. Kulağa garip gelse de buna sevindim; verilmesi gereken kararı benim yerime onlar vermişti.

Hastanede gözümü açıp Lulu'nun gerçek ismini ya da onun nerede olduğunu hatırlamadığımı ama onu bulmak için çaresizce bir arzu duyduğumu fark edene dek bu kararın yanlış olduğunu anlamamıştım.

"*Geri dönecektim*," dedim Kate'e. Ama sesimdeki tereddüt kendi kendimi kandırığımı tüm açıklığıyla ele veriyordu.

"Ne düşünüyorum biliyor musun, Willem?" dedi Kate nazik bir sesle. "Bence oyunculuk da o kız da aynı şeyi ifade ediyor. Sen önce bir şeye yakınlık duyuyor, sonra bundan ürküyor ve onunla arana bir mesafe koyuyorsun."

Paris'teyken kendimi o güne dek hiç olmadığı kadar güvende hissetmemi sağladığı, dazlaklarla arama girdiği, benimle ilgilendiği ve dağlardaki sevgilim olduğu için Lulu'yu neredeyse yanımdan uzaklaştıracaktım. Nihayet güvenli bir yere sığındığımızda onun kararlılıkla parlayan, bu imkânsızmış gibi görünse de sadece bir günde sevgiyle dolan gözlerine bakmıştım. İşte o zaman sadece arzu değil korku da hissetmiştim çünkü bu tür değerli şeylerin yitirilmesinin insanı ne hale getirdiğini biliyordum. Hem Lulu'nun bana duyduğu sevginin koruması altında olmak istiyor hem de bu sevgiden korunmaya çalışıyordum.

O zaman bunu fark etmemiştim ama aşk koruduğunuz bir şey değildi, risklerini göze aldığınız bir şeydi.

"Oyunculuğun komik olan tarafı ne, biliyor musun?" dedi Kate düşünceli bir edayla. "Hepimiz yüzümüze binlerce maske takar ve duygularımızı ustalıkla gizleriz ama saklanamadığımız tek yer sahnedir. Bu yüzden bu kadar tedirgin olmaya şaşırılmamak gerek. Üstelik bir de Orlando'yu oynayacaksın!"

Kate bir kez daha haklıydı. Öyle olduğunu biliyordum. Petra bugün bana bir kaçış bahanesi daha sunmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ama işin gerçeği ben o gün Lulu'dan kaçmak istememiştim. Bugün de kaçmak istemiyordum.

"Bu gece oyunu kendi bildiğin gibi oynasan en kötüsü ne olabilir?" diye sordu Kate.

"Petra beni işten atar." Ama öyle bile olsa en azından kaderime razı olmak yerine bir şey yapmış olacaktım. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bu çekingen ama samimi bir gülümsemeydi.

Kate bana Amerikalılara özgü koca bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hep ne söylediğimi biliyorsun: Ya en iyisini yap ya da evine dön."

Yüzer eve baktım; sessiz görünüyordu ama bahçesi bize aitken hiç olmadığı kadar canlı ve bakımlıydı. Bu tekne bana olmasa bile birilerine hâlâ ev sahipliği yapıyordu.

Ya en iyisini yap ya da evine dön. Kate'ten bu sözü daha önce de duymuş ama ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamıştım. Şimdi anlıyor ve bu defa Kate'in yanıldığını düşünüyordum. Çünkü bu söz benim için geçerli değildi. Ben *hem* en iyisini yapacak *hem de* eve dönecektim.

Birini yapabilmem için önce diğerini halletmem gerekiyordu

Kürk Sekiz

Kulisteydim. İçeride her zaman olduğu gibi tam bir kargaşa hâkimdi ama ben tuhaf bir biçimde kendimi fazlasıyla sakin hissediyordum. Linus'un beni arkamdan itelediği eğreti giyinme kabininde günlük kıyafetlerimi çıkarıp Orlando'nun alelacele bedenime göre tadilat yapılan kostümünü giydim. Makyajımı yaptım. Üzerimden çıkanları katlayıp sahnenin arkasındaki dolaba yerleştirdim. Kot pantolonum, tişörtüm ve Lulu'nun saati. Saati bir süre daha elimde tutup avucumda titreşimini hissettikten sonra nihayet dolaba kaldırdım.

Linus bizi halka halinde bir araya getirdi. Ses çalışması yaptık. Müzisyenler gitarlarını akord etti. Petra bağıra bağıra son talimatları verip ışığı bulmamı, ona ve etrafımdaki diğer oyunculara odaklanmamı ve elimden gelenin en iyisini yapmamı söyledi. Ardından bana keskin ve endişeli bir bakış fırlattı.

Linus sahneye çıkmamıza beş dakika kaldığını duyurduktan sonra kulaklıklarını taktı ve Petra da yanımdan ayrıldı. Max o geceki gösteri için kulisteydi ve yan taraftaki üç bacaklı taburelerden birine oturmuştu.

Bana hiçbir şey söylemedi, sadece yüzüme baktı ve iki parmağını öpüp havaya kaldırdı. Ben de ona aynı işareti yaptım.

“İyi şanslar,” diye fısıldadı biri kulağıma. Bu arkamda duran Marina’ydı. Kollarıyla vücudumu sardı ve boynum ile kulağım arasındaki bir noktaya bir öpücük kondurdu. Max bu hareketi hemen fark edip pis pis sırıttı.

“Herkes yerine geçsin!” diye bağırdı Linus. Petra ortalarda görünmüyordu. Perde açılmadan önce yok olmuş ve gösteri sona erene dek de bir daha ortaya çıkmamıştı. Vincent onun volta atabileceği, sigara içebileceği ya da birkaç yavru kediyi parçalayabileceği bir yere gittiğini söyledi.

Linus bileğimi tuttu. “Willem,” dedi. Dönüp yüzüne baktım. Bileğimi hafifçe sıktıktan sonra başını salladı. Ona aynı şekilde başımı sallayarak karşılık verdim. “Müzisyenler başlasın!” dedi kulaklığının mikrofonuna.

Müzisyenler çalmaya başladı. Sahnenin yan tarafındaki yerimi aldım.

“Işık,” dedi Linus.

Işıklar yukarı çevrildi. Seyirciler sessizleşti.

Linus, “Orlando, sahne!” dedi.

Kısa bir tereddüt yaşadım. Kate’in, *derin bir nefes al*, dediğini duyar gibi oldum. Derin bir nefes aldım.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. *Pat, pat, pat*. Gözlerimi kapadığımda sanki hâlâ kolumdaymış gibi Lulu’nun saatinin sesini duydum. Durdum ve sahneye adım atmadan önce hem kalbimin hem de saatin sesini dinledim.

Sonra birden zaman durdu. Bir yıl bir gün. Bir saat altmış dakika. Bütün zamanlar tek bir ana sığdı.

Son üç yıl, içinde bulunduğum ana, bana, Orlando'ya dönüştü. Babası, ailesi, evi olmayan bu terk edilmiş genç adama. Şans eseri Rosalind'le karşılaşan Orlando'ya. İkisi sadece dakikalar önce tanışmış ama birbirlerinde aşına oldukları bir şeyler görmüştü.

“Sahip olduğum sınırlı gücün hepsi senin olsun,” dedi Rosalind bu gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya çıkararak.

Sana kim bakıyor? diye sormuştu Lulu da ruhumu tüm çıplaklığıyla ortaya çıkararak.

“Bunu benim için boynuna tak,” dedi Rosalind rolündeki Marina boynundaki zinciri çıkarıp bana vererek.

Ben dağlardaki sevgilin olup sana bakacağım, demişti Lulu da bileğindeki saati çıkarıp almamdan dakikalar önce.

Aslında zaman akıyordu. Öyle olduğunu biliyordum. Sahneye girip çıktım. Olmam gereken yerlerde durdum, söylemem gerekenleri söyledim. Güneş önce alçaldı, sonra ufukta dans etmeye başladı. Yıldızlar göründü, projektörler yandı, cırcır böcekleri öttü. Zamanın akıp gittiğini hissediyordum ve kendimi her nasılsa bu akışa bırakmışım. Şu an sadece buradaydım. Bu anda. Bu sahnede. Kendini Rosalind'e adayan Orlando'ydum. Aynı zamanda bir yıl önce yapması gerekip de yapamadığı şeyi yapıp kendini Lulu'ya adayan Willem'dim.

“Bana günün hangi saatinde olduğumuzu söylemelisin. Ormanda saat yok,” dedim Rosalind'e.

Artık senin için zaman diye bir kavram olmadığını unutuyorsun. Sen zamanı bana verdin, demiştim Lulu'ya da.

Paris'te taktığım o saatin hâlâ bileğimde olduğunu hissettim. Tik takları zihnimde yankılanıyordu. Artık benim için geçen yıl ya da bu yıl diye bir kavram kalmamıştı. Bütün zaman birimleri aynıydı. Geçmiş şimdiki zamandı. Şimdiki zaman da geçmişti.

“Ben iyileşmem, küçüğüm,” dedi benim Orlando’m Marina’nın Rosalind’ine.

“Beni Rosalind diye çağırırsanız sizi iyileştirebilirim,” dedi Marina.
Sana ben bakacağım, diye söz vermişti Lulu da.

“Tanrı’nın huzurunda, tüm kalbimle, hiçbir gücü olmayan çocuksu yeminlerle söylüyorum ki,” dedi Marina’nın Rosalind’i.

Ben tehlikeden kaçtım, demişti Lulu da.

Her ikimiz de tehlikeden kaçmıştık. O gün bir şeyler olmuştu. Hâlâ da oluyordu. Burada, bu sahnede olmaya devam ediyordu. Bir yıl önce tek bir günlüğüne birlikte yaşamıştık. Ama belki bir gün yeterliydi. Belki bir saat bile yeterliydi. Belki bunun zamanla hiçbir ilgisi yoktu.

“Keşke seni bir başkasına âşık olduğuma inandırabilseydim güzel çocuk,” dedi Orlando’m Rosalind’e.

“*Sevgiyi tanımla*,” demişti Lulu da. “*Sence ‘leke taşımak’ neye benzer?*”

Buna benzer, Lulu.

Tıpkı buna benzer.

Oyun sona erdi. Seyircilerden kıyıya vuran koca bir dalga gibi alkış koptu. Şimdi dudaklarında hem şaşkın hem de memnuniyet dolu birer gülümseme olan diğer oyuncularla çevrelenmiş halde sahnede idim. El ele tutuşup seyircileri selamladık. Marina beni son selamı vermek için öne çektikten sonra kenarda durup yola devam etmemi işaret etti ve alkış sesleri iyice yükseldi.

Kuliste ise âdeta kıyamet kopuyordu. Max çığlık çığlığa bağırıyordu. Marina ağlıyor, Linus, Petra’nın saatler önce çıkıp gittiği yandaki kapıya kaçamak bakışlar fırlatıp durmasına rağmen gülümsüyordu. Etrafımı çevreleyen insanlar sırtıma vuruyor, beni tebrik edip öpüyordu ve

ben hem oradaymışım hem de değilmışım gibi hissediyordum. Sanki zaman, mekân ya da kişi sınırlamasından arınmış, aynı anda hem burada hem Paris'te bulunabileceğim, hem şimdiki zamanı hem de geçmişti yaşayabileceğim, hem kendim hem de Orlando olabileceğim tuhaf bir arafta kalmıştım.

Üzerimi değiştirip makyajımı silerken bulunduğum ana tutunmaya çalıştım. Aynada kendime bakıp az önce yaptığım şeyi özümsemeye uğraştım. Bu bana hem gerçekdişi geliyor hem de o güne dek yaptığım en gerçek şeymiş hissi veriyordu. Gerçek ve onun zıttı. Sahneye çıkıp rol yapmak ve ruhumu tüm çıplaklığıyla ortaya koymak.

İnsanlar etrafımı sarmıştı. Bir kutlamadan, oyun iki hafta daha devam edeceği için şimdiden kutlama yapmak uğursuzluk sayılsa da tüm oyuncuların katılacağı bir partiden bahsediliyordu. Belli ki o gece herkes şansa inanmaktan vazgeçmişti. Biz kendi şansımızı kendimiz yaratıyorduk.

Petra kulise geldiğinde yüzü ifadesizdi ve hiçbir şey söylemedi. Yanımdan geçip gitti. Doğrudan Linus'a yöneldi.

Kulisten ayrılıp sahne girişi olarak görev yapan kapıdan dışarı çıktım. Neşeli bir yavru köpek gibi hoplayıp zıplayan Max de yanımdaydı. "Marina iyi öpüşüyor mu?" diye sordu.

"Eminim ki Jeroen'ı öpmek zorunda kalmadığı için mutludur," dedi Vincent. Bu sözler beni güldürdü.

Dışarı çıktığımda bakışlarımı etrafta gezdirip arkadaşlarımı aradım. Beni seyretmeye kimlerin geldiğini bilmiyordum. Sonra isminin seslenildiğini duydum.

"Willem!" dedi ses bir kez daha.

Bu, altın rengi ve kırmızıdan oluşan bir karaltı halinde bana doğru koşan Kate'di. Kate kollarıma atladı ve birlikte dönmeye başladığımızda kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

“Başardın. Başardın. Başardın!” diye mırıldandı kulağıma.

“Başardım. Başardım. Başardım,” diye tekrarladım. Neşe, rahatlatma ve o günün bu şekilde sonuçlanmasının şaşkınlığı gülmeme neden oldu.

Aynı anda birileri omuzuma vurdu. “Bir şey düşürdünüz.”

“Ah, tamam. Çiçeklerin,” dedi Kate öne doğru eğilip güne bakan çiçeklerinden oluşan buketi yerden alarak. “Bunlar nefes kesen oyunun için.”

Çiçekleri aldım.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Kate.

Bu soruya verecek net bir cevabım yoktu. Sadece tatmin olduğumu hissediyordum. Tam ona bu duyguyu açıklayacağım sırada Kate sözümü kesti. “Az önce yeryüzünün en tatminkâr seksini yaşamış gibisin değil mi?” Güldüm. Evet, buna benzer bir şeydi. Elini tutup dudaklarıma götürdüm. O da benim belime sarıldı.

“Hayranlarıyla karşılaşmaya hazır mısın?” diye sordu.

Değildim. Şu an sadece bu başarının tadını çıkarmak istiyordum. Bunu mümkün kılan kişiyle birlikte. Kate’i elinden tutup az ötedeki bir çardağın altındaki sessiz bir banka götürdüm ve az önce yaşananları kelimelerle ifade etmeye çalıştım.

“Bu nasıl oldu?” diyebilirdim sadece.

Kate elimi tuttu. “Bunu sormana gerek var mı?”

“Sanırım var. Kendimi doğaüstü bir şey yapmış gibi hissediyorum.”

“Ah, hayır,” dedi gülerek. “İlham perilerine falan inanırım ama sakın az önceki performansını şu senin tesadüflerinden biri olarak açıklamaya kalkma. Bunu başaran sendin.”

Hem öyleydi hem de değildi. Çünkü sahnede sadece ben yoktum.

Orada bir süre daha oturduk. Vücudumun tepeden tırnağa karıncalanıp sızladığını hissediyordum. Bu mükemmel bir geceydi.

Bir süre sonra Kate, “Sanırım hayranların seni bekliyor,” dedi arkamdaki bir yeri işaret ederek.

Broodje, Henk, W, Lien ve birkaç kişi daha meraklı gözlerle bizi seyrediyordu. Kate’in elini tuttum ve onu oğlanlarla tanıştırdım.

“Partimize sen de geliyorsun değil mi?” diye sordu Broodje.

“*Partimize mi?*” dedim.

Broodje yüzüne sıkılğan bir ifade yerleştirmeyi başardı. “Bir partiyi bu kadar kısa sürede iptal edebilmek imkânsız.”

“Özellikle de Broodje şimdi hem oyuncularını hem de seyircilerin en az yarısını davet ettiği için,” dedi Henk.

“Bu doğru değil,” dedi Broodje. “Seyircilerin yarısını değil sadece birkaç Kanadalı’yı davet ettim.”

Gözlerimi devirip güldüm. “Pekâlâ. Hadi gidelim.”

Lien gülerek elimi tuttu. “Size iyi geceler diliyorum. Yarın taşıyoruz ve içimizden biri ayık kalmalı.” Önce W’yi sonra beni öptü. “İyi iş çıkardın, Willem.”

“Ona parkın dışına dek eşlik edeceğim,” dedi Kate. “Bu şehirde yolumu bulmakta zorlanıyorum.”

“Sen partiye gelmiyor musun?” diye sordum.

“Önce yapmam gereken şeyler var. Ben size sonra katılırım. Giriş kapısını açık bırakın.”

“Kapım sana her zaman açık,” dedim. Onu yanağından öptüğümde, “Bunu başaracağını biliyordum,” diye fısıldadı kulağıma.

“Sensiz başaramazdım,” dedim.

“Saçmalama. Sadece biraz morale ihtiyacın vardı.”

Ama bana moral vermesini kastetmemiştim. Kate’in aktif olmamı, tesadüflere güvenmememi, hayatımın dümenini elime almamı istediğini biliyordum. Ama Meksika’da karşılaşmamış olsaydık şu

an burada olur muydum? Elde ettiğim başarı tesadüflere mi yoksa azmime mi bağlıydı?

O gece belki yüzüncü defa Lulu'yla birlikteydim ve ikimiz *Viola* gibi tahmin edilmedik bir isme sahip olan o mavnadaydık. Lulu bana az önce çifte mutluluk hikâyesini anlatmıştı ve bunun ne anlama geldiğine dair bir tartışmaya girmiştik. Lulu bunu, o çocuğun hem kızı hem de işi elde edecek kadar şanslı olması şeklinde yorumluyordu. Ama ben aynı fikirde değildim. Bu birbirini tamamlayan iki mısra, bir bütünü oluşturan iki parça anlamına geliyordu. Aşk anlamına geliyordu.

Ama belki her ikimiz de hem doğru hem yanlış düşünüyorduk. Belki bu sadece şans ya da aşk değildi. Kader ya da irade de değildi.

Belki çifte mutluluk için bunların hepsine ihtiyaç vardı.

Kurk Dokuz

Evde tam bir karmaşa hâkimdi. İçeride oyuncuların, Utrech sakinlerinin, hatta Amsterdam'daki eski okul arkadaşlarımla oluşturduğu elliden fazla insan vardı. Broodje'nin bunca insanı nasıl olup da bu kadar kısa süre içerisinde bir araya getirmeyi başardığına akıl sır erdiremiyordum.

Max, peşinden gelen Vincent'la birlikte kapıdan içeri girer girmez üzerime atladı. "Yüce Tanrım," dedi.

"Bize oyunculuktan anladığını söyleyebilirdin!" diye ekledi Vincent.

Gülümsedim. "Gizemli olmayı severim."

"Eh, oyunda görev alan herkes mutluluktan uçuyor," dedi Max. "Petra dışında. O her zamanki gibi huysuzluk yapıyor."

"Çünkü boynuz kulağı geçti. Şimdi oyunda hem sakat hem beceriksiz olan yıldızını mı oynatacak yoksa senin bizi başarıya taşımana izin mi verecek kara kara düşünüyor," dedi Vincent.

"Kararlar, kararlar," dedi Max. "Sakin çaktırma ama Marina sana yine 'beni becer' der gibi bakıyor."

Üçümüz de bakışlarımızı o yöne çevirdik. Marina gülümseyerek bana bakıyordu.

“Artık bu gerçeği inkâr edemezsin, tabii eğer baştan çıkarmaya çalıştığı kişi ben değilsem,” dedi Max.

“Hemen geliyorum,” dedim ona. Broodje’nin bara dönüştürdüğü masanın önünde duran Marina’nın yanına gittim. Elinde bir içki bardağı tutuyordu. “Ne içiyorsun?” diye sordum.

“Emin değilim. Arkadaşlarından biri beni sarhoş etmeyeceğine dair yemin edip elime bu içkiyi tutuşturdu. Onun sözüne güveniyorum.”

“Hata etmişsin.”

Marina parmağını bardağın ağzında dolaştırdı. “İçimden bir ses hatayı çoktan yaptığımı söylüyor.” İçkisinden bir yudum aldı. “Sen bir şey içmiyor musun?”

“Daha şimdiden sarhoş gibiyim.”

“Al. Bu seni kendine getirir.”

Bana uzattığı içkiyi yudumladım. Broodje’nin bu aralar çok sevdiği o buruk tekilayla birlikte portakal aromalı bir başka içkinin tadını aldım. “Evet. Bu içki insanı sarhoş yapmaz. Kesinlikle yapmaz.”

Marina gülerek koluma dokundu. “Sana bu akşam ne kadar harika olduğunu söylemeyeceğim. Bunu duymaktan bıkmış olmalısın.”

“Senin *hiç* bunu duymaktan bıktığın oldu mu?”

Marina sırtıtarak bana baktı. “Hayır.” Bakışlarını kaçırdı. “Sana daha önce oyundan sonrası için söylediklerimi biliyorum ama belli ki bugün bütün kurallar teker teker yıkılıyor...” Kısa bir süre sustu. “Sence üç hafta bir şey değiştirir mi?”

Marina seksi, güzel ve akıllı bir kadındı. Ama yanıliyordu. Üç hafta çok şey değiştirirdi. Bunu biliyordum çünkü tek bir günde ne çok şey değiştiğine şahit olmuşum.

“Evet,” dedim. “Değiştirir.”

“Ah,” dedi şaşırılmış ve biraz da gücenmiş gibi. Ardından, “Hayatında birisi mi var?” diye sordu.

O gece sahnede hayatımda gerçekten de birisi varmış gibi hissetmiştim. Ama gördüğüm bir *hayaletti*. Shakespeare’in oyunlarında bol bol hayalet olurdu. “Hayır,” dedim.

“Ah, seni o kadınla gördüm. Oyundan sonra. Emin olamadım.”

Kate. Onu görmek için dayanılması güç bir arzu duydum. Çünkü artık ne istediğimi biliyordum.

Marina’dan izin isteyip evi dolaştım ama Kate ortalarda görünmüyordu. Aşağı inip giriş kapısının hâlâ açık olup olmadığını kontrol ettim. Açıktı. Köpeğini yürüyüşe çıkaran Bayan Van der Meer’e bir kez daha rastladım. “Gürültü için özür dilerim,” dedim.

“Önemli değil,” dedi. Başını kaldırıp üst kata baktı. “Burada çok daha çılgınca partilere tanık olduk.”

“Bu bina bir gecekonduyken de burada mı yaşıyordunuz?” diye sordum bu orta yaşlı *Hollandalı kadını* fotoğraflarda gördüğüm o anarşist gençlerle bağdaştırmaya çalışarak.

“Ah, evet. Babanı tanıyorum.”

“Babam o zamanlar nasıl birisiydi?” Bunu ona neden sorduğumu bilmiyordum. Bram asla çözülmesi zor bir adam olmamıştı.

Ancak Bayan Van der Meer’in cevabı beni şaşırttı. “Melankolik bir delikanlıydı,” dedi ve sanki Bram’ı hâlâ orada görebiliyormuş gibi bakışlarını Daniel’in dairesine çevirdi. “Ta ki annen ortaya çıkana dek.”

Bayan Van der Meer, köpeğinin tasmaya asılmasıyla birlikte, beni ebevyenlerim hakkında bildiğim ve bilmediğim şeylere kafa yorar halde orada bırakıp gitti.

Elli

Telefon alıyordu. Ve ben uyuyordum. El yordamıyla onu bulmaya çalıştım. Yastığımın yanındaydı.

“Alo,” dedim anlaşılması güç bir sesle

“Willem!” dedi Yael nefesini tutarak. “Seni uyandırdım mı yoksa?”

“Anne?” dedim. Her zamanki gibi telaşlanmayı bekledim ama öyle olmadı. Aksine içimi hoş bir duygu kapladı. Gözlerimi ovuşturduğumda az önce gördüğüm rüya hâlâ oradaydı; bir sis bulutu gibi havada süzölüyordu.

“Mukesh’le görüştüm. Sihrini konuşturdu. Sana pazartesi için bir uçuş buldu ama bileti hemen almamız gerekiyor. Bu defa tek yön bilet alacağız. Bir yıl burada kalır, sonrasında ne yapacağına karar verirsın.”

Yeterince uyumadığım için aklım başımda değildi. Parti sabah dörde kadar sürmüştü. Ancak beşte uyuyabilmişim. Yatağı girdiğimde güneş çoktan doğmuştu. Bir önceki gün annemle yaptığım konuşmayı yavaş yavaş hatırlamaya başladım. Bana yaptığı teklifi. Bunu ne

kadar çok istediğimi. Ya da öyle sandığımı. Bazı şeyleri arzuladığınızı ancak onları yitirdiğinizde farkediyordunuz. Bazılarını ise arzuladığınızı sanıyor ama onlara zaten sahip olduğunuzu göremiyordunuz.

“Anne,” dedim. “Ben Hindistan’a dönmüyorum.”

“Dönmüyor musun?” Sesinde hem merak hem de hayal kırıklığı vardı.

“Ben oraya ait değilim.”

“Sen benim olduğum yere aitsin.”

Bunca zaman sonra ondan bu sözü duymak beni rahatlatmıştı. Ama bunun doğru olduğuna inanmıyordum. Annem Hindistan’da kendine yeni bir hayat kurduğu için mutluydum ama ben oraya ait değildim.

Ya en iyisini yap ya da evine dön.

“Ben oyunculuk yapacağım, anne,” dedim. Bunu gerçekten hissediyordum. Bu fikir, bu plan kafamda dün gece, hatta belki daha önce oluşmuştu. İçim, partiye uğramayan Kate’i görme arzusuyla doluydu. Bu fırsatın elimden kaçmasına izin vermeyecektim. *Buna* ihtiyacım vardı. “Ben oyunculuk yapacağım,” diye tekrarladım. “Çünkü ben bir oyuncuyum.”

Yael güldü. “Elbette öylesin. Oyunculuk senin kanında var. Tıpkı Olga gibi.”

Bu isim bana hemen tanıdık geldi. “Olga Szabo’yu mu kastediyorsun?”

Bir sessizlik oldu. Yael’in, hattın diğer ucunda bir şaşkınlık yaşadığını hissedebiliyordum. “Büyükbaban sana ondan bahsetmiş miydi?”

“Hayır. Fotoğraflarını buldum. Tavan arasında. Sana soracaktım ama buna fırsatım olmadı çünkü çok meşguldüm...” Sözlerime kısa bir ara verdim. “Ve biz seninle bugüne dek hiç bu tür şeyler hakkında konuşmadık.”

“Konuşmadık değil mi?”

“Olga kimdi? Büyükbabamın kız arkadaşı mı?”

“Olga onun kız kardeşiydi,” dedi Yael. Buna şaşırılmış olmam gerekirdi ama şaşırmamıştım. Bir yapbozun parçaları sanki teker teker yerine oturuyordu.

“O senin büyük halandı,” diye devam etti Yael sözlerine. “Büyükbaban hep onun inanılmaz bir oyuncu olduğunu söylerdi. Hollywood’a gidecekti. Ama sonra savaş patlak verdi ve Olga bu savaştan sağ çıkamadı.”

Olga bu savaştan sağ çıkamamıştı. Sadece büyükbabam kurtulmuştu.

“Szabo onun sahne adı mıydı?” diye sordum.

“Hayır. Szabo, büyükbabanın İsrail’e göç edip ismini İbranice’ye çevirmeden önceki soyadıydı. Pek çok Avrupalının yaptığı gibi.”

Gerçeklerden uzaklaşmak için diye düşündüm. Bunu anlayabiliyordum. Gerçi büyükbabam gerçeklerden asla tam anlamıyla uzaklaşmamıştı. Beni götürdüğü o sessiz filmler. Hem kendinden uzak tuttuğu hem de yanından ayırmadığı hayaletler.

Olga Szabo, büyük halam. Sonradan Oskar Shiloh ismini alacak olan Oskar Szabo’nun kız kardeşi. Oskar Shiloh’nun kızı Yael Shiloh Bram de Ruiter’le evlenmişti ve Bram de Ruiter’in erkek kardeşi Daniel de Ruiter yakında Abraão de Ruiter’in babası olacaktı.

Ailem tekrar büyüyecekti.

Elli Bir

Odamdan çıktığımda Broodje ve Henk yeni uyanmış, büyük bir savaşı kaybeden iki general gibi hasar kontrolü yapıyordu.

Broodje yüzünü özür dileyen bir ifadeyle buruşturarak bana döndü. “Üzgünüm. Bu pisliği temizleyeceğim. Ama W’ye onunla saat onda buluşup taşınmasına yardım edeceğimize dair söz verdik ve daha şimdiden geciktik.”

“Sanırım midem bulanıyor,” dedi Henk.

Broodje bir bira şişesi ile üçte ikisi içilmemiş birkaç sigara izmaritini yerden aldı. “*Daha sonra* istediğin kadar midem bulanabilir,” dedi. “Ama W’ye söz verdik.” Bakışlarını bana çevirdi. “Sana da evi temizleyeceğime dair söz veriyorum, Willy. Henk’in sonraya sakladığı kusmuğunu da.”

“Endişelenme,” dedim. “Evi ben temizlerim. Her şeyi tamir ederim!”

“Bunun için bu kadar sevinmene gerek yok,” dedi Henk yüzünü buruşturup şakaklarına dokunarak.

Tezgâhın üzerinde duran anahtarları aldım. “Üzgünüm,” dedim gerçekte biraz olsun üzgün olmadığım halde. Kapıya yöneldim.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Broodje.

“Hayatımın dümenini elime almaya.”

Telefonum çaldığında bisikletimin kilidini açıyordum. Arayan Kate’ti.

“Son bir saattir sana ulaşmaya çalışıyorum,” dedim. “Oteline geliyorum.”

“Otelime ha?” dedi. Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

“Gittin diye endişelendim. Ayrıca sana bir teklifim var.”

“Eh, teklifler yüz yüze *yapılmalıdır*. Ama sıkı dur çünkü ben de şu an sana gelmek üzere yoldayım. Seni bu yüzden aradım. Evde misin?”

Evi, üzerlerinde sadece iç çamaşırı olan Broodje ve Henk’i, içerdeki inanılmaz dağınıklığı düşündüm. Güneş günlerdir ilk defa gerçek anlamda yüzünü göstermişti. Kate’e Sarphatipark’ta buluşmayı önerdim.

“Park caddenin karşı tarafında. Dün olduğumuz yer,” diye hatırlattım ona.

“Yapacağın teklifin mekânını otelden parka mı çeviriyorsun, Willem?” diye takıldı Kate. “Buna alınmalı mıyım yoksa koltuklarımı mı kabarmalı, bilemedim.”

“Evet, ben de öyle.”

Doğrudan parka gittim ve kum havuzunun yanındaki banklardan birine oturup beklemeye koyuldum. Küçük bir kız ile oğlan yapacakları kale hakkında tartışıyorlardı.

“Yüz tane kulesi olsa olmaz mı?” diye sordu oğlan.

Kız, “Sanırım yirmi tane daha iyi olur,” dedi. Ardından oğlan, “Seninle sonsuza dek orada yaşayalım mı?” diye sordu. Kız bir süre gökyüzünü inceledikten sonra, “yağmur yağana dek olabilir,” dedi.

Kate gelene kadar bir hendek kazıp iki kule inşa ederek epeyce ilerlememe kaydetmişlerdi.

“Geciktiğim için üzgünüm,” dedi Kate nefes nefese. “Kayboldum. Şehriniz iç içe geçmiş halkalardan oluşuyor.”

Ona daire şeklindeki kanalları, Ceintuurban’ın şehri saran bir kemer gibi olduğunu anlatmak istedim ama elini sallayarak beni susturdu. “Boşuna uğraşma. Ben yön bulma konusunda umutsuz vakayım.” Yanıma oturdu. “Bayan Yönetmen’den haber var mı?”

“Tamamen sessizliğe büründü.”

“Bu pek de iyiye işaret sayılmaz.”

Omuzlarımı silktim. “Olabilir. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Zaten benim başka bir planım var.”

“Ah,” dedi Kate zaten iri olan gözlerini fal taşı gibi açarak. “Öyle mi?”

“Öyle. Aslında sana yapacağım teklif de bununla ilgili.”

“İşler giderek karışıyor.”

“Anlamadım?”

Kate başını iki yana salladı. “Boş ver.” Bacak bacak üstüne atıp bana doğru eğildi. “Hazırım. Teklifini yap.”

Elini tuttum. “Senin,” sustum, “yönetmenim olmanı istiyorum.”

“Bu biraz seviştikten sonra el sıkışmaya benzemiyor mu?” diye sordu.

“Dün geceki her şey,” diye açıklamaya başladım, “senin sayende oldu. Ve ben seninle çalışmak istiyorum. Ruckus’a katılmak istiyorum. Stajyeriniz olmak istiyorum.”

Kate gözlerini kısarak gülümsedi. “Stajyer yetiştirdiğimizi nereden duydun?” diye sordu yavaşça.

“İnternet sitenizi yüzlerce defa gözden geçirmiş olmalıyım. Amerikalılarla çalışmayı tercih ettiğinizi biliyorum ama ben İngilizce konuşulan bir evde büyüdüm. İngilizce sahnelenen oyunlarda rol aldım. Çoğunlukla İngilizce rüya görüyorum. Shakespeare oynamak istiyorum. İngilizce. Bunu gerçekleştirmek istiyorum. Seninle.”

Kate’in yüzündeki gülümseme kayboldu. “Bize katılırsan dün akşam olduğu gibi çekirdek kadroda yer alıp Orlando rolünü oynayamazsın. Stajyerlerimiz her işi yapar. Setleri kurar. Teknik konularla ilgilenir. Çalışır. Küçük roller üstlenir. Bu, günün birinde çekirdek kadroya geçemeyeceğin anlamına gelmiyor; dün gecedен sonra bu ihtimali göz ardı edemem. Ama bu biraz zaman alır. Ayrıca vize ve çalışma izni sorunu da var, bu yüzden bize katılır katılmaz spotların altında olmayı bekleme. Bu arada ben zaten David’e seninle tanışması gerektiğini söyledim.”

Kate’e baktım ve ona bunların olmasını zaten beklediğimi, sabırlı davranacağımı, bir şeyler inşaa etme konusunda deneyimli olduğumu söyleyecektim ki bundan vazgeçtim çünkü *onu* hiçbir şey için ikna etmem gerekmediğini fark etmiştim.

“Dün gece neredeydim sanıyorsun?” diye sordu. “Ona senden bahsedebilmek için David’in *Medea*’dan dönmesini bekliyordum. Sonra ona bu gece buraya gelip o işe yaramaz yönetmenin tekrar ortaya çıkmasına izin vermeden seninle görüşmesi için bir uçak bileti ayarladım. David şu an yolda ve işin gerçeği benim birazdan gidip onu havaalanında karşılamam gerekiyor. Bunca zahmetten sonra seni tekrar oynatsalar iyi olur, aksi halde David’in önünde tek başına performans sergilemen gerekecek.” Güldü. “Şaka yapıyorum. Ancak Ruckus küçük bir şirket ve kararları hep birlikte veririz. Bu da hazırlıklı olman gereken şeylerden biri; biz birbirimize danışmadan

hiçbir şey yapmayız.” Ellerini havaya kaldırdı. “Ama zaten bütün aileler böyledir.”

“Bekle bir dakika. Sen de bana birlikte çalışmayı mı teklif edecektin?”

Kate yeniden gülümsedi. “Bu konuda herhangi bir şüphe var mıydı? Ama bunu önce *senin bana* teklif etmiş olmandan sonsuz bir mutluluk duydum Willem. Bu etrafında olup bitenleri dikkatle takip ettiğin anlamına geliyor ki bir yönetmen de oyuncusundan bunu bekler.” Şakağına vurdu. “Ayrıca Amerika’ya taşınmakla çok doğru bir karar veriyorsun. Bu kariyerin için iyi bir adım olduğu gibi Lulu da bir Amerikalı.”

Tor’un mektubunu düşündüğümde bu defa pişmanlık ya da suçluluk duygusu hissetmedim. Lulu beni aramıştı. Ben de onu. Ve dün gece tuhaf bir şekilde birbirimize kavuşmuştuk.

“Amerika’ya gitmek istememin sebebi bu değil,” dedim Kate’e.

Gülümsedi. “Biliyorum. Sadece şaka yaptım. Yine de Brooklyn’i çok seveceğinden eminim. Amsterdam’la çok fazla ortak noktası var. Kumtaşları, sıra sıra evler, farklı olana gösterilen hoşgörü. Sanırım orada kendini evinde gibi hissedeceksin.”

Bunu söylediğinde içimi bambaşka bir duygu kapladı. Sanki her şey durmuş, dinlenmeye geçmiş, yeryüzündeki tüm saatler sessizleşmişti.

Evim.

Elli İki

Daniel'in evi ise berbat durumdaydı.

Geri döndüğümde oğlanlar gitmişti ve ev bir çöplükten farksız görünüyordu. Bram'ın anlattığına göre bu ev Yael gelip de her şeyi düzene sokmadan önce de böyleydi. Etraf şişe, küllük, tabak ve pizza kutularıyla doluydu. Mutfaktaki bütün kapacak dışarıda duruyordu ve hepsi de kirliydi. İçeriye sigara kokusu sinmişti. Kuşkusuz bu ev şu anki haliyle bir bebeğe hiç de uygun bir mekân değildi. Bir an işe nereden başlayacağımı bilemeyip olduğum yerde kaldım.

CD çalara birkaç hafta önce Max'le dinlemeye gittiğimiz şarkı sözü yazarı ve şarkıcı Adam Wilde'ın bir CD'sini takıp işe koyuldum. Bira ve şarap şişelerini boşaltıp geri dönüşüm için bir kutuya doldurdum. Küllükleri temizledim. Artık bir bulaşık makinamız olduğu halde lavaboyu deterjanlı sıcak suyla doldurdum ve bütün kirli bulaşıkları yıkayıp kuruladım. Evi havalandırmak için pencereleri açmamla birlikte içerisi temiz hava ve güneş ışıyla doldu.

Öğlen olduğunda bütün şişeleri toplamış, sigara izmaritlerini atmış, bulaşıkları yıkayıp kurulamış ve yerleri süpürüp toz almıştım.

İçerisi şimdi Daniel buradayken olduğu kadar temiz görünüyordu. Yine de Daniel, Abraão ve Fabiola'ya birlikte geri döndüğünde evini daha da temiz bulacaktı. Her şey hazır olacaktı.

Kendime bir kahve hazırladım. Linus'tan bir haber olup olmadığını görmek için telefonumu kontrol etmek istediğimde onu şarjı bitmiş halde yatağımın üstünde buldum. Kahvemi kitaplığa bırakarak telefonu şarja taktım. Yael'in, Bram'ın, benim, büyükbabamın ve Olga'nın fotoğraflarının olduğu zarf hâlâ kitaplıkta duruyordu. Parmağımı zarfın üzerindeki kırışıklıkta gezdirip içinde sakladığı geçmişin ağırlığını hissettim. Bundan sonraki durağım neresi olursa olsun bu zarf da benimle gelecekti.

Telefonuma baktım. Şarjı hâlâ dolmamıştı ama birazdan Petra ve Linus'dan bazı haberler alacaktım. Bir yanımdan işten atıldığımı söylüyordu. Dün geceki zaferimin bir bedeli olmalıydı ve bu çok da önemli değildi çünkü ben o bedeli ödemeye razıyım. Ama diğer bir parçam evrenin denge kanunun bu şekilde çalıştığından şüphe duyuyordu.

Tekrar salona girdim. Adam Wilde'ın CD'si başa dönmüştü ve artık şarkılara onları dinlemediğimde bile hatırlayabileceğim kadar aşına olmuşum.

Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Yastıkları kabartıp kanepeye uzandım. Bu geceyle ilgili haber beklediğim için gergin olmalıydım ama tam tersi bir ruh hali içerisindeydim. Bir havalanından, bir tren ya da otobüs istasyonundan, sadece ihtimallerle dolu yeni bir şehre adım attığımda olduğu gibi her şeye ara vermiş gibiydim.

Şehrin ahenksiz gürültüsü –tramvay çanları, bisiklet zilleri ve bazen de üzerimizden geçip giden uçakların uğultusu– açık duran pencereden içeri sızıyor, müzikle karışıp sanki bana ninni söylüyordu.

Bir günde üçüncü kez telefon sesiyle uyandım. O sabah Yael aradığında olduğu gibi farklı ama doğru bir yerde olduğumu hissettim.

Telefon sustu. Arayanın Linus olduğunu biliyordum. *Kaderin arıyor*, demişti Marina o aradığında. Ama arayan kader değildi; Linus bu geceyle ilgili benimle görüşecekti.

Kader ise tamamen benim elimdeydi.

Odama gidip telefonu aldım. Pencereden dışarı baktığımda altında KLM Havayolları'nın mavi-beyaz renklerini taşıyan bir uçağın bulutların arasında yukarı yükseldiğini gördüm. Bir uçağa binip Amsterdam'dan ayrıldığımı, Kuzey Denizi, İngiltere, İrlanda, İzlanda ve Grönland'ı geride bıraktıktan sonra Newfoundland'den aşağı süzülüp doğu kıyısından geçerek New York'a ulaştığımı hayal ettim.

Uçağın titreşimini, tekerleklerin yere dokunuşunu ve yolculardan kopan tezahüratı duydum. Hepimiz nihayet New York'a ulaştığımız için Tanrı'ya minnettardık.

Telefonuma baktım. Dün geceye dair tebrik mesajlarıyla doluydu ve Linus'dan da sesli bir mesaj gelmişti. "Beni acilen arar mısın Willem?" diyordu.

Derin bir nefes alıp kendimi az sonra duyacaklarıma hazırladım. Linus'un bana ne söyleyeceğinin bir önemi yoktu. Elimden gelenin en iyisini yapmışım ve şimdi eve dönüyordum.

Linus telefonu açar açmaz kapı hafifçe tıklatıldı.

"Alo, alo..." diye yankılandı Linus'un sesi.

Bu defa kapıya daha sert vuruldu. Gelen Kate miydi? Yoksa Broodje mi?

Linus'a onu az sonra tekrar arayacağımı söyledim. Telefonu bıraktım.

Kapıyı açtım. Ve zaman bir kez daha durdu.

Hem büyük bir şaşkınlık yaşıyordum, hem de hiç şaşırmamıştım. Hem onu hatırladığım gibiydi hem de çok değişmişti. Hem bir ya-

bancıydı hem de yakından tanıdığım birisiydi. Büyükbabamın, *gerçek ve zıttı bir madalyonun iki farklı yüzüdür*, dediğini duyar gibi oldum.

“Merhaba, Willem,” dedi. “Adım Allyson.”

Allyson. Bu ismi kendi kendime tekrarladığımda bir yılın tüm hatıraları, hayalleri ve tek taraflı konuşmaları yenilenip birer birer zihnime dolmaya başladı. İsmi Lulu değildi. Allysondu. Güçlü bir isim. Ve tuhaf bir şekilde tanıdık bir isim. Onunla ilgili her şey bana tanıdık geliyordu. Onu tanıyordum. O da beni. İşte o zaman sabahki rüyamı hatırlayıp bunca zaman uçakta yanımda oturduğunu gördüğüm kişinin kim olduğunu anladım.

Allyson içeri girdi. Kapı arkasından kapandı. Bir an onlar da yanımdaydı. Otuz yıl önceki Yael ve Bram. Hikâyelerinin detayları hızla zihnime dolmaya başladı çünkü bu aynı zamanda bizim hikâyemizdi. Ve şimdi Bram ve Yael’in hikâyesinin aslında tamamlanmamış olduğunu anlamıştım. Çünkü Bram bana bu hikâyeyi defalarca anlatmış ama en önemli kısmından hiç bahsetmemişti. Yael’le aynı arabada oldukları o ilk üç saatte neler yaşandığından. Ya da belki bahsetmişti. Ama kelimelerle değil hareketleriyle.

“Ve onu öptüm. Onca zamandır gelmesini bekliyormuş gibi,” derdi bir zamanlar melankolik bir adam olan babam her defasında hayret dolu bir sesle.

Onu hayrete düşüren şeyin bu tesadüf olduğunu düşünürdüm. Ama belki de değildi. Belki de sevgi lekesi üzerine bulaştığı için hayret etmişti. Bunun için aynı arabada yapılan üç saatlik bir yolculuk yetmişti. İki yıl sonra onu karşısında bulmuştu.

Belki aşkın şansı, kaderin iradeyle gizemli bir şekilde yolunun kesişmiş olması tıpkı benim gibi Bram’ı da şaşkına çevirmişti. Çünkü onu bekliyordu. Ve o gelmişti.

Böylece onu öpmüştü.

Ben de Allyson'ı.

Bizden önceki hikâyeyi tamamlayıp kendi hikâyemizi başlattım.

Artık çifte mutluluğun ne anlama geldiğini biliyordum.

TEŞEKKÜRLER

Bir yazar mutlaka hırsızlık yapmak zorundadır. Yıllar boyunca, yaptığım seyahatler aracılığıyla tanıştığım ya da başka şekillerde hayatıma giren insanlardan, onlara ait ufak tefek şeyleri çaldığım ve biraz değiştirip kitabıma aldığım için önce özür diliyor sonra da onlara bunun için teşekkür ediyorum. Sayınız burada listeleyemeyeceğim kadar çok ve hepinizin ismini hatırladığımdan bile emin değilim. Ama yine de sizi hatırlıyorum. Birlikte tek bir gün geçirdiğiniz insanların size ilham kaynağı olduğunu yıllar sonra onlarla ilgili küçük bir şey romanınıza girdiğinde fark edersiniz. Dünyanın farklı ülkelerinde geçen bu karmaşık romanın ortaya çıkmasına yardım eden diğer herkese tüm kalbimle teşekkür ediyorum. Merci, bedankt, gracias, תודה, धन्यवाद, köszönöm ve obrigada. Özellikle de Jessie Austrian, Fabiola Bergi, Michael Bourret, Libba Bray, Sarah Burnes, Heleen Buth, Mitali Dave (ve ebeveynleri), Danielle Delaney, Céline Faure, Fiasco Theater Company, Greg Forman, Lee ve Ruth Forman, Rebecca Gardner, Logan Garrison, Tamara Glenny, Marie-Elisa Gramain, Tori Hill, Ben Hoffman, Marjorie Ingall, Anna Jarzab, Maureen Johnson, Deborah Kaplan, Isabel Kyriacou, E. Lockhart, Elyse Marshall, Tali Meas,

Sadece Bir Yıl

Stephanie Perkins, Mukesh Prasad, Will Roberts, Philippe Robinet, Leila Sales, Tamar ve Robert Schamhart, William Shakespeare, Deb Shapiro, Courtney Sheinmel, *Slings & Arrows*, Andreas Sonju, Emke Spauwen, Margaret Stohl, Julie Strauss-Gabel, Alex Ulyett, Robin Wasserman, Cameron ve Jackie Wilson, Ken Wright ve Penguin Genç Yazarlar Bölümü ekibine. Bu kitap dünyanın dört bir yanından gelen insanların yardımıyla ortaya çıktı.

Ve son olarak Nick, Willa ve Denbele'e teşekkürler. Ailem. Evim...

Sonsöz

Sadece Bir Gece

Bu bir ilk öpücük değildi. *Onların* ilk öpüşmeleri de. Ama öyleymiş gibi hissettiriyordu.

Bu duygunun öpücüğün beceriksizce ya da mahcup edici olmasıyla ilgisi yoktu. Kızın elini nereye koyacağını, oğlanın ise burnunu hangi pozisyonda tutacağını bilememesiyle de. Hiçbirinin bunlarla ilgisi yoktu. İkisi bir yapbozun parçaları gibi birbirini tamamlıyordu. Allyson ve Willem bir yıllık aranın ardından ilk kez öpüşürken aynı şeyi düşünüyordu; *bu yepyeni bir duyguydu.*

Gerçi *düşünme* kelimesi durumu açıklamak için çok da uygun olmayabilirdi çünkü böyle bir öpüşme anında zihindeki bütün düşünceler boşalıp sezgiler devreye girerdi; iç sesler ve içgüdüler. Willem'in Saba'sı olsa bunu "*kishke*" aracılığıyla bilmek" şeklinde açıklardı.

Willem'in *kishke*'si ona Allyson'un kendisini bulması karşısında büyüldüğünü söylüyordu; tıpkı Yael'in Bram'ı bulduğu gibi. Bunun nasıl gerçekleştiğini bilmiyordu ama şu an yaşadığının gerçek olduğundan ve bunun bir anlam taşıdığından emindi.

Aynı anda Allyson da yumruğunu havaya kaldırıp *sana söylemiştim*, dediğini hayal ediyordu. Bir yıl boyunca Willem'i ve onunla beraberken kimliğine büründüğü o kızı aramıştı. Sonra dün gece Vondelpark'ta Willem'i Orlando rolünde seyrederken her ikisini de bulmuş ve Willem'in dudaklarından dökülen sözlerin aslında kendisine söylendiğini anlamıştı. *Sonsuza dek ve bir gün.* Bunu hissetmişti. İçgüdülerıyla. Ama iç sesleri dinlemek Allyson için yeni bir deneyimdi.

On dokuz yıllık hayatı boyunca bu sesleri hep duymazdan gelmiş, onların söyledikleri *dışında* her şeyi dinlemişti. Bu yüzden Willem'i başka bir kadının yanında, yüzünde güller açarken gördüğünde oradan kaçıp gitmeyi tercih etmişti.

Oysa gerçekte kaçmamıştı. İşte şimdi burada, Willem'in daire-sindeydi ve ikisi öpüşüyordu. Bu öpücük Allyson için yepyeni bir duyguydu. Ama aynı zamanda ruhunun derinliklerinde ona tanıdık geliyordu. İlk bakışta bu bir tezat gibi görünebilirdi fakat değildi. Saba hep, *gerçek ve onun zıttı bir madalyonun iki farklı yüzüdür*, derdi.

Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. İkinci ilk öpücükler bile. Bu öpücük gibi büyük bir çaba sonucu elde edilmiş olanlar bile. Dışarıda bir tramvay zil çalarak geçti. Bu ses tıpkı bir çalar saatin sesi gibi bulanık olanı gerçeğe çevirdi. Allyson ve Willem birbirinden uzaklaştı.

Allyson şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Hırvatistan'a giden bir uçağa binmeyi planlamıştı. Willem'in dairesine uğramak planlarını altüst etmiş, bu öpücük onun için mutlu bir sürpriz olmuştu. Ama şimdi ne yapacaktı?

Bir işi tamamlarmış, bir soruyu cevaplamış gibi onun sırt çantasını aldı. Sonra ona kahve isteyip istemediğini sordu.

Bunun için kendini tekmeleyebilirdi. Bir yıldır görmediği, bu süre boyunca sürekli düşünüp hayalini kurduğu, arayışına girdiği ve az önce de öptüğü (hâlâ o öpüşmenin sarhoşluğunu yaşıyordu) kıza ilk sözleri... bir garsonun sözlerinden farksız olmuştu.

Ama sonra aklına bir şey geldi. "Belki de çayı tercih edersin. Sen çaya bayılırsın değil mi?"

Bu çok küçük bir detaydı. Allyson çaya bayılırdı. Londra'ya giden trende, konuşacak başka bir şey kalmamış gibi *hagelslag*'dan bahsettikleri o ilk sohbetlerinde çay içmişti. Aynı sabah daha geç saatlerde baş başa Paris'e gittikleri trende de çay içmişti.

Çay. Bir gün. Bir yıl önce. Hatırlıyordu.

Allyson'ın içinde yankılanan küçük bir ses (bu onun *kishke*'siydi ama kendisi henüz bu kelimeyi bilmiyordu) *gördün mü?* diye bağırdı.

"Evet," dedi Allyson. "Çay alabilirim." Aslında susamamıştı. Beş dakika önce, gerginliği yüzünden dudakları kurumuştur ama Willem öpücüğüyle bu sorununun üstesinden gelmişti. Öte yandan bu, bir içecek teklifinden çok daha fazlasına benziyordu.

"Çay," dedi Willem. Yaptığı teklifin, tıpkı geçen yıl ona ne kadar cesur, cömert ve açık yürekli olduğunu söylediğinde olduğu gibi Allyson'ın yüzündeki ifadeyi rahatlattığını görebiliyordu. O zamanlar sadece tahminde bulunmuştu ama şimdi hatırlıyordu. Her detayı hatırlıyordu. Ona bunu söylemek istiyordu. *Söyleyecekti.*

Ama önce çay hazırlayacaktı.

Willem mutfaka yöneldi. Allyson onun peşinden gidip gitmemeye karar vermeye çalışırken arkasını dönüp, "Sen burada bekle," dedi. "Hiçbir yere ayrılma."

Allyson alçak bir deri kanepeye yerleşti. Burası güneş ışığı alan, aydınlık, modern ve güzel bir daireydi. Willem bu dairede mi yaşıyordu? Allyson daha önce onun yaşadığı yer hakkında hiçbir tahminde bulunmamıştı. Onun kaldığı bir yer olduğunu bile düşünmemişti. Onunla ilk karşılaşmalarında Willem evini sırtında taşıyordu.

Willem mutfakta bir yandan içecekleri hazırlıyor bir yandan da kendini toparlamaya çalışıyordu (Su ısıtıcısına baktı; "başında beklenen su kaynamaz" sözü doğru çıkmıştı). Mutfak dolaplarını karıştırıp çay aradı. Amcası Daniel'in, şu an birlikte Brezilya'da olduğu ve yakında karısı ve çocuğunun annesi unvanlarını taşıyacak olan Fredericka için dolapta çay bulundurduğunu söylediğini hatırlıyordu. Kendisine suya katılan acil durum kahvelerinden hazırladı çünkü bu daha hızlıydı ve suyun kaynaması yeterince uzun sürmüştü.

Hazırladıklarını bir tepsiye yerleştirip salona döndü. Ayağındaki sandaletleri çıkarıp düzgünce sehpanın üzerine yerleştirirken Allyson kanepede oturuyordu (Onun çıplak ayaklarını görmek. Bu manzaranın Willem'in kan basıncında yarattığı etki. Allyson karşısında çırlıçıplak soyunsa Willem yine aynı şeyi hissederd).

Willem tepsiyi sehpanın üzerine bırakıp kanepenin diğer tarafına oturdu. "Umarım papatya çayını seversin," dedi. "Amcamın evinde sadece bu çaydan var."

"Sorun değil," dedi Allyson. Ardından sordu. "Amcam mı dedin?"

"İsmi Daniel. Bu daire onun. O Brezilya'dan dönene dek burada kalıyorum."

Allyson, Willem'e neredeyse onu yaşadığı şehir olduğunu düşündüğü Utrecht'te aradığını ve bu arayışın ipuçları sonuçsuz kalana dek sürdüğünü söyleyecekti. Daha doğrusu kendisi böyle bir yargıya varmıştı. Ta ki bir rastlantı sonucu dün gece Vondelpark'ta *Size Nasıl Geliyorsa* oyununun sergilendiğini duyana dek. Allyson bir şekilde bu oyunda Willem'in rol aldığını *biliyordu*.

Tesadüfler. Bütün bunlar tesadüflerin işiydi. Allyson, Willem'e bunu bir çılgın gibi görünmeden nasıl açıklayabileceğini düşündüğü sırada onun, "Daniel bir zamanlar bu dairede babam Bram'la birlikte yaşardı," dediğini duydu. "İkisi henüz gençken. Sonra babam seyahat ederken bir kıza rastladı. Bu kızla tek bir gün geçirdi. Hatta bir gün değil, sadece birkaç saat. Bir yıl sonra kız buraya geldi. Kapıyı çaldı."

Tıpkı senin az önce yaptığın gibi, diye geçirdi içinden Willem ama bunu söylemedi. Bir çılgın gibi görünmek istemiyordu.

"O kız senin annendi," dedi Allyson.

"Evet. Annemdi. Annem şu an Hindistan'da yaşıyor." Willem annesini düşündü. Bunu ona anlatmak için sabırsızlanıyordu. Kısa bir an bu duygunun, annesine bir şeyler anlatmaya hevesli olmanın tadını çıkardı. Sonra Allyson'un ve onun *şu an karşısında duran* çıplak

ayaklarının keyfini sürmeye devam etti. Bir kadının ayaklarına ilgi duyabileceği aklına gelmezdi ama şimdi bunu enikonu düşünmeye başlamıştı.

Allyson, Willem'in daha önce kendisine anne ve babasından bahsettiğini hatırladı. Bu aşkla ilgili bir sohbetleri sırasında –yoksa tartışma mı demeliydi?– gerçekleşmişti ve Willem Allyson'ın bileğine Nutella sürüp yalamıştı. Allyson ona meydan okuyup kendisine sadece âşık olmakla kalmayıp bu âşkı sürdürmeyi de başaran, sonsuza dek lekeli kalan bir çiftin ismini vermesini istemişti. Willem'in dudaklarından dökülen isimler *Yael ve Bram* olmuştu.

Allyson bu isimleri hatırlamak için çaba harcamaya bile gerek duymadan, “Yael ve Bram,” deyiverdi.

Willem'in bir önceki yaz ne kadar hüznü olduğunu hatırladı. Birden Bram'ın artık hayatta olmadığını anladı; belki de bunu o zamandan beri biliyordu. Elbette bu lekenin silindiği anlamına gelmiyordu.

Yael ve Bram. Willem'in yüreği sıkıştı. Tahmininde haklı çıkmıştı. Karşısındaki kız onu tanıyordu. En başından beri.

Allyson'a baktı. Göz göze geldiler. “Sana hatırlayacağımı söylemişim,” dedi Allyson.

Willem o gece sanatçıların işgal ettiği o binada onu öpmeden önce Allyson Paris'te geçirdikleri günün her detayını hatırlayacağını söylemişti. *Onu* hatırlayacağını söylemişti.

Willem, Allyson'a bu tür sözler vermemişti. Yine de birlikte geçirdikleri o günün her detayını tadabiliyor, duyabiliyor, koklayabiliyor ve onlara dokunabiliyordu. “Ben de hatırlıyorum,” dedi.

Anlatacak çok şey vardı. Bu, yeryüzündeki bütün kumları bir kum saatinin içine akıtmaktan farksızdı. Ya da o kum saatindeki kumları dışarı boşaltmaya çalışmaktan.

Ama Willem'in telefonu susmak bilmiyordu. Willem telefonu duymazdan geldi, ta ki Allyson'a kapıyı açmadan hemen önce Linus'a onu arayacağına dair söz verdiğini hatırlayana dek.

"Ah, kahretsin. Linus'u aramayı unuttum." Gidip telefonu aldı. Tam beş tane cevapsız araması vardı.

Allyson neler olup bittiğini merak etmiş gibi görünüyordu. Willem ona açıkladı. "Bir görüşme yapmalıyım."

Allyson, Willem'in bu görüşmeyi başka bir odada yapacağını düşündü ama öyle olmadı. Willem onun yanına oturdu.

Zaten Allyson Flemenkçe olan bu konuşmanın tek bir kelimesini bile anlamamıştı. Dudağında hafif bir gülümseme olan Willem'in yüz ifadesinden de bir anlam çıkarmayı başaramadı. Willem omuzlarını silkti. Allyson haberlerin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu.

Willem telefonu kapadı. "Bir tiyatro oyununda Orlando'nun dublörlüğünü yapıyorum. Bir kez daha Shakespeare. *Size Nasıl Ge-
liyorsa*," diyecek oldu.

"Dublör mü?" diye sordu Allyson. "Ben Orlando'yu *senin* oynadığını düşünmüştüm."

Bu sadece bir önceki gece için geçerliydi. Ve o gece için. Linus az önceki konuşmalarında Willem'e Petra'nın böyle bir karar aldığını söylemişti. Willem'in yerine geçtiği oyuncu Jeroen, ayak bileği alçılı da olsa son performans için bir sonraki hafta sonu sahnelere dönecekti. O geceden sonra Willem'e ne oyuncu ne de dublör olarak ihtiyaç kalmayacaktı. Ama bu gece rol onundu. Hatta akşam saat yedide perde açılmadan önce birkaç not iletmek üzere onu tiyatroya bekliyorlardı. Willem bütün bunları Allyson'a açıklayacakken durdu. "Bu oyunda oynadığımı biliyor muydun?"

"Dün gece ben de oradaydım."

Willem buna şaşırmamalıydı. Allyson'ın orada olduğunu hissetmemiş miydi? Son repliğini ona okumamış mıydı? Ancak bir önceki

yılın boşa çıkan beklentilerinden, Tor'un kendisine bahsettiği o mektuptan sonra bunun kafasında kurduğu bir hayalden ibaret olduğunu düşünmüştü. Belki de öyleydi. Belki de öylesine gerçekçi bir hayal kurmuştu ki Allyson'ı yoktan var edip ayaklarını onun kucağına yerleştirmiş halde, kanepede oturduğu bu daireye getirmişti.

Peki, bu pozisyonu ne zaman almışlardı? Willem, Allyson'ın ayak bileklerini tutup rahat bir tavırla bir battaniye misali kucağına yerleştirdiğini hayal meyal hatırlıyor ama bundan emin olamıyordu. Her şey rüya gibiydi ama aynı zamanda nefes almak kadar doğaldı. Sanki yapılması gerekeni yapmıştı. Allyson'ın ayaklarını kucağına yerleştirmişti.

"Harikaydın," dedi Allyson. "Büyüleyiciydin. Âdeta Orlando'nun kendisiydin."

Willem, hayatına yıldırım hızıyla girip çıkan bir kıza anlaşılması güç bir aşk duyan ve ondan ayrı kalan Orlando'ya yakınlık duyuyordu. Nihayetinde kız Orlando'ya geri dönmüştü (*Allyson da Willem'e*).

"Senin iyi bir oyuncu olduğunu biliyordum," diye devam etti Allyson sözlerine. "Tanıştığımız o gece seni sahnede seyrederken bile bundan emindim ama bu gece bambaşkaydın."

Tanıştıkları gece. Willem o gece Gerilla Will tiyatro grubunun sahnelediği *On İkinci Gece* oyununda Sebastian rolünü oynuyordu. İkisi o gece hiç konuşmamış ama Willem oyunun sonunda Allyson'a bir madeni para fırlatmıştı. Niyeti ona kur yapmak, davette bulunmaktı. Tanrım, o zamanlar neler yaşanacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Bu bir yıl boyunca çok şey yaşandı."

Allyson'ın dudaklarında beliren gülümseme Willem'e güneşin doğuşunu hatırlattı. Önce bir parça ışık, sonra daha fazlası ve nihayet bir anda aydınlık. Güneşin doğuşu her gün gerçekleştiği halde insanı büyüleyen bir şeydi. Belki de Allyson'ın gülümsemesi Willem'e bu

yüzden böylesine tanıdık geliyordu. Willem pek çok farklı yerde güneşin doğuşunu seyretmişti.

Hayır, sebep bu değildi.

Aynı anda Allyson da yaşananları hatırlıyordu. *Neden Willem'i seçmişti?* Kendi kendine söylediği ya da başkalarından duyduğu sebepler artık anlamlı değildi –kara seveda, Paris'in etkisi, iyi rol yapma ya da şehvete kapılma– çünkü duyuları ona her şeyi yeniden yaşanmış gibi hatırlatmıştı. Onu seçmesinin sebebi bunlar değildi. Willem bile değildi. Daha doğrusu tamamen o değildi. Sebepe Allyson'ın kendisiydi. Onun yanındayken dönüştüğü kişiydi.

Dürüst ve cesur olmanın, belki de biraz çılginca davranmanın getirdiği özgürlük o gün için Allyson'a yeniydi. Avrupa'da tek başına geçirdiği son birkaç haftadan sonra bu konuda epeyce pratik yapmıştı. Artık Willem'in yanındayken dönüştüğü o kızı çok iyi tanıyordu.

"Bu bir yılda ben de çok şey yaşadım," dedi Willem'e.

Birbirlerine sırayla son bir yılda yaşadıklarından kesitler sundular. Bilinenler; Willem'in başına inen darbe. Tahmin edilenler: Willem'in dazlaklar tarafından dövülmesi, Allyson'ın perişan halde apar topar Londra'ya dönmesi. İkisi de birbirlerinin gerçek adlarını ya da e-posta adreslerini bir türlü bulamadıkları için hayal kırıklığı yaşamışlardı. Bu sorunu hemen çözdüler (Willem Shiloh De Ruiter, Allyson Leigh Healey...). Allyson, Willem'e nihayet en kötüsünün gerçekleşmediği, onun kendisini terk etmediği ihtimalini göz önüne alıp bir önceki yıl mart ayında yazdığı mektuptan bahsetti.

Willem ona, ancak geçen ay haberi olduğu bu mektubun peşine düştüğünü ve nihayet bir önceki gün mektubun içeriğini öğrenebildiğini anlattı.

"Bu nasıl olur?" diye sordu Allyson. "Ben o mektubu dört gün önce geri aldım."

“*Geri mi aldın?*” dedi Willem. “Nasıl yani?”

“Onu senin evinde buldum. Yani Utrecht’teki eski evinde.”

Willem, Paris dönüşünün ardından, Broodje’nin Bloemstraat’taki söz konusu evinde kendine gelmeye çalıştığı o karanlık günleri geçirmişti.

“Oraya, yani Bloemstraat’a gitmek nereden aklına geldi?” Willem, Allyson’la tanıştığında o evde yaşamıyordu ve ona herhangi bir iletişim adresi falan da vermemişti. Sonradan bundan büyük pişmanlık duymuştu.

Allyson şimdi Willem’i bulmak uğruna bu kadar ileri gitmiş olmaktan utanıyordu. Bunu yaptığı için değil bu kadar hevesli görüldüğü için. Yaşadığı huzursuzlukla ayaklarını toplamak istedi. Ama Willem buna izin vermedi. Allyson’ın ayaklarını sımsıkı tuttu. Bu küçük hareket Allyson’a ona her şeyi anlatma cesareti verdi. Paris’e gitmeyi göze alısını. Céline’in peşine düşmesini. Hopital Saint-Louis’e yaptığı ziyareti. Dr. Robinet’i ve onun nezaketini. Kendisini Utrecht’teki o eve ulaştıran adresi. Ve mektubu.

“Mektubu sakladım. Hatta şu an sırt çantamda duruyor.”

Uzanıp çantasından kırıksık bir zarf çıkardı. Onu Willem’e verdi. Zarfin üzerinde pek çok adres vardı. Mektup önce Tor’un Leeds’teki adresine, sonra da Gerilla Will’in şirket adresine gitmişti (Allyson bu adresi de nereden bulmuştu?). Ardından Willem’in Amsterdam’daki eski yüzer evinin adresine gönderilmiş ve bu ev satıldığı için nihayet Bloemstraat’taki adrese yönlendirilmişti.

“İstersen onu okuyabilirsin,” diye bir teklifte bulundu Allyson.

“Artık bunun bir anlamı kalmadı,” dedi Willem. Mektubu okumak istememesinin sebebi tam olarak bu değildi. Tor birilerini ona mektupta yazanları içeren bir e-posta atmakla görevlendirmişti. Şimdi Willem bu mektubu Allyson’ın önünde okuyacak cesarete sahip değildi.

Ama Allyson zarfı geri aldı ve içindeki mektubu çıkarıp Willem'e uzattı.

Sevgili Willem,

Dokuz aydan beri seni ve birlikte Pariste geçirdiğimiz o günü unutmaya çalışıyorum ama senin de anlayabileceğin gibi bu konuda çok da başarılı olduğum söylenemez. Sanırım cevabını almayı istediğim tek bir soru var; beni bırakıp gittin mi? Eğer öyleyse önemli değil. Yani elbette önemli ama gerçeği bilirsem onunla başa çıkabilirim. Beni bırakıp gitmediysen de ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Seni bırakıp gittiğim için üzgün olduğum dışında.

Geçmişine ait bir hayaletten farksız olan bu mektubu aldığımda nasıl bir tepki vereceğini bilmiyorum. Ama aramızda ne yaşanırsa yaşansın senin iyi olduğunu umuyorum.

Willem mektupta bunların yazacağını tahmin etmemişti. Tor'un söylediklerinden anladığı farklıydı. Kendini toplayıp konuşabilmesi biraz zaman aldı. Bunu yaptığında sözleri hem karşısında oturan kıza hem de mektubu kaleme alan Allyson'aydı. "Seni bırakıp gitmedim," dedi. "Yaşadıklarımızı unutmadığın için mutluyum. O gün durumum iyi değildi."

"Artık bunu biliyorum," dedi Allyson. "Sanırım ruhumun bir parçası bunu en başından beri biliyordu ama ben ona inanacak kadar cesur değildim. O günü atlattım ama genel anlamda iyi sayılmazdım. Şimdi iyiyim."

Willem mektubu kutsal bir yazıymış gibi özenle katladı. "Ben de öyle."

Onu Allyson'a uzattı ama Allyson başını iki yana salladı. "Ben onu sana yazdım."

Willem mektubu nerede saklayacağını biliyordu. Yael ve Bram'la on sekizinci yaş gününde çektiği fotoğrafın yanında. Saba ve onun kız kardeşinin, yani Willem'in büyük teyzesi Olga'nın olduğu fotoğrafın yanında. Willem'in Olga'nın varlığından tıpkı bu mektup gibi yakın bir zamanda haberi olmuştu. Allyson'dan gelen mektup, kaybolduğu düşünülürken bulunan diğer önemli şeylerin arasına katılacaktı.

"Yine de anlam veremiyorum," dedi Willem. "Geçen ay Bloemstraat'taki o evdeydim ama mektubu görmedim."

"Bu çok tuhaf," dedi Allyson. "Saskia ve Anamiek bana sana rastladıklarından bahsetmediler."

"Onlar da kim?"

"Evin yeni sakinleri."

"Ah. Şey, ben onlarla karşılaşmadım. İçeri anahtarım ile girdim."

Allyson güldü. "Bu her şeyi açıklıyor. Kızlar seni tanımıyorlar ama adını duymuşlar. Bir de..." Kısa bir duraklamanın ardından kendini sözlerini tamamlamaya zorladı. "Ana Lucia var."

"Ana Lucia mı?" diye sordu Willem. Bir önceki yıl Noel öncesi yaşadıkları o görkemli kavgadan sonra Ana Lucia'yı çok fazla aklına getirmemişti. "Ne olmuş Ana Lucia'ya?"

"Onunla tanıştım."

"*Sen Ana Lucia'yla mı tanıştın?*"

Allyson kızın öfkesini hatırladı. Ana Lucia'yla aynı üniversiteye devam eden bir öğrenci Allyson'a Willem'in Ana Lucia'yı ilişkilerinin başından beri Fransız bir kızla aldattığını söylemişti. Bu bilgi Allyson'ın Willem'le ilgili tüm kötü düşüncelerini doğrulamıştı.

"Görüşmeniz *nasıl* geçti?"

"Şey, en azından beni yumruklamadı."

Willem irkildi. "Belli ki seni görmek onu mutlu etmemiş."

“Neden öyle davrandı, bilmiyorum. Oysa ben onu ilk kez görüyordum.”

“Aslında daha önce de görmüştün. Yani öyle sayılır.”

Allyson başını iki yana salladı. “Hayır. Öyle olsa hatırlardım.”

“Onu Paris’te gördün. Latin Mahallesi’nde.”

Allyson hafızasını şöyle bir kurcaladı ve posta kartlarının sergilendiği döner bir tezgâha bakıyormuş gibi yaparak Willem’in önceden tanıdığı birkaç kızla sohbet edişini seyrettiğini hatırladı. Ana Lucia o kızlardan biri olabilir miydi?

“Ama benden neden nefret etsin ki?” Allyson bu soruyu sorarken Willem herhangi bir kızla ilgilendiğinde kendisinin de kıskançlığa kapıldığını hatırladı. Ana Lucia da onu yurt odasından yaka paça dışarı atmıştı.

“Çünkü o beni, seni bulmak için yapacağım seyahate uçak bileti satın alırken yakaladı.”

Uçak bileti mi? Beni nerede arayacaktın ki? Allyson bu yeni bilgiye bir anlam vermek için çaba harcadı. Yine de mantıklı bir açıklama bulamadı. Willem, Ana Lucia’yı aldattığı o Fransız kızla buluşmak üzere İspanya’ya gitmişti. Allyson bu Fransız kızın Céline olduğunu düşünmüştü. Gerçi Céline, Willem’i Allyson’la Paris’te geçirdiği o günden sonra hiç görmediğini söylemiş ve Allyson da o an için buna inanmıştı.

Allyson birden her şeyi anladı. Kıskançlığın gerçekleri nasıl da çarpıttığını. Céline’i nasıl kıskandığını ve aslında nasıl da yanıldığını. *O da Ana Lucia’nın Céline’ydi.*

Ortada bir *Fransız* kız falan yoktu. Willem’in *Fransa’da* tanıştığı Amerikalı bir kız vardı.

“Yani İspanya’ya gitmedin mi?” diye sordu.

“İspanya mı?” diye tekrarladı Willem. “Hayır, Meksika’ya gittim.”

Cevaplanan soruların yerine yenileri geliyordu. Ama artık Willem Petra ve Linus'la buluşmak üzere dışarı çıkmalıydı. İkisi de birbirinden ayrılmak istemiyordu. Şimdilik tek arzuları böylece oturup konuşmaktı.

Willem, Allyson'ı cebine sığdırıp yanında taşımak istiyordu. Ama az sonra dün gece sergilediği performansla kızdırdığını bildiği huysuz yönetmen Petra'yla buluşacaktı. Willem, işi garantiye alıp oyunu Jeroen'in oynadığı gibi oynamasını isteyen Petra'nın direktiflerini umursamamıştı. Onun yerine arkadaşı Kate'in önerisini uygulamıştı. Bir önceki gece hayatının en heyecan verici deneyimini yaşamıştı. Ta ki o gün kapısı çalınana dek.

Willem, Allyson'ı yanından ayırmak istemese de onu Petra'nın önüne çıkarmanın hiç de akıllıca bir fikir olmadığını farkındaydı. Öte yandan onu Kate'le tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Allyson'ı o gece Kate'le tanıştıracaktı. Broodje'yle de. W, Henk ve Max'le de. Ona kavuşmasına aracı olan herkesle.

"Oyunun yönetmeniyle sorun yaşıyorum," diye açıkladı Allyson'a. "Belki de sonra buluşsak daha iyi olur."

Bu sözlerle birlikte içerideki ortam bir anda değişiverdi. Yaşadıkları bütün zorluklara "daha sonra buluşuruz" düşüncesi sebep olmuştu. Willem kısa süreliğine dışarı çıkmıştı. Bazı sorunlar yaşanmıştı. Ve birbirlerini ancak bir yıl sonra bulabilmişlerdi.

İkisi de o anı hatırlamış olmalıydı. Ama bugünün dünden farklı olduğunu da biliyorlardı. Willem bunu kanıtlamak istercesine anahtarlığındaki bir anahtarı çıkarıp Allyson'a verdi. Allyson avcunun içinde duran anahtara baktı. Willem de öyle.

Bir yıl önce sırt çantam vardı, şimdiyse bir anahtarım, diye düşündü Willem.

Bir yıl önce birbirimize isimlerimizi bile söylememiştik ama şimdi bana bir anahtar veriyor, diye düşündü Allyson da. (Ayrıca Willem,

Allyson'ın bileğindeki doğum lekesini görmüş ve onun tadına bir kez daha bakmamak için kendini zor tutmuştu. Allyson'ın ayakları ve bileği onun kapıdan çıkmakta zorlanmasına neden oluyordu).

(Ayaklardan bahsetmişken, Allyson da Willem'in sol ayağındaki zikzak şeklindeki yara izine bakmış ve ona bu izin nasıl olduğunu sormak istediğini hatırlamıştı. Willem'in doğum günü, en sevdiği dondurma ve binlerce diğer soru gibi bu soru için de yeterince zamanı olmamıştı).

Böylece Allyson'a şimdilik kendini evindeymiş gibi hissetmesini söyledi. Mutfakta bulduklarını yiyebileceğini. Bilgisayarı kullanabileceğini. Evde kablosuz internet bağlantısı ve Skype olduğunu. Biraz dinlenmesini. Kendisinin duvarları sarıya boyalı odada kaldığını. Allyson'ı evinde ağırladığını düşünmek hoşuna gidiyordu.

"Cep numaram," dedi bir kâğıda numarasını yazarak. Bu numarayı bir dövme gibi Allyson'ın koluna yazmamak için kendini zor tuttu.

Tam kapıdan çıkacakken durdu. Az önce Willem evde, Allyson dışarıdayken şimdi tam tersi pozisyondaydılar. İkisi de bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Bildikleri tek şey birbirlerini öpmek istedikleriydi. Bunu ikisi de istiyordu. Aralarında bir çekim gücü vardı; sanki bir zincirle birbirlerine bağlanmışlardı.

"Saat altıda dönerim," diye söz verdi Willem.

"Altı," diye tekrarladı Allyson. Saat dördü biraz geçiyordu. Artık Hırvatistan uçağını kaçırmıştı.

Willem kapıyı arkasından kapatacak oldu. Sonra dayanamayıp tekrar açtı. "Burada olacaksın değil mi?" diye sordu. Bu defa gideceği için huzursuzdu. Elinde değildi. Akisler. Evrenin denge kanunu. Bir önceki yıl ortadan kaybolan kendisiydi. Bu yıl Allyson olabilirdi.

Ama artık o, alacak ve vereceklerin evrende biriktirildiği, iyi şeylerin ancak bir bedel karşılığı verildiği inancından vazgeçmişti. Ve

orada olacağına dair söz vererek kapıyı kapatan Allyson'a inanmayı tercih ediyordu.

Başkalarına verilecek haberler vardı. İkisi de bu haberleri paylaştı.

Willem hiç vakit kaybetmeden Kate'e bir mesaj attı. Onu en son birkaç saat önce nişanlısını karşılamak üzere havaalanına doğru yola çıkarken görmüştü. Kate nişanlısını Willem'le tanıştıracak ve ondan Willem'in tiyatro ekiplerine katılması için onay alacaktı.

Sana önemli haberlerim var, diye yazdı Willem mesajında, *bu gece Orlando rolündeyim.*

Halihazırda, kız arkadaşı Lien'le aynı eve çıkacak olan W'nin taşınmasına yardım etmekle meşgul olan Broodje'ye de benzer bir mesaj gönderdi. Böylece mesaj diğerlerine de ulaşacak ve bir önceki gece oyunu izledikleri halde arkadaşları yine orada olacaktı çünkü dostlar bugünler içindi.

Willem tiyatroya doğru pedal çevirirken herkesin büyük haberin bir kez daha Orlando'yu oynama şansı elde etmesi olduğunu düşüneceğini fark etti. Oysa gerçekte onu tiyatrodan kovmuşlardı. Bu gece ihtiyaçtan dolayı sahnede olacaktı. Petra'nın, onu tekrar sahneye çıkarmaktan duyduğu nefreti hissedebiliyordu.

Büyük haber bu değil, elbette Lulu'ydu. Allyson. Ama o gece Willem'in bütün arkadaşları orada olacak ve bu haberi öğrenecekti.

Willem'in aklına Yael geldi. Annesi son birkaç yılda ondan tamamen uzaklaşmıştı ama Willem'in geçen yıl Paris'te geçirdiği o günden sonra ilişkileri yavaş yavaş rayına oturmaya başlamıştı. Şu an Mumbai'de geceyarısıydı, bu yüzden Willem annesine mesaj atmayı tercih etti.

Onu buldum. Durdu. Belki de Allyson'ın kendisini bulduğunu söylemek daha doğru olurdu. Ama Willem öyle hissetmiyordu. Allyson'ı bulduğunu hissediyordu. Bu yüzden mesajı değiştirmede.

Detay da vermedi. Annesinin kendisini anlayacağından emindi.

Aynı anda Willem'in dairesindeki Allyson da Wren'e bir mesaj attı. *BENİ HEMEN ARA!!!* Sonra biraz etrafı kurcalamak istedi. Niyeti hafiyelik yapmak değildi. Sadece etrafa şöyle bir göz gezdirecekti.

Salonda yeterince ipucu yoktu. Allyson bu dairenin Willem'in amcasına ait olduğunu bilmeseydi bile Willem'in olmadığını hemen anlardı. Arka taraftaki yatak odasına geçti. Duvarları sarıya boyalı olana. Yatak dağınıktı ve üzerine Willem'in kokusu sinmişti. Allyson her nasılsa bundan emindi.

Kendini izinsiz bir iş yapıyormuş gibi biraz mahcup ve tedirgin hissetti. Sonra Willem'in onu keyfine bakmak konusunda elinden geldiğince cesaretlendirdiğini hatırladı. Dairenin anahtarı hâlâ cebinde duruyordu.

Yatağa oturdu. Yatak epeyce alçak olduğu için oturduğu yerden dışarıdaki manzarayı görebiliyordu. Odada küçük bir kitaplık vardı. Allyson kitaplıkta *On İkinci Gece*'ye rastlayınca gülümsedi. Yüksek Sesle Shakespeare dersinde onu okumaktan nasıl da kaçındığını hatırlayarak kitabın sayfalarını çevirdi. Dee'yi düşündü. Paris'ten sonra onunla hiç konuşmamıştı. Saat farkını hesapladı. New York'ta sabah sekiz olmalıydı. Belki de ona Skype'dan bir mesaj atardı.

Dizüstü bilgisayar kitaplıkta duruyordu. Allyson onu alırken büyüğe bir zarf yere düştü. Etrafa bazıları çok eski olan birkaç fotoğraf ve gazete haberi saçıldı. İçlerinde Willem'in çocukluk fotoğrafı da vardı. O zamanlar Willem'in yüz hatları şu anki kadar keskin değildi ama fotoğrafın ona ait olduğu hemen anlaşılıyordu. Bir kadın ve bir adamın arasında duruyordu. Kadın ufak tefek, esmer ve ciddi görünüyordu. Dudaklarında bir tebessüm olan erkek ise aksine uzun boylu ve sarışındı. Bu ikisi Yael ve Bram olmalıydı.

Allyson onları önceden tanıyormuş gibi içinde bir kıpırtı duydu. Gerçekte onları hiç tanımadığı için üzüldü.

Fotoğrafları özenle tekrar içine yerleştirdiği zarfı kitaplığın güvenli bir köşesine koydu. Aynı anda kendisine tanıdık gelen bir ses duydu. Bu sesin nereden geldiğini anlaması biraz zaman aldı. Dün gece oyundan sonra Willem'in üzerinde gördüğü ceketin cebinden geliyordu.

Allyson ceketin cebindeki şeyi çıkardı. Bu ona bir önceki yıl liseden mezun olurken hediye edilen altın kaplama saatti. Fazlasıyla ağır ve kusursuz olduğu için nefret ettiği bu saat ekranı çizilip kırılmış bile olsa şimdi gözüne güzel görünüyordu. Saati ters çevirdi. Annesi saati ona verdiğinde Allyson arkasına oyulmuş "YOLLARDA" yazısının fazlasıyla sıkıcı olduğunu düşünmüştü ama şimdi bunun bir kehanet, kendisi için sarf edilebilecek en iyi dilek olduğunu düşünüyordu. Bu düşüncesini annesine de aktarmak istedi ve bir an durup ona bir şeyler anlatma arzusunun tadını çıkardı.

Öte yandan artık bu saati istemiyordu.

Paris'teki o parkta bu saatle birlikte zamanı Willem'e teslim etmiş ve karşılığında Çifte Mutluluk hikâyesindeki kıza dönüşmüştü. Willem ona 'dağlardaki sevgilim' demişti.

Allyson, Willem'in bu saati sakladığını biliyordu. Bir önceki hafta Paris'te yüzleştiği Céline kendisine böyle söylemişti. Ama Céline, Willem saati ileride satmak için tutmuş gibi konuşmuştu. Oysa Willem saati hatıra olarak saklamıştı. Allyson'un hatırası olarak.

Allyson saati avcunda tuttu. Titreşimini duymak ona açıklayamadığı bir sebeple tamamlandığını hissettiriyordu.

Willem gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Petra onu azarlıyor, tiyatro şirketini komik duruma düşürdüğünü söylüyordu. Söyledikleri doğru olabilirdi ama Willem aynı zamanda

performansının bir zafer olduğunun da farkındaydı. Belki de asıl komik olan buydu. Yine de Petra'nın ona bütün notlarını aktarmasına sesini çıkarmadı. Ona yanlış vurgularını tek tek saymasına, oyunun dilini nasıl da allak bullak edip seyircilerin kafasını karıştırdığını söylemesine sesini çıkarmadı.

"Bu gece bir dublörün yapması gerektiği gibi oyunu Jeroen'in oynadığı şekilde oynayacaksın," diye emretti Petra. Willem ayak bileğini kıran başrol oyuncusu Jeroen'in yerine geçmek üzere tiyatroya çağrıldığı bir önceki gün de Petra'dan aynı direktifi almıştı. Neredeyse bu direktife uygun davranacaktı, ta ki Kate onu riske girmeye ikna edene dek. "Ya en iyisini yap ya da evine dön," demişti Kate. Ama Willem *hem* en iyisini yapmaya *hem de* evine dönmeye karar vermişti. Böyle hissetmişti. Dün gece onun için eve dönmek New York'a taşınıp Kate'in nişanlısıyla birlikte işlettiği Ruckus Tiyatro Topluluğu'nda staj yapmaktı. Oysa şimdi evi ayağına gelmiş gibi hissediyordu.

Yaptığı eleştiriler boyunca iki sigara tüketen Petra, "Anlaştık mı?" diye sordu Willem'e. "Yönetmeninin sana söylediklerini harfiyen uygulayacaksın."

Willem yönetmeninin söylediklerini *yapacaktı*. Ama artık onun yönetmeni Kate'ti. "Oyunu dün gece oynadığım gibi oynayacağım," dedi Petra'ya.

Petra mosmor oldu. Bu Willem'in umurunda bile değildi. Ne yapacaktı? Onu işten mi atacaktı?

Petra ayağa fırladı. Bu haliyle kendisine şeker verilmeyen küçük bir kıza benziyordu. Willem ifadesiz görünmeye, gülmemeye ve Linus'un da kahkahasını güçlkle bastırdığını fark etmemiş gibi yapmaya çalıştı.

Aynı anda Dee de gülüyordu.

Arkadaşının az önce kendisine anlattığı hikâyeye. Bu hikâye öylesine inanılmazdı ki gerçek olduğu şüphe götürmezdi.

“Keşke Shakespeare ölmeseydi,” dedi Allyson’a. “Çünkü eminim ki yaşasaydı bu hikâyeyi çalmak isterdi.”

“İsterdi değil mi?” dedi Allyson.

Dee’nin annesi masaya bir fincan kahve bıraktı. Dee mutfaktan gelen kızarmış pastırma kokusunu duyabiliyordu. “Bu bizim kız mı?” diye sordu annesi.

Dee, Allyson’ın onun arkadaşı olma sıfatından *bizim kız* olma sıfatına ne zaman terfi ettiğini bilmiyordu ama annesinin de ona bir “merhaba” diyebilmesi için ekranı genişletti.

“Selam, bebeğim,” dedi annesi. “Nasıl gidiyor? Waffle ister misin?”

“Selam Bayan D...”

Dee’nin yüzündeki uyarı ifadesi göz açıp kapayana dek binlerce kilometre kat ederek Allyson’a ulaştı.

“Yani Sandra,” diye düzeltti Allyson. “Aslında isterim ama Skype aracılığıyla gönderebileceğinizden emin değilim.”

“Yakında bunu da yaparlarsa hiç şaşırmam.”

Dee bilgisayarı annesinden uzaklaştırdı. “Ben arkadaşımın bir haftadır görüşmüyorum, anne. Bize geldiğinde onunla istediğin kadar konuşabilirsin.” Tekrar ekrana baktı. “Seni havaalanından alıyorum değil mi?”

“İstersen alabilirsin. Sanırım annem de orada olacak. Senin benimle gelebileceğini söyledi.”

“Parti ne zaman başlıyor?”

“Yarın öğleden sonra orada olmam gerekiyor. Aslında şu an Hırvatistan’da olmalıydım.”

“Olman gereken çok fazla yer var,” dedi Dee.

“Biliyorum.” Allyson güldü. “İşin gerçeği ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yok.”

Allyson'ın bu konuda bir fikri olmayabilirdi ama Dee bir kızın sırlısıklam âşık olduğunun belirtilerini hemen anlardı. Allyson'ın yüzü, Dee'nin onun eve dönüşünün şerefine kendilerini şımartmak için planladığı bakım programındaki salatalık ve yoğurt maskesine ihtiyaç duymaksızın ıslı ıslı parlıyordu. Dee bu bakım günü için pek çok aktivite organize etmişti ama asıl istediği Allyson'la aynı odada oturup biraz sohbet etmektir. Onu özlemişti. Bir insanın arkadaşını onun o yaz Allyson'ı özlediği kadar özleyebileceği aklına gelmezdi ama zaten o hiç Allyson gibi bir arkadaşına sahip olmamıştı.

“Bu konuda hiçbir zaman bir fikrin olmadı. En azından bu defa cehaletini kabul ediyorsun.”

“Beni ne kadar da iyi tanıyorsun!” dedi Allyson şaka yollu. Ama kameraya koyduğu eli ekranda yansıyınca Dee aslında Allyson'ın şaka yapmadığını anladı. O da karşılığında kendi elini kameraya koydu. İkisi bu hareketle söylenmeyenleri ifade ediyordu; buraya gelmemi sağladığın için teşekkürler, ayrıca beni anladığın için de.

“Seni özledim,” dedi Allyson.

Dee'nin ihtiyaç duyduğu söz tam da buydu. “Ben de seni bebeğim.”

Aynı anda Dee'nin annesi bir anda oğlunun arkasında beliriverdi ve zorla tekrar kameranın önüne geçti. Allyson'ı öpücüklere boğdu. “Seni çok özledi. Oğlum hasretini çekiyor.”

“Ben de onu özledim.”

Sandra'nın yüzü ekranı kapladı. “O harita işine yarıyor mu?”

Dee'nin annesi Allyson'a iyi yolculuklar hediyesi olarak Paris'in katlanabilir bir haritasını vermişti. Annesi hem onu hiç tanımadığı halde Allyson'a bir veda partisi düzenlemekte ısrarcı davranarak hem de ona bir hediye vererek ilk başta Dee'yi biraz utandırmıştı. “Bu Allyson'a veda partisinden çok benim için düzenlenmiş yaşasın-so-nunda-bir-arkadaş-edindin partisine benziyor,” demişti Dee annesine.

“Neden ikisini birden yapamıyor muşum?” (Dee bu tartışmadan mağlup çıkmıştı. Parti harika geçmişti).

“Allyson artık Paris’te değil, anne,” dedi Dee. “O şimdi Amster...”

Allyson onun sözünü kesti. “Harita çok işime yaradı,” dedi. Haritanın onda nasıl da Paris’teki hastaneleri ziyaret etme fikrini doğurduğunu ve bu sayede önce Wren ve Dr. Robinet’e, sonra da Bloemstraat’a ve bu eve ulaştığını anlattı. “Kısacası siz olmasanız burayı bulamazdım.”

Broodje yorgunluktan düşüp bayılmak üzereydi. Gece neredeyse hiç uyumamış, Willem’in Orlando rolünde sahne almasını kutlamıştı. Kraliçe Günü karnavalından çıkmış kadar sarhoş olup üç saat kestirdikten sonra Henk’le ikisinin W’ye, taşınmasına yardım edecekleri sözünü verdiğini hatırlayarak uyanmıştı.

Günü dimdik bir merdiveni tırmanıp bir apartmanın dördüncü katına koli taşıyarak geçirmişlerdi (W başka yer kalmamış gibi bir apartmanın en üst katına taşınmıştı. Broodje o gün akşamdan kalmış olmasalardı onun taşındığı dairenin mutlaka bahçe katında olacağını belirtmiş, W de tam on beş dakikayı bu teoriyi çürütmeye çalışmakla geçirmişti).

Broodje şimdi kendi evindeydi. Aslında burası tam olarak onun evi sayılmazdı. İki hafta sonra Henk’le tekrar Utrecht’e taşınana dek burada kalacaktı. Broodje o gece Willem’in sahne aldığı oyunu bir kez daha seyretmeye çok da hevesli değildi ama elbette Willem’in hatırı için orada olacaktı. En azından biraz dinlenmek için birkaç saati vardı. İsteddiği tek şey üzerindeki terle ıslanmış, tozlu giysileri çıkarıp kendini yatağa atmak.

Kapıdan içeri girerken tişörtünü şimdiden başından sıyrıp çıkarmaya başlamıştı bile.

Sonra bir çığlık attı.

“Ah, kahretsin, özür dilerim,” dedi tişörtü tekrar üzerine geçirerek. “Willem’in bir misafiri olduğunu bilmiyordum.”

Willy’nin davetlisi olan bir kızla karşılaşmak Broodje için *déjà vu* gibiydi. Eskiden hep böyle olurdu. Ama bu bir süredir devam etmiyordu. Epeyce uzun bir süredir.

“Affedersin,” dedi kız. “Eve birinin geleceğini bilmiyordum.”

Broodje kıza uzun uzun baktı. “Bir dakika, ben seni tanıyorum. Dün gece oyundaydın. Parktaki oyunda.” Broodje bu kız ve arkadaşını partiye davet etmişti. Daha çok oldukça hoş görünen yanındaki kızla ilgilenmişti. Aslında Broodje kız arkadaşı sayılan Candace’ı hâlâ özlüyordu ama Candace, Amerika’da yaşıyordu ve ikisi henüz ilişkilerini rayına oturtma aşamasındaydı. Willy o kızın arkadaşıyla ne zaman samimiyet kurmuştu?

“Sen Broodje’sin,” dedi kız.

“Ta kendisi,” dedi Broodje. Akşamdan kalmaydı, vücudundaki bütün kaslar sızlıyordu ve Willy’nin kız arkadaşlarından birini eğlendirmeye niyetinde değildi. “Peki sen kimsin?”

“İsmim Allyson,” dedi kız. Sonra durup düşündü, “Ama sanırım sen beni Lulu olarak tanıyorsun.”

Broodje bir süre kızın yüzüne baktı. Sonra onu sınıksız kucakladı.

Willem eve döndüğünde en yakın arkadaşını izini sürmesine yardımcı olduğu kızla aynı masada yemek yerken buldu. Broodje mutfakta ne var ne yoksa masaya koymuş olmalıydı; peynir, kraker, sos, ringa balığı ve bira. Sevdiği her insana yaptığı gibi Allyson’ı da beslemeye çalışıyordu. Willem, Allyson’ın, en yakın arkadaşının kalbini kısa sürede fethettiğini anladı.

“Willy!” diye seslendi ona Broodje. “Biz de tam senden bahsediyorduk.”

“Öyle mi?” dedi Willem. Öne doğru bir adım attı ve içgüdülerini ona Allyson’ı öpmesini söyledi. Bir odaya Allyson’ı öpmeden girip çıkmak istemiyordu. Bu da onun için yeni bir duyguydu. Ama bunu yapmadı çünkü her ne kadar Broodje ve Allyson birlikte mutfak masasına oturup krakerlerine peynir sürmeye alışmış gibi görünse de Willem için her şey çok yeniydi.

“Lulu’ya, pardon yani Allyson’a bütün bir yıl yüzünün gülmediğini anlatıyordum.”

“*Bütün* yıl değil,” dedi Willem (aslında geçekten de neredeyse bir yıl olmuştu).

“Tamam. Belki Hindistan’daki günlerin öyle geçmemiş olabilir. Hindistan’da yanında değildim. Willem annesini görmek için üç aylığına Hindistan’a gitti,” diye açıkladı Broodje Allyson’a. “Orada bir filmde rol aldı.”

“Sen Hindistan’da ünlü biri misin?” diye sordu Allyson.

“Hindistan’ın Brad Pitt’i sayılırım,” dedi Willem.

“Öyle olsaydı buraya dönmezdi herhalde. Ama kahretsin, Paris’ten geldikten sonra berbat haldeydi. Meksika’da seni bulamayınca da...”

“Tamam, Broodje,” dedi Willem. “Bütün aile sırlarımızı dök-mene gerek yok.”

Broodje gözlerini devirdi. “Bana kalırsa artık Allyson da aileden sayılır.”

Ailelerden söz açılmışken Allyson, Willem’i Broodje’yle seyretmeye bayılıyordu. Buna ihtiyacı yoktu ama ikisini bir arada görmek onu rahatlıyordu.

“Seni yemeğe götürecektim,” dedi Willem, Allyson’a. “Ama Broodje benden önce davranmış.”

“İstersen yine de gidebiliriz,” dedi Allyson.

“Bir saate kalmadan tiyatroda olmalıyım,” dedi Willem. “Oyundan sonra gideriz. Baş başa.”

“Baş başa gidemezsiniz,” dedi Broodje. “W, Henk ve Lien de orada olacak. Eminim ki hepsi de Allyson’la tanışmak isteyecektir.” Allyson’a bakıp başını salladı. “Sen bizim sermaye koyup da kâr elde etmeye başladığımız bir iş gibisin. Bu yüzden baş başa kalmayı sonraya bırakın.”

“Wren de aradı. Amsterdam’da beraber olduğum arkadaş,” dedi Allyson. “O da seninle tanışmak istiyor.”

Willem, Allyson’la tanışmak isteyenler arasında Kate ve onun nişanlısının da olacağını düşündü.

O görünmez zincir onları şiddetle birbirine çekmiş gibi Allyson’la göz göze geldi. Neden o gün öğleden sonra baş başa olmanın tadını daha fazla çıkarmamışlardı ki sanki? Neden ev tamamen onlara aitken, Allyson’ın ayakları Willem’in kucığında öylece oturmaktan başka bir şey yapmamışlardı?

Gerçi Allyson, Willem’le geçirdiği o saatleri yeryüzündeki hiçbir şeye değişmezdi.

Willem de öyle.

Göz açıp kapayana dek tekrar ayrıldılar. Willem tiyatroda olacaktı. Wren, Allyson ve Broodje’yle buluşmak üzere eve gelecekti. Herkes parkta buluşacak ve oyundan sonra bir kutlama yapılacaktı.

Bu defa vedalaşmak bir önceki kadar tedirgin edici olmamıştı. Normal insanlar gibi birbirlerinden ayrılıp tekrar bir araya gelmeyi bir kez başarmışlardı. Bu onlara güven veriyordu.

Willem bu defa Allyson bir veda öpücüğü verdi. Bu, onun dudığına konduruverdiği hızlı bir öpücüktü. Ama Willem’e yetmemişti. O Allyson’ın vücudunun her noktasının tadına bakmak istiyordu. Dudaklarından ayaklarına dek.

“Oyundan sonra görüşürüz,” dedi Allyson.

“Tamam,” dedi Willem.

Ancak her ikisi de birbirlerini daha önce göreceklerini biliyordu. Oyun *devam ederken* Shakespeare’in sözlerinde bir kez daha buluşacaklardı.

Wren, Willem evden ayrıldıktan kısa bir süre sonra oradaydı. Bir çılgının ardından Allyson’ı, diğer bir çılgının ardından da Broodje’yi kucakladı. Bilekliğindeki azizleri öptü. Çaresiz durumların azizi Jude. Kaybolan eşyaların azizi Anthony. Bilekliğindeki bütün azizleri tek tek öptü. Bu sonuca ulaşmalarında hepsinin payı vardı.

“Biliyordum,” dedi o boğuk sesiyle. “Ama onu geçen sefer olduğu gibi trende falan bulacağını düşünmüştüm.”

“Aslında onu tren istasyonunda buldum sayılır,” dedi Allyson. Sonra nasıl da tam havaalanına giden trene yetişecekken kaldıkları oteldeki Winston isimli çocuğun onun için hazırladığı kahvaltı paketini açtığını anlattı. Her şey *hagelslag* sayesinde olmuştu. Willem’le ilk konuştukları şey üzeri çikolata parçacıklarıyla kaplı bu ekmek olmuştu. Allyson’ı, Willem’i bulmaya teşvik eden işaret ve tesadüf de bu ekmekti.

“Onu nerede bulacağını nasıl anladın?” diye sordu Wren.

“Sen bana adresi vermiş ve caddenin isminin Flemenkçe’de kemer anlamına geldiğini söylemiştin.”

Wren, Broodje’ye döndü. “Bunu bana söyleyen sendin.”

“Yabancılar Ceintuurbaan kelimesini başka türlü akıllarında tutamıyorlar.”

“Diğer cadde isimlerini tutabiliyorlar mı sanki?” diye sordu Allyson.

Hep birlikte gülüştiler.

Yemekten arta kalanları toparlayıp Vondelpark’a gitmeye hazırlandılar. Allyson bir yandan da yarın öğleden sonra dörtte Londra’dan eve

dönüş uçuşu olduğunu bilmenin huzursuzluğunu yaşıyordu. Londra'ya nasıl ulaşabileceğini öğrenmeliydi. Cebinde birkaç yüz dolar kalmıştı. Bu parayı hızlı Eurostar trenine harcaması gerekirse de öyle yapacaktı. Bütün bu yaşananlar Londra'dan Paris'e gitmek üzere verilmiş ani bir kararla olmuştu. Bir dünyadan diğerine geçmek sadece iki saat sürmüştü. Allyson Londra'ya zamanında ulaşacağından emindi.

Broodje hızlı bir duş almak üzere banyoya girdiğinde Wren, Allyson'a kanepede yanına oturmasını işaret etti. "Dün gece elinde çiçekler olan o kadının kim olduğunu öğrenebildin mi?" diye sordu.

Allyson henüz bunu öğrenmemişti. Dün gece Willem'i o kadınla görmek her şeyi allak bullak etmişti. Bu manzara tıpkı Ana Lucia'nın öfkesi gibi Allyson'ın şüphelendiği her şeyi doğrulamıştı. Ama artık o bu kadının kimliğiyle ilgilenmiyordu. Willem'i görmüştü. Koca bir öğleden sonrayı onunla geçirmişti. Bir önceki yıl kendi yaşadıklarının bir benzerini onun da yaşadığını öğrenmişti.

"Henüz öğrenmedim," dedi Wren'e.

"Bunu Broodje'ye sorabilirsin."

Allyson öyle yapabiliirdi ama yapmak istemiyordu. Artık bu konunun bir önemi kalmamıştı.

Melanie'nin Atlantik'in diğer tarafından kendisini azarladığını duyar gibi oluyordu. Allyson geçen yaz Willem'le tanıştığında Melanie de yanındaydı. Melanie, Willem'den en başından beri şüphelenmiş ve Allyson'ın bu çocuğu neden hemen o gün aklından çıkarmadığını bir türlü anlayamamıştı.

Her neyse. Allyson, Melanie'ye kulak verecek değildi. Annesine, Dee'ye, Céline'e ya da Ana Lucia'ya da öyle. Sadece kalbinin sesini dinleyecekti. Ve bu ses ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu.

"Ne yapmalıyız biliyor musun?" dedi Wren yüzüne yayılan o muzip ve çılgınca gülümsemesiyle. "Ona çiçek almalıyız."

Allyson bir an kendini dün geceki kızıl saçlı kadınla düelloya girmiş gibi hissetti. Ama sonra Wren'in ne demek istediğini anladı. Willem'e çiçek almalıydılar. Çiçek pazarından. Wolfgang'ın çalıştığı yerden.

Oraya Wren'in bisikletiyle gittiler. Allyson ayaklarını yana sarkıtarak arka seleye oturmuştu (Bunun Amsterdam'la ilgili en sevdiği şey olduğunu söyleyebilirdi. Bu bisiklete biniş şeklini kendi ülkesine de götürmek isterdi). Çiçek pazarına vardıklarında akşamüstüydü ama o gün cumartesi olduğu için pazarda yoğun bir hareketlilik vardı. Wolfgang oradaydı ve koca bir zambak buketi hazırlamakla meşguldü.

Başını kaldırıp onlara baktığında Allyson'ın o gün Hırvatistan'da olması gerektiği halde hiç şaşırmadı. Sadece göz kırptı. Allyson kalabalığın dağılmasını bekledi ve ilk fırsatta onun boynuna sarıldı. Wolfgang'ın üzerine sinen tütün ve çiçek kokusu öylesine güzel ve tanıdıktı ki Allyson'ın onunla sadece üç gün önce tanıştığına inanmak zordu (ama öyle olmuştu).

"Onu buldu!" dedi Wren. "Orlando'sunu buldu."

"Dün gece aradığı şeyi çoktan bulduğu izlenimine kapılmışım," dedi Wolfgang o gür ve aksanlı sesiyle.

Allyson'la göz göze geldiler. İkisi de bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyordu. Wolfgang haklıydı. Bir önceki gece Allyson, Willem'in, takip ettiği bir hayaletten farksız olduğunu düşündüğü halde aradığı şeyi bulduğunu hissetmişti. Onu kaybetmesi her şeyden daha zordu. Çünkü o benliğinin bir parçasıydı. Kendisiydi.

"Sanırım sadece onu değil kendimi de bulmuş oldum," diye açıkladı Wolfgang'e.

"İki ayrı güzel haber desene," dedi Wolfgang.

"Çifte mutluluk," dedi Allyson.

"Öyle de denebilir," dedi Wolfgang.

“Bu gece onu tekrar Orlando rolünde izleyeceğiz. Sen de gelir misin?” diye sordu Wren, Wolfgang’e.

Wolfgang Shakespeare’e bir geceden fazla katlanamayacağını söyledi. Üstelik o gece tezgâhını kapatması gerekiyordu. Ama saat ondan sonra müsait olacaktı.

“O halde bizimle oyundan sonra buluş,” dedi Allyson. “Birkaç kişi yemek yiyeceğiz. Sen de orada olmalısın.”

Allyson, Broodje’nin bu yemeğin yatırımcılara verilen bir ziyafetten farksız olacağına dair sözlerini hatırladı. Wolfgang orada olmalıydı. Dee, Profesör Glenny, Babs ve bir önceki yıl aynı odayı paylaştığı Kali ve Jen de öyle. Belki de Allyson eve döndüğünde diğer yatırımcılar için yeni bir ziyafet verirdi.

“Bunu asla kaçırmam,” dedi Wolfgang. “Çiçek ister misiniz?”

Allyson, Vondelpark’taki amfi tiyatrodaki Broodje’yi buldu. Broodje bu defa önlerde birkaç yer tutmuştu. Willem’den bile daha uzun olan bir çocuk, kısa saçlı bir kız ve diğer bir çocukla beraber oturuyordu. Yanında bir sepet dolusu meyve ve birkaç şişe bira getirmişti.

Allyson ve Wren’i üçer kez yanaklarından öptü. Sonra arkadaşlarına döndü. “Bu Lulu millet. Tabii gerçek adı Allyson. Bu da onun arkadaşı Wren.”

Çocuklar birbirleriyle bakiştılar. İlk konuşan kısa saçlı kız oldu ve elini uzatarak, “Ben Lien,” dedi.

“Allyson.”

“Wren.”

Lien, Allyson’a baktı. “Sen gerçekten de Louise Brooks’a benziyorsun.”

“Ha?” diye sordu Wren.

“Bir sessiz sinema oyuncusu,” diye açıkladı Allyson. “Eskiden saç stilim onunki gibiydi. Willem bana o yüzden Lulu ismini takmıştı.”

Lien, Willem'in hepsini birden sürüklediği o Louise Brooks filmini hatırlayarak Allyson'a baktı. O gün Willem'in aklından bir şeyler geçtiğini anlamıştı. Onun âşık olduğunu söylediğinde kendisine kimse inanmamıştı.

Artık inanıyorlardı.

W anlamakta zorlanıyordu.

Bütününüle sistemli bir çalışma yürüttükten, Amerikalı tur şirketlerini tek tek aradıktan, Deauville'deki o mavna kaptanını bulduktan ve bütün bu bağlantıların grafiklerini çıkardıktan sonra bu ona mantıklı gelmiyordu. Willem'in aradığı kızı bulmak için Meksika'ya gitmesi de mantıklı gelmemişti. Kız her yıl ölü sezonda küçük bir kasabayı ziyaret ediyor olsa tamamdı ama Noel zamanı bir tatil beldesini ziyaret etmesi? İhtimaller çok zayıftı. Ama hiç değilse bu seyahatin de bir mantığı vardı. Şansı zorlamak anlamına gelse de Nedensellik İlkesi'ne dayanıyordu.

Ama W bunu anlamıyordu. Sırf onlar değil, Broodje'nin söylediğine göre kız da onca araştırma yapmıştı ve dün geceki oyunda Willem'e tesadüfen mi rastlamıştı? Willem'in son anda rol aldığı oyunda? O geceye dek sadece dublör olduğu oyunda?

Bu mantıklı değildi. Hiç mantıklı değildi.

Willem kuliste bir kez daha tesadüfleri düşünüyordu. Bir de mantıksızmış gibi görünen şeylerin aslında mantıklı olduğu gerçeğini. Tıpkı tiyatronun beşinci koltuk sırasında hepsinin bir arada oturuyor olması gibi. Bu mantıklıydı.

Willem henüz Kate'i göremese de ondan nişanlısı David'le birlikte orada olacağını ama oyundan sonra hemen ayrılmaları gerektiğine dair bir mesaj almıştı. David gece geç saatte tekrar Londra'ya uçacak ve onu havaalanına Kate götürecekti.

Willem'in sırtına vuran oyuncu arkadaşları ona dün geceki performansı için tebriklerini, bir sonraki hafta için ise üzüntülerini sundular. Willem her ikisini de kabul etti.

Max her zaman olduğu gibi onun yanındaydı. Max hem Rosalind'in dublörü hem de Willem'in oyuncu kadrosundaki en yakın arkadaşındı. "Bir kapı kapanır bir kapı açılır. Bazen aynı anda hem kazanır hem de kaybedersin. Hayat lanet olası bir karmaşadan ibarettir," dedi.

"Bu Shakespeare'den mi?" diye sordu Willem.

"Hayır, benden."

"Tıpkı evrenin denge kanununa benziyor," dedi Willem.

"Neye?"

Max, Willem'den cevap alamayınca, "Kulağa saçmalıkmiş gibi geliyor," dedi.

"Muhtemelen haklısın," diye onayladı Willem. Sonra Max'e gösteriden sonra kendilerine katılıp katılamayacağını sordu.

"Dün akşamki içkinin etkisinden hâlâ kurtulamadım," diye yakındı Max. "Bir adamın kaç kutlamaya ihtiyacı olur ki?"

"Bu geceki kutlama farklı," dedi Willem.

"Neden farklı?"

Max bu son birkaç ayda en yakın dostu haline gelmiş ama Willem buna rağmen ona Allyson konusunda tek bir kelime bile etmemişti. Artık ona *her şeyi* anlatmaktan başka çaresi yoktu.

"Çünkü ben âşığım."

Kate ve David perdenin açılmasına dakikalar kala geldi. Aslında Kate havaalanından sonra doğrudan tiyatroya gelmeyi planlıyordu ama David'i görünce aklı başından gitmişti. Aslında bu biraz aptalcaydı. Onu daha birkaç gün önce görmüştü ve ikisi beş yıldır beraberdi. Ama Kate'in dün gecedan beri başı dönüyordu. İyi bir Shakespeare performansı-

nın afrodizyak etkisi yarattığı herkesçe bilinirdi. Bu yüzden David'i gelir gelmez kaldığı otele götürmüş ve onunla sevişmişti. Sonra ikisi uyuyakalmış, yolda kaybolmuş (birileri şehir planlamacılarına Amsterdam'ın güzel bir fare labirentinden farksız olduğunu söylemeliydi) ve nihayet parka ulaşmayı başarmıştı.

Işıklar kapanırken, *umarım onu gözümde fazla büyütmemiştir*, diye geçirdi içinden Kate. Aslında bir önceki gece gösterdiği performansla dayanarak Willem'e staj sözü vermişti ama bunu David'in de onaylaması gerekiyordu. Willem o kadar iyiydi ki Kate, David'in bu onayı vereceğinden emindi. Yine de gergindi. Daha önce de staj teklif ettikleri yabancı uyruklu kişiler olmuştu ama vize işlemleri ve dernek sorunları yüzünden başları ağrıdığı için bunu mümkün olduğunca az yapmaya çalışıyorlardı.

Willem sahneye girdi. "Hatırladığım kadarıyla..." diyerek Orlando'yu oynamaya başladı.

Kate rahat bir nefes aldı. Onu hiç de gözünde büyütmemişti. Willem'in o geceki performansı bir öncekinden daha iyiydi. Çünkü artık duvarlar yoktu. Hayaller yoktu. Artık gerçekte kiminle konuştuklarını biliyorlardı.

"Sahip olduğum sınırlı gücün hepsi sizin olsun."

Allyson, Willem'in dağlardaki sevgilisiydi.

"Ben gerçekten senin sevgili Rosalind'in olsaydım bana ne derdin?"

Artık rol yapmıyorlardı. Çünkü Willem bunu biliyordu. Allyson da biliyordu.

"Keşke seni âşık olduğuma inandırabilseydim, güzel çocuk."

Allyson inanıyordu. İkisi de inanıyordu.

"Dudaklarımı konuşmak için değil öpmek için kullanırdım,"

Bu sözler öpücük yerine geçiyordu. Öpüşüyorlardı.

"Sonsuza dek ve bir gün."

Sonsuza dek ve bir gün.

“Vay canına,” dedi David, Kate’e oyun bittikten sonra.

Kate içinden, *Sana demiştim*, diye geçirse de bir şey söylemedi.

“Bu çocuk senin Meksika’da arabana aldığın otostopçu mu?”

“Sana onun otostopçu olmadığını daha önce de söylemiştim.”

David bir yabancıyı arabasına aldığı için aylardır Kate’in başının etini yiyordu. Kate de ona sürekli her insanın ilk başta bir yabancı olduğunu hatırlatıyordu. “Bir zamanlar bana *sen* bile yabancıydın.”

“Üç ayaklı bir maymun olsa bile umurumda değil,” dedi David.

“O olağanüstü bir oyuncu.”

Kate gülümsedi. Hoşuna giden pek çok şey vardı ama haklı çıkmayı özellikle seviyordu.

“Bizim yanımızda staj yapmak istiyor mu peki?”

“Evet,” dedi Kate.

“Onu uzun süre sahnelerden uzak tutamayız.”

“Biliyorum. Ama henüz fazla deneyimi yok. Alacağı eğitim çok işine yarayacak. Sonrasında dernekle olan sorunları çözüp onu sahneye çıkarırız.”

“Onun Hollandalı olduğundan emin misin?” diye sordu David. “Aksansız konuşuyor.” Kısa bir duraklamanın ardından ekledi. “Şu sesi dinle. Seyirciler hâlâ alkışlıyor.”

Kate, “Kıskandın mı yoksa?” diye sordu şaka yollu.

“Sence?” dedi David aynı şekilde.

“O Paris’te bulup kaybettiği Amerikalı bir kıza sıırıslıklam âşık. Ben de beş yıl önce tanıdığım bir yabancıya benzer şekilde âşığım.”

David onu öptü.

“Bu gece gerçekten de gitmek zorunda mısınız?” diye sordu Kate. “Willem’le olan işini çabucak halledip oteldeki şu gıcırıtılı yatağı bir kez daha deneyebiliriz.”

“Sadece bir kez mi?”

Tekrar öpüştiler. Seyirciler alkışlamaya devam ediyordu.

Allyson seyircilerin arasındaki öpüşen çifti fark etti. Bu çifti fark etmemek imkânsızdı çünkü insanlar salonu terk etmeye başladığı halde onlar hâlâ öpüşüyordu. Ayrıca Allyson, Willem'in arkadaşlarıyla tanışmak için sabırsızlansa da gerçekte bu çiftin yaptığı şeyi yapmak istiyordu.

Sonra çift birbirinden ayrıldı ve Allyson hayret dolu bir çığlık attı. O kadın! Bu dün geceki kadındı. Willem'le beraber gördüğü kadın. Willem'in âşık olduğunu düşündüğü kadın. O gün öğleden sonra yaşananların ardından böyle düşünmüyordu. Şimdiyse bu düşünciyi *tamamen* kafasından silmişti.

"Kim bu?" diye sordu Broodje'ye kadını işaret ederek.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Broodje. Sonra kulis kapısını gösterdi. "İşte Willem geliyor."

Allyson olduğu yerde donakaldı. Bir önceki gece o kulis kapısının önünde duruyordu ve Willem onun yanından geçip başka bir kadının kolları arasına girmişti. Şimdi aynı kadın farklı bir erkeğin kollarındaydı.

Bir önceki gece geçmişte kalmıştı. Şu an bu geceyi yaşıyorlardı. Ve Willem, Allyson'a doğru yürüyordu. Üstelik gülümsüyordu. Wren Wolfgang'ın hazırladığı çiçeği (bu parka giderken bindikleri bisikleti neredeyse devirecek kadar dev bir buketti) Allyson'a fırlattı.

Çiçekler kısa bir süre içerisinde ezilip parçalandı. Çünkü belli ki ne çiçekler ne de kendisini bekleyen kalabalık Willem'in umurunda değildi. O bu gece Orlando'nun sözleriyle hareket ediyordu.

"Dudaklarımı konuşmak için değil öpmek için kullanırdım."

Willem aynı gün ikinci kez Orlando'nun dediğini yaptı.

Ah, hem de ne öpücüktü. Sabahki öpüşmeleri bunun yanında masum sayılırdı. Aralarında ezilen çiçekler bu öpücükle birlikte bir anda tekrar açtı. Allyson bu öpücüğün sonsuza dek sürmesini isterdi.

Ama arkalarından gelen kahkahalar duydu. İlk kez duyduğu ama her nasılsa o kızıl saçlı kadına ait olduğunu bildiği bir ses de.

“Demek onu buldun,” dedi ses.

Hep birlikte parktan ayrılmaları epeyce zaman aldı. Kalabalıktilar; Willem, Allyson, Broodje, Henk, W, Lien, Max, Kate ve David. Hem Wolfgang hem de Wren’in, Allyson’la birlikte kaldıkları otelde beraber olduğu Winston isimli çocuk onlara sonradan katılacaktı. Kimin ne zaman nerede olacağını planlamak zor olmuştu. Birisi şurada bisikletini bırakmıştı. Bir diğeri ise onlarla az ötede buluşacaktı.

Ama asıl zaman alan tanıştırmalar oldu.

Kate tiyatro direktörüydü. Willem onunla Meksika’da Allyson’ı aradığı sırada tanışmıştı.

Willem’in ilk kez tanıştığı David, Kate’in nişanlısıydı ve Willem’in o gece sahnelediği performans, Orlando’nun savunmasızlığını yansıtmadaki başarısına, bu rolü böylesine cesurca oynamasına övgüler yağdırıp duruyordu.

Wren, Allyson’ın Paris’te tanıştığı ve Amsterdam’da tekrar karşılaştığı arkadaşıydı. “Wren olmasaydı seni bulamazdım,” dedi Allyson, Willem’e. “Neredeyse vazgeçecekken o beni senin gittiğin hastaneyi ziyarete zorladı.”

Willem, Wren’e teşekkür etti.

Wren bu teşekkürü bir reverans eşliğinde kabul etti.

Bütün bu tanıştırmalara tanıklık eden W olanlara hâlâ bir anlam verememişti.

Max de öyle. “Bu iş fazlasıyla karmaşık. Birileri bana bir şemayla anlatabilir mi?”

“Hiç de fena bir fikir sayılmaz,” dedi W.

“Şaka yapıyordum,” dedi Max. “Şu an sadece içecek bir şeylere ihtiyacım var.”

Wolfgang, bir arkadaşının, sınırları giderek daralan Kırmızı Fener bölgesine yakın bir mahallede işlettiği kafede onlara yer ayırtmıştı. Kafe, Kloveniersburgwal’de, Willem’in *On İkinci Gecə*’nin bir kopyasını bulduğu ve içerideki satıcının ona yolunun üzerindeki tiyatrodaki *Size Nasıl Geliyorsa* oyununun seçmelerinin yapıldığını söylediği kitapçının yakınlarındaydı.

Taksi, tramvay ya da bisikletlere binmek üzere ayrılmak yerine hep birlikte yürümeyi tercih ettikleri için oraya varmaları bir saat kadar sürdü. Birbirlerinden ayrılmak istemiyorlardı. Üzerlerine Shakespeare’in sihirli tozundan serpilmiş gibi o gecenin büyülü olduğunu hissediyorlardı.

Wolfgang ve Winston bir sürahi biranın durduğu masada onları bekliyordu.

Herkes oturdu. Allyson bir fotoğrafını çekip Dee’ye gönderdi. *Keşke sen de burada olsan.*

Tam telefonunu kaldıracakken aynı fotoğrafı annesine de yollamaya karar verdi. *Hayatımın en güzel gününü yaşıyorum*, diye yazdı. Gönder tuşuna basmadan önce kısa bir tereddüt yaşadı. Bir bardan gönderilmiş bir mesajın annesi tarafından nasıl karşılanacağından emin değildi. Ama onun mutluluğunun annesini de mutlu edeceğini düşünüyordu (umuyordu). Bu düşünceyle gönder tuşuna bastı.

Wolfgang pizza, makarna ve salata söylemişti. Yemekler biraz daha içkiyle birlikte teker teker gelmeye başladı.

Gün boyu doğru düzgün bir şey yemeyen Willem’in karnı zil çalıyordu. Ama Allyson yanındaydı ve masa kalabalık olduğu için

iyice yanına sokulmuştu. Sonra sandaletlerini çıkarıp ayağıyla onun-
kini okşamaya başladı.

Willem'in az önceki iştahı kalmamıştı; bu sadece yemek için
geçerliydi.

Masada aynı anda farklı farklı konulardan bahsediliyordu. Her-
kes hikâyenin kendisiyle ilgili kısmını anlatmak istiyor, su gibi akan
içkinin yarattığı sarhoşluğun etkisiyle her kafadan bir ses çıkıyordu.

Allyson ve Willem arkalarına yaslanıp hikâyelerini dinlediler.

"Onu tanımıyordum bile ama yanına gitmem gerektiğini bili-
yordum," diyordu Wren.

"Willem geri döner dönmez onda bir şeyler olduğunu anlamış-
tım," dedi Lien.

"Hey, ben de," dedi Broodje.

"Hiç de anlamamıştın," dedi Henk.

"Anlamıştım. Sadece bunun bir kızla ilgili olduğunu tahmin
etmemiştim."

"Ortada bir şeyler olduğu belliydi çünkü Willem, Marina'yı
yatağa atmak istemedi," dedi Max. Allyson'a baktı. "Affedersin ama
sen Marina'yı gördün mü? Rosalind'i oynayan kıızı?" Başını iki yana
salladı. "Ön yargılı davranıyor olabilirim çünkü ben onu kesinlikle
yatağa atmak isterdim."

Bu sözler masadaki herkesi güldürdü.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Kate, Allyson'a. "Willem Mek-
sika'da seni bulmayı başaramayınca âdeta perişan oldu."

"Gıda zehirlenmesinden sonra daha da berbat haldeydi," dedi
Broodje.

"Sen zehirlendin mi?" diye sordu Kate. Willem başını salladı.
"Şu ne olduğu belirsiz et yüzünden değil mi? Biliyordum!"

"Sen beni bıraktıktan sonra çok kötü hastalandım," dedi Willem.

"Beni aramalıydın," dedi Kate.

“Senin yerine Hindistan’daki annemi aradım. Sonrasında onun yanına gittiğim için iyi ki zehirlenmişim.” İyileşmeye sebep olan bir hastalık. Bir kez daha gerçek ve onun zıttı.

“Neyse ki sonu iyi oldu yoksa Meksika seyahati tam bir felaket sayılırdı,” dedi Broodje. “Yeni yıl partisinde gerçekten berbat haldeydin, Willem.”

“Hiç de değildim.”

“Öyleydin. Kızlar peşinden koşuyor ama sen hiçbirine yüz vermiyordun. Sonra ayakkabılarını kaybettin.” Broodje masadakilere baktı. “Partide koca bir ayakkabı yığını vardı.”

Allyson’ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. “Bir dakika, ne dedin sen?”

“Yeni yıl gecesi Meksika’daki bir kumsalda düzenlenen partiye gittik.

“Partide bir ayakkabı yığını mı vardı?”

“Evet,” dedi Broodje.

“Bir de İspanyol *reggae* grubu. Tabula rasa?” diye sordu Allyson.

Bar gürültülüydü ama Allyson ve Willem göz göz geldiğinde her şey bir anda sessizleşti. İkisi bir kez daha, bir yerlerde her nasılsa tahmin ettikleri bir şeyin gerçek olduğunu anladılar.

“*Oradaydın*,” dedi Allyson.

“*Oradaydın*,” dedi Willem.

“İkiniz aynı partideydiniz,” dedi W. Başını iki yana salladı. “Böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimalini hesaplamak bile istemiyorum.”

Allyson o partide Willem’i düşünmüştü. Ama bu ona çılgınca bir hayal gibi gelmişti. Gerçekleşmesini istediği bir hayal gibi.

Willem de Allyson’ı düşünmüştü. Suya girdiğinde onun kendisine yakın olduğunu hissetmişti ama bu kadar yakın olacağını tahmin etmemişti.

“Senin o partide olduğuna inanmıyorum!” dedi Henk. “Onca yol katedip de birbirinizi bulamadığınıza inanmıyorum.”

Kate ve Wolfgang daha yeni tanışmalarına rağmen her nasılsa birbirlerinin dikkatini çekmişlerdi.

“Belki de henüz kavuşmalarının zamanı gelmemişti,” dedi Wolfgang.

“Ve bu yüzden birbirlerini bulamadılar,” diye tamamladı Kate.

“Yine de bu hiçbir mantığa sığmıyor,” dedi W.

Her şeye rağmen hayatı matematik, analitik ve anlam üzerine kurulu olan W bile bütün bu yaşananlarda bir mantık olduğunun farkındaydı.

Gece olanca hızıyla devam ediyordu. Bira sürahileri. Şarap şişeleri. Allyson ve Willem’in arayışıyla ilgili sohbet ilk heyecanını yitirmiş, yerini daha sıradan konulara bırakmıştı. Futbol. Hava durumu. Wren ve Winston’ın yarın ne yapmaları gerektiğiyle ilgili bir tartışmaya geçti. Allyson bir sonraki gün oradan ayrılacağını düşünmemeye çalıştı.

Bu konuda zorlanmadı çünkü Willem elini masanın altına götürmüş ve son bir saati Allyson’ın bileğindeki doğum lekesini usulca okşayarak geçirmişti (Allyson o güne dek bileğinden bu kadar çok sinir ucu geçtiğini bilmiyordu. Teninin âdeta eridiğini hissediyordu. Sadece bileğini, Willem’in elini ve belki biraz da bu elin vücudunun diğer hangi kısımlarında dolaşmasını istediğini düşünebiliyordu. Bu arada o da her iki ayağını birden Willem’in sağ ayak bileğine dolaştı. *Bunun* Willem’de ne gibi etkiler yarattığının farkında değildi).

Masadan ilk kalkan Wolfgang oldu. Yarın pazardı ve çok erken olmasa bile işe gitmesi gerekiyordu. Allyson’ı öperek vedalaştı. “İçimden bir ses seni tekrar göreceğimi söylüyor.”

“Ben de aynı şeyi hissediyorum.” Allyson Amsterdam’a döneceğini hissediyordu. Bilet parasını denkleştirmek için üniversitenin kampüsündeki Finlay Kaf’e çift vardiya çalışması gerekecekti. Amsterdam’a

döneceği düşüncesi onu mutlu ediyordu ama bir yıl boyunca buradan nasıl ayrı kalacağını da hiç bilmiyordu. Bu yüzden bu konuyu aklından çıkardı. Willem'in, bileğinde yaptığı dairesel hareketlere ve bu hareketlerin göle atılan bir çakıl taşı misali şiddetini giderek artıran dalgalar halinde vücuduna yayılmasına konsantre oldu.

Birbirlerini aynı şekilde masa altından okşayan Kate ve David de geceyi tamamlamak için Wolfgang'ın ayrılışını bahane etti. Herkes birbirine hızlı birer veda öpücüğü verdi.

Kate bardan ayrılmadan önce Willem'e, "Pazartesi seninle irtibata geçerim," dedi. "Vize işlemlerini hemen başlatmalıyız. Ama belki işlemleri hızlandırıp seni ekim ayında aramızda görebiliriz."

"Kesinlikle," dedi David.

Willem bir önceki gün Kate'e Ruckus'a katılıp katılamayacağını sormadan önce bile doğru olanı yaptığını, bu isteğinin gerçekleşeceğini biliyordu ama şimdi David'in hevesli desteğiyle bütün bunlar onun için daha da gerçek hale gelmişti.

"Vize işlemleri mi?" diye sordu W, Kate ve David oradan ayrılmadan önce. Hollanda vatandaşlarının, Amerika'ya yaptıkları turistik seyahatler için vize almaları gerekmiyordu.

Allyson o an bileğinin okşanmasının sebep olduğu zihin bulanıklığından sıyrıldı (belki de bunun sebebi Willem'in artık onun bileğini okşamıyor olmasıydı).

Willem ne ardında bırakacağı dostlarına ne de bu ülke değişikliğinin onun için ayrı bir anlamı olduğunu bildiği Allyson'a Rufus'ta yapacağı stajdan bahsetmişti. Belki de şu an böylesine huzursuz olmasının sebebi buydu. Allyson'ın bu habere nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. Willem Allyson'ın onun bu değişikliği yapmasının bazı beklentileri olduğu anlamına geldiğini düşünüp de kendisini baskı altında hissetmesini istemiyordu (Elbette olmasını umduğu bazı şeyler

vardı; özellikle de artık Allyson'a ne kadar yakın olacağını bildiği için. Ama umut, beklentiden farklı şeydi).

Willem, Broodje'den, "Neler oluyor, Willem?" Sorusunu duyana dek masadaki herkesi merakta bıraktığını fark etmemişti.

"Ah, hiçbir şey," dedi. "Hayır, bu doğru değil. Aslında çok önemli şeyler oluyor." Herkesin, o gece ilk kez tanıştığı Wren ve Winston'ın yüzünde bile ondan bir açıklama beklediğini söyleyen bir ifade vardı. "Kate New York'ta David'le birlikte bir tiyatro şirketi işletiyor ve ben bu şirkette staj yapacağım."

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Henk.

"Yanlarında eğitim görüp sahne kurmak gibi her türlü işi yapacağım ve belki de günün birinde oyunlarda rol alacağım. Şirket Shakespeare'in oyunlarını sahneliyor." Allyson'a baktı. "Bunu sana söylemeyi unuttum."

Allyson'a her şeyi söylemeyi unutmuştu. Bundan korkmuştu. Şu anda da korkuyordu. Masaya hâkim olan bu uğursuz sessizliğin de kendisine hiçbir yardımı olmuyordu. Allyson'ın ayaklarının onun bileğini sarmaktan vazgeçmiş olmasının da.

Belki de Allyson bu ilişkiye onun kadar hazır değildi. Belki de Willem için bir müjde, sarılacak bir umut sayılan bu haber Allyson için hem çok fazla hem de çok aniydi.

Willem masadakilerin kendisine yağdırdığı tebrikleri hayal meyal duydu.

Ama onlara bir anlam kazandırmayı başaramadı çünkü şu an gözleri Allyson'ın üzerindeydi.

Ve Allyson onu kutlamak yerine gözyaşlarına boğulmuştu.

Allyson, Willem'in yüzündeki telaşlı ifadeye bakarak onun kendisini yanlış anladığını fark etti. Ama şu an bir açıklama yapacak durumda değildi. Duyguların hücumuna uğramıştı.

Bu ona çok fazla gelmişti. Willem'in Amerika'ya taşınması, bundan sonra ona sadece bir otobüs mesafesinde olacak olması değil. Bütün bunların yaşanması. Bu şekilde yaşanması.

Allyson bir şey söylemeliydi. Willem üzgün görünüyordu. Masa sessizleşmişti. Restoranın tamamı sessizleşmişti. Sanki tüm Amsterdam onlar için nefesini tutmuştu.

"New York'a mı taşınyorsun?" diye sordu Allyson nihayet. Bu cümlelerin sonunda sesi çatallanmış ve bir kez daha gözyaşlarına boğulmuştu.

Winston usulca Willem'in omuzuna dokundu. "Belki de artık gitseniz iyi olur."

Sersemleyen Willem ve Allyson başlarını salladılar. Arkadaşlarıyla istemeden de olsa vedalaştılar (gerçi bu önemli sayılmazdı çünkü nasıl olsa onların vedasına güven olmazdı) ve Wren'in sabah onları arayacağına, Broodje' nin ise o geceyi W ve Lien'in evinde geçireceğine dair verdikleri sözlerin arasında oradan ayrıldılar.

Willem ve Allyson dar sokak arasındaki bisiklet parkına doğru sessizce yürüdü. Willem çaresizce Allyson'a söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Ona Amerika'ya gitmek zorunda olmadığını söyleyebilirdi. Ama aslında gitmek *zorundaydı*.

Bu Allyson'la ilgili bir karar değildi. Elbette onun varlığı da bu kararda etkiliydi ama nihayetinde bu Willem'le, onun hayatıyla ve kendisini bir bütün olarak hissetmesi için yapması gerekenle ilgiliydi. Willem artık rüzgârda sağa sola savrulmaktan vazgeçmişti.

Ama Amerika'ya gittiğinde Allyson'ı görmeyebilirdi. Oraya gitmesi onu görmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Elbette onu görmek isterdi ama bunun olması şart değildi.

Allyson ise bir kez daha tesadüfleri düşünüyordu. Ki bunlar gerçekte tesadüf değildi. Allyson'ın büyükannesinin bu tür durumlar

için bir sözü vardı; beshert². Böyle olmak zorundaydı. Allyson'ın büyükannesi Willem'in Saba'sıyla *beshert* ve *kishke* hakkında uzun uzun sohbet edebilirdi.

Ama Allyson henüz ne Saba'dan ne de *kishke*'den haberdardı (elbette içgüdülerin ne anlama geldiğini, onları nasıl yorumlayabileceğini biliyordu ve bunu yapmaktan asla vazgeçmeyecekti). Ayrıca şu an Willem'e söylemek istediklerini dile getirecek durumda da değildi.

Bu yüzden kelimelerden medet ummak yerine başparmağını yalayıp bileğine sürttü.

Lekeli.

Willem onun bileğini tutup kendi başparmağını da üzerine sürttü. Durumu açıklamak için aynı şeyi kendi bileğine de yaptı.

Lekeli.

Bu hareketle birlikte hızla duvara yaslanıp öylesine yoğun bir şehvetle öpüşmeye başladılar ki Allyson'ın ayakları yerden kesildi (buna sebep olan bu öpücükmiş gibi görünse de aslında Willem'in onun kalçalarını saran elleriydi. Gerçi Willem Allyson tüy kadar hafif olduğu için onu havaya kaldırdığının farkında değildi. Daha doğrusu bunu tam olarak fark etmemişti).

Aralanan dudakları, birbirini okşayan dilleriyle gözyaşları arasında öpüşmeye devam ettiler. Bu el ayak titreten, baş döndüren bir öpücüktü. Hafızadan asla silinmeyecek bir öpücük.

Willem dizleriyle Allyson'ın eteklerinin arasına baskı yapıyor ve buradaki sıcaklığı hissedebiliyordu. Bu sokak arasında işler çıkırından çıkmak üzereydi. Amsterdam gibi bir şehir için bile.

Yanlarından geçen bir bisikletli zil çalıp onlara toplum içinde olduklarını hatırlattı. İkisi de öpüşmeye ara vermek istemiyordu. Ama içinde bir yatak olan boş bir daire onları bekliyordu ve Willem her

2 Kader. (ç.n.)

nasılsa Allyson'ı öpmeye devam ederek bisikletinin kilidini açmayı başardı.

Allyson, Wren'in bisikletinin arkasına binmenin eğlenceli olduğunu düşünmüştü ama Willem'le bu deneyim bambaşka bir hal alıyordu. Kendisinin arkada oturduğu onun ise önde pedal çevirdiği Paris'teki o illegal bisiklet turunda Willem'e dokunmayı ne çok arzuladığını hatırladı. O zaman ona dokunmamıştı. Dokunamazdı. Sonra polis tarafından durdurulmuşlardı. Ama Amsterdam'da bisiklete bu şekilde binmek tamamen yasaldı. Üstelik şimdi üzerine oturabileceği bir sele vardı ve Willem'e istediği gibi sarılabılırdi. Burnunu onun sırtına sürtebilir, isterse tenini bile yalayabilirdi (aynen öyle yaptı).

Işıklarda Allyson bisikletten aşağı atladı ve Willem'in ona doğru dönmesiyle birlikte bir kez daha öpüşmeye başladılar. Işık yeşile dönüp arkadaki bisiklet ve motosikletler yola devam etmeleri için korna çalana dek böyle kaldılar.

Eve bu şekilde gitmek bir işkenceden farksızdı. Allyson hem bu yolculuğun bir an önce sona ermesini hem de sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Willem de eve varmaya en az onun kadar hevesliydi. Canını yakacak kadar yoğun bir arzu duyuyordu ve Allyson da sürekli onun tişörtünü kaldırıp sırtını yalıyordu. Aslında bunu yapmamalıydı çünkü Willem bisiklet kullanıyordu ve her an kendinden geçebilirdi (ama yine de yapıyordu).

Nihayet evin önüne vardıklarında Willem'in elleri bisikleti kilitleyemeyecek kadar titriyordu ve tam apartmanın girişinde Allyson'un üzerine atlayacakken aklına prezervatif geldi. Aylardır ihtiyaç duymadığı için yanında prezervatif yoktu, bu yüzden Allyson'ı bir dükkâna sürükleyip üç paket prezervatif aldı.

Allyson'un, "Dokuz paket al," demesiyle birlikte o an boşalacağını hissetti.

Nihayet apartmanın önündeydiler. Kahretsin ki Bayan Van der Meer köpeğini gezdirmek için dışarı çıkmıştı ve Willem onunla sohbet etmeyi hiç istemiyordu. Ama mecburen öyle oldu ve Willem ona Allyson'ı tanıttı. Bayan Van der Meer, Allyson'a 1991 yılında Kaliforniya'ya yaptığı seyahati anlatmaya koyuldu ve Willem, Allyson'ın arkasında durmak zorunda kaldı çünkü tekrar on iki yaşına dönmüş gibi ereksiyonunu kontrol altında tutmakta zorlanıyordu. En azından Allyson sırtını ona yaslamışken bu durum biraz daha katlanılabilir bir hal alıyordu (ya da aksine iyice katlanılmaz oluyordu).

Bayan Van der Meer, köpeğinin, tasmaını çekıştirmesiyle birlikte dışarı çıktı ve Allyson ile Willem apartmana girdi. Willem sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. Şimdi merdivenleri tırmanıyorlardı ve arkasından gelen Allyson'ın bileğini dudaklarına götürmeyi başarmıştı (nihayet!). İkisi de Daniel'in dairesine kadar sabretmeleri gerektiğini biliyordu ama bu son dakikalar daha da zor geçiyordu. Nihayet dairenin önüne ulaşılar ve Willem anahtarı bulamadı. Artık Allyson'a apartmanın koridorunda sahip olacak duruma gelmişti ve bu umurunda bile değildi. İşin gerçeğı bu Allyson'ın da umurunda değildi ama birden Allyson anahtarın kendisinde olduğunu hatırladı! Willem anahtarı ona vermişti. Arka cebinde duruyordu.

Anahtarı kilitten çıkarmaya bile gerek görmediler. Dairenin girişinden öteye bile geçmediler.

Bir yıl uzun bir süreydi.

Ve hem Allyson hem de Willem daha uzun bir süredir beklediğini hissediyorlardı.

Anahtarı kilitten çıkarıp tekrar giyindiler ama çok geçmeden bir kez daha soyunup bu kez işleri ağırdan aldılar ve sabahın üçünde Willem'in yatağında bir şeyler atıştırdıktan sonra nihayet sohbet edecek kadar sakinleşebildiler. Doğum günleri, dondurma çeşitleri

(biri martta biri ağustosta doğmuştu ve her ikisi de kakaolu dondurma seviyordu) ve yara izleri gibi (Willem ailesine ait yüzer evin güvertesinde düşmüştü. Bu evi babası inşaa etmişti ve Willem'in Allyson'a onun hakkında anlatacağı çok şey vardı) konulardan bahsettiler. Willem'in göreceğı staj ve Allyson'ın devam ettiğı üniversite hakkında konuştular. Amerika'nın kuzeydoğusundaki coğrafya ve ulaşım seçenekleriyle ilgili bolca tartıştılar.

"New York-Boston arası otobüsle dört saat," dedi Allyson. "Philadelphia ise Boston'a trenle bir saat uzaklıkta."

"Trenleri severim," dedi Willem usul usul onun kulağını dişleyerek. "Otobüsleri de öyle."

"Hafta sonları ben de Brooklyn'e gelebilirim," dedi Allyson biraz utanarak. Aslında o kadar da utandığı söylenemezdi. Elini örtünün altına götürmüştü. Willem onun kendisini üç paketten fazla prezervatif almaya ikna etmesinden memnundu. "Ayrıca ekime çok az zaman kaldı."

"Neredeyse yarın gibi."

"Bence yarın oldu bile." Allyson kısa bir aranın ardından sözlerine devam etti. "Bu da benim bugün eve dönüş uçağına bineceğim anlamına geliyor. On saat içerisinde Heathrow havaalanında olmalıyım. Bu mümkün mü?" (Mümkün olmadığını umuyordu.)

"Her şey mümkün," dedi Willem. "Trene ya da şu ucuz uçaklardan birine binebilirsin. Gerçi sanırım bunun için şimdiden rezervasyon yapmalıyız."

Willem bilgisayarına uzanmak istedi ama Allyson'ın eli hedefine ulaşınca yerinden kıpırdayamadı. Gözlerini kapadı. Göz kapaklarının ardında gördüğü kız şu an yatağında duruyordu. Onun kendisinden uzaklaşmasına sebep olacak *herhangi* bir hamlede bulunma niyetinde değildi.

Sadece Bir Yıl

Allyson bir yıl önce Paris'te ondan sadece bir gün daha kendisiyle kalmasını istemişti. Willem bu isteği kabul etme arzusunda olsa da kararsız kalmıştı. Ve bu kararsızlığı ona çok şeye mal olmuştu.

Ya da belki de olmamıştı. Kate ve Wolfgang'ın söylediğini düşündü. Belki de geçen yıl henüz zamanı değildi. Ama şimdi öyleydi. Bundan emindi. *Kışkeleri* ona öyle olduğunu söylüyordu.

“Hemen dönmek zorunda mısınız?” diye sordu.

Allyson uçak rezervasyonunu yaptırmıştı. Ayrıca eylülde okulu başlayacaktı. Elbette eylüle daha birkaç hafta vardı ve rezervasyonlar değiştirilebilirdi.

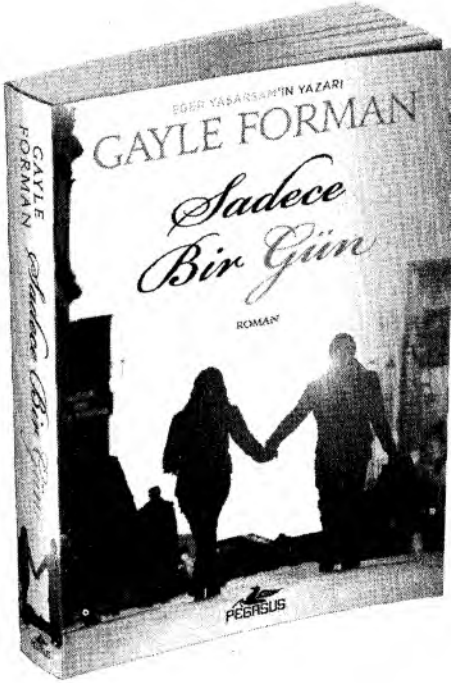
“Benimle,” dedi Willem. “Sadece bir...”

Allyson onun sorusunu tamamlamasını beklemedi –saat, gün ya da hafta– çünkü cevabı değişmeyecekti.

“Evet.”

SADECE BİR GÜN

Bazen bulunmak için kaybolmak gerekir...

“Forman tesadüflerin bizi ne kadar çabuk
değiştirebileceğini çok iyi anlatıyor.”

New York Times Book Review

“Romantik okurlar bu hikâyeye bayılacak; içinde her şey
var: gerçek aşk, Paris, Shakespeare ve evet, ‘bir günde
her şey olabilir’ fikri.”

Booklist